LAMBERTI BOS

LINGV. GRAEC. IN ACADEM. FRANEQV. PROFESS.

ELLIPSES GRAECAE

SIVE

DE VOCIBVS, QVAE IN SERMONE GRAECO PER ELLIPSIN SVPPRIMVNTVR

CVM

DOCTORVM VIRORVM

CHRIST. SCHOETTGENII

IO. GE. SAM. BERNHOLDII

IO. FRID. LEISNERI

OBSERVATIONIBVS

QVIBVS ET SVAS ADIECIT

M. NICOLAVS SCWEBELIVS.

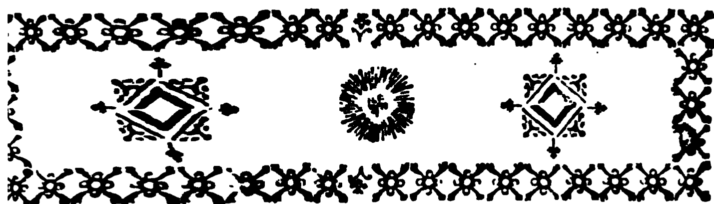
P. P. ET G. N. R.

SOCIETATVM, ACADEMIAE IMPERIALIS ROBORETANAE, ET ELECTORALIS BAVARICAE SCIENTIARVM COLLEGA.

NORIMBERGAE,

TYPIS ET SVMPT. HEREDVM ADAMI JONATH. FELSECKERI.

MDCCLXIII.

BENEVOLO LECTORI
S. D.
NICOL. SCWEBELIUS.

Quantam quamque insignem utilitatem, ad Graecae linguae indolem penitius perspiciendam, afferre soleat adcuratior ellipseos cognitio atque doctrina; omnibus ejusdem cultoribus non potest non esse cognitum atque exploratum: ut adeo actum agere merito uiderer, si id pluribus in praesenti denuo uellem commonstrare. Quare numquam intermoritura laude dignissimus merito censendus est sollertissimus ille Mysterii Ellipseos Graecae perscrutator *Bosius*, qui sparsam ante se hic illicque utilissimam hanc doctrinam, ex antiquis Graeciae thesauris, summo studio curaque congessit; eoque facto aditum ad intimos Graeci sermonis recessus auspicato reclusit. Dici sane non potest, quanto plausu, quanta adprobatione aureolum istum libellum, quam primum in lucem publicam prodiit, exceperint omnes, quibus praestantissimae hujus linguae cultura curae est cordique; adeo ut vel principes in Graeca litteratura uiri, illum non diurna solum nocturnaque manu

ἑαυτόν: ut uariis exemplis comprobauit Berglerus ad Alciphronis L. I. ep. 28. Sic apud Philostrat. de uit. Apollon. L. I. c. 7. δεδώκασι male *Morellus* mutauit in ἔδοξαν, cum subaudiri debeat ἑαυτούς. Nec minus apud eumdem de uit. Sophist. L. II. 2. μυρίαις sub. δραχμαῖς, uiri quidam eruditi perperam in κυρίαις mutare conati sunt. Ipse cl. *Bosius* affirmat, inter uerba Graeca nullum inueniri, quod frequentius per ellipsin omittatur, quam u. εἶναι: et tamen uiri non mediocriter eruditi, *Faber* et *Schefferus*, illa Aeliani V. H. L. II. 25. Καὶ ὁμολογοῦσι τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πάντα, sollicitare conati fuerunt. Quis denique nescit, tam Græcos, quam Latinos tertiis personis uerborum saepius uti, suppresso nomine, quod ad explendum sensum requiritur? fuerunt tamen uiri eruditi, qui ellipticam hanc loquendi rationem e. g. Matth. V. 11. 15. et alibi, pro Ebraismo temere habuerunt: cum creberrima illa ellipsis u. ἄνθρωποι, eos ab errore hoc tueri potuisset. Nec uero mirum, id in Graecis accidisse, cum ejusdem uocis ellipsis apud Latinos quoque, multos in errorem induxerit; uti Burmannus ad Phaedr. L. III. Prol. ostendit. Plura facile exempla uel ex ipso hoc libro addi possent, nisi allata rem satis abundeque, ut opinor, comprobarent. Recte adeo cl. *Iohnson* in not. ad Sophocl. Aiac. u. 41. ad u. ὅπλων ita scripsit: *sub.* ἕνεκα. *Præpositio sexcentis in locis deest, nec tamen pigebit admonere meum lectorem: pueris enim scribo.* Quare cum cer-

tum

tum ſit, pleniorem ellipſeos tractationem, pluriumque exemplorum acceſſionem, Graecarum litterarum ſtudioſis omnino utilem eſſe; et in lectione veterum ſcriptorum uerſantibus, multis in locis commentarii uicem praeſtare poſſe: equidem haud dubitandum mihi exiſtimaui, a uiris doctis jam allata exempla meis quoque obſeruationibus qualibuscumque augere; eoque ſtudioſae juuentutis commoda amplificare. Praeterea uero id mihi negotii datum exiſtimaui, ut pluribus in locis, ratione ellipſeos harmoniam, quae inter Graecam et Latinam linguam intercedit, uariis ex ſcriptoribus Latinis exemplis oſtenderem atque comprobarem: quae quam neceſſaria ſit ad ſolidam quoque Latinae linguae cognitionem obtinendam, omnes, qui ultra uulgus ſapiunt, norunt. Quae cum ita ſint, uehementer laetatus ſum, cum uir ampliſſimae eruditionis laude conſpicuus, *Elias Palairetus*, *Ioanni Bangorae*, *reuerendo Londinenſium Epiſcopo a ſacris et in regia aula uicarius*, mihi, id quod quidem etiam antea ex praefatione, operi ipſius *de ellipſi Latina* praemiſſa, cognoui, per litteras quoque ſignificauit, ſe item, jam aliquot abhinc annis, animum ad nouam utiliſſimi hujus libelli editionem plurimis obſeruationibus et titulis auctam adpuliſſe; lubenterque ſua mecum communicaturum, ſi praeſenti editioni inſerere uellem: pro quo inſigni huma-

humanitatis atque beneuolentiae exemplo me ipsi publice obstrictum profiteor. Quamquam uero hac humanissime mihi facta copia atque facilitate ex uoto frui haud licuit; propterea quod, cum ipsius litterae ad me perferrentur, praesens editio a typothetis jam ad finem paene erat perducta: nullo tamen modo fieri patiar, ut id studiosae juuentutis commodis fraudi esse possit. Quin potius, ut istae doctissimi uiri accessiones, adpendicis loco, primo quoque tempore in lucem publicam proferantur, omne studium curamque adhibebo. Interea hisce fruere, beneuole Lector, et uale.

Dabam Norimbergae, Nonis Ianuar,
A. cIↄIↄcc LXIII.

LECTORI BENEVOLO

D.

LAMBERTVS BOS.

In omnibus pene linguis frequens est Ellipsis, sive talis sermo, in quo quis ad sensus ἐντέλειαν et integritatem, vocabula quaedam expectat, quae familiari usu aut loquendi celeritate, aut brevitatis studio omitti solent. Hujusmodi autem loquendi brevitatem sectatos esse quam maxime Graecos, e scriptis eorum satis liquet, ita enim scripserunt, ut nullus fere sit versus, in quo non appareat βραχυλογίας studium, omisso modo uno, modo duobus, modo pluribus vocabulis, quae ad plenam orationem, legitimam et analogicam structuram necessario requiruntur. Id quod non parum ornamenti huic linguae adfert: Nam quanto plura intelligenda relinquuntur, tanto ornatius et elegantius ea dicuntur. Veruntamen hi in oratione defectus nobis, qui non vernaculam habemus hanc linguam, sed qui magno labore ac studio ejusdem cognitionem nobis comparare debemus, non levem pariunt difficultatem: et quo major sit ἔλλειψις, eo gravior oritur difficultas. Hinc est, quod vel eruditissimi Interpretes, qui non satis perspectum habuere τὸ τῆς ἐλλείψεως μυστήριον, vehementer saepenumero, sive in Commentariis, sive in Versionibus hallucinati sint, eruentes longe alium a scopo ipso-

rum Auctorum ſenſum, et novam plane atque inauditam verbis Græcis ſignificationem tribuentes. Sic ἐν φιλίᾳ *aliquando verterunt*, in amicitia, *ubi intellecta voce* γῇ *verti debebat*, in pacato *ſolo*, *et* τὸν ἐπιτάφιον, funeris laudationem, *ubi ſignificat* funebres ludos, τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα. Ἀπὸ τȣ̃ κρατίστȣ *reddiderunt nonnunquam*, a ſupremo, a potentiſſimo, *quum ſit* ἀπὸ τȣ̃ κρατίστȣ *ſc.* θυμȣ̃, ab optimo animo, *id eſt*, ingenue, ſine dolo. Πάσαις κρατεῖν, omnes vincere, *cum ſit* πάσαις ψήφοις κρατεῖν, omnibus *ſive* communibus calculis obtinere. *Cujusmodi errores, ex Ellipſios ignoratione ortos, ſuo loco plures adnotabimus. Nemo igitur, qui Græcas Muſas vel a limine ſalutavit, non videt, quam cognitu neceſſarium ſit Arcanum Ellipſios ei, qui cum fructu literas Græcas tractare velit: absque eo enim nunquam ad abdita illarum literarum penetrare ſe poterit, nunquam felices in iis progreſſus faciet, neque ad certam earundem cognitionem perveniet; Contra ea, qui probe verſatus fuerit in doctrina Ellipſios, næ is majore cum fructu libros Græcorum leget, et ſolidiorem ſibi Græcæ Linguæ cognitionem acquiret, idque et faciliore multo methodo, et certiore fundamento, quam fieri vulgo aſſolet. Nam facile carebit plurimis Grammaticorum regulis, exceptionibus, et obſervationibus, quarum pleræque falſæ, inſulſæ, jejunæ et inanes ſunt, quæque diſcentium memoriam non mediocriter aggravant, et legentibus tædium et faſtidium pariunt. Præterea obſcuris multis Auctorum locis lucem offeret Ellipſios notitia. Quum igitur videretur mihi, hoc ipſum deſiderari in Græcis, (licet de Ellipſi Græca jam*

quæ-

quædam tradidissent Viri docti, ut H. Stephanus in Appendice, *Glassius in* Grammatica Sacra etc.) *quod laudabiliter in* Latinis *fecere Viri eruditissimi, Franciscus Sanctius in* Minerva *et Gasper Scioppius* in Grammatica Philosophica *curam meam et studium huc contuli, ut ellipticas loquendi formas, quæ mihi in legendis Auctoribus Græcis occurrebant, seorsim adnotarem diligenter, et supplendo necessaria ad plenam structuram referrem, easdemque, ubi integras reperiebam, subjungerem, sequutus in hoc fere ordinem Viri modo laudati Francisci Sanctii,* κατ' ἀλφάβητον *disponendo voces, quæ intelligendæ relinquuntur. Ad hæc in commodum juventutis* φιλέλληνος *subtexui indicem, in quo quæri possunt dictiones et phrases Ellipticæ.*

Ceterum in secunda hac editione quædam addidi, mutavi, correxi, quæ in priore omissa aut minus accurate dicta videbantur. Vale, Ben. Lect. et labori nostro, si videtur, fave. Dabam Franequeræ, Nonis Juniis CIↃ IↃCC XII.

PRAEFATIO

EDITIONIS TERTIAE

LECTORI

S. D.

C. SCHÖTTGENIVS.

Annus fere est, quum Bibliopola hujus libelli editionem se procurare velle aperuit, et si quid ad eam locupletandam apud me esset, id secum communicarem, rogavit. Non noveram, quisnam hujus rei fuerit auctor, facile autem reputare potui, istam tam præclari opusculi in terris nostris editionem non posse non cum studiosæ juventutis commodo esse conjunctissimam. Conquiro ergo undique ex meis scriniis, quæ ipsi augendo conducebant, aliquos præterea bonos scriptores horis succisivis pervolvens. Et ex his operis natæ sunt istæ observationes, quas huic novæ editioni subjectas vides. Interea vero, dum eas congero, placuit amicorum suasu ad Celeberrimum hujus libri Auctorem litteras exarare, ne ipso plane nescio opusculum hoc apud nos excuderetur. Anequam vero ab ipso quidquam responsi ferrem, en nova libelli ad nos adfertur editio, ab ipso Auctore procurata. Hanc etiam subsecutæ sunt illius litteræ, quæ id testatæ sunt, non admodum

gratum fore tum Auctori, tum Franequerano bibliopolæ, si nova editio, et quæ prelum exercere vix desierat, apud nos recuderetur. Neo tamen erat, quod nos a nostro proposito quidquam absterrere potuisset. Notum enim, priorem hujus libelli editionem in his nostris oris tam fuisse raram, ut paucissimis eam vel videre saltem contigerit. Quum vero e re studiosæ juventutis utique sit, tales ipsi libros in manus dari, non male de ipsa meretur bibliopola, apud quem æquo satis pretio sufficiens exemplarium copia poterit inveniri. Exhibemus ergo Tibi, Lector benevole, posteriorem hujus libri editionem, hoc ipso anno prodeuntem, nostris qualibuscunque additionibus auctiorem. Has non ipsi Auctoris labori interserere voluimus, ne quid alterutri nostrum, imputaretur, quod ab ipso profectum non est, sed eas infra lineam subductam posuimus. Invenies quædam, novos præ se titulos ferentia, quædam vero observationibus Auctoris addita. In singulis ita me gessi, ne moles libri nimium excresceret, neque tamen quidquam, quod a me observatum erat, omitteretur. Neque hoc diffiteri possum, esse in his, quæ Viro Excellentissimo, et in hoc literarum genere versatissimo CHRISTIANO FRIDERICO BOERNERO, humaniorum litterarum apud nos Professori celeberrimo, debentur. Is pro ea, qua me prosequitur, humanitate exemplar suum, cui multa adscripserat mecum cummunicavit, noluit tamen pro modestia

 sua

sua singulis nomen suum adscribi. Meis ergo ea inserui, sed ita, ut publice hoc beneficii genus grato agnoscam animo. Indices, quum antea unus tantum esset, addidi duos, unum dictorum Biblicorum, alterum Auctorum citatorum et explicatorum. Factum id est, eorum caussa, qui diligenter ejusmodi auctores, praecipue vero libros Novi foederis, evolvunt, ut facile occurrat, sicubi quaedam Ellipsis lateat. Tuum ergo jam est, Lector, ea, quae a me profecta sunt, calculo tuo vel probare vel improbare. Ego interea mihi abunde satisfeci, si uni saltem vel alteri Novi Testamenti loco lucem adfundere potui. Tu vero vale, et mihi fave. Lipsiae mense Martio,

cIↄ Iↄcc XIII.

PRAEFATIO EDITIONIS QVARTAE.

En Tibi, Lector Benevole, quartam hujus opusculi editionem, post duas Belgicas, et unam Lipsiensem, qualibuscunque curis nostris excusam. Circa quam quidem editionem nostram notandum est, eam non secundam esse, sed tertiam, quae ad secundam Auctoris Celeberrimi Franequerae cIↄ Iↄcc XII. editam expressa, et annotationibus nostris aucta est. Caussa, cur id moneamus, haec est: Belgae in Catalogo Operum Lamberti Bos post memoratam primam editionem sic ponunt: *Et cum Annotationibus Schoettgenii, Lips. 1711. iterum edita et ab Auctore quibusdam locis aucta, Franeq. A. 1712. 12.* (a) Fucum igitur fecit Lectoribus, quisquis haec ita scripsit, et persuadere omnibus voluit, editionem Auctoris nostra fuisse posteriorem, quod longe secus est: nam editio nostra prodiit non An. 1711. sed 1713. Miror igitur, quod quidam ex Germanis nostris (b) sibi hac in parte imponi passi sunt, et quod illi per malitiam scripserunt, per incuriam secuti sunt. Poterant enim titulum editionis nostrae quotidie oculis usurpare. Sed haec jam dimittimus.

Non immerito autem mihi gratulor, quod haec editio nostra et annotationes, quas tunc adsperseramus, eruditorum plausum consecutae sint. Sic enim Auctores Summe Reverendi Relationum Innocuarum judicarunt, *libellum hunc multis locis Script. Sacrae lumen accendere, quod aliunde frustra petas, quorsum praecipue observationes meae pertineant: ac proinde ab omnibus Theol. Studiosis sedulo evolvendum esse, utpote quem iisdem brevibus quidem, sed majorem in modum commendent.* (c) In

 Aca-

(a) Histoire Critique de la Republ. des lettres tom. XIV. p. 355.
(b) Nova litteraria Lipf. Germ. a. 1717. p. 331.
(c) Relat. Innocent. A. 1713. p. 695.

Academiis quibusdam Theologi pariter et Philologi eundem publice commendarunt, quia in Philologia Sacra utique utilitatem suam exhibet. Hæc non ideo adduco, quod me laudari tantopere gaudeam; sed tantum, ut illi, qui solis auctoritatibus reguntur, habeant, quod expendant, neque inventis frugibus glandes in deliciis habeant.

In Scholis sane merebatur hic libellus juventuti majorem in modum commendari, longe sane melius, quam Syntaxis illa Posseliana, quæ huc usque tantopere celebrata fuit. Nam hæc regulas profert sine ratione, et contra omnem linguæ Græcæ indolem, quo fit, ut lingua ista juventuti sit longe difficilior. Auctor vero noster omnia facillima methodo, cum rationibus profert, quas exemplis optimorum Auctorum confirmat. Proinde, quum hic omnia melius fluant, juventuti scholasticæ merito eundem commendat Celeberrimus Helmstadiensium Theologus Jo. Fabricius. (d)

Superest, ut paucis indicemus, quid in hac nova editione a nobis præstitum sit. In ipso textu Auctoris pauca quædam immutata sunt. Quum enim nos in editione tertia secundam ad verbum exprimeremus, non observatum a nobis fuit, ipsum quædam omisisse, quæ in prima posuerat. Potuit fieri, ut ipse mentem mutaverit, adeoque omittenda illa duxerit. Quia tamen vidimus, Summe Reverendum Wolfium in Curis Philologicis N. T. semel atque iterum ad illa provocasse, digna illa judicavimus, quæ in textum revocarentur. Factum est illud a nobis, sed ita, ut illæ observationes uncis includerentur, et in annotationibus nostris Lector de hac re moneretur. Ceterum annotationes nostras auximus, et novas quasdam, præcipue ad N. T. illustrandum facientes addidimus. Hoc qualicunque labore nostro, Lector, fruere, et nobis fave. Dab. Dresdæ d. 4. Augusti cIↄ Iↄcc XXVIII.

(d) In denen wohlgemeinten Anmerkungen von Verbesserung des Schulwesens. Helmst. 1726. 8.

commendationem et gratiam novæ hujuſce editionis conferri aliquid poſſet. Precibus igitur librarii, cupientis, ut etiam nunc hic libellus partem aliquam noſtra opera plenior auctiorque prodiret, deeſſe noluimus. Et eo ſtudioſius hoc negotium ſuſcepimus, quod multos doctores, eosque non infimi ordinis, non ſine cauſſa permultum huic de ellipſi græca doctrinæ tribuere intelligebamus. Quod ſi illi græcæ linguæ ingenium noſſe putandi eſſent, qui immenſam vocabulorum vim ita memoria tenent, ut, quæ vis illis ſit et poteſtas ſubjecta, ſine hæſitatione, atque ſine ulla mora perſpiciant, et quaſi in numerato habeant; profecto omnes illi juventuti injuriam injungerent, eique temere ac præter neceſſitatem moleſtiam exhiberent, qui eam ad alios, quam ad Lexica, libros amandarent, egoque omnibus doctoribus auctor eſſem, ut, quicquid reliquorum librorum eſt, de puerorum manibus excuterent, denunciaremque identidem, ſolis Lexicis nos eſſe contentos debere, ceteris libris de ellipſi, de verbis mediis, de idiotismis græcæ linguæ, de particulis, et ſi qui ſunt alii, ſuperſedendum eſſe. Nunc, ut norunt omnes paullo humaniores, ratio cujusvis linguæ fere ita comparata eſt, ut quam minimam illius partem is intelligat, qui vocabula duntaxat intelligit. Itaque ſatis mirari non poſſum, et inventos fuiſſe, et nunc inveniri, qui eos pro linguæ græcæ peritiſſimis venditent, ex quorum ſcriptis nihil aliud colligas, quam eos præter elementaris gram-

mati-

matices praecepta, eam fere omnium vocum græcarum vim, quæ in Lexicis traditur, probe intellexiſſe, cetera vero, quæ ad naturam græcæ linguæ pertinent, ignoraſſe. Quia græca lingua una cum latina proprie inter eas linguas pertinet, quæ eruditæ non ſolum habentur, verum etiam ſunt, hoc eſt, inter ejusmodi linguas, quæ ſine magnæ eruditionis præſidio, ſine cognitione hiſtoriæ veteris, rituum et opinionum olim receptarum, imo ſine philoſophiæ veteris et grammatices ſublimioris accurata notitia intelligi nequeunt; haud dubie longe majori, quam ſolo vocabulorum apparatu, iis, qui ad aliquam laudem græcarum literarum adſpirant, opus eſt. Idcirco non illi ſolum bene de græcis literis merentur, qui græcorum veterum hiſtoriam, antiquitates, ritus, opiniones, cetera, ſive in ſuis ad græcos auctores obſervationibus, ſive editis peculiaribus libris, explicant; verum etiam hi τῶν φιλελλήνων utilitati conſulunt, qui difficiliora ſimulque vulgo neglectiora grammatices capita, cujusmodi hoc de ellipſi eſt, ex inſtituto tractant.

Quantum adjumenti ad græcos auctores rectius et intelligendos et enarrandos doctrina ellipſium adferat, quantum vero in interpretandis iisdem ſcriptoribus hallucinati fuerint, vocum omiſſarum ignari, aut certe non ſatis curioſi, hoc aliquot exemplis vicit, in præmiſſa huic libello præfatione Lamb. Bos. Sunt ad manum permulta, quæ iis adjicere poſſemus, verum ne nimii videamur, paucis

cis contenti erimus. Polyaenus I. 17. οἱ Μεσσήνιοι — τὴν νίκην οὐ διὰ μακροῦ Λακεδαιμονίοις ἔδωκαν. Interpres hæc ita reddidit: *Messenii victoriam non exiguam Lacedæmoniis dederunt.* Male. ἡ νίκη οὐ διὰ μακροῦ non est *victoria magna*, vel *victoria non exigua.* Quid ergo? in hac forma loquendi οὐ διὰ μακροῦ supprimitur τοῦ χρόνου. οὐ διὰ μακροῦ ergo est *brevi*, *cito.* Cujusmodi locos plures suppeditabunt etiam Perizonius ad Aelian. V. H. Cap. XXI. Lib. X. et Kuhnius ad Pausan. Bœotic. Cap. XXVIII. p. 467.

Equidem præter hanc caussam reperio duas alias, cur doctrina ista non negligenda sit, unam, quod detegendis malis emendationibus utilis sit, impediatque, quo minus auctorum locos, quibus sua constat sanitas et integritas, mutilos esse ac depravatos credas: alteram, quod quasi viam sæpe monstret ad locos male affectos integritati restituendos. Prioris generis exemplum est locus Aeliani V. H. I, 14. ubi in locutione ἄρχει ἀδίκων, i. e. prior lacessit, perperam τὸ χειρῶν excidisse Wolfius putat, locoque suo reponendum. Nam præterquam quod Kuhnius vulgatam simulque elegantem istius vocis ellipsin in ista phrasi esse monet, id Paul. Leopardus Emendat. X, 12. multis quoque exemplis probat. Et quum cygni manibus careant, videtur necessitas Aeliano fuisse istam voculam omittendi.

Ita fuerunt, qui medicinam adhibendam putarent Hesychii loco non male affecto: Ἀσόξενοι. οἱ γέ-

γει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. Hic primum aliquid omiſſum eſſe recte videt Lamb. Bos, Obſ. Crit. c. XXXVI. p. 157. Sed putat addendum τῇ πόλει poſt προσήκοντες; deinde Stanlejus ad *Aeſchylum* ſupp. v. 361. Heſychii locum citans, *pro* ἐπὶ δὲ τῆς legendum conjicit ἐπὶ δὲ γῆς ἀλλ. γ. Sed in ἀλλοτρία, ἀλλοδαπὴ, ξένη etc. ſæpe per ellipſin reticeri, ἡ γῆ, ex noſtro libello notum eſt. et pro τῇ πόλει poſt vocem προσήκοντες videtur potius eſſe ſubintelligendum τῷ ἄστει, quod voce ἀστόξενοι continetur, ut docet vir doctus Obſ. Miſc. Vol. I. T. III. p. 424. ubi obſervationem præclaram, et permultis locis Heſychii recte intelligendis utilem proponit, ſcilicet Heſychium illud verbum vel ſubſtantivum omittere, quod in voce ipſa, de qua agit, latet, ideoque ſupplendum, brevitatis cauſa, relinquere lectori.

Verba ἰέναι, ἔρχεσθαι, ὁρμᾶν, aliaque ſimili poteſtate, ſolere ſæpe abeſſe ornandæ orationis cauſa, infra docebitur. Id quod cum non obſervaſſet H. Stephanus, immerito depravatum exiſtimavit locum Xenophontis Hell. II. ἐκέλευσεν ὁ τῶν τριάκοντα κήρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. H. Stephanus τὸ ἐκέλευσεν mutandum cenſet in ἐκάλεσεν. Sed mutatione nihil opus eſt. Supplendus infinitivus ἰέναι. vid. *Obſ.* Miſc. Vol. IV. p. 282. et p. 358. Si plura deſideras, adi easdem obſervationes miſcellaneas, et quidem Vol. V. T. III. p. 85. nec non recentiſſimos Thucydidis interpretes, ad VI, 54.

Sed

Sed quam facile ellipsios ignoratio seducere possit, ut locos auctorum, qui nullo vitio laborant, mutilos esse, vel depravatos credamus, suo exemplo doctissimus et ἑλληνικώτατος Kusterus docet ad Aristoph. Plut. 468. qui, cum de σχήματι illo ἀνανταποδότῳ, de quo etiam Bos suo loco agit, exposuisset, subjungit hæc: *Ceterum ellipsis hæc eo magis notanda est, quod, qui eam ignorant, facile existimare possint, ἀπόδοσιν illam incuria librariorum apud scriptores forte omissam esse: quod ipsum me aliquando per errorem putasse, non diffitebor.* Quemadmodum autem ellipsium ignoratio malas interpretationes et emendationes nonnunquam peperit: ita contra observationi ellipsium sæpe id debuisse viros doctos animadvertimus, ut locos corruptos felicissime restituerent. Exemplo locus Xenoph. Ephesii esse potest, qui Obs. Misc. Vol. V. pag. 25. emendatur.

Hactenus, quantum doctrina de ellipsibus ei utilitati sit, qui veteres auctores legit et explicat, ostensum est; nunc, quantum honori ac famæ auctorum consulat, paucis expediemus. Neminem fugit, quoties et veteres auctorum enarratores, et nostræ ætatis grammatici, ubi ex præceptionibus suis nullam idoneam quarundam formarum loquendi rationem reddere possunt, ad solœcismum, aut certe, si modestiæ laudem tuendam putant, ad σολοικοφανὲς confugiant, priscisque auctoribus, omnium leporum omnisque elegantiæ parentibus, teterrimam hanc orationis pestem affingant. Sed

mihi

mihi religionem eorum valde placere profiteor, qui non nisi timide ac dubitanter sibi faciendum esse censent, ut illis sermonis vitia exprobrent. Deinde nemo esse iustius negaverit, grammaticorum cavillationes ad veterum scripta, quam haec ad istas exigere. Praeterea, etsi eos interdum libenter lego, qui similia in linguis observant, nobisque ἀναλογίαν identidem inculcant, propterea quod linguarum studium facilius efficiunt: frustra tamen eos laborare certo scio, qui de tota aliqua lingua tanquam scientia praeceptis coercenda cogitant, quia usus nunquam grammaticorum regulis ita adstringi potest, quin saepe iis se solutum esse ostendat. Itaque consuetudo quam saepissime tuenda est, quae, si non in omnibus, ut Varro putat apud Gell. II, 25. tamen in multis dominatur. Denique ubi ipsorum grammaticorum praeceptiones rationem ac viam quasi monstrant, veteres auctores contra impactum ipsis soloecismi crimen defendendi, hanc viam cupidissime sequi consentaneum esse ducimus, et ad officium nostrum pertinere. Huic officio nunc non deerimus. Videamus locos veterum, qui grammaticis soloecismi, aut ἀντιπτώσεως nomine videntur suspecti esse. Homerus Il. K. v. 43.

> Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
> Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε.
>
> *Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemnon.*
>
> *Opus est consilio ut mihi et tibi, Jovis alumne, o Menelae.*

Ad

Ad ea verba: Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, ita Scholiastes anonymus: Χρεία συμβουλῆς ἐμοὶ καὶ σοί. ἔστι δὲ σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοί. Eustathius autem: Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐμὲ καὶ σὲ, ἀντίπτωσις ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοί. H. Stephanus denique censet esse accusativum pro dativo. Id quod a soloecismo quid differat, me non videre, cum Joh. Jensio Lect. Luc. II, 4. fateor. Nec satis habet Scholiastes ille anonymus hoc sermonis vitium uno loco in Homerum conjicere; grassatur, eadem in eum audacia ad Ιλ. I. v. 603.

— οὔ τί με ταύτης
Χρεὼ τιμῆς. —
— *minime mihi hoc*
opus est honore

Schol. οὐ χρείαν ἔχω τῆς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος τιμῆς. Καὶ ἔστι σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις. Neque audiendi sunt, qui Homero dicunt excidisse his locis σολοικόν τι imprudenti. Nam eandem loquendi formam adhibuit etiam alibi et saepius e. g. Ιλ. I. v. 75. Ιλ. λ. 605. Ιλ. σ. 406. Odyss. α. 225. ut non possit non, qui eam vitiosam et soloecam putat, Homero ignorantiam aut certe turpem negligentiam tribuere, atque in uno duobusque locis alios reprehendere ac damnare plurimos. Sed qua tandem ope Homerum contra has Grammaticorum criminationes defendemus? Auxilium ab ellipsi petemus, eaque in re exemplum Donati, pariter veteris, sed circumspectioris grammatici

imi-

abimur, qui ad Eun. IV, 7, 19. decantatissimum
um:

> *Omnia prius experiri verbis, quam armis, sapientem decet,*

mittendo ellipsin verbi *agere* post *armis*, Terentn suspicione ἀνακολουθίας liberat. Scilicet in ibus adductis et indicatis Homeri locis, si subias verbum aliquod cum acutissimo Clarkio, sive ιν, sive βιάειν, salva res erit, habebimusque, d de Homero ab injuriis et cavillationibus mmaticorum vindicato nobis gratulemur. Nos em Homerum ita interpretantes nihil fingere ab is *mente alienum*, eo minus dubitationis habet, od ipse ille poetarum parens ac princeps alitrum illorum verborum passim solet adjicere.
κ. v. 172.

> Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς,
> *Verum valde magna necessitas oppressit Achivos,*

Ιλ. κ. v. 118.

> — χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός
> — *necessitas enim urget non jam tolerabilis.*

cum accusativo personae expresso Odyss. ε. v. 89. ubi poeta Calypso ita facit loquentem:

> Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ὅσσ' ἂν ἐμοί περ
> Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι.
> *Sed ea quidem dispicio, et suadeo, quaecunque mihi ipsi*
> *Utique suaderem, si quando necessitas me tantopere urgeret.*

His observatis non est, quod nobis in posterum aut a veteri Scholiasta anonymo, aut ab Eustathio, aut denique ab H. Stephano, aliisque imponi hoc nomine patiamur. Itaque modesti et considerati judicis laudem auferre meretur Joh. Jensius, qui in Lect. Luc. II, 4, p. 156. de illis Homeris locis ita sentit: *An vero revera haec locutio sit soloeca, non judico.* Paucis verbis interjectis addit: *Forte quaedam est ellipsis, cujus ratio sit nondum plene perspecta.* Quin rectissime Jensius totam rem ope ellipsios esse expediendam conjecerit, ea, quae de locis illis Homeri, praeeunte Clarkio, monuimus, dubitare nos non sinunt. Sed majorem, certe evidentiorem, injuriam Homero infert idem ille Scholiastes anonymus ad Ιλ. Δ. v. 503.

— τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε

Illum autem tenebrae oculos cooperuerunt.

Scholiastes: σολοικισμὸς, inquit, παρὰ τὰς πτώσεις. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τοῖς δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε. τοῦτο δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ σκότος ἐκάλυψεν. Qua crisi nihil falsius, nihil iniquius fingi potest. Vtitur enim Homerus solemni illa et maxime ab omnibus fere scriptoribus frequentata ellipsi, atque ita commode supplenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὼ ὄσσε. *Eum autem tenebrae, quantum ad oculos, cooperuerunt.* Quod vero Homero evenit, ut non satis sibi cavisse a soloecismo diceretur, idem impune ferendum Thucydidi et Apollonio Rhodio erit, nisi Scholiastas eorum ejusdem, quo ceteros temeritatis con-

condemnemus. Thucydides II, 67. Ξυνέβη δὲ τοῖς Κρησὶ τὸν Γέλαν Ῥοδίοις ξυγκτίσαντας, μὴ ξὺν τοῖς ἀποίκοις, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀποίκους ἀκοντας μετὰ μισθοῦ ἐλθεῖν.

Accidit, ut Cretenses, qui cum Rhodiis Gelam condiderant, non a suis colonis starent, sed contra suos colonos præter eorum opinionem mercede aliena militarent. Scholiastes ad hunc locum τὸ ξυγκτίσαντας pro ξυγκτίσασι poni vult, et quum Thucydides IX, 2. et IV, 30. similiter casum participii in alium ab eo, qui præcesserat, mutat, Scholiastes id fieri putat per enallagen casuum, sed in priori loco rectius suppleas ἐλλειπτικῶς omissum accusativum αὐτοὺς, et *in posterioribus* ista enallage facile carebimus, ubi ellipsin alicujus accusativi orationi convenientis admiseris. Apollonii Rhodii hic locus est. I, 440.

Ὑμῶν μὲν δὴ μεῖζα θεῶν ἔξειῶ τε πεπρῶσαι
ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. — —

Interpres Græcus oportuisse, inquit, ἔχοντι pro ἔχοντας poni. Sed quod apud Homerum Ιλ. α. v. 541. et apud Thucydidem sæpius faciendum est, ut prononomen secundæ personæ suppleatur, idem etiam fac hoc loco, et supple ante πεπρῶσαι itidem pronomen secundæ personæ, sed in numero multitudinis ὑμᾶς, et ista interpretis veteris crisi facile supersedebis.

Jam quod ad ἀνακόλουθα attinet, etsi ea non tantam, quantam solœcismi, maculam orationi inferunt, nec tantum dedecus conciliant scriptoribus, aliisque ipso defenduntur, et auctoritate et exem-

 plis

plis nobilissimorum scriptorum satis frequentibus comprobantur; imo etsi genera quædam ἀνακολέθων a Demetrio Phalereo μεγαλοπρεπῆ vocantur, sublimitatique orationis interdum convenire dicuntur a Clarkio ad Homerum. Ιλ. β. 681. aliisque et veteribus et recentioribus interpretibus; occurrunt tamen τῆς ἀνακολεθίας exempla, quæ immerito talia videri possunt, ubi ab ellipsi alicujus verbi admittenda non abhorreas. Vt meam sententiam exemplo aliquo explicem, provocare lubet ad locum Homeri Ιλ. β. v. 681.

Νῦν δ' αὐτὲς, ὅσσοι τὸ πελασγικὸν Ἄργ☉ ἔναιον.
Nunc vero istos, quotquot Pelasgicum Argos habitabant.

Quo in loco constructionem ἀνακόλεθον admittit Clarkius sæpe a nobis laudatus. Sed quid, si hic per ellipsin esse omissum verbum aliquod, e. g. λέξω, diceremus; aut si ex eo, quod quamvis longo intervallo præcedit, v. 484. ἔσπετε νῦν μοι, Μῆσαι; aut denique ex v. 493. verbum ἐρέω repeteremus? Vid. Eustath. ad Ιλ. β. v. 353. et Voss. ad Catull. p. 296. quorum alter Homerum, alter Catullum, et alios quosdam veteres scriptores, admittendo ellipsin, contra solœcismum defendit.

Quotquot autem, et qualiacunque sunt, quæ ex observatione ellipsium promittere tibi potes, quæ profecto non sunt parva: tamen quum huncce libellum novis accessionibus locupletare institueremus, magis eorum judicium veriti sumus, quibus

nimia

nimia in hoc genere adhibita diligentia displicet, quam quibus nulla satis est. Itaque patientius, et aequiori animo eorum reprehensiones feremus, qui sibi *immodica* ellipsium undique congestarum multitudine *fastidium* creari profitebuntur, quam quibus nulla satietas adferri potest. Namque ut in multis aliis, ita in hujus generis argumentis praecipue cavendum est, ne magis patientiam lectorum, quam nostram diligentiam exercere videamur. Certe omnia exempla, exempla autem? immo omnia genera ellipsios nimis verbose persequi, non est necessarium. Nam in omnibus artibus, ubi tradita sunt cujusque artis difficillima, reliqua, quia aut faciliora sunt, aut similia, tradi non necesse est. Neque hoc unquam evenisse gnavis et industriis pictoribus aut sculptoribus credibile est, ut, quum multarum formarum similitudines exprimere magistrorum praeceptis et exemplis adjuti didicissent, quo minus etiam alias formas pingerent aut sculperent, etiamsi non didicissent, sua imperitia prohiberentur. Qui scriptores veteres suis observationibus illustratos edunt, aut cumulandis illis observationibus parcunt, quarum similes jam ante attulerunt, aut indignationem doctorum in se derivant, ubi vel centies dicta repetunt, vel similia identidem inculcant. Namque, ut hoc utar, si quis me docuit, κακῶς adverbium pro loco mutare significatum, et quamquam generatim *male* denotat, saepe tamen partem malorum indicare, et quidem eam partem, quae convenit rei, de qua ser-

mo est; ideoque, prout κακῶς vivere dicitur, vel scortator, et leno, vel avarus, vel inops, ita esse vel libidinose et impure, vel sordide et avare, vel denique exiliter, minimeque laute vivere. Si quis igitur hæc me docuit, ei vitio ego quidem non dederim; si eandem observationem repetere paulo post negligat, ubi v. c. miles dicitur *male* loco cedere, aut emptor aliquid *male* redimere. Nam similitudo, quæ inter has et superiores locutiones intercedit, potest quemlibet non prorsus hebetis ingenii admonere, cum miles *male* dicitur loco cedere, tum *male* esse *ignave*, quum emptor *male* redimere aliquid, *male* esse *nimis magno pretio*. Similiter arbitror in hac ellipsium doctrina, qui hunc libellum non perfunctorie, sed ea cura et ratione perlegerit, ut magnam ejus partem quasi animo comprehendat et veluti imbibat, eum de prætermissis ceteris vel generibus vel exemplis ellipsium non anxie, quid statuendum sit, quæsiturum esse. Quæ enim ellipses traditæ non sunt, ex iis, quæ traditæ sunt, nullo negotio assumet, easque suæ exercitationi et similitudini relictas esse, non ægre feret. Nam, quum omnes fere natura sic comparati simus, ut perfundamur aliqua voluptate, quoties ipsi aliquid vel invenimus, vel inventis addidimus: relinquendum aliquid sane lectorum nostrorum diligentiæ et exercitio, nec committendum est, ut illis honestissima hæc oblectatio et liberalissima voluptas intempestiva nostra sedulitate subtrahatur. Novi quam plurimos, qui se crebris

pleo-

-onasmis, illius praesertim generis, cujusmodi sunt hi Aeliani I, 31. V. H. ὧν ἐν γεωργίᾳ καὶ περὶ γῆν ἐνόμενος: II, 45. φιλοπόνως καὶ φιλέργως, XII, 64. τὰ προλεχθέντα ἀνέφλεξεν αὐτὸν καὶ ἐξῆπτεν; novi igitur, qui talibus pleonasmis se dicunt offendi, ellipticis locutionibus non offendi. Quam aliam hujus rei esse caussam dicemus, nisi hanc, eos, qui elliptice loquuntur, videri plus suis vel lectoribus vel auditoribus tribuere, quam qui pleonastice; Qui pleonasmos adferant, supervacanea dicere, non via brevissima incedere, ostentare verborum copiam et luxuriam, videri lectoribus tarditatem quandam *et* imbecillitatem ingenii exprobrare, *quasi* nil, nisi alio atque alio modo, propositum capere possint?

I.

Similitudo autem multarum ellipsium tanta est, multaeque βραχυλογίαι ita ad certum aliquem modum, et ad unum veluti exemplum adstrictae sunt, ut facile uno capite comprehendere, simulque una regula, quid sentiendum de illis, aut qui explicandae sint, expedire possis. Quis ignorat Graecos compendiose dicere, εἰς διδασκάλου sc. σχολὴν vel διατριβὴν φοιτᾷν; εἰς Ἀσκληπιοῦ sc. ἱερόν; εἰς Τροφωνίου sc. μαντεῖον, seu ἄντρον; εἰς Πλάτωνος sc. Ἀκαδημίαν; εἰς δημιουργοῦ sc. ἐργαστήριον; εἰς ἄρχοντος sc. οἶκον vel δόμον. *Quae* exempla omnia quis non hoc commune habere animadvertit, quod in illis nomen loci alicujus per *ellipsin* subticeatur, quo in loco διατρίβουσι, sive Dii sive homines. Porro, quum dicitur:

ἐπ' ἀμφότερα καθεύδειν ſc. ὦτα; ἐπ' ἀμφοτέρων βαίνειν ſc. ποδῶν; ἀντλεῖν ἀμφοτέραις ſc. χερσὶν, nemo non propter ſimilitudinem exemplorum colligit, cum membra corporis dicenda ſunt, quorum duo nobis ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, Græcos poſt quædam adjectiva nomina illorum membrorum fere omittere. Ita Græci ταυρείην ſc. δοράν; κυνέην ſc. περικεφαλαίαν; τοῖς ὀστίνοις φυσῶν ſc. αὐλοῖς; παρδαλέην ſc. βύρσαν vel δοράν; φορεῖν ἁλουργῆ ſc. ἱμάτια. Quæ locutiones in eo conveniunt, quod in iis Græci adjectiva materiam, ex qua aliquid factum eſt, denotantia, ponant, et res ipſas inde factas elliptice omittant.

Si quis plura hujus rei exempla deſiderat, is conſulat Jac. Perizonium ad Aelian. V. H. X, 21. Jenſium Lucian. Lect. I, 8. p. 86. ſq. et III, 6. p. 344. et in epiſtol. ad Græv. Lect. Luc. ſubjuncta p. 411.

Quod ſi quis de ceteris etiam ellipſibus ad communia quædam genera revocandis cogitaret, is numerum ellipſium diſcendarum minueret, memoriæque diſcentium conſuleret, iisque hoc prodeſſet, ut, quum paucas ellipſes didiciſſent, plurimas tamen ſcirent. Accedant igitur ad lectionem hujus libelli aliqua græcæ linguæ notitia tincti, et lectionem ejus cum ipſorum græcorum auctorum lectione conjungant, ſimulque, quæ de ſimilitudine ellipſium admonuimus, ante oculos ſibi ponant. Qui ita hoc libello utentur, illi non multum deſiderabunt, omnia ellipſios aut genera aut exempla.

Alia

docti viri pro veris, et genuinis interdum habuerunt, sed ipse etiam Lamb. Bos, id quod nunc exemplis quibusdam probabo.

Antequam vir doctissimus Lud. Kusterus libellum egregium de vero usu verborum mediorum apud Graecos ederet, saepe contigit, ut viri cetera linguae graecae peritissimi vim verborum mediorum non satis animadverterent. Id quod suo etiam exemplo doctissimus auctor noster semel iterumque comprobat. Vbi verbi causa agit de ellipsi praepositionum, sub ἀπὸ in locutione: ἀπέχεσθαι κακῶν, putat deesse, et praepositionem ἀπὸ et nomen χεῖρας, vel etiam ἑαυτὸν, ut plena et integra phrasis sit: ἀπέχεσθαι ἑαυτὸν ἀπὸ κακῶν. Sed hanc ellipsin non admittent, qui norunt, verbis mediis eam, quam Kusterus iis adstruxit, inesse vim, ut scilicet actionem cum passione mixtam, sive actionis in ipsum agentem, reflexionem designent. Nam secundum hanc observationem ἀπέχομαι in medio idem est, quod ἀπέχω ἐμαυτόν. Vid. Kusterus de verb. p. X. edit. Lugd. B. Quod si in ἀπέχεσθαι subaudiendum esset pronomen reciprocum, simili jure aliquis apud Homerum Ιλ. α. v. 199. vocem ἑαυτὸν in ἐτράπετο i. e. *se convertit retro*, supplendum diceret, et Ιλ. γ. v. 141. in καλυψαμένη pariter ἑαυτὸν. Sed, uti diximus, ea jam vis est et natura verbi medii, ut ἡ καλυψαμένη per se significet, *quae se ipsam cooperuit.* Conf. Ιλ. ξ. 174. θ. 199. et ad hos locos Clarkium.

Quod

Quod si quis cum Kustero facit, is idem dixerit de ellipsi vocis στέρνον in κόπτεσθαί τινα. Nam κόπτομαι in medio per se significat proprie *me percutio, pectus meum percutio, plango*, et quia id lugentes facere solent, *lugeo*. Κόπτεσθαί τινα autem cum accusativo, sensu prægnanti, significat, κοπτόμενον πενθεῖν τινα, *plangendo aliquem lugere*. v. Kuster. l. c. III. p. 97. Exemplum ex Luciano, ubi additur στέρνα, non est, quod quemquam a sententia hac dimovere debeat, cum, quia distinctionis gratia, vel pleonastice additum esse potest, tum, quia auctoritas scriptorum illius ætatis, qua Lucianus vixit, hac in re valde exigua, vel potius nulla est, quippe qui in adhibendis verbis *mediis* ab usu veterum discesserunt.

Si judicio H. Stephani standum esset, in αἴρεσθαι etiam, i. e. *portare*, subaudiri oporteret, ἐπ' ὤμων, vel ἐπὶ κεφαλῆς: sed hæc ellipsis propter easdem causas, inter quæsitas pertinet. Τὸ αἴρομαι in medio est per se, *mihi aliquid impono portandum*, et ex consequenti, *porto*. v. Kuster. p. 19.

Qui in locutionibus: μέμνημαι ποιήσας, ἀγαπῶν μὴ διατελεῖ, εὖ λέξω χαίρων, διαδάνομαι διαμαρτὼν, et similibus, verbum εἶναι deesse putant, næ illi nimio ellipses eruendi studio, ubi ellipses non sunt, ibi vident. Si qua vox per ellipsin omittitur, ea etiam, si non reapse interdum additur, addi tamen sine barbarismi nota potest. At, quæso, quam ineleganter, immo barbare eum locuturum diceremus, qui pro eo, quod Aelian. V. H. IX, 41. habet: μέμνησο

νησο ἄνθρωπος ὤν, *memento te esse hominem*, ſcriberet, μέμνησο ἔιναι ἄνθρωπος ὤν, vel pro eo, quod Ariſtoph. Plut. 945. Γινώσκω, inquit, ἥττων ὤν πολὺ ὑμῶν, ita diceret: Γινώσκω ἔιναι ἥττων ὤν πολύ. Cujusmodi græcorum locutiones illi longe rectius explicant, qui in iis linguæ idiotiſmum admittunt, græcosque non ſolum accuſativum, uti latini fere, ſed etiam nominativum, immo ceteros caſus jungere infinitivis; Nominativum, inquam, et quidem tum, quum nominativus aliquis vel præcedit, vel in præcedentibus ſupprimitur, pro infinitivis autem in ejusmodi locutionibus Græcos frequenter etiam uti participiis. Qua de re pluribus agit Jenſius Lect. Luc. I, 7. p. 72. ſq.

Nihil ambigo, eos etiam fingere ellipſes, qui, ubi nominativi abſoluti occurrunt, ibi deeſſe verbum ſubſtantivum dicunt. Exemplo ſit locus Eccleſ. II, 16. Ἁι ἡμέραι ἐρχόμεναι τὰ πάντα ἐπελήσθη. i. e. *futuro tempore omnia oblivioni traduntur.* Hic ſubſtituit verbum ἦσαν Lamb. Bos, ut ſit: αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι ἦσαν. Quam explicationem ſcio, duriorem pleforumque judicio eſſe, quam ut poſſit placere. Αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι ſunt nominativi abſoluti, ſeu conſequentiæ, pro τῶν ἡμερῶν ἐρχομένων. Quidam codices habent, ταῖς ἡμέραις ταῖς ἐρχομέναις, eodem ſenſu, quia Græcis etiam dativi conſequentiæ non ſunt inuſitati.

Sed quum videam, etiam Jac. Perizonii, viri noſtra laude longe majoris, eo animum inclinare, ut

in

in illis participiis, qui in nominativo abſolute ſine verbo ponuntur, et pro genitivis abſolutis, noſtra quidem ſententia, adhibentur, putet intelligi verbum *ſubſtantivum* poſſe; juvat breviter exponere, *cur a nobis impetrare* nequeamus, ut illam ſententiam probemus. Ne quis igitur temere, a tantis viris nos diſſentire exiſtimet, age paucis accipe, lector, quibus potiſſimum rationibus confidamus. Primum, quemadmodum optimi græcorum ſcriptorum non abhorrent a dativis et accuſativis abſolutis: ita nec nominativos abſolutos genio græcæ linguæ repugnare, certum habemus. Quæ enim, *quæſo*, *idonea* ratio eſſet, cur quis dativos et accuſativos conſequentiæ, non autem nominativos admitteret? Dari autem tales, tam dativos, quam accuſativos, oſtendit Sylburg. ad Pauſan. p. 930. 931. Exempla accuſativorum conſequentiæ habes *etiam* apud Xenoph. Ἀπομνημον. II. c. 2. §. 13. et c. 3. §. 3. Quid ſi quis dicat, in accuſativis illis abſolutis ſubaudiendum eſſe μαθόντες, vel μαθών, aut εἰδότες, vel εἰδώς? Id ſi dicat, non ſolum iſtam ellipſin omnibus locis convenire negabimus, verum etiam dativos conſequentiæ urgebimus, niſi cui, etiam in his ellipſin aliquam v. c. præpoſitionis σὺν confingere, in mentem veniat. Verum, ut liberaliter agamus, novimus omnes, qua ſint inter grammaticos auctoritate Sylburgius et Kuſterus, quorum neuter nominativos conſequentiæ admittere dubitat. Ille nobiſcum ſentit ad Pauſan. Attic.

c. 14.

c. 14. p. 35. hic vero ad Ariſtoph. Plut. 277. Porro Kuſterus ſe ea in re alios locupletiſſimos auctores ſequi oſtendit, Scholiaſtas Sophoclis et Ariſtophanis, Suidam et Corinthum de dialecto attica. His accedit, multos inveniri ejusmodi nominativos, quos vocabulo grammaticis dudum familiari, abſolutos voco, quos, ſi quis per ellipſin verbi ſubſtantivi explicandos putat, is nulla ratione ſe expediturus videtur. Apponam locum Polyaeni II. c. 3. in Epaminonda. n. 13. οἱ δὲ (Epaminondae milites) ἅμα κατὰ τὸ μέσον πεδίον ὄντες, ὁπότε ὁ καπνὸς μετὰ τῆς ὁμίχλης διεσκεδάσθη, οἱ Θεσσαλοὶ τῆς διαβάσεως τῶν πολεμίων ᾔσθοντο. *Qui quum in media planitie eſſent, poſtquam fumus cum nube evanuit, Theſſali, ſc. hoſtes Epaminondae, tranſitum hoſtium ſenſerunt.* Vbi οἱ δὲ — — — ὄντες pro τῶν δὲ — — — ὄντων. Duriſſimum autem haud dubie eſſet, nec ullo modo ferendum, ſi quis ſubintelligendum hoc loco verbum ſubſtantivum, *eſſe*: diceret. Neque eſt, quod cum Caſaubono ad h. l. hoc durius eſſe dictum, exiſtimemus, aut ſolos illius aetatis ſophiſtas hoc καινοπρεπείας σχήματι mirifice delectatos dicamus. Ab hac enim loquendi forma nec vetuſtiſſimos, nec optimos auctores Sophoclem, Euripidem, Ariſtophanem, alios abſtinuiſſe certum eſt. Denique, ſi hujusmodi conſtructionum ratio penderet ab ellipſi, veteres grammatici quidam non agnoſcerent in illis, τὸ σολοικοφανές. Eurip. in Phoeniſſ. 290.

Μέλ-

Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπε κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίε τ' ἐπ' ἐσχάρας.
Cumque esset me missurus Oedipi filius inclytus
Ad venerandum oraculum Apollinis et penetralia.

Schol. Μέλλων δὲ πέμπειν, Σολοικοφανὲς τῦτο ἐστιν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μέλλοντος πέμπειν με οἰδίποδος κλεινῦ γόνε. Quorsum hoc? ut colligamus: si elliptice in talibus loquendi formis locuti poëtæ essent, veteres grammaticos non fuisse commissuros, ut solœcismum illis aut certe σολοικοφανὲς tribuerent.

Vocabula quædam esse, alicubi per ellipsin *omissa*, viri docti sæpenumero ex eo præclare *probant*, quod alibi diserte addita legantur. Sed cave hanc rationem ubique valere existimes. Occurrunt enim vocabula vocabulis uno in loco pleonastice adjecta, quæ alibi omittuntur. Id quod quoties fit, toties haud dubie errant, qui ita argumentantur: Hic additur hæc vel illa vox, hic omittitur, ergo per ellipsin omittitur. Exemplo rem planam faciamus: Lucianus in Navigio: Οἱ δὲ νῦν πλάσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἶροι. *Qui nunc sunt divites, illi Iri sunt, si mecum conferantur, vel si cogitando ad me referantur.* Cujusmodi in locutionibus deesse vel ἐξεταζόμενοι, vel ἀντικρινόμενοι, vel παραβαλλόμενοι, recte monuerunt Bos in ἐξετάζεσθαι, et Jensius Lect. Luc. I, 5. Addo, hanc brevitatem nec a Latinorum scriptorum consuetudine alienam esse. Cic. de Orat. II, 25. *Persium non curo legere — Lælium Decimum volo, quem cognovimus virum bonum et non illiteratum*

tum

tum, *ſed nihil ad Perſium.* Vbi *nihil ad Perſium*, i. e. *nihil ad Perſium*, *ſi cogitando referatur.* Similiter loquitur Terent. Eunuch. II, III, 69. Livius verbum *conferre* non ſecus ac græci interdum παραβάλλεσθαι adhibet. XXIX, 17. *non poſſumus diſſimulare*, *nos multa fœda indigna — paſſos eſſe. Sed quid illa ſunt collata cum iis*, *quæ hodie patimur?* Potuiſſet brevius efferre: *quid illa ſunt ad ea*, *quæ hodie patimur?* Sed græci præpoſitioni πρὸς ſæpe præmittunt ὡς. Lucian. in Contemplant. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος· ὡς πρὸς ἐμέ. Plura vide apud Jenſ. Lect. Lucian. I, 15. Quid ergo? Hoc puto conſtare, ſi quis putet, illic ellipſin voculæ ὡς eſſe, ubi deeſt, propterea, quod alibi diſerte addatur, eum falli, quum alibi non tam deficiat, quam alibi abundet.

Sed eſt etiam præter hanc alia cauſa, cur non ubique locum eſſe putemus iſti, quam diximus, argumentationi. Nam una vox admittit non raro variarum vocum ellipſes. In Ζύγιος ſubintelligendum modo Ζεὺς, modo ἵππος, modo, ſi Heſychio credendum, ὁ τρίτος ἐρέτης. Ita in θαλάμιος intelligi debet interdum ἐρέτης, interdum ναύτης; in θαλαμία autem interdum κώπη, *remus*, ut apud Ariſtoph. Acharn. 552. interdum ὀπὴ, *foramen*, quod additur ab Ariſtoph. Ran. 1106. Ad quæ ſi quis non ſatis attendit, is periculo expoſitus eſt, ellipſes fingendi, vocemque aliquam elliptice poſitam per aliam ſupplendi, quæ illi quidem non per ſe, ſed tamen hic et nunc repugnat. Exemplo

plo poteſt eſſe locus Ariſtophanis Acharn. 552. ubi vox θαλάμιος, quæ defective poſita, ut modo docuimus, diverſis modis ſuppleri poteſt. Scholiaſtes igitur d. l. eam ſupplet per ναύτης, quam vocem poſſe omitti, ex Heſychio conſtat, immo quæ apud Thucydidem, et Athenæum revera in θαλάμιος omittitur. Nihilominus eam deeſſe Scholiaſtes male putat in dicto loco Ariſtophanis, cum vox τροπωμένων, quæ ibi voci θαλαμίων jungitur, non nautis, ſed ipſis remigibus conveniat, quippe quum τὸ τροποῦσθαι uel τροπώσασθαι, nihil ſit aliud, quam τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι, *remum loro ad ſcalmum alligare*, ut Kuſterus docet ad Ariſtoph. Acharnenſes. Quocirca laudatus Kuſterus merito Scholiaſtem reprehendit et κωπῶν omiſſum potius eſſe, quam ναυτῶν demonſtrat. Huc pertinet, quod in περσικὰ modo μέλη, ſeu ᾄσματα ſint, modo ὑποδήματα ſubaudienda. Quum, quæ Boſius in voce χρόνου docet, in προϊόντος apud Theocr. Idyll. XIV. deeſſe χρόνου, diligentius conſidero, ſimulque ſeriem carminis apud Theocritum paullo accuratius perpendo, facere nequeo, quin ejusdem erroris Boſium accuſem, cujus paullo ante Scholiaſtem Ariſtophanis reum agebam. Verum eſt, Xenophontem addere χρόνου, ſed verum etiam illud eſt, ſæpe ἐτῶν alios ſcriptores addere, Athenæum, Joſephum, Achillem Tatium, qui pro προϊόντος τοῦ ποτοῦ habet, προβαίνοντος τοῦ ποτοῦ. Vid. Obſerv. Miſcell. Vol. V. T. 3. p. 62. Subſcribendum illic Scholiaſtæ potius eſt, qui προϊόντος explicat προκόπτοντος του ποτου, quam vel interpreti, vel Boſio noſtro. Etſi enim occurrunt loci, ubi χρόνου intelligi poteſt: ſeries tamen Idyllii ſatis declarat, hunc locum inter illos non pertinere.

Etiam illæ ellipſes poſſunt quæſitæ videri, quum voces omiſſæ dicuntur eſſe, quæ ἀπὸ κοινοῦ, h. e.

 ex

ex proxime præcedentibus aſſumi, et repeti, et in memoriam legentis revocari poſſunt. Itaque ipſe Scholiaſtes Thucydidis ad I, 35. fingere ellipſin putandus eſt, ubi poſt verbum βοηθεῖν deeſſe ait χρή. Nam hæc ellipſis ſupervacua, quia præceſſit δίκαιον, quod repeti debet. Idem judicium ferendum eſt de obſervatione Scholiaſtæ ad hunc Thucydidis locum, qui legitur. II, 33. καὶ τῆς ἄλλης Ἀκαρνανίας τῆς περὶ θάλασσαν ἔστιν ἃ χωρία βουλόμενοι προσποιήσασθαι καὶ πειραθέντες, ὡς οὐκ ἠδύναντο, ἀπέπλεον ἐπ᾽ οἴκου. *Cum autem nonnulla etiam reliquæ Acarnaniæ oppida maritima ſibi adjungere vellent, cumque rem tentaſſent, poſtquam voti compotes fieri non potuerunt, domum reverti cœperunt.* Schol. ὡς οὐκ ἠδύναντο, λαβεῖν δηλονότι. Sed repete potius ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum προσποιήσασθαι, et per illud defectum ſupple. Ita in κινδυνεύω τοῦ ἀνδρὸς, apud Xenoph. Epheſ. vir doctus in Obſ. Miſc. Vol. V. T. 3. p. 63. potius ex antecedenti repetendum exiſtimat ἀφαιρεθῆναι quam ellipſin admittendam. Ad hoc genus pleraque illa pertinent, quæ in Indice ad Perizonii Aelian. ſub: *Ellipſis major*, leguntur. Verba autem ex præcedentibus aſſumenda non ſemper diſerte, ſed nunc alio modo, nunc alia perſona etc. poſita præcedunt. Ariſtoph. Ἐκκλησ. 774. Ἀλλὰ λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ νὴ Δία. Καὶ γὰρ οἱ Θεοὶ ſupple ex præcedenti λαμβάνειν, ſed mutato modo, et perſona ad ſubjectum, ad quod refertur, accomodata λαμβάνουσι. Conf. Ἐκκλησ. 790. Thucyd. VII, 69. III, 55. V, 80. VI. 76. Dionyſ. Halic. de Struct. Orat. Sect. XXII. p. 190. ed. Upt.

Rarius accidit, ut non ipſum illud nomen ſubſtantivum, quod præcedit, ſed aliud alio genere, ſed ejuſdem vel cognatæ certe ſignificationis, repetendum ſit. Adſcribamus locum ex Dionyſ. Halic.

Halic. de Struct. Orat. Sect. IV. p. 36. ubi ex Hegesia hunc adfert locum: ὁ γὰρ μακρὰν ἐς θηβαίων ὕδωρ ἐπτυσεν ὁ Διόνυσος. Ἡδὺς μὲν γάρ ἐςι, ποιεῖ δὲ μαίνεσθαι. Vbi ἡδὺς videtur referendum ad ὕδωρ, sed quia ratio generis hoc non sinit, vocabulum cognatæ significationis ex τῷ ὕδωρ repetendum est, sc. ποταμὸς, aut simile. Talia exempla pete ex Thucyd. II, 47. Xenoph. Ἀπομν. I, 4. §. 18. Pausan. VIII, 8. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 291. p. 7. Sæpius fit, ut ex verbis præcedentibus nomina cognatæ significationis repetenda sint. Aristoph. Equit. v. 50. ἐκδικάζειν μίαν sc. δίκην. Sic πλήττειν δέκα sc. πληγάς. Aristoph. Ἐκ. 588. Γεωργεῖν πολλήν, sc. γῆν. Lucian. in Toxaride: Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔςαι, καὶ τὴν αὑτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιςον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος; Hic subaudiendum est νίκην, quasi esset, αὐτός τε νενικηκὼς ἔςαι, καὶ τὴν αὑτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Plures locos suppeditabit Jensius Lect. Luc. I, 8. p. 86. sq. His observatis, quid de Euripidis loco ab auctore nostro sub ὄνομα allato statuendum sit, ipse Lector B. per se intelliget. Vtuntur autem eadem sermonis brevitate latini. e. g. Sallust. Catil. XVIII. ubi vid. G. Cortius.

Apud latinos scriptores nonnunquam ex præcedentibus adjectivis substantiva cognatæ significationis repetenda omittuntur. Celsus l. I. c. 1. —— *athletici cibi supervacui. Nam et intermissus propter aliquos civiles necessitates ordo exercitationis corpus affligit: et ea corpora, quæ more eorum* (intellige athletarum, etsi non præcessit nisi τὸ athletici) *repleta sunt, celerrime et senescunt et ægrotant.* Conf. Cic. de N. D. III, 53. de Fin. V, 16. Vellej. II, 4, 4. Apud Lucam Act. VIII, 5. ex præcedenti nomine urbis repetendi incolæ ejus urbis: Φίλιππος δὲ κατελθὼν

εἰς πόλιν Σαμαρείας ἐκήρυσσεν αὐτοῖς τὸν Χριςόν. Τὸ αὐτοῖς referendum ad Samaritanos, quorum ante nulla diserta mentio.

Huic formae loquendi sunt illae βραχυλογίαι admodum similes, quas Hesychius tantopere amat. e. g. Μὴ χανόῤῥαφος, κατασκευαςής. Subintellige μηχανῶν. Καταγλωττίζειν, βλασφημεῖν. Καὶ τὰ ἐρωτικὰ καὶ περίεργα φιλήματα, subintellige καλεῖται καταγλωττίσματα. Cujus ellipsios Hesychianæ alia exempla vide in Obs. Misc. Vol. I. p. 421.

Nec vero dubium est, dari locos corruptos et depravatos, qui occasionem dant interpretibus, ellipses quærendi, ubi nullæ sunt. Provocabo ad locum Hesiodi Θεογον. v. 532. de quo Græv. Lect. Hesiod. c. 23. p. 114. sq.

Multis non injuria quæsita ellipsis videbitur, quam adfert Casaubonus in Antibar. p. 416. ubi ἡμέρα ἐπιφώσκει compendiose dici putat, pro ὁ ἥλιος ἐπιφώσκει, ἢ ἐπιφώσκοντος γίνεται ἡμέρα; item σάββατον ἐπέφωσκεν pro ἐπέφωσκεν ἡ σελήνη, ἢ ἄγουσα τὸ σάββατον. Nam quemadmodum primo recte et proprie dicitur ἥλιος ἐπιφώσκει; ita etiam quia ἡλίου ἐπιφώσκοντος dies incipit, dies dici potest ἐπιφώσκειν. Deinde quum σάββατον sit inter dies, etiam σάββατον dici potest ἐπιφώσκειν. Stephanus in Append. ad script. de Dial. p. 104. quinque locos ex Thucydide, Xenophonte et Luciano adfert, in quibus μόνον deesse putat. Sed plerisque hic probabitur sententia Camerarii ad Thucyd. IV, 92. qui, non esse necessarium, in iis omnibus locis ellipses statui, existimat. Sunt, qui eadem ellipsi usum Lucam esse censent Act. V, 4. οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις ἀλλὰ τῷ θεῷ. Sed quis non videt, etiam hunc locum recte posse explicari, etiam si ad ellipsin non confugias

fugias. Etsi igitur in latinis scriptoribus maxime JCtis non infrequentem esse ellipsin adverbiorum *solum et tantum*, sequentibus particulis *sed etiam*, cum Dukero ad Thucyd. IV, 92. largimur; cum eodem tamen Antonii Augustini, qui II. emend. 1. græcorum formam loquendi esse dicit, sententiæ subscribere dubitamus, et an hæc ellipsis in græcorum scriptis obvia sit, merito ambigimus. Ceterum si quis Kuhnii Observationem ad Pausan. Boeot. c. 27. cum ipsius verbis Pausaniæ contulerit, ibi quoque a Kuhnio præter ullam necessitatem ellipsin vocis ὕδατος fingi animadvertet. Alia quædam exempla fictarum ellipsium pete ex Dukero ad Thucyd. III, 1.

*Q*uodsi standum Casauboni judicio ad Aristoph. Equites 575. esset, etiam tum Bosio fictam ellipsin exprobrari oporteret, quum præpositionem πρὸς, nonnunquam per ellipsin pro πρὸς τούτοις poni contendit. Casaubonus ad c. l. ita: *Præpositio* πρὸς *adverbiascit. Adverbiascunt et aliæ; sed quæ indicium translationis faciunt, accentu mutato, si sint dissyllabæ, ut* ὕπερ. Sed quum inveniantur loci, in quibus τούτοις additur, non est, quod Casauboni auctoritate permoti a sententia Bosii dimoveamur. Ipse Aristophanes in eadem comœdia v. 812. τούτοις illud addit.

Omittere non debeo, ibi videri ellipses nonnunquam esse, ubi veteres grammatici δεικτικῶς locum esse aliquem explicandum monent. Scilicet ad significationem rerum non solum lingua, sed etiam manus nostra parata est, et verborum omissionem sæpenumero motus quidam corporis et gestus supplent. Neque enim Chironomorum solum fuit manibus verba expedire, et efficere, ut quasi

oculi ſpectatorum audirent; ſed etiam unumquemque fere loquentem manus interdum ita adjuvat, prope, ut ipſa loqui videri poſſit. Nec perperam Quintiliano XI, 3. iſta, ut ſic dicam, manuum loquela omnium hominum communis ſermo videtur haberi poſſe. Quoties igitur hoc ſermonis genere aliquis utitur, etſi verba rei exprimendæ apta non adhibeat, tamen, quia verborum vices geſtus ac motus corporis gerunt, elliptice loqui putandus non eſt. Jam ubi loci veterum autorum occurrunt, occurrunt autem inprimis apud comicos poëtas, ubi perſonæ ita loquentes inducuntur, ut res quasdam cogitationesque geſtu potius quam verbis indicent, tum vero interpretis eſt, rem geſtumque, quo illa expreſſa fuit, indicare, non autem ſtatim ellipſin crepare. Quæ autem res motu corporis indicentur, ſæpe nullo negotio intelligitur, ubi ad præcedentia et ad orationis ſeriem mentem paullulum convertas. Exſtant tamen loci, qui non parum difficultatis habent, et quorum ſenſum vix aſſequi licet, niſi veteris Hiſtoriæ aliquam particulam in ſubſidium adhibeas. Vt, quum Ariſtænetus II. 17. τὴν ἀνδρείαν, inquit, μιμήσομαι τῶν λακαινῶν· παρ' ἐκείναις γὰρ αἱ μητέρες πρὸς τοὺς παῖδας ἔφασκον· ἐμοὶ δὲ παρακαλεύεται κάλλιον ἡ ψυχὴ, ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτῃ. Hic ex ſola ſerie orationis nemo facile intelliget, quam ad rem matres illæ Lacænæ digitum intenderint, dicentes ἢ ταύτην, ἢ ἐπὶ ταύτῃ, vel ut alii habent, ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶς. Ex aliis igitur ſcriptoribus is, qui hæc intelligere vult, vel diſcat, vel didicerit neceſſe eſt, Laconicum illud dictum perinde intelligendum eſſe, ac ſi diceretur ἢ ταύτην τὴν ἀσπίδα, ἢ ἐπὶ ταύτῃ. Scilicet Spartanæ matres filios in bellum proficiſcentes admonere volebant, ne ῥιψάσπιδες eſſent, clypeoque abjecto fugerent, ſed ut clypeum ipſum aut referfer-

ferrent, aut facerent, ut inter strenue pugnandum mortui super eo referrentur. Cujus dicti quum Plutarchus in apophthegmatibus Lacaenarum p. 241. et Sextus Empiricus Pyrrh. Hypotyp. III c. 24. p. 181. mentionem faciunt, series orationis attentum lectorem facile docet, Lacaenas istas id, quod modo innuimus, omnino respexisse ac digito monstrasse.

Ita apud Aristoph. Thesmoph. 387. περίθου νῦν τόνδε πρῶτον πρὶν λέγειν, ambigunt interpretes, digitumne praeco, quem poëta ibi loquentem facit, ad coronam, an ad vestem intenderit. Vetus enim Scholiastes Χιτῶνα, sed Bisetus στέφανον subintelligendum putat. Cum vero pro Biseti interpretatione haec ratio stet, quod, qui verba olim pro concione facturi erant, coronam capiti imponere consueverint, vid. Ἐκκλησ. 130; Kusterus Biseti explicationem alteri veteris Scholiastae merito praefert. Nec mihi dubitandum videtur, saepe etiam alibi loquentium modo vultum minacem, modo gemitum editum, modo alios motus corporis, verborum partes agere. Fuit, quum hujus observationis ope Virgilium Georg. IV, 445. et Aen. II, 426. explicari posse putarem. Quae si probabilis videretur, simul multis Homeri locis lumen affundere posset.

Sed nimis longi fuimus. Finis praefationi faciendus est. Quod si quid vel in ea, vel in ipsis additionibus erratum est, nos nobis beati videbimur, si aequum monitorem inveniemus.

PRAE-

PRAEFATIO
EDITIONIS SEXTAE.

Accipe, Lector Benevole, ſextam libelli hujus editionem. Præterquam quod eam a mendis, quæ in ſuperiorem irrepſerant, purgare diligentes ſtuduimus, additas etiam ei invenies novas obſervationes, quas Vir Clariſſimus M. J. G. S. Bernholdius, Gymnaſii Heilbronnenſis, nobiscum humaniſſime communicavit. Eas novam huic opuſculo commendationem eſſe conciliaturas, certum habemus. Has notavimus litera B. Præclariſſimi Schœtgenii litera S. meas autem qualescunque litera L. Fruere itaque, et his et noſtris conatibus fave. Dabam Cizæ, Menſe Januario, Anni MDCC XLVIII.

MYSTER.

MYSTERII
ELLIPSIOS GRAECAE
EXPOSITI
*SP*ECIMEN.

ΛΛΕΙΨΙΣ est *Defectus* vocis unius, duarum vel plurium, quae ad integram & justam structuram requiruntur. Dicitur ἀπὸ τῦ ἐλλείπειν, a *deficiendo*.

Voces autem illae, quae desunt, sive omittuntur aliquando in oratione Graeca, sunt omnium fere orationis partium: aliquando enim *nomen* deest; aliquando *verbum*; aliquando *praepositio* &c.

Ellipsis unius vocis est

I. *Nominis substantivi*, quod vel *idem*, vel *cognatum*, vel *alienum* esse potest.

Ellipſis *Nominis ſubſtantivi ejusdem* eſt, quum dicitur: τοῦτο βιβλίον ἐμόν ἐστι (ſc. βιβλίον.) *Hic liber meus eſt* (liber.) Ἄνθρωποι τῶν πλουσίων, pro ἄνθρωποι τῶν πλουσίων (vel potius ἐκ τῶν πλουσίων) ἀνθρώπων.

* Elliptica haec dicendi ratio, qua pronomen, omiſſo Subſtantiuo, ponitur, in utraque lingua ad evitandam moleſtam eiusdem nominis repetitionem obtinuit. Meram eſſe Ellipſin, ſcriptores probant, qui ſtili quadam ſimplicitate, nominis Subſtantivi repetitionem interdum amarunt. Sic Caeſar de Bell. Gall. L. I. c. 16. *diem inſtare, quo die frumentum militibus metiri oporteret.* Idem L. I. c. 29. *in caſtris Helvetiorum tabulae repertae ſunt, quibus in tabulis numerus continebatur.* Crebro admodum ita locutum Caeſarem, iam notavit Voſſius de Conſtruct. c. LV. p. 206. *Schw.*

Ellipſis *Subſtantivi cognati* eſt, quum in verbo aliquo deeſt ſubſtantivum illi verbo cognatum. Ex. gr. Δέομαί σου, *Oro te:* plene dicitur, Δέομαι δέησίν σου. Ἐράω γυναικὸς: plene, Ἐράω ἔρωτα γυναικός. Στοχάζεσθαι σκοποῦ, *collineare ad ſcopum:* integre, Στοχάζεσθαι στοχασμὸν σκοποῦ. q. d. *collineare collineationem ſcopi.* Ἄρχεσθαί τινος, *Incipere aliquid,* pro ἄρχεσθαι ἀρχήν τινος. Ὄζειν μύρου, *olere unguentum*, pro ὄζειν ὀσμὴν μύρου. Πολλῶν σοι δεήσει: *multa tibi deficient*, pro πολλῶν δέησίς σοι δεήσει.

* Θυσιάζων σωτηρίου, αἰνέσεως ſc. θυσίαν. Sir. XXXV, 1. 2. Στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ſc.

στολὴν,

στολὴν, *in Graeciam navigare.* Lucianus Nigrino p. 22. χρᾶσθαί τινος, pro χρᾶσθαι χρῆμά τινος. Τὸ αὐτὸ φρονεῖν, sc. φρόνημα. Roman. XV, 5. Βλέπειν δριμὺ, sc. βλέμμα, *torvum videre. S.*

Sic in τρέχω, vel δρέμω deest δρόμον. in δυλεύω, δυλείαν. in ἀγωνίζομαι, ἀγῶνα. in φοβῦμαι, φόβον. in βιόω, βίον. in μάχομαι, μάχην. in κρατεῖν, κράτος, quae ab Atticis passim adduntur.

* Exempla suppletae talis Ellipsios duo occurrunt apud Arrianum de vita Alex. lib. 7. p. 494. πολλὰ ἀδικήματα ἀδικήσαντι, *qui multas injurias fecerat.* Ibid. ἐπιςέλλει ἐπιςολήν. Sic Artemidorus 5. 14. ἀποδήμησε μακρὰν ἀποδημίαν. *S.*

* Atticorum propriam esse loquendi formam, verbis nomina cognata adiicere, in vulgus notum est. Sic Aeschines in Ctesiphont. p. 55. ἀδικήματα ἀδικεῖται. Id. p. 56. εὐχὰς εὐχομένες. Id. p. 62. δέομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. Athenaeus L. VII. c. 1. δειπνήσομεν δεῖπνα. Euripides in Iphig. in Aul. v. 182. δεξόμεθα δέξιν. Thucydid. L. VIII. c. 67. ἀρχὴν ἄρχειν. Luc. II. v. 8. φυλάττοντες φυλακάς. Hinde vero accidit, ut nomen cognatum ἐλλιπῶς saepe supprimatur, atque ex contextu demum [...]matur. Sic Homerus Iliad. π. u. 811. Διδασκόμενος πολέμοιο sub: διδαχήν. Sophocles Electr. u. 1186. [...]δ' ἐμοὶ σένεις τάδε. sub: σενάγματα. Idem Antigon. v. 927. δεινὰ τολμᾶν. s. τολμήματα. Ibid. v. 1103. [...]ὰ θεσπίσας s. θεσπίσματα. u. 1240. συγγνὸν οἰμώξας

 s. οἴμω-

ſ. οἴμωγμα. Idem Trachin. u. 321. ἐδ' ἀνιςόρουν μακρὰν ſ. ἱςορίαν. Callimachus in Dian. u. 128. τῶν δ' ἐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέςη. ubi in τῶν ſub. τικτομένων uel τέκνων, id quod probe perſpexit Henr. Stephanus, ex u. τίκτεσαι, quod praeceſſit. Hanc uero Graecorum conſtructionem, qua uerbis παρηγμένα adduntur, Latini quoque ſcriptores, interque eos Plautus inprimis, imitantur. Sic Coelius in Ciceronis epiſtolis ad diuerſos L. VIII. ep. 2. *ut ſuum gaudium gauderemus.* Terentius Adelph. Act. I. ſc. II. u. 37. *olet unguenta.* Horatius L. IV. Od. IX. 19. *pugnauit proelia.* Plautus Captiu. act. II. ſc. III. u. 31.

Me hic ualere, et ſeruitutem ſeruire huic homini optumo
Qui me honore honeſtiorem ſemper fecit, et facit.
Ph. *Iſtuc ne praecipias: facile memoria memini tamen.*

Schw.

Ellipſis *Subſtantivi alieni* eſt, vel cum adiectivum ſolum ponitur, nullum ſubſtantivum expreſſum habens, ut in τὸ ψυχρὸν ſubint. ὕδωρ. in ἡ τριήρης, ναῦς. in μύριαι, δραχμαί. vel, cum ante genitivum nom. ſubſt. omittitur ſubſtantivum regens, ut: ἐν Διονύσε *in Bacchi* ſc. ἑορτῇ, *feſto.* Καταβαίνειν εἰς Ἅδε, *deſcendere ad Plutonis*, ſc. οἶκον, *domum.* Μετέχειν τινί τινος, *una cum. aliquo habere rei alicujus*, ſc. μέρος, *partem.* Vel denique cum Verbum ſolum ponitur, ut: φασὶ ſc. ἄνθρωποι. Πέμπειν πρός τινα ſc. ἀγγέλες.

*In

tuti: Magistratus. Οἱ περὶ τὸν Παῦλον, sc. ὄντες, *qui circa Paulum erant; comites Pauli.*

* Observandus est hoc loco quidam plurimarum linguarum idiotismus, quando tertiae personae verbum adhibetur, ubi subintelligi debet ejusdem verbi Participium Praesens. Inculcant hoc pluries in hebraicis Rabbini, Rasche ad Genes. I, 1. et XLVIII, 1, 2. R. Sal. ben Melech ad Jesa. II, 4. & VIII, 4. apud quos exempla possunt evolui. Nos jam de graecis erimus solliciti. Musaeus v. 44.

Πασσυδίη δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι.
Catervatim festinabant ad sacram diem ire.

scil. οἱ σπεύδοντες. D. Lucas Actor. X. 39. ὃν ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. Matth. V, 11. μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς, scil. οἱ ὀνειδίζοντες. Adde Lucae XII, 20. XVI, 9. Quamvis non negem, posse etiam aliquando vocem ἄνθρωπος subintelligi. *S.*

* Quamquam apud Latinos participium *ens* ab *esse*; vel *existens* apud probatos auctores expressum non reperitur: inpermultis tamen locis subaudiri, optimorum scriptorum exempla facile euincunt; ut jam olim notaruntPriscianus L.XVIII. c. 1. Quinctilianus Instit. Orat. L. VIII. c. 3. p. 690. quos laudat Perizonius ad Sanctii Mineru: L.IV. c. 4. p. 572. multisque exemplis comprobat: quae quidem, ut tempori parcamus, huc nolumus transferre. *Schw.*

IV. *Pronominis.* Saepissime & elegantissime Pronomen primitivum omittitur, et nisi discretionis

aut

* Sic praeter alios Virgilius L. VI. Aen. v. 127.

Noctes atque dies patet atri janua Ditis.

in cujusmodi locis subauditur praepositio *per*: quae adeo saepe expressa reperitur. Cicero ad div. L. IV. ep. 3. *Etsi enim absui magnam partem consulatus tui.* plene: *per magnam partem.* Horatius L. I. Od. II. 25.

Quem vocet Divum populus ruentis
Imperi rebus?

ubi *quem Divum* est pro *quem ex Divis*: Gr. τίνα Θεῶν pro τίνα ἐκ Θεῶν. Terentius in Phorm. Act. II. Sc. II. v. 21. *Et sapiunt mea quidem sententia.* cum alibi plene sit; *de mea sententia*: ubi *de* idem est, quod *secundum* κατά. *Schw.*

VII. *Adverbii*, ut: Λευκὸς ἢ γάλα, *lacte candidior.* proprie, *candidus quam lac.* ubi deest μᾶλλον, magis. Οἴμαι pro ὡς οἴμαι, *ut puto.* Haec de Ellipsi unius vocis.

* Frequens haec quoque est ellipsis τοῦ *magis*, apud Latinos, cujus uel apud Tacitum multa exempla reperiuntur. Sic etiam Vellejus Pat. L. II. c. 129. *simplicique virtute merentis semper, quam captantis gloriam.* Tacitus de morib. Germ. c. VI. *Cedere loco, dummodo rursus instes, consilii quam formidinis arbitrantur.* Cicero ad div. L. IV. ep. 13. *saepiusque mihi veniebat in mentem queri, quod ita viverem, quam gaudere, quod viverem.* Porro uti apud Graecos ὡς: ita apud Latinos *ut* subaudiendum relinquitur. Cicero ad div. L. V. ep. 5. *Licitum est tibi, credo, pro tua dignitate*

vox etiam deest apud Aristoph. Equit. 811. ubi de Themistocle: ὃς ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ. *Qui, quam vacuam reperit, plenam reddidit urbem.* Μεστὴν sc. ἀγαθῶν. In eadem comoedia v. 404. ἀγαθαῖς videtur deesse in συμφοραῖς. Πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς i. e. *Bibe et genio indulge ob res laetas.* Συμφορὰ vox mediae significationis. Jungitur cum ἀγαθὴ ab Aristoph. Equit. 652. Lysistr. 1278. Similiter saepe deest post verbum πάσχειν, quod per se et *bonum* et *malum pati* significat, e. g. Aristoph. Equit. 872. Additur ἀγαθὸν diserte Eccles. 888. *L.*

* Ad participium ὑπάρχοντα subaudiendum est, Ἀγαθὰ, quoties id sine alio substantivo invenitur positum. Supplemus autem verbum ἀγαθὰ ex Isocr. Or. ad Demon. Ἀγάπα τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν μὴ τὴν ὑπερβάλλουσαν κτῆσιν. *B.*

ΑΓΑΛΜΑ, *Simulacrum.*

Deest haec vox saepe in τῷ Διοπετές, *e coelo delapsum.* Sic appellatum Palladium Trojanorum, simulacrum Dianae Ephesiae &c. sc. si ignorarentur artifices simulacri alicujus; fingebant sacerdotes, ut vulgi augerent superstitionem, e coelo delapsum esse hujusmodi simulacrum. In Actis Apost. XIX, 35. -- ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Διοπετοῦς, sc. ἀγάλματος. - - *qui nesciat, Ephesiorum civitatem aedituam esse magnae Deae Dianae*, et simulacri *ab Jove delapsi.* Quod Lucas elliptice, id Herodianus

plene

reperimus apud Dionysium Hal. Antiquit. Rom. L. II. p. 130. ἐν δὲ ταῖς πέλταις, ἃς οἵτε Σάλιοι φορᾶσι - - μίαν ἔιναι λέγεσι διοπετῆ. et paullo post: ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὑπολαβεῖν Ρωμάιες θεόπεμπτον ἐιναι τὸ ὅπλον. Quae *Ancilia* exinde *caelestia arma* appellat Livius L. 1. c. 20. Sic apud Latinos quoque u. *ornamentum* interdum supprimitur in u. *triumphale*. Plinius Paneg. c. LXXXIX. 3. *Licet alteri vestrum filii virtus triumphalia, caelum alteri dederit*; cf. quos ibi laudat b. Schwarzius, Tacitus L. IV. Annal. c. 18. et 44. L. XI. c. 20. Velleius L. II. c. 116. *Schw.*

ΑΓΓΕΙΟΝ, *Vas.*

* In Κεράμειον et κεράμιον, *vas fictile*. Suidas. Κεράμειον, ἀγγεῖον. τὸ δὲ κύριον Κεράμιον, διὰ τᾶ ι. εἰ μὴ πρόσκειται τὸ ἀγγεῖον. καὶ κεράμεια τεύχη. h. e. Κεράμειον *notat vas fictile. Ceramium autem nomen proprium est, et scribitur per iota, nisi addatur* ἀγγεῖον. *Dicimus etiam* κεράμεια τεύχη *vasa fictilia*. *S.*

* In πυρεῖον Hesych. πυρεῖον, ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν. *L.*

* In χαλκεῖον. Polyaenus L. VI. c. 3. μόλιβδον τηκτὸν ἐν χαλκείοις προσθέντες κατέχεον. *Schw.*

ΑΓΓΕΛΟΣ, *Nuncius.*

Τὸ πέμπειν et ἀποςέλλειν saepe absolute ponuntur, omisso accusativo, ἄγγελον vel ἀγγέλες. Thucydid. lib. IV. c. 72. καὶ πρὸς Βρασίδαν πέμψαι. ubi Schol. ἄγγελον δηλονότι. Xenoph. Κυρ. παιδ. 1. c. 28. Ἔπεμπε καὶ

tuentes in illustrium virorum honorem. Deest etiam ἀγῶνες in Καινοὶ τραγῳδοί.

Deest etiam ἀγὼν in πένταθλος apud Longin. sect. XXXIV. *L.*

*. Eadem vox subauditur in εἰσελαστικός. Expressa est Ellipsis in Oraculis Sibyll. p. 200. ἀγὼν εἰσελαστικὸς ἔσται. Plinius L. X. ep. 119. *quae pro Iselasticis certaminibus constituisti.* In u. Ὀλύμπιος. Lucianus in Timon. T. I. p. 106. πάρεργον Ολυμπίων. s. ἀγώνων. Chariton Aphrod. L. VI. c. 2. ἐν Ολυμπίοις s. ἀγῶσι. In Ολύμπια autem, quod occurrit Epigrammat. L. I. 5. malim ἀγωνίσματα, quam ἱερὰ simpliciter, subaudiri. In συμβάλλειν et συνάπτειν in re bellica supprimitur ἀγών; vel etiam δυνάμεις, u. Onosand. c. V. p. 30. quae utraque vox ab Euripide et Plutarcho alicubi est expressa, ut Lexica docent. Denique ἐπινίκιον ἀγῶνα legimus apud Herodianum L. III. c. 26. *Schw.*

ΑΓΩΝΙΣΜΑ, *Certamen.*

Deest in τὰ πολεμιστήρια, vel potius ἀγωνίσματα, in πολεμιστήρια, *certamina equestria.* Sch. Comici in *Nub.* p. 124.

* Sic et Εὐσέβεια, *Pialia.* Certamen hoc erat quinquennale, quod in Hadriani honorem ab Antonino Pio institutum fuisse scribit Spartianus. Mentionem ejus facit Artemidorus 1. 28. ubi videndus Rigaltius. *S.*

* Α Δ Ι Κ Ι Α.

In ὑπάρχειν absolute posito. Plene habet Herodot. L. IV. c. 1. ὑπῆρξαν ἀδικίης. Alia loca vide in not. cl. Valckenar. ad Euripidis Phoeniss. v. 1576. et Onosandr. in not. meis ad c. IV. n. 3. *Schw.*

Α Η Ρ, *Aër.*

In ὁ περιέχων. Plut. *Sylla.* 455. ἐξ ἀτρεφέλα καὶ διαίθρα τᾶ περιέχοντος ἠχήσαι φωνή.

* Integram locutionem habet Onosander c. IX. p. 42. συμμεταβάλλουσι καὶ τὴν τᾶ περιέχοντος ἀέρος χύσιν. Athenaeus L. V. c. 6. διὰ τὴν τᾶ περιέχοντος ἀέρος εὐκρασίαν. Sic *Aër* apud Latinos quoque saepe omittitur. Sueton. in Aug. c. 95. *liquido ac puro sereno.* Plinius III. ep. I. §. 8. *In sole, si caret vento, ambulat nudus.* Horatius L. I. Od. XXXIV. *per purum tonantes egit equos.* *Schw.*

Α Θ Η Ν Α.

In χαλκίοικος. Est enim epitheton Minervae, non templi. Suidas χαλκίοικος ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ. Aelianus V. H. L. IX. c. 41. ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ χαλκιοίκῳ. v. Perizonium ad h. l. Item in προνάια et προνηΐα, quo cognomine Minerva Delphis culta fuit, ut testatur Herodotus L. VIII. c. 37. et 39, ubi quinquies hoc epitheton occurrit. Plene habet Harpocration Ἀθηνᾶ προναία. v. Gronovium ad Herodot. L. I. c. 92. *Schw.*

Α Θ Η Ν Α Ι.

In ἄστυ, *urbs*, quando absolute et κατ' ἐξοχὴν ab auctoribus ponitur, inprimis subaudiri solet Ἀθῆναι. v. Ety-

dem ellipsis porro est in ἀπεψωλημένος, quae vox saepe occurrit apud Aristophanem v. c. Plut. 295. Lysistr 1138. *L.*

*Α Ι Κ Ι Σ Μ Α, *Verbera.*

Imperator Theophilus eos, qui Theodorum verberabant, his verbis adhortatur apud Auctorem vitae Theodori Grapti, in fasciculo rerum CP. Combefisii p. 207. Δὸς καλὰ *da bona* sc. αἰκίσματα. Nos dicimus: Gieb ihm gute.

*Α Ι Ξ.

In μηκὰς *balans.* Theocrit. Id. I. 87. Ὡ'πόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας. Suidas Μηκάδες. ἐπιθετικῶς, αἱ αἶγες. Plene Homerus Iliad. λ. v. 383. Οἵτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὣς μηκάδες αἶγες, et Iliad. ψ. v. 31. -- πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. *Schw.*

Α Ι Σ Α, *Fatum.*

In ἡ πεπρωμένη. Aesch. *Prometh. Vinct.* p. 11. plene, τήν τε πεπρωμένην δὲ χρὴ Αἶσαν φέρειν, alioquin etiam μοῖρα, ἡμέρα, vel τύχη subauditur. Vide infra.

*Α Ι Τ Ι Α, *Causa.*

Rarior est hujus vocabuli ἔλλειψις: occurrit tamen Exod. VIII, 22. ubi ad Mosen Deus: Παραδοξάσω ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὴν γῆν Γεσὲμ, ἐφ' ἧς ὁ λαός μου ἔπεστιν ἐπ' αὐτῆς, ἐφ' ἧς, pro ἐφ' ἧς αἰτίας. Non autem esse insolentem vel plane Graecis ignotam hujus vocabuli ἔλλειψιν Proclus probat, qui in sphae-

* Porro in Ἐν ταῖς γραφαῖς s. ἁγίαις. Actor. XVIII. 24. plene Rom. I. 2. ἐν γραφαῖς ἁγίαις. Ἐλλιπῶς scribit Lactantius de Mortib. Persecut. c. II. *Et scripturas interpretatus est*, qui plene L. IV. institut. div. c. 20. *Scripturae sanctae litteras patefecit. Schw.*

ΑΓΚΥΡΑ, *Ancora.*

Vocem ἄγκυραν vel ἀγκύρας subinde omittunt Graeci in verbo αἴρειν, ut Thucyd. l. 1. p. 17. ἄραντες - - ἔπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον. et l. III. c. 91. p. 200. ἄραντες ἐκ τῆς Μήλου, αὐτοὶ μὲν ἔπλευσαν ἐς Ὠρεοπὸν τῆς πέραν γῆς. ibid. c. 95. et 96. Lucian. *Ver. Hist.* 1. p. 607. Τῇ ἐπιούσῃ ἄραντες ἐπλέομεν, supple ἄραντες τὰς ἀγκύρας. *Postridie sublatis* (ancoris) *navigabamus.* Sic *Act. XXVII,* 13. Ἄραντες, ἆσσον παρελέγοντο τὴν Κρήτην: *Cum soluissent*, vel, (ancoras) *sustulissent*, *propius praelegerunt Cretam.* Addidit Polyb. *Excerpt. Leg.* p. 1313. ὁ δὲ κυβερνήτης ἄρτι διαφώσκοντος, ἄρας τὰς ἀγκύρας, ἐτέλει τὸν πλοῦν ἁπλῶς. *Gubernator, simul illuxit, ancoras tollere, et navigationi simpliciter se accingere.* Plutarch. in *Apophthegm.* p. 204. Καὶ τὴν ἄγκυραν ἆραι κελεύσας: *Et cum ancoram tolli jussisset.*

* Luc. V. 2. Καὶ εἶδε δύο πλοῖα ἑστῶτα παρὰ τὴν λίμνην, ubi in ἑστῶτα sub: ἐν ἀγκύραις u. cl. Wolf. ad h. l. Plena locutione, habet apud Latinos Caesar. de B. C. L. III. c. 28. *contra Lissum in ancoris constiterunt. Schw.*

ΑΓΩΓΗ,

* ΑΓΩΓΗ, *Institutio*, *Educatio*.

Synesius ad Pylaemenem: Συνίστημι τῇ φιλίᾳ, καὶ τῇ προσκαίρᾳ τῇ σῇ τὸν θαυμάσιον Σωσηνᾶν, ᾧ τὴν διὰ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι, τὰ παρὰ τῆς τύχης ἐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον. Ubi in τὴν διὰ λόγων subaudi: ἀγωγὴν, vel simile. *L*.

ΑΓΩΝ, *Ludus*.

In Ἐπιτάφιος, *funebris*, saepe deest Ἀγών. Plutarch. in *Pyrrho*: Πύῤῥος ὥσπερ ἐναγισμόν τινα τῷ παιδὶ τελέσας, καὶ λαμπρὸν ἐπιτάφιον ἀγωνισάμενος, sc. ἀγῶνα. i. e. *Pyrrhus vero cum velut inferias quasdam filio celebrasset, et claros funebres* (ludos) *edidisset*. Idem in *Apophtheg. Alexand*. Ἀποθνήσκων δὲ πρὸς τὰς ἑταίρας ἰδὼν ἔφη, μέγαν ὁρῶ μου τὸν ἐπιτάφιον ἐσόμενον: *Moriens autem ad amicos respiciens*, *Magnos*, *inquit*, (ludos) *funebres video mihi futuros*. Male vertunt ibi τὸν ἐπιτάφιον, alii *epitaphium*, alii *funeris laudationem*, ex eo, quod ignorarunt Ellipsin esse vocis ἀγῶνα, quam in eadem historia expressit Diodorus lib. XVII. ὅτι μέγαν ἀγῶνα αὐτῷ ἐπιτάφιον ποιήσονται &c. *magnos edituros sibi funebres ludos*. Idem in *Praefat*. lib. XVIII. Προορῶμαι γὰρ ἐπιτάφιον μέγαν ἀγῶνα γενησόμενόν μοι τῶν φίλων: *Provideo enim magnos mihi funebres ludos amicorum futuros*. Sic Curtius: *Ceterum praeviderat magnos funebres ludos parari sibi*. Vide Leopard. *Emend*. lib. XVII, 13. Integre etiam ἀγῶνας ἐπιταφίους dixit Dionys. Halic. l. v. p. 291. Ἀγῶνας μὲν γὰρ ἐπιταφίους τιθέμενοι ἐπὶ τοῖς ἐνδόξοις ἀνδράσι: *Ludos enim funebres instituentes*

tuentes in illustrium virorum honorem. Deest etiam ἀγῶνες in Καινοὶ τραγῳδοί.

Deest etiam ἀγὼν in πένταθλος apud Longin. sect. XXXIV. *L.*

*. Eadem vox subauditur in εἰσελαστικός. Expressa est Ellipsis in Oraculis Sibyll. p. 200. ἀγὼν εἰσελαστικὸς ἔσαι. Plinius L. X. ep. 119. *quae pro Iselasticis certaminibus constituisti.* In u. Ὀλύμπιος. Lucianus in Timon. T. I. p. 106. πάρεργον Ὀλυμπίων. f. ἀγώνων. Chariton Aphrod. L. VI. c. 2. ἐν Ὀλυμπίοις f. ἀγῶσι. In Ὀλύμπια autem, quod occurrit Epigrammat. L. I. 5. malim ἀγωνίσματα, quam ἱερὰ simpliciter, subaudiri. In συμβάλλειν et συνάπτειν in re bellica supprimitur ἀγών; vel etiam δυνάμεις, u. Onosand. c. V. p. 30. quae utraque vox ab Euripide et Plutarcho alicubi est expressa, ut Lexica docent. Denique ἐπινίκιον ἀγῶνα legimus apud Herodianum L. III. c. 26. *Schw.*

ΑΓΩΝΙΣΜΑ, *Certamen.*

Deest in τὸ πολεμιστήριον, vel potius ἀγωνίσματα, in πολεμιστήρια, *certamina equestria.* Sch. Comici in *Nub.* p. 124.

* Sic et Εὐσέβεια, *Pialia.* Certamen hoc erat quinquennale, quod in Hadriani honorem ab Antonino Pio institutum fuisse scribit Spartianus. Mentionem ejus facit Artemidorus 1. 28. ubi videndus Rigaltius. *S.*

* In ἱπποδρόμια in Epicteti Enchirid. c. XXXIII. Lat. *Circenses ludi.* Sic in multis aliis ejusmodi festis certaminibus e. g. Ἀλεξάνδρεια, Ἀντωνεινιάνα, Ἐπινίκια, Ἴσθμια, Νέμεα, cet. suppressa est vox ἀγωνίσματα: quorum catalogum satis amplum vide apud Vaillant. in Numismat. August. et Caesarum p. 329. sqq. Latini quoque interdum per Ellipsin omittunt *certamen*. Sic Livius L. I. c. 9. *Turbato ludicro.* Pro quo plenius habet Velleius Pat. L. I. c. 8. *Clarissimum deinde omnium ludicrum certamen.* *Schw.*

* ΑΔΕΛΦΟΣ, *Frater.*

Lucae VI, 16. et Actor. I, 13. Ἰούδας Ἰακώβου sc. ἀδελφός. quae Ellipsis suppletur in epistola Judae *v. 1.* Ἰούδας ἀδελφὸς Ἰακώβου. *S.*

* In ὁμοπάτριοι, in ὁμομήτριοι, in ἀμφιμήτορες i. e. *fratres diversis matribus nati.* secundum Hesych. deest ἀδελφοί. *L.*

* Addit voci ὁμομήτριος Luc. Dial. Apoll. et Bacchi, ubi: τί ἄν; inquit, λέγοιμεν ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα. cet. *B.*

* In voce ὁμογάστριος apud Homerum Iliad. φ. v. 95. subauditur ἀδελφός; qui Iliad. ω. 47. Synonymo Ellipsin supplet: ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον - -.

In δίδυμοι. Homerus Iliad. ψ. v. 641. Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι. Plene apud Dionysium Hal. L. II. p. 78. ἀδελφοὶ δίδυμοι τοῦ βασιλείου γένους ἦσαν. Xenophon. L. III. K. A. c. I. S. 12. ὃς καὶ τοῦ ὁμομητρίου καὶ ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ cet. *Schw.*

* ΑΔΙΚΙΑ.

In ὑπάρχειν absolute posito. Plene habet Herodot. L. IV. c. 1. ὑπῆρξαν ἀδικίης. Alia loca vide in not. cl. Valckenar. ad Euripidis Phoeniss. v. 1576. et Onosandr. in not. meis ad c. IV. n. 3. *Schw.*

ΑΗΡ, *Aër.*

In ὁ περιέχων. Plut. *Sylla.* 455. ἐξ ἀνεφέλου καὶ διαίθρου τοῦ περιέχοντος ἠχῆσαι φωνήν.

* Integram locutionem habet Onosander c. IX. p. 42. συμμεταβάλλουσι καὶ τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος χύσιν. Athenaeus L. V. c. 6. διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος εὐκρασίαν. Sic *Aër* apud Latinos quoque saepe omittitur. Sueton. in Aug. c. 95. *liquido ac puro sereno.* Plinius III. ep. I. §. 8. *In sole, si caret vento, ambulat nudus.* Horatius L. I. Od. XXXIV. *per purum tonantes egit equos. Schw.*

ΑΘΗΝΑ.

In χαλκίοικος. Est enim epitheton Minervae, non templi. Suidas χαλκίοικος ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ. Aelianus V. H. L. IX. c. 41. ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ χαλκιοίκῳ. v. Perizonium ad h. l. Item in προναία et προνηΐα, quo cognomine Minerva Delphis culta fuit, ut testatur Herodotus L. VIII. c. 37. et 39, ubi quinquies hoc epitheton occurrit. Plene habet Harpocration Ἀθηνᾶ προναία. v. Gronovium ad Herodot. L. I. c. 92. *Schw.*

ΑΘΗΝΑΙ.

In ἄστυ, *urbs*, quando absolute et κατ' ἐξοχὴν ab auctoribus ponitur, inprimis subaudiri solet Ἀθῆναι. v. Ety-

dem ellipsis porro est in ἀπεψωλημένος, quae vox saepe occurrit apud Aristophanem v. c. Plut. 295. Lysistr. 1138. *L.*

*ΑΙΚΙΣΜΑ, *Verbera.*

Imperator Theophilus eos, qui Theodorum verberabant, his verbis adhortatur apud Auctorem vitae Theodori Grapti, in fasciculo rerum CP. Combefisii p. 207. Δὸς καλὰ *da bona* sc. αἰκίσματα. Nos dicimus: Gieb ihm gute.

*ΑΙΞ.

In μηκὰς *balans.* Theocrit. Id. I. 87. Ὡ'ιπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας. Suidas Μηκάδες. ἐπιθετικῶς, αἱ αἶγες. Plene Homerus Iliad. λ. v. 383. Ὅιτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες, et Iliad. ψ. v. 31. - - πολλαὶ δ' οἶες καὶ μηκάδες αἶγες. *Schw.*

ΑΙΣΑ, *Fatum.*

In ἡ πεπρωμένη. Aesch. *Prometh. Vinct.* p. 11. plene, τήν τε πεπρωμένην δεῖ χρὴ Αἶσαν φέρειν, alioquin etiam μοῖρα, ἡμέρα, vel τύχη subauditur. Vide infra.

*ΑΙΤΙΑ, *Causa.*

Rarior est hujus vocabuli ἔλλειψις: occurrit tamen Exod. VIII, 22. ubi ad Mosen Deus: Παραδοξάσω ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὴν γῆν Γεσὲμ, ἐφ' ἧς ὁ λαός μου ἔπεστιν ἐπ' αὐτῆς, ἐφ' ἧς, pro ἐφ' ἧς αἰτίας. Non autem esse insolentem vel plane Graecis ignotam hujus vocabuli ἔλλειψιν Proclus probat, qui in sphae-

omisso, plenus foret. Possumus huc referre locum Maximi Tyr. diss. XXV. 2. ὐκ ἐπὶ τῇ ἴσῃ. ubi ipse vocem αἰτία statim exprimit: ἀπείρων τῆς τέχνης καὶ τῆς αἰτίας τȣ̃ δρόμȣ. Plene est Actor. c. XXVIII. 20. Διὰ ταύτην ȣ̃ν τὴν αἰτίαν. et c. X. 21. Τίς ἡ αἰτία, δι' ἣν πάρεστε. *Schw.*

* ΑΙΤΙΑΜΑ, *Crimen.*

Subaudiendum est in v. 5. XXV, Act. Haec enim integra est locutio: Εἴ τι αἰτίαμα ἐστὶν ἐν τῷ ἀνδρὶ τȣ́τῳ. Fundamentum hujus expletionis est in v. 7. ubi dicuntur Judaei, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες. *B.*

ΑΙΤΙΟΝ, *Causa.*

In διὰ τȣ̃το subintellige αἴτιον. *propter hanc* (causam.) Sic in ἐξ ȣ̃ et δι ȣ̃, subint. αἰτίȣ. Vide Eustath. ad *Iliad. α.*

* Sic et in τί γάρ; sc. αἴτιόν ἐστι: *quae enim?* subint. (est causa) Aeschylus Agamemn. v. 1148.

Ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες;
Οὐδέποτ' εἰ μὴ ξυνθανȣμένην. τί γάρ;

Cur, quaeso, me miseram huc adduxisti?
Non nisi ut tecum morerer. Quaenam enim
(alia est caussa?)

Scholiastes ibi sic explicat, quamvis et vocem ἄλλο velit subintelligi, ut forte tota constructio ita se habeat: τί γὰρ ἄλλο πρᾶγμά ἐστι; *quaenam enim alia res est?* Τί αἴτιον, plene dixit Justin. M. παραιν. πρ. Ἑλλ. p. 12. τί τοίνυν τȣ̃ μὴ πρὸς ἀλλήλȣς μόνον cet.

Porro

Phaedrus L. III. VIII. 8. *Accipiens, quid enim? cun-ctr. in contumeliam.* Vbi quidem obſervandum, pro contextus ratione, aeque ac apud Graecos, modo τὸ αἴτιον, *cauſa;* modo ἄλλο, *aliud* commode ſubaudiri. *Schw.*

* ΑΙΩΝΙΟΣ, *Aeternus.*

In Ζωή. Joann. VIII, 12. *S.*

* ΑΚΡΙΔΕΣ, *Locuſtae.*

Apud Ariſtoph. Acharn. 871. τετραπτερυλλίδες, ſubaudi ἀκρίδες, dicuntur locuſtae, παρὰ τὰ δ' ἔχειν πτερὰ, *quod quatuor alis inſtructae ſunt. L.*

* In καλαμαία apud Theocritum Id. X. v. 18. χροΐζεται ἁ καλάμαία. ubi Gr. ſchol. ἐστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη. *Schw.*

* ΑΚΡΟΒΥΣΤΙΑ, *Praeputium.*

In ἐπισπᾶσθαι. 1. Corinth. VII, 18. *S.*

* ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, *Arx.*

In Καδμεία, Harpocration, et Arrianus 1. p. 21. Sic Hieroſolymis fuit Ἀντωνεία. *S.*

* ΑΛΗΘΕΣ, *Verum.*

In frequenti illa formula δυοῖν θάτερον recte ſubauditur ἀληθές ἐστι, quando ἐλλιπῶς ponuntur uerba, praecipue in Dilemmatibus. v. cl. Hoogeu. ad Viger. p. 74. *Schw.*

* ΑΛΛΟ, *Aliud*, ΑΛΛΗ, *Alia.*

Xenoph. Oecon. c. III. §. 3. Τί ἂν τούτων ἐστὶν αἴτιον, ἢ ὅ τι &c. *Quaenam igitur cauſſa* (alia) *eſt, quam quod &c.* Supple ἄλλο. Thucyd. IV, 69.

Καὶ

ΑΜΑΞΑ, *Plaustrum.*

In ἡ σκευοφόρος *oneraria*, vel *onera vehens*, deest ἅμαξα Xenoph. Ἑλληνικ. lib. III. Τῷ ἄρχοντι τῶν σκευοφόρων *praefecto* (plaustrorum) *onerariorum.* Quod plene idem Κυρ. παιδ. VI. Ὃς ἄρχεις τῶν σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν, *qui praeest plaustris onerariis.* Elliptice etiam Aelian. V. H. IX, 30. Ταῖς σκευοφόροις ἐπέθηκε ξύλα: (Plaustris) *onerariis imposuit ligna.* Ad quem locum vide sis Virum summum Jac. Perizonium, qui vehementer fluctuasse priores Interpretes de vera ejus loci lectione et interpretatione, erudite ibi docet.

ΑΜΠΕΛΟΣ, *Vitis.*

Deficit haec vox in loquutione proverbiali: ἐρήμας τρυγᾷν. plene enim diceres: ἐρήμας ἀμπέλους τρυγᾷν. Aristoph. *Vespis.* v. 632.

Οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὕτω ῥᾳδίως τρυγήσειν. *Non: sed de desertis* (vitibus) *putabat se adeo facile decerpturum uvas.* Proverbium hoc dicitur in eos, qui sine metu aliquid agunt, qui non timent aliquem prohibentem. Deductum a custodibus, qui parum diligenter vites ipsorum curae demandatas custodiunt, imo eas deserunt, cujusmodi vites a custode desertas Graeci vocant ἐρήμας ἀμπέλους, et elliptice ἐρήμας. id quod colligi potest ex Scholiasta Comici ad illum locum. qui, Παροιμία, inquit — ἐρήμας τρυγήσεις, ἐπὶ τῶν ἀδεῶς τι πραττόντων, ὡς μηδενὸς αὐτοῖς ἀντιπράττοντος ἐρήμας τρυγήσειν. ἐστι δὲ ἀπὸ τῶν τὰς ἀμπέλους τηρούντων ἀφροντίστως. Occurrit etiam

hoc

Proconesii (statua.) Sic Plin. XXXIV, 5. *Fuit Hermodori in comitio* sc. statua. *L.*

*ANEMOI, *Venti.*

In ἐτησίαι, ὀρνιθίαι, quod notum. *S.*

* Item in Βόρειος, Aristoph. Vesp. 265. *L.*

* In Nominibus ventorum generatim ἄνεμος subintelligitur. Plene est apud Theocritum Id. X. v. 46. Ες βορέην ἄνεμον. Herodotum L. I. c. 148. πρὸς Ζέφυρον ἄνεμον, et L. II. c. 112. πρὸς Νότον ἄνεμον. Item in ὄρθιος. Theocritus Id. XXIV. 95. ὑπὲρ ὄρθιον. Plene Polybius T. I. p. 63. λαβὼν ὄρθιον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον. In Ἰάπυξ, ἀπηλιώτης, αὐθεγγενέτης cet. v. Gellii Noct. Att. L. II. c. 22. In πνεῦμα, quando pro *vento* ponitur. Aeschylus in Prometh. v. 1046.

- - χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
Αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι.

plene est apud Euripidem in Hercul. fur. v. 102. Καὶ πνεύματ' ἀνέμων. cet. Primaria enim vocis πνεῦμα notio est, *flatus*, quem ab ipso vento distinguunt scriptores. Homerus Iliad. Δ. u. 839. ἐς πνοιὰς ἀνέμων. et sic alibi. Sic Horatius L. IV. Od. V. u. 9.

- - - *Quem Notus inuido*
Flatu Carpathii trans maris aequora
Cunctantem spacio longius annuo
Dulci distinet a domo.

Lubens inde ad eorum accedo sententiam, qui πνεῦμα, *ventum* interpretantur Iohann. c. III. u. 8. Hic

* Heb. II, 17. τὰ πρὸς τὸν θεὸν, *ea, quae ad Deum pertinent.* *S.*

* In τὸ πρὸς ἠῶ, πρὸς μεσημβρίαν. cet. Plene Polybius T. I. p. 266. τὸ εἰς τὰς ἄρκτους ἀνῆκον. Pro eo interdum τὸ νεῦον habetur. Sic Polybius l. c. τῶν ἐπὶ τὴν ἔσω θάλατταν νευόντων μερῶν. Hac Ellipsi in superioribus exemplis etiam Latini scriptores gaudent. Cicero ad div. L. VIII. ep. 1. *Quod ad Caesarem.* f. *attinet.* Plene est apud eundem L. VIII. ep. 3. *Quod ad pantheras attinet.* Id. L. XIV. ep. 2. *Quod ad sumtum attinet.* Et sic passim modo ἐλλιπῶς; modo expresse loquuntur. *Schw.*

* ΑΝΗΡ, *Vir.*

In συγκλητικός, *Senatorius.* Paeanius 5. 5. 2. Saepe quoque addendum hoc nomen in nominibus genitivi casus. Heliodorus Aethiop. 1. p. 22. Μὴ γίνε τῆς ὀργῆς ὅλος (sc. ἀνὴρ) *ne totus fias iracundus.* D. Paulus Hebr. X, 39. Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς. *nos non sumus* (tales,) *qui se subtrahunt.* Jacobus II, 1. Τὴν πίστιν Ἰησοῦ Χριστοῦ, (ἀνδρὸς) δόξης, *fidem in Jesum Christum, qui erat* (vir) *gloriosus.* Maxime vero usitata est haec Ellipsios species Hebraeis, quod me primum docuit Kimchius ad Hoseae V, 2. ubi ad verba ואני מוסר haec notat: חסר איש כמו: אני תפילה שפירושו איש תפילה: *Ego castigationis, deficit vox* איש vir, *quemadmodum* Psalm. CIX, 4. *Ego precationis sc.* (vir) *sum.* Alia exempla occurrunt Genes. XII, 2. Jerem. X, 10. Ps. CXX, 7. Daniel. IX, 23. Proverb. VII, 22. Confer et Drusium Animadv. 1. 21. *S.*

* Nec

ΑΠΑΛΟΣ, *Tener.*

Ἐλλειπτικῶς aliquando dicitur ἐξ ὀνύχων, pro ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, a (teneris) *unguiculis.*

*ΑΠΟΝΟΙΑ, *Nimia confidentia.*

In Ταμιεύεσθαι f. τὴν ὁρμὴν, vel ἀπόνοιαν, *quando absolute de militibus ponitur, qui non omnes suas vires primo conatu effundunt, sed sic eas dispensant, ut repetere, si opus sit, semel atque iterum pugnam queant.* Xenophon K. π. L. IV. παρέσχον ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστε ὁπόσοις ἐβελόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι. vid. Casaubonus ad Dionem Chrysost. Diatrib. p. 24. *Schw.*

*ΑΠΟΛΛΩΝ, *Apollo.*

In Ἑκάεργος apud Poetas absolute posito. Plene est apud Homerum Iliad. A. v. 479. ἶρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων. In Ἑκηβόλος. Homer. Iliad. A. v. 96. Expresse vero Iliad. A. v. 14. Στέμμα δ᾽ ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλε Ἀπόλλωνος. In Ἀργυρότοξος Homerus Iliad. A. v. 451. In Ἄναξ. Idem Iliad. A. v. 444. quamquam hoc epitheton etiam de Jove solet usurpari. Homer. Il. A. 502. In Φοῖβος, quae vox alias significat *purus, lucidus.* Homerus Il. A. v. 443. Φοίβῳ θ᾽ ἱερὴν ἑκατόμβην. plene ibid. u. 457. Τῦ δ᾽ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων. Vnde Horatius in carm. saecul. v. 1.

Phoebe, silvarumque potens Diana
Lucidum caeli decus.

Notandum in ejusmodi epithetis, subaudiri semper Deos, quibus ista conveniunt, quibusque sunt indita. u. Clarkium ad Iliad. A. v. 43. *Schw.*

ΑΠΟ

congeſſit Duportus ad Theophraſti charact. c. 10. p. 347. *S.*

* ΑΡΗΣ, *Mars.*

In Ἐνυάλιος, Ἀνδρειφόντης. Homerus Iliad. Β. v. 651. In Βροτολοιγὸς. Oppianus L. I. Cyneget. v. 29. plene apud Homer. Iliad. Ε. v. 31. Ἆρες, Ἆρες βροτολοιγὲ &c. cf. Miſcell. Obſ. Vol. VIII. p. 68. *Schw.*

* ΑΡΙΘΜΟΣ, *Numerus.*

In ἴσος, quando *totidem* ſignificat. Thucydides L. I. c. 115. ὁμήρους ἔλαβον τῶν Σαμίων, πεντήκοντα μὲν παῖδας, ἴσους δὲ ἄνδρας. Plene eſt apud Arrianum de expedit. Alex. L. I. c. 5. οἱ δὲ πολέμιοι σφαγιασάμενοι παῖδας τρεῖς καὶ κόρας ἴσας τὸν ἀριθμόν. *Schw.*

ΑΡΜΑ, *Currus.*

Deeſt hoc ſubſtantivum in voce τέθριππον, *quadriga.* Aelian. V. H. 1. 17. Τέθριππα μὲν ἐποίησαν ſc. ἅρματα: *Quadrigas quidem fecerunt.* Eurip. *Phoen.* 155.

Εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
Ἀελίου.
Si intuens currus quadrijuges
Solis. —

Item in πολεμιστήριον, (currus) *bellicus.* Schol. Ariſtoph. ad *Nub.* p. 124. πολεμιστήρια καὶ πολεμικὰ ἅρματα.

Item in ἐλαύνειν, quod nonnunquam abſolute dicitur pro ἐλαύνειν ἅρμα, *agitare currum.* Ita plene dixit

XI, 8. ἐποίουν ἐγκρυφίας. Ezech. IV, 12. καὶ ἐγκρυφίαν κρίθινον φάγεσαι. Suppletur a Luciano, quem locum Budaeus notavit. *S.*

*In ζυμίτης, σεμιδαλίτης, χονδρίτης, συγκομιςὸς, ἐσχαρίτης, ταβαρίτης, aliisque panum ſpeciebus ſuppletur ἄρτος, quorum explicationem videre licet apud Athenaeum L. III. c. 25. et Pollucem L. VI. c. 7. Ἄρτον τυρῶντα plene habet Athenaeus l. c. *Schw.*

* ΑΡΧΑΙΟΝ, *Sors.*

In ἑκατοςὴ, *centeſima*, deeſt μερὶς ἀρχαίου, ut ſit *centeſima pars ſortis.* *L.*

ΑΡΧΗ, *Principium.*

Quum dicitur ἀπὸ πρώτης, deeſt ἀρχῆς. Thucyd. l. 1. p. 44. ἢ εἰ ἀπὸ πρώτης ἀποθέμενοι τὸν νόμον. Dio Caſſ. p. 93. pariter, ἀπὸ πρώτης, et l. LXIII. p. 268. κατὰ πρώτας ſc. ἀρχάς. Sic ἐκ νέας. Herodot. l. 1. c. 60. αὖθις ἐκ νέης ἐπ' ἀλλήλοισιν ἐςασίασαν, *rurſus de novo ſeditiones moverunt adverſus ſe invicem.* Addit ἀρχῆς Plutarch. *de Solert. Anim.* pag. 959. ἐκ νέας αὖθις ἀρχῆς. poteſt etiam ſuppleri per vocem κρηπῖδος vel καταβολῆς, quam vide.

*Epictet. Enchir. c. XXVI. τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἥξεις. *Schw.*

ΑΡΧΗ, *Imperium.*

Accuſativus ἀρχὴν eleganter omittitur in verbo κατέχειν, *tenere.* Aelian. V. H. XII, 8. Ἐπώμνυεν

ἐν

* ΑΡΧΟΝΤΕΣ, *Principes*, *Magistratus.*

In πᾶσι. Roman. c. XIII. 7. v. cl. Wolfii cur. philol. ad h. l. *Schw.*

* ΑΣΘΕΝΗΣ, *Aegrotus*, *Infirmus.*

In κατακεῖσθαι cum de *aegrotis decumbentibus* sumitur. v. Marci I. 30. coll. Ioann. V. 3. Eodem modo τὸ, *cubare* et *jacere* apud Latinos absolute saepe ponuntur, suppressa voce *aeger*. Horatius L. I. S. IX. 18. *Trans Tiberim longe cubat is.* Idem L. II. Sat. III. 289. Plene habet Suetonius Aug. c. LXXII. *Aeger autem in domo Maecenatis cubabat.* *Schw.*

ΑΣΜΑ, *Canticum.*

In ἐνδοτικὸν, *incentivum* κελευστικὸν, *hortatorium*, ἐγερτήριον, *classicum.* Plene dixit Artemidorus *Oneir. II. p.* 153. Ἆσμα ἐνδοτικὸν καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα: *Cantilena incentiva et hortatoria ad opera.* Non intellexit Interpres ibi, quid sit ἐνδοτικὸν, cum vertit, *remissa.*

* Ἐνδόσιμον eadem significatione occurrit apud Leonem Imp. Serm. de resurrectione Christi p. 315. Sic ἐπιλήνιον, *carmen*, *quod in torculari vindemiae tempore cantatur.* Oppianus Cyneg. I, 127.

Καὶ βότρυς ἱμερίδων θλίβων ἐπιλήνια χαίρει.

Et botrus vitium premens prae gaudio torculariam (cantionem) *canit.*

Anacreon etiam ἐπιληνίους ὕμνους dixit Oda 50. *S.*

* Deest

erunt; quamque refert Plutarchus in apophtheg
ac. p. 241. ἡ τὰν, ἡ ἐπὶ τᾶς. Vel uti legitur ap
Aristaenet. L. II. ep. 17. ἡ ταύτην, ἡ ἐπὶ ταύτη.
κομίζω. *Schw.*

ΑΣΤΗΡ, *Stella.*

In ὁ διάττων, *transiliens.* Plut. in *Non suav. posse vi sec. Epic. p.* 1087. ὥσπερ οἱ διάττοντες sc. ἀστέρες.

* Item in ὁ κομήτης, πλανήτης, *cometa, planet*
Πλανῆται ἀστέρες occurrunt bis apud Geminum
Elementis Astronomiae, et apud Clemente
Alexandr. in Protreptico. *S.*

* In Φωσφόρος. In Ἑωσφόρος. Hesych. Ple
apud Aristoph. Ran. 346. est φωσφόρος ἀστήρ. *L.*

* Et epist. Judae v. 13. Ἀστέρες πλανῆται. De
etiam in Σείριος, quod poterat proprium vi
stellae hujus nomen. Sed plene dixit Hes
ἔργ. II. Δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ &c. *B.*

* Sic etiam Alcinous de doctrin. Platon.
φωσφόρος ἀστήρ. Athenagoras Legat. pro Chr
c. XXI. Τὰς τε πλανήτας καὶ τὰς ἀπλανεῖς
Idem c. XIII. Τῇ διαθέσει τῶντε ἐν τῷ λοξῷ
καὶ τῶν περὶ τὸν ἄρκτον. In οἱ διαΐσσοντες apu
ment. Alexandr. p. 64. C. *Schw.*

*ΑΣΤΡΑ, *Astra.*

In τὰ οὐράνια. Artemidorus l. 28. p. 26
p. 77. τοῖς τὰ οὐράνια διασκεπτομένοις, *qui
(astrorum) contemplatione tenentur. S.*

opus Dei, ut credatis in (eum,) *quem misit ille*, Auctor demonstrationis chronographicae in fascic. CP. Combefisii p. 11. Πολλὰ γὰρ ἡμῖν ἐμελέθη περὶ τοῦ ἐρευνῆσαι ἀκριβῶς (αὐτὰ) περὶ ὧν παρεκάλεσας. *Magna enim nobis cura fuit, ut in* (ea) *diligenter inquireremus, de quibus rogaveras. S.*

* Sunt, qui ἀσύνδετον orationem admittunt in hoc Thucydidis loco VII, 57. Ξυνέβη δὲ τοῖς κρησὶ τὴν Γέλαν Ῥοδίοις ξυγκτίσαντας, μὴ ξὺν τοῖς ἀποίκοις, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀποίκους ἄκοντας μετὰ μισθοῦ ἐλθεῖν. *Accidit, ut Cretenses, qui cum Rhodiis Gelam condiderant, non a suis colonis starent; sed contra suos colonos ultro mercede allecti militarent.* Ubi ipse Schol. τὸ ξυγκτίσαντας pro ξυγκτίσαι poni vult. Sed Thucydidem haud dubie rectius explicant, qui supplendum accusativum αὐτοὺς putant, quia Thucydidis hic mos est, ut dativo jungat accusativum participii sequente infinitivo. Quam in rem plures locos a Dukero vide allatos. Conf. Thucyd. IV, 2. et IV, 30. ubi Enallage ista casuum, quam Scholiastes comminiscitur, facile carebimus, si ellipsin alicujus accusativi orationi convenientis admittemus. Verbum σηρίζω apud Thucyd. II, 49. et Homer. οδ. μ. 434. pro *consistere, baerere, stare,* Gatakerus passive vel reciproce sumi scribit: Stephanus autem in Thes. neutraliter: sed neutrum ut statuatur opus est, si apud Thucyd. expleamus suppressum accusativum ἑαυτὸν, apud Homerum ἐμαυτὸν &c. Accusativus pronominis αὐτὸν, vel

ἑαυτὸν,

ΒΑΔΙΣΙΣ, *Incessus*, vel *Gressus*.

enitivus vocis βάδισις intelligi potest in διὰ ταχείας, quod est apud Philon. *in Flacc. p.* 967. Accusativus vocis ejusdem una cum praepositione κατὰ subauditur in τὴν ταχίστην, quod breviter et elliptice dicitur pro κατὰ τὴν ταχίστην βάδισιν, *celeri gressu*. Sic Aelian. V. H. I, 32. Οἱ δὲ τὴν ταχίστην προσδραμόντες: *Illi vero cum celerrimo accurrissent* (gressu.) Comicus in *Pluto* p. 37. per figuram ἓν διὰ δυοῖν, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, *incessu et celeritate*, dixit pro, τῇ βαδίσει ταχινῇ, *incessu celeri*. Vel si mavis, intellige vocem ὁδόν. Ταχεῖαν ὁδόν, dixit Dion Halic. lib. VIII. p. 506.

*ΒΑΚΤΗΡΙΑ, *Baculus*.

In ἡ καμπύλη, (baculus) *retortus*. Alciphron epist. III. 3. p. 280. et III. 43. p. 368. *S*.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ, *Regnum*.

Pausan. *Messen*. p. 305. πέμπτῳ δὲ ἔτει τῆς Ἀρι- στοδήμου sc. βασιλείας.

* In μεθιστάναι sub: ἀπὸ τῆς βασιλείας: qua notione occurrit apud Polybium T. I. p. 408. et p. 485. u. Actor. c. XIII. u. 22. coll. Wolf. ad h. l. Porro in ἐκδέχεσθαι, quoties absolute ponitur. Sic Herodotus L. I. c. 16. Ἐξεδέξατο Σαδυάττης καὶ ἐβασίλευσεν. Plene idem habet L. I. c. 25. Ἐξεδέξατο βασιλείαν Κροῖσος. *Schw*.

ΒΑΣΙ-

* ΒΙΒΛΟΣ, *Liber.*

Ellipsis vocis βίβλος frequens est, E. g. ἐν τῇ πρώτῃ, δευτέρᾳ, τρίτῃ &c. sc. βίβλῳ. Laërt. X, 11. Διοκλῆς δὲ ἐν τῇ τρίτῃ τῆς Ἐπιδρομῆς φησι: *Diocles tertio* (libro) *brevis Pertractationis dicit.*

* Item in ἡ πεντάτευχος et aliis talibus. *S.*

* In titulo libri Epicteti Ἐγχειρίδιον subauditur βιβλίον, aut πινακίδιον, aut simile. Nam Ἐγχειρίδιον vocatur, quicquid ad manum est, et in usum promptum et obvium. Ut ἐγχειρίδια dicuntur instrumenta quaevis, et vasa, quae parata et ad manum semper sunt; utque ἐγχειρίδια dicuntur pugiones, qui militibus ad manum semper sunt, ita ἐγχειρίδια quoque βιβλία dicuntur, quae in promtu ob utilitatem esse debent, et ob brevitatem possunt. Teste Gellio in Praef. quidem πινακίδιον breviariis hujusmodi titulum fecerunt. Deest etiam βιβλίον in πρόχειρον νόμιον Harmenopuli. Ratio denominationis, quod compendiose, quae ad leges pertinent, tractat, et quod, quae iis continentur, πρόχειρα esse omnibus debent. Nec dubium esse potest, interdum in παλίμψηστον vel παλίμψαιστον deesse βιβλίον, quum id diserte addat Plutarchus alicubi, ut Stephanus in Lex. habet. *L.*

* Ad verbum ἐντυγχάνειν, ubi *legere* significat. Qui quidem vocis usus paullo est rarior. Usurpavit tamen Georg. Laschar. in epigrammate in SS. Libros, quod inscribitur: Γεωργίου Λασχαρίου τοῦ Βυζαντίου πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας, *ad Lectores.* Id autem

ΒΙΟΣ, *Vita*.

Frequens quoque et elegans est Ellipsis accusativi βίον, in verbis quibusdam, ut in διάγειν, διαφέρειν, τελευτᾷν, καταςρέφειν, ἐπιλείπειν, ἐκλείπειν, ἀποψύχειν, ἐκπνεῖν, et similibus. Sic διάγειν ἐν εἰρήνῃ, *peragere in pace*. Aelian. V. H. III, 18. quam Ellipsin Persius Sat. V, v. 137. imitatus, dixit:

— — — *Digito terebrare salinum*
Contentus perages. i. e. perages vitam.

Additur in Epist. 1. *ad Timoth. II. v.* 2. ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν, *ut tranquillam et quietam vitam degamus*.

* Et ab Isocr. Μετὰ τοιαύτης ψυχῆς ἥδιον ἄν τις τὸν βίον δύναιτο διάγειν. *B*.

Eurip. *Rheso. v.* 982. Ἄπαις διοίσει, *fine liberis vitam deget*. Ἤμελλε τελευτᾷν, *moriturus erat*, pro τελευτᾷν τὸν βίον, apud Lucam *Evang. VII*, 2. nam τελευτᾷν proprie nihil aliud est, quam *finire*. Plene Eurip. *Hecub*. 419. ποῖ τελευτήσω βίον;

* Et Isocr. in paneg. p. 122. Ἐπονειδίςως τὸν βίον ἐτελεύτησε. *B*.

Plato de *Legib*. Ἐπιλιπόντων τῶν κληρονόμων, *mortuis haeredibus* supple τὸν βίον. Lucianus alibi plene dixit: καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον: *Et octoginta annorum homo vita excessit*. Κατέςρεψε absolute pro κατέςρεψε τὸν βίον, *vitam finiit*, apud Aelianum lib. III. c. 4. VIII, 17. VI, 12. et alios. Additur illud βίον apud Dionys. Halic. lib. VI. pag. 318.

318. τὸν βίον κατέστρεψε. Sic et in ἀποψύχειν: Sophocles enim plene dixit, τὸν βίον ἀποψύχειν, et Eurip. βίον ἐκπνεῖν, in *Oreste* 496.

Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον.

Postquam enim Agamemnon exspiravit vitam.

* Διαλλάττειν. Vide Harpocrationem in Διήλλαξεν, ἐκψύχειν. Actor. V, 5, 10. τελεῖν Paeanius 7, 4, 6. διατελεῖν. Herodianus I, 4, 12. Aelianus V. H. II, 41. p. 145. *S.*

* Ita apud Aeschin. Dial. III. de Morte: τῇ μετὰ τὴν εὐχὴν νυκτὶ μετήλλαξεν, subaudi τὸν βίον. et paulo post: ὁ θάνατος οὔτε περὶ τοὺς ζῶντας ἐστὶν, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας. Addit Herodian. III, 15, 18. IV, 4. 7. *L.*

* Adde Budaeum Comm. L. Graec. p. 609. Imitatur autem Ellipsin ex latinis Tacitus Annal. VI, 51, 9. *Sic Tiberius finivit, octavo et septuagesimo aetatis anno. S.*

*Ita ἀπελθεῖν saepe κατ' εὐφημισμὸν pro *mori* usurpatur per ellipsin ἐκ τοῦ βίου. vel ἐκ τοῦ ζῆν, vel ἐξ ἀνθρώπων. Notum est, latinos eodem sensu *abire* et *discedere* sumere. *L.*

* Quibus addi possunt ἀποφοιτᾷν, ἀποβαίνειν, ἀποίχεσθαι. Sic Onosander c. XXXVI. πρὸς τοὺς ἀποιχομένους εὐσέβεια. Plene Epigrammat. L. I. I. ἀποιχόμενος βιότοιο. In ἐπὶ δυσμαῖς εἶναι apud Aelianum L. II. V. H. c. 34. Plene habent Hesychius, Suidas. Aristoteles de Poet. c. XXI. ἐρεῖ τοίνυν - ἑσπέραν

βίου, ἢ ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς δυσμὰς βίου. Quod ad τὸ, ἐκλιπεῖν attinet, absque v. βίον, ἐλλιπῶς poni negat Henr. Stephanus in Thesauro Gr. L. T. I. p. 735. Ἀποψύχειν τὸν βίον plene occurrit apud Sophoclem in Aiac. Flag. v. 1656. In ἐκπνεῖν commodius ac naturae convenientius subaudiri possit πνεῦμα: quemadmodum occurrit apud Matth. c. XXVII. v. 50. ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Joh. XIX. v. 30. παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Homerum Il. Δ. v. 524. Θυμὸν ἀποπνείων. Graecorum more etiam Latini ἐλλιπῶς habent *exspirare* Virgil. Aen. L. I. v. 48. pro quo plene idem L. XI. 883. *Confixi exspirant animas.* Cicero Tuscul. disp. L. II. c. 8.

Frendens efflavit graviter extremum halitum.

Βίον vero exprimit Virgil. Aen. L. II. v. 562. *Vitam exhalantem.* In ἐξάγειν ἑαυτὸν *manus violentas sibi inferre*, sub. βίου. Suppleta vox legitur apud Diogenem Laert. L. VII. 130. ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου. *Schw.*

*ΒΙΟΣ, *Victus*, sive, *quae ad vitam sunt necessaria.*

Id vocabulum addendum ad dictionem οἱ ἔχοντες: et οἱ μὴ ἔχοντες, Eurip. probat. in Hel. v. 440.

Ἐκ δὲ μὴ 'χόντων βίου
Οὐδ' εἰ θέλοιεν ὠφελεῖν ἔχοιεν ἄν.

Qui ipsi destituuntur vitae necessitatibus,
Neque alios, etiam si velint, adjuvare poterunt.

Quam supplendi rationem ego praeferendam censeo clariss. Bos opinioni, τὸ, χρήματα addentis. Cum

οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν Γλαυκίαν ἔισω βέλȣς παρελθεῖν ȣκ ἐτόλμων. *Glaucias vero, et qui cum illo erant, non audebant intra teli* (jaƐtum) *pervenire.* Adde eundem lib. II. p. 146. Integre βελῶν βολαὶ leguntur 2. Maccab. V, III. Sic ex Latinis, *extra teli jaƐtum* dixit Curtius III, 10, 1. *procul teli jaƐtu*, idem IV, 3, 8. *S.*

* Β Ο Τ Α Ν Η, *Herba.*

Subaudiendum eſt in Κένταυρειον, vel Κενταυρεία. Qua ratione et latini Centauream i. e. herbam a Chirone Centauro ſic diƐtam, ponunt. Plin. XXV, 6. Forte etiam in πανάκεια, in ὀνόχειλος, quae Anchuſae ſpecies, et in οἰνȣ̃ττα, quae eſt he.., qua guſtata corvi et canes inebriantur. Plene οἰνȣ̃ττα βοτάνη eſt apud Athenaeum X. p. 429. vid. Aelian. V. H. II, 40. Spanhem. ad Ariſtoph. Plut. 1122. *L.*

* In variis herbarum ſpeciebus, e. g. Λυσιμάχιον, Αβρότονον, Ἄκανθος, Αδίαντον, Αλθαία, Μαλάχη, Πανάκεια, Νηπενθὴς aliisque τὸ, Βοτάνη ſubauditur: ad quam ſubintelleƐtam vocem, AdjeƐtiva ſaepius in diverſo genere ejusmodi Subſtantivis junƐta, reſpiciunt. v. SanƐtii Minerv. L. IV. c. 4. p. 583. *Schw.*

Β Ο Υ Λ Ε Υ Τ Η Ρ Ι Ο Ν, *Conſilium.*

In τὸ κοινὸν, deeſt βȣλευτήριον — Thucyd. l. 2. p. 91. — ȣ̓ προσεδέξαντο ἀυτὸν ἐς τὴν πόλιν, ȣ̓δ᾽ ἐπὶ τὸ κοινὸν. ubi Sch. τὸ κοινὸν) βȣλευτήριον δηλονότι.

* Συνέδριον ſupplet Ariſtides Serm. Sacr. IV. p. 614. quod eodem recidit. Vide, quae notat Olearius

arius ad Philostratum de vita Apollon. 4. 5. et Andr. Morellius in specimine univ. rei monetariae antiquae p. 26. s. *S.*

ΒΟΥΛΗ, *Consilium.*

In ἡ σύγκλητος, quod saepius apud Herodianum, *supprimitur* βουλή. Plenius τὴν σύγκλητον βουλὴν dixit *Aelian.* V. H. III, 17. q. d. *Coetum Senatorum convocatum*: nam ἀπὸ τοῦ συγκαλεῖν, *a convocando*, σύγκλητος dicitur.

Βουλὴν, in ἐς μίαν, ut apud Homer. Iliad. B. v.

Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν —
Si quando in unum (consilium) *consultabimus.*

* In ἐπιλαμβάνεσθαι Palaeph. κεφ. δ. Ἱπποτροφεῖν ἔτος ἐπελάβετο, pro ἔτος ἐπελάβετο τὴν βουλὴν τοῦ ἱπποτροφεῖν, *consilium cepit equorum alendorum.* *B.*

Βουλῇ, in κοινῇ, ut Xenoph. Κύρ. παιδ. I. 33.

Ἃ χρή σε κοινῇ σὺν Κυαξάρῃ σκοπεῖσθαι: *quae communi* (consilio) *cum Cyaxare deliberare te oportet.* Idem lib. II. cap. 23. Σκοπεῖν δ' ἀξιῶ κοινῇ καί σε καὶ ἐμέ: *deliberandum esse communi* (consilio) *et tibi et mihi censeo.* ubi κοινῇ, pro κοινῇ βουλῇ, quod Livius dixit, *communi consilio aliquid facere*, lib. XLII, 26.

* Item in ἰδίᾳ, ubi de *consilio* sermo est. Eurip. in Iphig. Aul. V. 1363.

Κλυ. Ἰδίᾳ πράσσων, ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὕπο; τὸ ἰδίᾳ πράσσειν, καὶ τὸ κελεύσαντος κοινοῦ βουλεύματος πράσσεσθαι, ἀντιτάσσεται ἀλλήλοις. Quaerit enim ex Achille Cly-

Clytaemnestra, privato Hercules consilio, an exercitus jussu veniat ad abducendam virginem. Ergo privatum consilium et commune decretum opponuntur. Non igitur dubium, quin τὸ ἰδίᾳ dicatur pro ἐν ἰδίᾳ βουλῇ, *privato ausu*, sive *nemine jubente*. *B*.

Βουλὰς in συμβάλλειν. Luc. in *Act. Apost*. c. IV. v. 15. Συνέβαλλον πρὸς ἀλλήλους, *conferebant inter se*. quod pleno sermone diceres, συνέβαλλον βουλὰς πρὸς ἀλλήλους. Euripides συμβάλλειν βουλεύματα dixit in *Phoeniss*. v. 700.

Θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα.
Volo cum ipso conferre consilia.

* Sic et in προσανατίθεσθαι. Gal. I, 16. II, 2. 6. *S*.

Quod *Terent. Heaut. III*, 1. *Conferunt consilia adolescentes*.

* Integram locutionem habet etiam Herodianus L. I. c. II. §. 3, Ἐξέδοτο ἀνδράσι τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀρίστοις. In ἰδίᾳ subaudiri βουλῇ luculenter probat locus in Smyrnaeorum Decreto inter Marmora Oxoniensia a Prideaux edita p. 5. Καὶ κοινῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους, καὶ ἰδίᾳ ὑφ' ἑκάστου τῶν πολιτῶν. Item in veteri inscriptione apud Reinesium p. 500. Καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ δεδόχθαι τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι Μενδίκαιον. In Homeri Iliad. Β. v. 367. θεσπεσίῃ s. βουλῇ vel γνώμῃ. Et Iliad. I. v. 76. Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς s. βουλῆς. Apud Aeschylum Pers. v. 528. πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα. In τὰ ἀπόῤῥητα sub. βουλεύματα. *Consilia arcana*: quando

*ΒΡΕΦΟΣ, *Infans.*

In adjectivis quibusdam neutris. Hippocrates aphor. 4, 1. Τὰ δὲ νήπια, καὶ τὰ πρεσβύτερα. *Callimachus* hymno in Dianam v. 29.

—— ὅ τε μοὶ τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν.

—— *Quando mihi tales* (liberos) *Deae Pepererint.*

De phrasi ἐν γαστρὶ ἔχειν, sub qua nonnulli βρέφος volunt subaudiri, vide infra ἔμβρυον. *S.*

*ΒΡΩΜΑ, *Cibus.*

In ἔνθρυπτα. Harpocration. εἰσὶ δὲ ἔνθρυπτα τὰ ἐκ πεμμάτων, ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα, *cibi e coctis aut intritis confecti.* τὰ πολυτελῆ, *lauti cibi:* Alciphron. epist. I, 21. σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελῶν, *comedit autem nihil opiparum. S.*

*In μυττωτὸν, i. e. *intritum ex alliato, caseo, et aceto.* in λείχειν ἐπίπαστα apud Aristoph. Equit. 103. Hujusmodi ἐπίπαστα, seu cibaria rebus salsis adspersa, extrema caena olim circumferri solita, ut sitis provocaretur. V. Schol. ad Aristoph. l. c. *L.*

*Porro in hujusmodi verbis, quae ad victum pertinent, subintelligendum est τροφὴ, βρώματα, aut simile quid. Actor. X, 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι: *et voluit gustare.* Joann. VI, 12. ὡς δὲ ἐνεπλήσθησαν: *cum vero impleti essent.* Sic ἑτοιμάσαι, Marc. XIV. 15. Luc. XXII, 12. Huc referunt quidam et τὸ συγχρᾶ-

Θῦσαι δὲ αὐτὸν καὶ Πριάμῳ ἐπὶ τῦ Διὸς τῦ Ἑρκείυ λόγος κατέχει. *Sacrificasse etiam eum Priamo ad Jovis Hercei* (aram) *fama est.* Integrum est ἐπὶ βωμῦ τῦ Διός. *S.*

Γ.

* Γ Α Λ Α. *Lac.*

In λιαρῷοιο apud Theocritum Id. XXV. v. 105. Πινέμεναι λιαροῖο. ſ. πολὸν γάλακτος. *Schw.*

* Γ Α Μ Ο Σ, *Nuptiae.*

In ὥρα et ὡραία; quando de *virginibus nubilibus* usurpatur. Herodianus 1. 2. 3. Τὰς δὲ θυγατέρας ἐν ὥρᾳ (ſc. γάμυ) γενομένας, *filias*, *quae* (nubiles) *erant*. Supplent Artemidorus 1. 81. p. 71. ὥρα γάμων, Arrianus 4. pag. 284. et Scholiastes Theocriti Idyll. 2. 66. αἱ ὧραν ἔχυσαι γάμυ, Confer ea, quae notavimus ad Themistoclem epist. 14, 8. *S.*

* In ἄωρος, cum de personis matrimonio jungendis sermo est, subaudiri potest v. γάμος. Sic Lucian. T. I. p. 265. Τῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντος. In ὑπέρακμος 1. Cor. VII. 36. In locutione, ἐν ἀκμῇ εἶναι. Sic Lucianus l. c. εἰς ἀκμὴν κατέστη. Plene habet Dionysius Hal. L. I. p. 62. Ἐν ἀκμῇ γάμυ γενομένην. Alias posset etiam subaudiri v. ἡλικία. *Schw.*

Γ Ε Γ Ο Ν Ο Σ, *Existens.*

Saepe τὸ γεγονὸς, vel aliud participium verbi substantivi subaudiendum relinquitur. Hesiod. Ἔργ. 416.

— με-

ΓΕΝΝΗΜΑ, *Foetus.*

In τὸ πρωτότοκον. Auctor Epist. ad *Hebraeos IX*, 28. Ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα (sc. γεννήματα:) *Qui perdebat primitivos* (foetus.)

*ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ. *Factus.*

Perquam frequenter vox haec in oratione suppressa latet, ex orationis serie supplenda. Actor. X. 17. Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῷ διηπόρει. plene c. XII. 11. Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ. Adde Luc. XXIV. 35. et v. 18. In ἀπὸ ἀγορᾶς Marc. VII. 4. Ita certe integre habet Herodotus L. II. c. 78. Επεὰν ἀπὸ δείπνου γένωνται. v. Wolfius ad h. l. Mirifice facit haec vox ad expediendam rariorem illam constructionem, qua Dativi Substantiva sequuntur ἐλλιπῶς posita. e. g. apud Thucydid. L. IV. c. 23. ἐπιδρομὴ τῷ τειχίσματι. f. γινομένη: quemadmodum apud Latinos *factus* in ejusmodi locutionibus mente concipi debet. e. g. Sallustius Jug. c. XXXIII. *Quod neque insidiae consuli procedebant* f. *factae.* v. cl. Duckerus ad Thucydid. L. V. c. 46. *Schw.*

ΓΕΝΟΣ, *Genus.*

Dicunt Graeci, τὸ πρὸς πατρὸς, τὸ πρὸς μητρὸς: quae loquutio generis quandam conditionem ostendit, sed elliptica est, supplenda voce γένος. Suppleta reperitur apud Aeschinem de Demosthene: Ἐκ τῶν Νομάδων Σκυθ[illegible] τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὤν. In qua phrasi ante τὸ etiam subauditur κατὰ, ut sit: κατὰ τὸ πρὸς μητρὸς γένος: *quod ad stirpem maternam attinet.* Item apud Herodian. I, 7.

Deest

Κύρ. παιδ. II, 2. — ἐπὶ τῆς ἡμετέρας, *in nostra* (patria.) Lucian. *Charidem.* 791. Ἀδεῶς οἰκεῖν τὴν ἑαυτῶν, *sine metu habitare suam* (patriam.) Ἡ ἀλλοτρία, *aliena*. Max. *Tyr. Dissert.* XXX. *p.* 303. τῷ Ἀγαμέμνονι ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἐλθόντι: *Agamemnoni in alienam* (terram) *venienti.* Ἡ ἀλλοδαπὴ, *peregrina* (terra.) Ἡ ξένη, ut ἐπὶ ξένης sc. γῆς, *in exilio.* Eurip. *Androm. v.* 136. Γνῶθι δ' ὖσ' ἐπὶ ξένας. Ἡ βάρβαρος, *barbara.* Ἄπειρος vel ἤπειρος. Plene Eurip. *Hip. v.* 763. Ἐπ' ἀπείρα τε γᾶς ἔβασαν. *Et in terram continentem descenderunt.* Ἡ χέρσος, *inculta* (terra.) χέρσος enim natura adjectivum est, notatque *desertum* &c. vid. Barnes. ad Euripidis *Electram* v. 325. Ἡ δορύκτητος, *ferro debellata.* Ἡ ὑπήκοος, *subjecta*, ut apud Dion. Cass. lib. XXXVI. pag. 19. Ἐν τῇ ὑπηκόῳ (sc. γῇ) *in* (terra) *nobis subjecta.* Ἡ ἐνεγκοῦσα, *quae tulit aliquem*, i. e. *patria*, apud Basil.

* Ἡ πατρὶς, *patria.* Eustathius ad Iliad. B. Πατρίδος αἴης, πατρίδα δὲ μόνον εἰπεῖν, ἐλλιπῶς ἔχει. Πατρίς τε γὰρ, γῆ δηλαδὴ, ἡ ἐκ τῶν πατέρων. καὶ ὁ πατρίδα εἰπὼν, γῆν συνεισάγει. Quid vero familiarius est Homero, quam ut dicat πατρίδος αἴης, vel πατρίδα γαῖαν? Sic παραλία, *regio maritima.* 1. *Maccab.* XI, 8. Lucae VI, 17. *S.*

* In ὑπερορία, quo voc. utitur Chrysost. orat. ὅτι τὸν ἑαυτ. μὴ ἀδικ. p. 75. καὶ τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν μετάστασιν; *quid dicam de tralatione in externam* (terram?) Loquitur de Josepho e patria in Aegyptum tralato. Articulus τὴν arguit absens nomen. Idem ver-

in hostico, subaudientes, *solo*. Livius VIII, 34. *Sine commeatu vagi milites in* pacato *in* hostico *errent*. Et cap. 38. *Castra in* hostico *incuriose ita posita, tanquam procul abesset hostis*. Plene autem τὴν πολεμίαν γῆν dixit Dion. Halic. lib. VIII. p. 495. — ἀπῆγε τὴν ςρατιὰν ὡς διὰ φιλίας γῆς et p. 524. ὡς διὰ φιλίας γῆς ἀπάγειν, Dio Cass. l. XXXV. p. 2. Elliptice rursus p. 10. καθάπερ ἐν φιλίᾳ.

* Subintelligitur etiam in hac locutione Callimachi hymno in Dianam v. 243. ubi de saltatione:

— ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ.
— *ut percuterent conjunctim.*

sc. γῆν. Vide, quae ibi notat Theodorus Graevius. Suppletur poëtice hymno in Delum v. 306.

Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
Illae vero pede quatiunt tripudiantes immotam (terram.) *S.*

* Etiam apud latinos Horatius plene dixit: *pede pulsare tellurem, et alterno pede terram quatere*. In πιτυόεσσα, vel πιτυοῦσσα, in πλατανιςόεσσα, vel πλατανιςοῦσσα, similiter vox γῆ vel similis subaudienda; v. Sylburg. ad Pausan. Lac. c. 14. In ἀγεώργητος et ἀεργὸς Herodian. II, 4. 12. in ἐν τῇ ἡμεδαπῇ Herodian. I, 1. 5. in πανδώρα Aristoph. Av. 972. Nam ἡ γῆ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται. *L.*

* Deest etiam apud Aristoph. Ἐκκλησ. 588. in γεωργεῖν πολλήν. sc. γῆν. Quia τὸ γῆ latet in γεωργεῖν: et in Acharn. 510. ὁ Ποσειδῶν σείσας sc. γῆν. *L.*

* In-

et Hymno in Jov. v. 3. Πηλογόνων ἐλατῆρα. Plene est in Batrachom. v. 6. Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων. *Schw.*

ΓΛΩΣΣΑ, *Lingua.*

Vox γλῶσσα subaudienda relinquitur in ἡ τῶν Ἑλλήνων: ἡ Ἑλληνική: Ῥωμαϊκή: ἡ Ἀτθίς: ἡ Ἑβραϊκή &c. Lucian. *Jov. Trag. p.* 134. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν: *non omnes, o Jupiter! Graecam intelligunt.* ubi Schol. τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν.

* Item in ἀπὸ μιᾶς. Supplet enim expresse Dio lib. 58. Πάντες ἀπὸ μιᾶς γλώσσης κατεβόων αὐτῷ, καὶ δεινὰ ἐπέλεγον. Confer, quae Auctor noster ad vocem γνώμης et φωνῆς observavit. Sic et in ἡ διάλεκτος, quod notat *differentem elocutionem*, sive *idioma linguae*, quo sensu nomen adjectivum est, et subintelligendum γλῶσσα. *S.*

ΓΝΩΜΗ, *Sententia.*

Γνώμη deest in ἡ νικῶσα. Xenoph. in *Anab. VI*, 376. ἐψηφίσαντο ἐκ τῆς νικώσης. Thucyd. l. IV. c 61. κοινῇ σώζειν. ubi Schol. γνώμῃ δηλονότι. idem l. VIII. c. 37. κοινῇ ἀμφοτέρας ποιεῖσθαι. Schol. κοινῇ γνώμῃ δηλονότι.

* Eurip. in Hec. v. 189. 190. addit. Σφάξαι σ' Ἀργείων κοινᾷ συντείνει πρὸς τύμβον γνώμη. *B.*

In θεσπεσίῃ, quando substantive sumitur pro *divino consilio*, vel *divina voluntate*. subint. γνώμῃ, vel βουλήσει, ut apud Homer. *Iliad.* B. v. 367.

Γνώσεαι, εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις:

Cogno-

gerunto. Conf. Thucyd. IV, 118. Ariſtoph. Theſmoph. 381. Plene habet Lucian. in Deor. Concil. ubi Deorum decretum recitatur: ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ ὕπνος τὴν γνώμην εἶπε. Pro γνώμην εἶπε Xenophon. Ἑλλην. l. I. c. 7. §. 11. habet ἔγραψε γνώμην. Etiam in verbo προσέχειν aeque recte γνώμην ac νοῦν ſubaudire poſſumus. Plene legitur γνώμην προσέχειν apud Ariſtoph. Ἐκκλησ. 596. *L.*

* Ὑπολαμβάνειν ſi pro *opinari l. exiſtimare* accipitur, requirit nomen γνώμης, ut haec Phraſis fiat. ὑπολαμβάνειν τὴν γνώμην, *ſententiam* ſive *opinionem recipere*, vel latius, *opinari*, *exiſtimare.* Palaeph. Κεφ. ια. Ὃς ὑπολαμβάνει ἄτρωτον ἀπὸ σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστί. *B.*

* Integra oratione ſaepe reperitur μιᾷ γνώμῃ. Polybius T. I. p. 234. μιᾷ γνώμῃ κυρίαν ἐποίησαν τὴν τῶν στρατοπέδων αἵρεσιν. Idem T. II. p. 1278. Συμπνεύσαντες καὶ μιᾷ γνώμῃ χρώμενοι. Thucydides L. VI. c. 17. Μιᾷ γνώμῃ ἀκροᾶσθαι. Pro eo habet Dionyſius Hal. L. VI. p. 348. Ὥσπερ ἐκ μιᾶς ψυχῆς ἅπαντες ἀνεβόησαν ἅμα. Macarius Homil. XV. p. 199. Ἀπὸ μιᾶς φύσεως. Sic Latini quoque loquuntur: *una mente; vel uno ore.* Cicero Orat. Philipp. VI. c. I. *Cum vos univerſi una mente atque voce iterum a me conſervatam eſſe rempublicam conclamaſtis.* Terentius Phorm. Act. IV. Sc. III. v. 20. *Vno ore auctores fuere.* Eadem vox latet in φέρειν et φέρεσθαι. apud Cleomedem K. Θ. L. I. c. 6. Ὁ μὲν οὖν Ποσειδώνιος

οὕτω

apud Aelian. L. I. V. H. c. XXXIII. κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν. ut Latini: *mea sententia:* et *meo judicio* dicunt. *Schw.*

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, *Literae.*

Ἀπόῤῥητα, *arcana*, invenies apud Graecos pro ἀπόῤῥητα γράμματα, *literae arcanae*, et δὶ ἀποῤῥήτων, *arcanis*, omissa voce γραμμάτων, *literis.* Sic Aelian. V. H. XII, 33. Κινέας — πρός τὴν βουλὴν τῶν Ῥωμαίων ἔγραψε δὶ ἀποῤῥήτων: *Cineas — ad senatum Romanum arcanis* (literis) *scripserat.* Addidit Herodianus VII, 6, 14. Ὅτι φέρουσι γράμματα πρὸς Μαξιμῖνον ἀπόῤῥητα: *Quod ferant arcanas ad Maximinum literas.*

* In Φοινίκια et φοινικήια s. γράμματα. v. Suidam T. III. p. 639. et Hesychium in φοινικίοις, quibus in locis disjungendae sunt voces. Litteras enim, quas, teste Herodoto L. V. c. 58. Iones a Phoenicibus acceperunt, absolute φοινικήια veteres appellarunt. Ita Φοινικήια legitur ἐλλιπῶς in antiquissima Inscriptione Tejorum v. 37. v. Hauercampium diss. de litt. Gr. T. II. p. 207. Subauditur etiam τὸ γράμμα, quoties Articulus litteris Alphabeti praeponitur e. g. τὸ, A, τὸ, Γ. unde etiam, teste Eustathio ad Iliad. A. p. 5. l. 14. Homeri libri, γράμματα fuerunt appellati. In Φωνήεντα et σύμφωνα apud Grammaticos et scholiastas Graecos saepius obvia s. γράμματα. Plene Aeneas Tact. c. 31. Φωνήεντα γράμματα, ut Lat. *vocales et consonantes* s. *literae. Schw.*

ΓΡΑΜ-

notas criticas fuit, quibus in distinguendis versibus utebantur. Quae ratio est, cur Graeci ἡ παράγραφος semper dicant, et latine *haec paragraphus* dici recte possit. *L.*

* Sic apud Tacticos τάξις εἰς μίαν εὐθεῖαν suppressam habet v. γραμμήν: quae est *ordinatio omnium copiarum ad unam rectam lineam.* Polybius T. I. p. 366. Ἐπεὶ δὲ πάντ' ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν ἐξέτεινε. Onosander c. XXI. Εἰς εὐθεῖαν ἐκ τοῦ συγματοειδοῦς ἁπλώμενοι σχήματος. Plene est apud Dionysium Hal. L. IV. p. 258. Διαγράφοντος ἐπὶ τῆς γῆς περιφερεῖς τε γραμμάς, καὶ ἑτέρας αὖθις εὐθείας. *Schw.*

* ΓΡΑΦΗ, *Accusatio.*

In φεύγειν ὕβρεως, φεύγειν φόνου, et similibus, possumus subintelligere γραφήν: Alii supplent per δίκην. vid. infra ipsum Bosium in hac voce. *L.*

ΓΡΑΦΗ, *Scriptura.*

In N. T. quando Scriptura V. T. citatur, saepe occurrit φησὶ vel λέγει, et subintelligitur ἡ γραφή, quae vox alibi quoque additur. 1. Corinth. VI, 16. Eph. V, 14. Galat. III, 16. Hebr. V, 14. Idem occurrit apud Patres Graecos. Marcus Eremita sententiis prioribus num. 106. Οὐδείς, φησί, στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις. *Nemo, ait*, scriptura 2. Timoth. II, 4. *militans negotiis hujus vitae implicatur.* Idem n. 134. Φησὶ γάρ, ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται. *Dicit enim* (scriptura:) *Qui se ipsum exaltat, humiliabitur.* Potest et subintelligi pro

* Item in θήλειαι Rom. I, 26. et alibi saepe θηλύτεραι. Plato plenius: θήλειαι κόραι. L.

* Et Luc. III, 26. πρὸς γυναῖκα χήραν. Est enim χῆρος inter ea nomina referendum, quae triplices habent fines. Invenitur enim masculinum genus et neutrum apud Apoll. Argon. I χῆρον λέχος.

Omittitur quoque ab Isocr. ad Nic. in adjectivis ταπεινοτέρας et σεμνοτέρας. Οὐδ' ᾠήθην δεῖν τὰς μὲν (sc. παῖδας) ἐκ ταπεινοτέρας τῶν παίδων, τὰς δὲ ἐκ σεμνοτέρας supple γυναικός.

In γαμεῖν deest quartus casus γυναῖκα Matth. XXIV, 38. et alias. Additur nomen Luc. XIV, 20. Γυναῖκα ἔγημα. B.

* In ἄγειν, quando absolute ponitur, f. γυναῖκα: quamquam plena locutio est ἄγειν γυναῖκα εἰς οἶκον. v. οἶκος. In μιᾷ στοιχεῖν, una uti uxore. v. cl. Hemsterhuis ad Aristophanis Plut. p. 262. In ἔχειν. Homerus Il. O. v. 336. In θηλύτεραι, plene Homerus Od. Λ. v. 385. In illis Aristophanis Εκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι. cet. et innumeris aliis. Sic Latini quoque hanc vocem saepe habent suppressam. Plinius L. II. ep. 20. Verania Pisonis. f. *uxor*. Virgilius Aen. L. III. v. 319. Hectoris Andromache. Item in *ducere* et *habere*, Graeco more. Ovidius Metam. L. IX. 496. 497.

Di melius! Di nempe suas habuere sorores
Sic Saturnus Opim, junctam sibi sanguine duxit.

Schw.

Δ Α Ι Σ, *Epulum.*

In θαλεῖα vel θαλία deest saepe, Homer. Δαῖτα θαλείαν: *epulum festivum.*

* Δ Α Μ Α Λ Ι Σ, *Juvenca.*

Vide infra, voce Ἐικών. *S.*

Δ Α Ν Ε Ι Ο Ν, *Mutuum.*

In ἀρχαῖον, quando pro *sorte usurarum* sumitur, Demost. *adversus Nicostrat.* — ὄτε τόκον, ὄτε τὸ ἀρχαῖον. Plene dixit idem κατὰ Διονυσοδ. Οὐ γὰρ ἂν ἀπεδίδοσο τό τε ἀρχαῖον δάνειον, καὶ τῶν τόκων μέρος π. vel subint. κεφάλαιον. quod idem alibi addit. vid. Bud. *Comm.* p. 133.

Δ Ε Ι Λ Η, *Tempus vespertinum.*

In voce ὀψία, *serum*, quae natura adjectiva est, deficit δείλη. E. gr. ὀψίας γενομένης, *cum serum esset diei*, integre, δείλης ὀψίας γενομένης. Saepe additur Dionys. Halic. V. p. 351. Περὶ δείλην ὀψίαν. et lib. VIII. c. 49. μέχρι δείλης ὀψίας. Thuc. lib. III. p. 190. γενομένης δὲ τῆς τροπῆς περὶ δείλην ὀψίαν. Lucian. in *Asino.* p. 100. Περὶ δείλην ὀψίαν. et in *Gallo* p. 177. Aelian. *Hist. Anim.* I, 14. Δείλης δὲ ὀψίας γενομένης. Possis etiam in ὀψία subaudire ὥρα, quam vocem addidit Marcus XI, 11. Καὶ περιβλεψάμενος πάντα, ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας, ἐξῆλθεν εἰς Βηθανίαν.

* Δείλη non semper tempus vespertinum significat, sed de variis diei partibus, ac diversis lucis crescentis ac decrescentis gradibus dicitur. Ita dicimus 1) δείλης ἑώας, h. e. *sub auroram*, quia hic est

verit, l. *invitaverit*. Plenam Phrasin dat Julian. in Caes. Διὰ τί οὐχὶ καὶ τὸν ἐμὸν Ἀλέξανδρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον παρεκάλεις; Additur etiam a Joh. Apoc. 19, 9. Omissum est Luc. XIIII. 7. Item Hesiod. op. et dieb. τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. Item in παρακαλεῖν. Eurip. in Bacch. v. 1245. Eadem Latinis in usu est ἔλλειψις. Ita enim Terent. Phorm. Act. III. sc. V. *Spatium quidem tandem apparandi nuptias*, vocandi, sacrificandi. cet.

In loco 1. Cor. XI, 20. ad phrasin ἐπὶ τὸ αὐτὸ supplendum esse δεῖπνον, Raphelius existimat, citante Bruningio in antiqq. graec. c. XXII. *B.*

* Eadem est ellipsis Actor. X. 10. Παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων l. δεῖπνον. Sic Herodotus L. IX. c. 15. παρασκευασάμενος μεγάλως. ubi lineis aliquot interjectis sequitur ἦν δὲ τὸ δεῖπνον ποιεύμενον ἐν Θήβῃσι. Plene exstat phrasis apud eumdem L. IX. c. 81. Δεῖπνον παρασκευάζειν. Sic Suetonius ἐλλιπῶς *vocare* posuit in vita Tiberii c. 53. *Etiam vocare desiit*: quam Ellipsin, expressit idem in Caligula c. 36. *quas plerumque cum maritis ad coenam vocatas considerabat*. *Schw*.

* ΔΕΚΤΕΟΝ.

Hoc verbale frequenter omittunt Scholiastae veteres post illa verba: ὁ καὶ μᾶλλον &c. ubi sc. indicare volunt, quaenam ex duabus interpretationibus alteri sit praeferenda. *L.*

ΔΕΟΝ.

* ΔΕΟΝ. *Decens.*

In περὶξ ἀγορεύειν apud Homerum Iliad. M. v. 213. ubi schol. Gr. ἔξω τοῦ δέοντος. In ὑπερβαίνειν. Sophocles Antig. v. 674. *Schw.*

* ΔΕΣΜΟΤΗΡΙΟΝ, *Carcer.*

Deest hoc nomen in δημόσιον, quod pro *carcere publico* posuit Thucyd. Plenum enim est: δεσμοτήριον δημόσιον. *B.*

* ΔΕΣΠΟΙΝΑ, vel ΔΕΣΠΟΤΗ, *Domina.*

Desideratur in κεκτημένη apud Aristoph. Eccles. *1118.* *et* saepe apud Aristaenetum. *L.*

* ΔΕΣΠΟΤΗΣ, *Herus.*

Deest in Κεκτημένος v. c. apud Aristoph. Plut. v. 4. *et* ἐγκεκτημένος. Quae voces adhibentur de iis, qui praedia in Attica possidebant, et a δημόταις diversi erant. *L.*

* ΔΗΜΙΟΣ, *Minister,* seu *servus publicus.*

Mihi non est dubium, post verba πέμπειν et ἐπιστέλλειν absolute posita, rectius interdum τὸ δήμιον vel δημίους subaudiri, quam vel ἐπιστολὴν, vel alia. Apud Marc. VI, 27. verbo ἀποστέλλειν additur σπεκουλάτωρ i. e. δήμιος. vid. Casaub. ad illum locum. *L.*

* ΔΙΑΓΕΝΟΜΕΝΟΣ. *Interjectus.*

Subaudiri potest hoc vocabulum Marc. II. 1. δι' ἡμερῶν. ſ. τινῶν διαγενομένων. Sic Actor. XXV. 13. ἡμερῶν δὲ διαγενομένων τινῶν. et c. XXVII. 9. ἱκανῦ δὲ χρόνυ διαγενομένυ. Pro quo Herodotus L. I. c. 8. Χρόνυ δὲ ὐ πολλῦ διελθόντος. Idem IX. c. 16. Ολίγυ τινὸς χρόνυ διελθόντος. v. διελθών. Sic Latini *paucis diebus interjectis.* Livius L. I. c. 58. *Schw.*

ΔΙΑΘΗΚΗ, *Testamentum.*

Apud Scriptores Christianos in ἡ παλαιὰ et καινή, *V. et N. T.* Photius lib. 3. contra Manichaeos, p. 7. εἰ πονηρᾶς ἦν ἀρχῆς ἡ παλαιά, *si vetus* (testamentum) *a malo principio ortum haberet.* Et p. 17. εἰ δ' ἦν ἡ παλαιὰ &c. pluries enim postea occurrit. Gregentius Tephrensis disput. cum Herbano Judaeo p. 21. *Ubicunque tu invenis lignum utile* ἐν τῇ παλαιᾷ, *crucem exinde formare cupis. S.*

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ, *Cogitatio.*

In hac constructione hebraeo-graeca, ἀνέβη ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῦ, ſc. διαλογισμός. *Ascendit in cor ejus* (cogitatio,) Actor. VII, 23. Integrum autem occurrit, Lucae XXIV, 38. Διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Hebraismus vero ille עלה על לב est notissimus. *S.*

ΔΙΑ-

ΔΙΑΝΟΙΑ, *Animus.*

Accuſativus Διάνοιαν deeſt in verbo ἐπιςῆσαι, quando pro *animum attendere* uſurpatur, Aelian. lib. II. c. 10. de Timotheo, ἐπιςάντα εἰπεῖν, de qua verbi ſignificatione recte monuit Doctiſſ. Olearius ad Philoſtr. *Vit. Apollon.* lib. I. c. 34. ubi ἐφεςηκότα μέν τοι ὁρῶν καὶ ἐνθυμεμένῳ ὅμοιον: *ſed tamen cum ipſum* (animum) *intendere vidiſſet, et ſimilem eſſe ei, qui aliquid meditatur.* Subaudiendum autem eſſe τὴν διάνοιαν, docemur ex Theophraſto *Char. Eth.* in Prooemio: ἤδη μὲν καὶ πρότερον πολλάκις ἐπιςήσας τὴν διάνοιαν.

* Adde Duportum ad Theophraſti characteres c. 2. p. 221. *S.*

* Etiam in illa phraſi apud Lucian. in Hermot. ἐπὶ πάντα, vel πάντας ἐλθεῖν i. e. *per omnia, per omnes ire*, ſcilicet ſectas omnes philoſophorum perquirere, perluſtrare, excutere; deeſt τῇ διανοίᾳ. vid. Ienſ. Lect. Luc. II, XI. p. 224. *L.*

* Cui exemplo addere poſſumus Dionyſium Hal. L. I. p. 2. Εἰ γάρ τις ἐπιςήσας τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὰς - ἡγεμονίας. In μετέωρος itidem poteſt ſubaudiri διάνοια. Polybius T. II. p. 1298. Μετέωροι πάλιν ἐγενήθησαν. *Schw.*

ΔΙΑΣΤΗΜΑ, *Spatium.*

In τοσῦτον ἀπὸ, *tantum a*, deest διάστημα. *spatium* sive *intervallum.* Plene M. Antonin. *de rebus suis.* lib. III. sect. 7. πρότερον δὲ ἐπὶ πλέον διάστημα χρόνου &c. Diod. Sic. lib. IV. p. 157. διὸ καὶ πρότερον διεστηκυίας ἀπ' ἀλλήλων πολὺ διάστημα. Ita in βραχὺ, πολὺ &c. aliquando intellige hoc substantivum, ut *Act. XXVII*, 28 Βραχὺ δὲ διαστήσαντες: *paululum progressi.* Plene: κατὰ βραχὺ διαστήσαντες. Thucyd. lib. III. c. 94. καὶ ταύτης διὰ πολλοῦ ibi Scholiast. διαστήματος δηλονότι. idem lib. IV. c. 32. ἐκ πολλοῦ. ubi iterum Schol. ἐκ πολλοῦ διαστήματος idem IV, 72. διὰ πολὺ. Schol. διάστημα χρόνου δηλονότι.

* Theophrastus princ. charact. συνθεωρήσας ἐκ πολλοῦ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ubi editio Camotiana et Codices omnes MSS. teste Needhamo, legunt: ἐκ πολλοῦ χρόνου. *S.*

Sic βραχύ τι. *Hebr. II*, 7. et alibi, supple κατὰ βραχὺ τι διάστημα. vel in βραχύ τι possemus subintelligere μόριον τοῦ χρόνου, ut Thucyd. lib. I. p. 48. ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας dixit, et διὰ πολλοῦ, subint. διαστήματος, *longo locorum* (intervallo,) ut in διὰ τοσούτου, *tanto* (intervallo.)

* Illae duae voces κατὰ βραχὺ etiam in unam coaluerunt καταβραχύ. Sap. XII, 10. *S.*

* Plura de ellipsi vocis διάστημα habes apud Henr. Steph. in Append. ad scripta Attica p. 115. conf. Thucyd. VI, 11. *L.*

* Μετὰ

presse γλώσσαις διαφόροις λαλεῖν. Confer Wowerum de Polymathia c. 9. n. 16. Vocem ἑτέρα supplet Achmet Oneirocr. c. 35. Βασιλεὺς στρατείαν ἐξ ἑτέρων κτᾶται γλωσσῶν. *Rex exercitum e variis linguis comparat*, h. e. hominibus alia lingua utentibus. Vocem καινῇ Marcus c. XVI, 17. ἑτέραις Act. II, 4. *S.*

* ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, *Praeceptor.*

Hanc vocem interdum sub genitivis latere conjicit Jonsius de Scriptor. Hist. philos. lib. I. c. 2. p. 16. E. g. Πτολεμαῖος, ὁ τοῦ Ἡφαιστίωνος legitur apud Suid. v. Ἐπαφρόδιτος et Πτολεμαῖος, item apud Photium Eclog. 189. Quae verba ita transferenda putat: *Ptolemaeus Hephaestionis* (praeceptor,) vel (*pater*,) quum Ptolemaeus ille sub Nerva et Trajano, Hephaestion autem sub Antonino Pio floruerit. Putat eandem ellipsin forte esse admittendam in istis: Ἀπολλώνιος, ὁ Ἀσκληπιάδου. Ἀσκληπιάδης, ὁ Ἀρείου. Διονύσιος ὁ Τρύφωνος. Δίδυμος, ὁ Ἡρακλείδου. Vox διδασκάλους etiam supplenda est in inscriptione librorum Sexti Empirici adv. Μαθηματικούς.

* Nam Μαθηματικοὶ illic non sunt Geometrae tantum, ut multi perperam putant, sed disciplinarum liberalium doctores et magistri, ut poëtae, rhetores, dialectici, musici, arithmetici, geometrae, astrologi, critici. Saepe etiam διδάσκαλος deest in γραμματικὸς et similibus. *L.*

* Haec vox suppressa latet in ἡμέτερος, quo discipuli aliquando de suis praeceptoribus apud veteres

ρῶν. *Et* (interjectis) *aliquot diebus iterum ingressus est Capernaum.* Δι' ἐτῶν, *post aliquot annos*. Gal. II, 1. Occasionem haec supplendi suppeditavit locus 2. Maccab. I, 20. ubi legitur: διελθόντων ἐτῶν ἱκανῶν. *S.*

* ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ, *Locus judicii.*

Deest in ἕλκεσθαι sc. δικαστήριον rapi, seu trahi in jus. Aristoph. Nub. 1000. in καλεῖσθαι vel καλεῖν, Aristoph. Σφηκ. 1410. 1425. 1437. Eccles. 859. *L.*

* ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ, *Judicium.*

Athenis erat τὸ ἐπὶ Παλλαδίῳ, sc. δικαστήριον, quam vocem Demosthenes et Hesychius supplent. Meursius Areopago c. 11. Sic τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ, τὸ ἐπὶ Πρυτανείῳ, τὸ ἐν Φρεάττει, apud eundem l. c. *S.*

ΔΙΚΗ. *Causa* vel *Poena.*

Elegans hujus vocis Ellipsis est et frequens optimis Scriptoribus. Hesiod. et Homer. Ιλ. ψ. 580. — ἰθεῖα γὰρ ἔσαι: *Justa enim erit* sc. δίκη, (poena.) Aristoph. Equit. 50. conf. Hesiod. Ἔργ. 224. Eustath. ad Homer. Ιλ. ψ. 580. Δικάσαντες μίαν (sc. δίκην: *una* (causa) *judicata.* Sic κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ (δίκην:) *Capitis damnari.* Φεύγειν φόνε, ἀσεβείας (δίκην:) *Caedis, impietatis accusari.*

* Sic διώκω σε φόνε, κλοπῆς, sc. δίκην. actionem) *caedis, furti tibi intendo.* Vide Duportum ad Theophrasti charact. c. 6. p. 319. *S.*

Sic in ἐκφεύγειν et ἀποφεύγειν: Aristoph. *Vesp.* p. 501. Ἐκπέφευγας ὦ Λάβης, *Effugisti, Labes.* sc. δίκην.

cydides L. VI. c. 61. Ερήμη δίκη θάνατον κατέγνωσαν αὐτῦ. Ὄφλειν occurrit ἐλλιπῶς in Marmore Sandwicensi. Est autem ὀφείλειν δίκην, *caussa cadere, judicio esse convictum.* Sic apud Latinos quoque interdum *judicium* omittitur. Cicero ad div. L. I ep. IX. *Cn. Pompeio sedente*, f. *in judicio. Schw.*

*ΔΙΚΤΥΟΝ, *Rete.*

In verbo χαλᾶν *expandere*, apud Alciphronem epist. L 1. p. 6. μικρὸν δὲ ἄπωθεν τῆς ἀκτῆς χαλάσαντες: *paululum vero a litore laxantes* (retia.) Plene phrasis exstat apud Aesopum, et Evangelistam Lucam cap. V, 4. 5. ut ibi notat doct. Berglerus. *S.*

* Ἀνασπᾶν pro ἀνασπᾶν τὸ δίκτυον. Lucian. Dial. Dor. et Thet. de piscatoribus Seriphiis, οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσωσι δηλονότι. *B.*

*ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, *Dioscuri.*

Deest in illa jurandi formula Μὰ τὼ θεὼ, si virilis sexus homines eam usurpant. Quodsi eam feminae adhibeant, tum vero Δημήτηρ καὶ Κόρη subaudiendum est. Ne quis generis rationem huic explicationi repugnare dicat. Nam et Θεὸς graece pro Dea dici, et τὼ esse Atticis communis generis, exploratissimum est. *L.*

ΔΟΓΜΑ, *Doctrina.*

Ad notissimum illud et tritum vocabulum, παράδοξα, subaudiendum esse δόγματα, Julianus in Caes. probat, Silenum haec dicentem faciens: Ἀκύ-

τέαις ἀνημμένοι Hom. princip. *Iliad.* Γ. παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων. vid. ibi Schol. Plut. in *Lysandro* 437. ὅπου γὰρ ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Theocr. *Id.* v. — ταὶ δὲ τραγεῖαι, Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον, ἢ τύ περ ὄσδεις. Herodot. VII, 64. Θρήϊκες δὲ ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἀλωπεκέας ἔχοντες.

*ΔΟΡΥ, *Hasta.*

In προβάλλειν f. τὰ δόρατα apud Polybium T. II. p. 977. In διατείνειν vel διατείνεσθαι. Xenophon L. I. p. 34. διατεινάμενος εὐςόχως. Integra oratione occurrit apud Herodian. L. II. c. V. §. 3. τότε δόρατα διατεινάμενοι. In ξυςόν, λείπει τὸ δόρυ, teste Eustathio ad Iliad. N. p. 906. l. 10. *Schw.*

*ΔΟΥΛΗ, *Serva, Ancilla.*

In ὑδριαφόρος Aristoph. Ἐκκλησ. 733. et in διφροφόρος apud eundem Comicum in eadem comoedia v. 729. *L.*

Ἡ σιτοποιὸς, *ancilla, quae pani conficiendo* praeest Theophrastus charact. c. 4. *S.*

ΔΟΥΛΟΙ, *Servi.*

*Δήμιος est apud Themistium Orat. I. p. 13. B. In δραπέτης et δραπετίδης Mosch. Id. I. 3. In νεώνητος Themist. Orat. XXIII. p. 293. C. In παρεστηκὼς Luc. I. 19. et c. XIX. 24. quandoquidem servi ad pedes dominorum accumbentium stare consueverant. vid. Vrsinus in Append. ad Ciacconium de triclin. p. 224. Sic in οἰκέτης, γεωργὸς

prol. v. 32. *eas se non negat personas transtulisse in Eunuchum suam ex Graeca. Schw.*

ΔΡΑΧΜΑΙ, *Drachmae.*

Saepe αἱ μύριαι, χίλιαι, &c. sola ponuntur. omisso substantivo δραχμαί. Achill. Tat. v. p. 319. παράσχε δέ μοι ἀσφάλειαν, ἕς' ἂν ἀποτίσω τὰς δισχιλίας: *praesta autem mihi securitatem, usque dum persolvero bis mille* (drachmas.) Lucian. in *Eunuch.* p. 844. Καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι: *et convenientem decem illis millibus* (drachmarum,) *quae ab Imperatore capi oportet.* Et paulo ante p. 841. — ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτόν: *verum in singulos annos decem millia* (drachmarum.) Sic cum dicitur ὠνεῖσθαι τρισχιλίων, intellig. δραχμῶν, *emere tribus millibus* (drachmarum.) Additur a Luciano in *Toxari* p. 55. Καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαις τὸν Ἀντίφιλον: *Et utrumque donavit de suo, Antiphilum drachmarum decem millibus.* Item p. 72. — δραχμὰς ληψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης: — *decem millia drachmarum in praemium pugnae accepturus.*

* Aristoph. Vesp. 766. Ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην. subaudi δραχμὴν, *multam irrogabis* (drachmam) *unam. L.*

* Adde inscriptionem veterem apud Wheler. p. 77. Sponii Miscell. erudit. Antiquitat. p. 142. Van Dale de antiquitatibus et marmorib. p. 716. cl. Taylor ad Marm. Sandvic. p. 29. et p. 31. ubi alia.

vero itinere occurrunt exempla, loco jam adducto, et in notis nostris ad Themistoclem epist. I, 1. Adde, quae notavit Ampl. Perizonius ad Aelianum V. H. IV, 14. *S.*

* Idem nomen abesse puto ad verbum ἀπαίρειν, etiam ubi *de aërio itinere seu volatu* usurpatur. Basil. M. Hom. εἰς μαρτ. Γόρδ. initio. Νόμος ἐςὶ φύσεως ταῖς μελίσσαις, μὴ ἀπαίρειν τῶν σίμβλων, πρὶν ἂν ὁ βασιλεὺς αὐτῶν τὸν πτήσεως ἀφηγήσηται. Sumta est dicendi formula a navi, quae a portu solvit. Cujusmodi μεταφορὰ non est inusitata. *B.*

* In κατατείνειν f. δρόμον. Aristoteles in Animal. Hist. L. IX. τρέχειν κατατείναντα, quod Plinius reddit *acerrimo cursu ferri*: unde κατάτασις f. δρόμου apud Ciceronem ad Attic. L. II. ep. 3. uti Graevius, cui haec debemus, observat. In ἰθὺν apud Homer. Il. Φ v. 303. In ἐκφέρειν, quod aliquoties apud Homerum f. δρόμον. v. Iliad. Ψ. v. 759. In τιταίνειν. Hom. Iliad. Ψ. v. 403. In ἐπέχειν. Xenophon L. I. K. Π. p. 44. Sic Themistius Orat. IV. p. 50. φέρεσθαι μετεώρῳ. f. δρόμῳ. Herodotus L. VII. c. 57. τρέχειν περὶ ἑωυτῦ. Idem L. VIII. c. 140. Mira expressione habet Dionysius Hal. L. VII. p. 454. Τρέχειν τὸν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγῶνα. v. κίνδυνος. Haec Ellipsis Latinis quoque cum Graecis est communis. Sic Virgilius Aen. L. I. v. 209.

Per varios casus, per tot discrimina rerum
Tendimus in Latium f. cursum.

Cor-

Ἰδίᾳ σθένων τις, ἢ τυραννεύων χθονός;

Privatusne aliquis potens (sc. ausus est talia) *an terrae dominus?*

Ἰδία et δημοσία δύναμις opponuntur. Potest enim aliquis etiam privatus uti potentia, quae tamen ideo non est publica seu summa. Id igitur quaerit Menelaus, *privata* id an *publica* sive suprema potentia factum fuerit? Quare dubium non est, quin absit vocabulum δύναμις, hoc fere modo: Ἰδίᾳ σθένων τις δυνάμει, ἢ τυραννεύων χθονός; *B.*

* In ἔστιν ὡς, ἔστιν ὅπως f. δύναμις; quod Latini etiam imitantur. Plautus Pseud. V. 2. 26. *Erit, ubi te ulciscar, si vivo.* f. facultas. Xenophon L. VIII. K. Π. p. 479. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ, ὥστε χρήμασιν εὐεργετεῖν, f. δύναμις. In re militari saepe verba absolute posita suppressam habent vocem δυνάμεις, *copias*. In συμβάλλειν, ἐξάγειν, προάγειν, ἐκτάττειν. cet. Sic plene ἐκτάττειν τὰς δυνάμεις habet Polybius T. I. p. 891. *Schw.*

ΔΥΣΙΣ, *Occasus.*

Quando dicitur, ἥλιος κλίνει, ἡμέρα κλίνει: subint. ἐπὶ δύσιν, *ad occasum.* addidit Lucianus in *Amorib.* p. 885. Ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος. Simili modo latine dixit Ammianus XV, 5. *ad occasum inclinato jam die.* vel subaudi εἰς δείλην. Vide, quae ad hanc vocem diximus.

ΔΩΜΑ, *Aedificium.*

In βασίλειον, *regium*, ut δώματα vel οἰκήματα. in βασίλεια. Sic in ὕψιστα, *altissima*, eadem vox deest

E. g.

do primum revelabatur. Sub qua voce δῶρα subaudiendum esse testatur Harpocration. *S.*

* Δῶρα deest in Γενέθλια i. e. τὰ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ δῶρα Hesych. in Γαμήλια i. e. φέρνη εἰς γάμον. Hesych. in διαπαρθένια, (dona) *pro adempta virginitate*, in ζωάγρια Homer. Οδ. θ. 462. Addit Herodotus: δῶρα ζωάγρια Κροίσῳ. *Munera ob servatam Croeso vitam.* v. Hesych. in Ξένια vel ξείνια, h. e. (dona) *hospitalia*, latine *Lautia* uno verbo. Habet Lucian. in Pseudomanti ex emendat. Jensii Lect. Luc. II, 18. p. 261. *L.*

* Frequens haec est in multis aliis Ellipsis. e. g. in γαμήλιον, πρεσβήϊον, ἐπιφέρνιον, ἐεικοσάβοιον cet. in quibus etiam τὸ, δῶρον saepe exprimitur. Homerus Od. ω. v. 272. Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα. Idem Iliad. I. v. 695. Μυρία δῶρα διδούς. In ἑάων s. δώρων. Ἐΰς enim significat *bonus*, quod allata hic exempla facile probabunt. Hesiodus Θεογ. v. 46. Θεοὶ, δωτῆρες ἑάων. Plene apud Homerum Iliad. Ω. v. 527. 528.

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ, ἑάων.

De voce ἑάων v. Eustathium ad Il. ω. v. 550. p. 1501. l. 49. In προσενεγκεῖν absolute posito s. δῶρον. Synesius ep. 129. plene in multis novi Foederis locis; e. g. Matth. II. v. 11. προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα. *Schw.*

ΕΑΥ-

Simili modo ἐνισχύειν, omisso ἑαυτὸν, in iisdem Actis IX, 19. Καὶ, λαβὼν τροφὴν, ἐνίσχυσεν: *et sumpto cibo, confirmavit* (sese.) Dicitur etiam συμμίσγειν τινὶ, *congredi cum aliquo*, κατ' ἔλλειψιν vocis ἑαυτὸν, apud Aelian. V. H. IIII. 9.

* Βάλλειν sc. ἑαυτὸν plena phrasis est Joh. XIII, 2. Τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκότος sc. ἑαυτὸν εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα, &c.

Idem nomen deest ad verbum εἰσφέρειν absolute positum. Cujus ellipscos supplėtionem e Zosim. lib. II. c. 10. produxit sagacissimus *Heusingerus* in not. ad Julian. Caes. Exemplum hujus verbi absolute positi habemus in Jul. Ο δὲ Κᾶρος — εἰσφρῆσαι βουληθεὶς (sc. ἑαυτὸν) εἰς τὸ συμπόσιον. Zosimi vero locus haec habet: τῶν εἰσφρησάντων ἑαυτοὺς τῇ βασιλείᾳ.

1. Petr. III, 11. Ἐκκλινάτω (sc. ἑαυτὸν) ἀπὸ κακοῦ, *avertat* (se) *a malo*.

Ἐγείρειν. Cum hoc verbum actionem agentis significet, non potest non requirere subjectum aliquod, in quo agat. Ἐγείρειν enim est *excitare*, unde toties in S. S. dicitur ἐγείρειν νεκρούς. Ubi itaque ἐγείρειν sine adjecto nomine ponitur, atque idem significat, quod *surgere*, tunc quartus hujus pronominis casus omissus esse creditur. v. c. Marc. II, 9. Ἔγειραι dicitur pro ἔγειραι σεαυτὸν. v. 10. Et sic locis innumeris. *B.*

Deest quoque in τῷ ἔχειν cum adverbio constructo, ut: καλῶς, κακῶς, ἀπείρως ἔχειν sc. ἑαυτὸν, *bene, male, ruditer se habere.*

* Deest

τὲς. Sic Xenophon L. I. K. II. p. 82. κάλλιςα ἕξει f. ἑαυτά. In ἄγειν, *ire* cum significat. Joh. XI. v. 7. Ἄγωμεν εἰς Ἰουδαίαν. f. ἑαυτοὺς l. ἡμᾶς. Plene Xenophon Ephes. I. II. p. 30. ὡς εἶχεν ἑαυτὸν ἐπὶ γῆς. Sic apud Latinos quoque Ellipsis haec perfrequens reperitur, ut omnino nihil agant, qui Enallagen in ejusmodi locis admittunt. Livius L. XXVI. c. 6. *Ea ludificatio veri, et ipsa in verum vertit.* Tacitus Annal. L. VI. c. 46. *Ne nomen Caesarum in ludibrium et contumeliam verteret, metuebat.* Virgilius L. X. Aen. v. 103. *Tum Zephyri posuere.* f. *se.* Plene Cicero ad div. L. V. ep. I. *Res sese sic habet.* *Schw.*

* ΕΓΚΛΗΜΑ. *Crimen, quo quis accusatur.*

In ἐπὶ μεγίςοις φεύγειν apud Athenagor. Legat. pro Christ. p. 13. f. ἐγκλήμασι. Vocem ἔγκλημα idem habet p. 14. Τῇ φιλοσοφίᾳ προστριψάμενος ἔγκλημα. Idem p. 15. Τρία ἐπιφημίζουσιν ἡμῖν ἐγκλήματα. Sic Macarius Homil. XV. p. 233. Ὅτι κατηγορήθης ἐπὶ ἐγκλήματι. *Schw.*

* ΕΓΩ. *Ego.*

Pronomina saepe subaudiuntur ex contextu supplenda, post Praepositiones potissimum sine casu; vel absolute positas. Sic Sophocles Antig. v. 85. σὺν δ' αὔως ἐγώ. Idem Antig. v. 48. Τῶν ἐμῶν εἴργειν f. με. In formula illa interrogativa, ubi sequitur ὅςις, subauditur ἐγώ. Aristophanes Avib. v. 961. Σὺ δ' εἶ τίς; respondet vates; ὅςις; χρησμολόγος. *Tu vero, quis es? Quisnam? vates.* Plene idem

ὦ Σεβαςὲ, φράσον, ἐπεὶ τοῦτό γέ ἐςι (ἔθος) καὶ τοῖς πονηροτάτοις λέγειν, *quod hoc etiam pessimi* (solent) *dicere*. *B*.

* Ellipticam locutionem κατὰ τὰ πάτρια; vel ut Dorica contractione est apud Thucydidem L. V. c. 77. καττὰ πάτρια, explicat Porphyrius de abstinent. L. II. §. 59. θύειν κατὰ τὰ πάτρια, τουτέςιν, κατὰ τὸ Ἔθος τῶν πατέρων. Aelianus L. VII. V. H. c. 19. Κατὰ τὸ πάτριον αὐτοῖς ἔθος. Pollux L. III. c. 10. Πράττειν τι ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν v. not. ad Onosandri c. XXXIII. n. 14. In τὸ ἐγχώριον apud Thucydidem L. IV. c. 78. plena oratione foret: κατὰ τὸ ἐγχώριον ἔθος. Xenophon L. I. c. 25. ὅπως τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια ἀποτελοίη. sub. ἔθη. in κατὰ τὸ αὐτὸ Actor. XIV. I. f. Ἔθος; ut idem sit cum κατὰ τὸ εἰωθὸς quod legitur Actor. c. XVII. v. 2. v. Wolfium ad h. l. In ἀνθρώπινον λέγω. Rom. c. VI. 19. i. e. καθ' ἀνθρώπινον ἔθος. Pro eo ἀνθρωπίνως λαλεῖν est apud Athenaeum. L. IX. c. VII. Ανθρωπείως φράζειν. Aristoph. Ranis v. 1090. Quod Latine dicit Cicero de divinat. L. II. c. 64. *hominum more dicere*. Sic ἐλλιπῶς apud Plautum Mostell. Act. III. Sc. II. v. 103. *Antiquum hoc obtines tuum*, f. *morem*, vel *ingenium*: nec non Terentium Eunuch. Act. V. Sc. IX. v. 36. *Non cognosco vestrum tam superbum*. Vbi Donatus: Ergo subaudiamus vel *ingenium*, vel *animum*, vel *morem*, vel *institutum*. *Schw*.

* EL-

idolis quam optime quadrare. Ergo cum Pasore et Fullero Misc. II, 7. vocem εἰκόνος bene subintelligimus. *S.*

*ΕΙΚΟΣ ΕΣΤΙ. *Decet*, *Convenit.*

In Infinitivis absolute positis interdum subauditur εἰκός ἐςι, uti docet Dorvillius ad Charitonem p. 143. Sic Virgilius L. I. Aen. v. 41.

— *Mene incepto desistere victam,*
Nec posse Italia Teucrorum avertere regem? s. decet.
Schw.

*ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ. *Dictum.*

In κεφάλαιον, quando *summam dictorum* significat. Plene est apud Isocratem in Nicocle p. 116. Κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων. Pro quo Themistius habet Orat. X. p. 130. D. κεφάλαιον τȣ̃ παρόντος λόγȣ. v. Wolfius ad Ebr. c. VIII. v. I. *Schw.*

ΕΙΣ, *Vnus.*

Eleganter omittitur εἷς, vel εἷς ἐκ, ut apud Xenophont. Memor. I. §. 31. Τῶν τριάκοντα ὤν sc. εἷς ἐκ τ. (Vnus) *e triginta.* Aelian. *Var. Hist.* XII, 9. Ην γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν: *erat enim* (unus) *ex bonis viris.* Plenius Joan. VI, 70. Καὶ ἐξ ὑμῶν εἷς.

* Eadem ellipsis latet in trita locutione ὡς ἔπος εἰπεῖν. s. ἕν. *ut uno verbo dicam.* Plato in Apolog. Socrat. p. 14. D. Sic Onosander c. VIII. Ἀν ἐφ ἡμέραν μέλλῃ τὴν παρεμβολὴν θήσειν. s. μίαν. Homerus Iliad. Ζ. v. 121. Αδρήςοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν. s. μίαν ἐκ. Eadem haec ellipsis Latinis quoque cum Grae-

fius ad h. l. Pro ἕκαστος interdùm reperitur πᾶς. Tit. I. v. 5. κατὰ πόλιν. Plene Act. XV. 36. κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἐν αἷς κατηγγείλαμεν. Sic Latini *in dies* pro *in dies singulos*. Cicero Philipp. I. c. 2. *Nam, cum serperet in urbe infinitum malum, idque manaret in dies latius*. Plene idem L. VI. ep. 4. ad div. *Illa in dies singulos magis magisque hominum opinio confirmatur*. *Schw.*

ΕΚΕΙΝΟΣ, *Ille*.

Aliquando τὸ ἐκεῖνος una cum suo substantivo reticetur ante articulum postpositivum, ornatus et brevitatis gratia. Xenoph. K. π. 1. 1. Ἀπέχονταί τε ὧν ἂν αὐτὰς ἀπείργωσι. Plena sententia est: Ἀπέχονταί τε ἀπ' ἐκείνων πραγμάτων, ἀφ' ὧν αὐτὰς ἀπείργωσι. Sic in Epist. ad *Heb.* V, 8. Ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθεν. integre: ἔμαθεν ἀπ. ἐκείνων, ὧν vel ἃ ἔπαθεν: nam relativus articulus, more Atticorum, in casu antecedentis, subsequenti verbo tribuitur. *Xenoph.* K. π. I, 26. Ἐπελάθου τι ὧν ἐβούλου εἰπεῖν. Lucian. *Hermotimo.* p. 585. Οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. *Paulus ad Philipp. IV*, 11. Ἐγὼ γὰρ ἔμαθον ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκης εἶναι, pro ἐν ἐκείνοις sc. κτήμασιν, ἐν οἷς &c. Sic in ἐλθόντων deest ἐκείνων: *cum* (illi) *venissent*.

* Ephes. III. 20. Ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ (ἐκείνων) ὧν αἰτούμεθα. Homerus Iliad. H. v. 401. Γνωτὸν δὲ καὶ (ἐκείνῳ) ὃς μάλα νήπιός ἐστιν. Interdum etiam post articulum postpositivum subauditur ἐκεῖνος. Macar. Hom. IX. p. 116. Ὃν ὁ Θεὸς ἔχρισεν εἰς βασιλέα, (ἐκεῖνος) τοιαύταις περιείχετο θλίψεσιν, uti est Marc.

VI.

VI. 16. Ὅτι, ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστι. Hanc Ellipsin sequuntur etiam Romani more Graecorum. Cicero ad div. L. V. ep. 1. *Nunc video illum circumventum, me desertum, (ab illis) a quibus minime conveniebat.* Horatius L. I. Od. XXXI. 9. *Premant Calena falce* (illi), *quibus dedit Fortuna vitem.* Constructio plane Graeca occurrit apud Ciceronem ad div. L. V. ep. XIV. *Si solitudine delectare, cum scribas et aliquid agas eorum, quorum consuesti, gaudeo. Schw.*

*ΕΚΚΛΗΣΙΑ, *Ecclesia.*

In loco 1. Petr. V, 13. Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτή. *Salutat vos electa Babylone*, sc. ἐκκλησία, quod supplent Vulgatus et Beza. *S.*

* Eadem haec ellipsis occurrit apud Homerum Iliad. Σ. v. 531. Ἱράων προπάροιθε καθήμενοι. s. ἐκκλησιῶν. Eustathius ita ad h. l. p. 1218. ἐλλείπεται μὲν ἀντὶ τῶ ἐκκλησιῶν; quam vocem expressam addit Hesychius: ἱράων ἐκκλησιάων. in v. ἱράων. *Schw.*

*ΕΚΧΥΝΟΜΕΝΟΝ, *Effusum.*

In duobus locis admodum notabilibus, quorum prior exstat Actor. XIX, 2. ubi Paulo interroganti: *an Spiritum S. acceperint?* ita respondent Ephesii: Ἀλλ' οὐδὲ, εἰ πνεῦμα ἅγιόν ἐστιν, ἠκούσαμεν. *Sed neque, an Spiritus S. sit, audivimus.* Dura haec est locutio, et homine vere christiano indigna, qui Spiritus S. in se officium et operationes sentiens, de ejus existentia nondum sit certus. Sed non hoc dicere

dicere voluerunt Ephesii, quin potius, se hoc nescire, an soleat Spiritus S. modo et cum effectu miraculoso super homines effundi. Probamus hoc ex altero loco Joan. VII, 39. ubi narrat Evangelista, Jesum quaedam praedicasse de Spiritu S. quem accepturi sint credentes, nondum autem adhuc acceperant, ὄπω γὰρ ἦν πνεῦμα ἅγιον. *Nondum enim erat Spiritus S.* ratio additur, *quia Jesus non erat glorificatus*, h. e. per statum exaltationis ad gloriam Parentis sui nondum erat ingressus. Luculenter admodum adparet, subintelligendam hic esse vocem ἐκχυνόμενον. Quis enim hoc vellet statuere, tunc temporis nondum fuisse Spiritum Sanctum? Imo nondum effusus erat cum donis suis miraculosis in Apostolos et alios credentes. Conferat haec Lector cum aliorum explicationibus, et judicet. *S.*

* Mallem pro hac voce, cujus nullum ex sacris saltem scriptoribus attulit exemplum, substituere ἐπιπεπτωκὼς quae eadem in re usurpata exstat Actor. c. VIII. v. 16. ὄπω γὰρ ἦν ἐπ' ὀδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπτωκώς. *Schw.*

* ΕΚΧΩΡΗΜΑ, *Excrementum.*

Deest apud Aristoph. Ἐκκλησ. v. 1053. Αὐτὴ τι δρῶντα πυῤῥὸν ὄψει μ' αὐτίκα ὑπὸ τῦ δέυς. *Hic tu me statim rubrum aliquid facientem prae metu videbis. L.*

* ΓΑΛ-

*ΕΛΑΙΟΝ, *Oleum.*

Subaudiendum eſt hoc verbum ad λιμναῖον, καρύϊνον. &c. Photius: χρῶνται καὶ τῷ σησάμῳ καὶ τῷ καρυΐνῳ δὲ χρῶνται. Κρεῖσσον δὲ τὸ λιμναῖον. Narraverat autem antea de ἐλαίῳ ἐπάνω τῆς λίμνης ἐφισταμένῳ. *B.*

* Subauditur haec vox apud Homerum cum alibi, tum Odyſſ. Z. v. 227. λίπ' ἄλειψεν. Plene Iliad. K. v. 577. ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ. *Schw.*

*ΕΛΑΣΜΑ. *Aurigatio.*

Latet haec vox in illis Homeri Iliad. ψ. v. 382. ἀμφήριστον ἔθηκεν: ubi ita Euſtathius p. 1422. l. 9. ληπτέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔλασμα. Quem locum pariter atque Ellipſin imitatur Virgilius L. V. Aen. v. 326.

Tranſeat elapſus prior, ambiguumque relinquat.
Schw.

*ΕΛΠΙΣ. *Spes.*

In illis Sophoclis Electr. v. 497. Πρὸ τῶν δέ τοι μ' ἔχει. Schol. Gr. λείπει δὲ τὸ, ἐλπίς. Poſſit tamen etiam ſubaudiri γνώμη. In ὑποτείνειν apud Thucydidem L. VIII. c. 48. καὶ ὑποτείνοντος αὐτοῦ, Schol. Gr. ἐλπίδας δηλονότι. Pro eo ὑποφαίνειν plene eſt apud Lucianum T. I. p. 743. Τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει. *Schw.*

*ΕΜΒΑΔΕΣ, *Calcei.*

Deeſt in Λακωνικαὶ, apud Ariſtoph. Ἐκκλησ. 74. et 345. in Περσικαὶ, Ἐκκλησ. 319. Supplet hunc defe-

ctum Aristoph. Ἐκκλησ. 504. per ἡνίας. item in περιβαρίδες Lysistr. 45. L.

*ΕΜΒΡΥΟΝ, *Embryo.*

In formula, ἐν γαστρὶ ἔχειν sc. ἔμβρυον: *in utero habere embryonem.* Occurrit saepius in N. T. Matth. I, 23. Artemidorus I, 32. Sic, φθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς sc. ἔμβρυον, *perdere foetum*, dixit idem I, 82. p. 75. Συλλαμβάνειν ἐν γαστρὶ, occurrit Lucae I, 31. *comprehendere* sive *concipere in utero* sc. *foetum.* Integram hanc constructionem exhibet Eusebius, monachus, in vita Philippi Presb. Agyriensis n. 3. in Actis Sanctorum tom. 3. Maii p. 3. in graecis. Γυνὴ δέ τις ἔμβρυον ἔχουσα ἐν τῇ γαστρὶ αὐτῆς νεκρόν. *Mulier autem quaedam embryonem habens mortuum in utero.* Volunt quidam subaudire τὸ βρέφος, de quo supra, sed haec vox significatione sua ad rem propius accedit. Sed diserte tamen υἱὸς occurrit Luc. I, 36. et τὸ βρέφος v. 41. 44. *S.*

ΕΝΔΥΜΑΤΑ, *Vestimenta.*

In adjectivis quibusdam neutris pl. ut apud Lucian. *Timone:* Καὶ ποικίλα ἐνδὺς, supple ἐνδύματα, vel ἱμάτια, quam vocem vide.

Sic apud Homer. Odyss. Ω, v. 249. ἀεικέα ἕσσαι. f. ἐνδύματα. *Schw.*

*ΕΝΔΥΜΑ, *Vestis.*

Hanc vocem puto subintelligi in loco Marc. XIV, 51. περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ. Auctor quidem noster inferius subintelligit σῶμα, quem sequuntur alii a Cl. Wolfio in Curis Philologicis citati: sed ista mihi non satisfaciunt. Ex antiqui-

tate

tate constat, illos *nudos* dictos fuisse, qui veste tantum interiore induti erant. Jes. XX, 3. Hinc illud: *Nudus ara, sere nudus.* Melius igitur quadrabit illud ἔνδυμα. Conf. Observationem nostram philologicam *de Juvene nudo fugiente*, Stargard. a. 1721. impressam. *S.*

*ΕΝΟΧΛΟΥΝΤΑ, *Impedientia.*

In verbis ἀποδιδόναι, ἀποσκευάζεσθαι, ἀποβάλλειν, &c. quae ita simpliciter posita significant: *ventris onus deponere*, seu *alvum exonerare.* Suidas Λάγος ἐν ὕλεσι, παροιμία, ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων sc. τὰ ἐνοχλοῦντα. Integre dixit Herodianus IV, 13. 9. ἀποσκευασάμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Siracid. X, 10. ὅτι ἐν ζωῇ ἔῤῥιψαν τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ, ubi hanc vocem subaudiendam esse existimat Kuhnius Quaest. Philol. Pent. 2. qu. 4. cui haec observatio debetur. *S.*

* Nondum plena est oratio, suppleta hac voce, sed addi debet v. διαχωρήματα; vel ἐκχωρήματα. *Schw.*

ΕΞΟΥΣΙΑ, vel ΔΥΝΑΜΙΣ, *Potestas.*

In verbis ἐστὶν, ἔξεστιν, ἐξεγένετο, *licet*, *licuit*, deest, ut puto, ἐξουσία, vel δύναμις, *licentia*, *potestas*, ut ἔξεστί μοι ἀπιέναι, plene sit: ἔξεστί μοι ἐξουσία ἀπιέναι: *abire est mihi licentia*, quemadmodum apud Phaedrum canis ille: *Abire quo volo, est licentia.*

* Sic apud Heliodorum, Aethiop. 1. p. 41. Ἐπειδὴ κἀμοὶ λόγου μεταδεδώκατε sc. ἐξουσίαν, *postquam et mibi dicendi* (potestatem) *fecistis.* Apoc. VI, 4.

Καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτῷ ἐδόθη αὐτῷ (fc. ἐξουσία) λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς. VII, 2. et in aliis hujus libri locis, ubi nunc additur nomen, nunc omittitur, fed ipfe Johannes addit v. 8. In notiffima et frequentiffima dictione δὸς cum verbis conftructa, idem abeffe vocabulum credo: Jafon ad Medeam.

Δός μοι, inquit, πρὸς θεῶν,
Μαλακῆ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.

Da mollem attrectare filiorum cutem.

Plene dictum foret: Δός μοι ἐξουσίαν τῦ ψαῦσαι μαλακῦ. Id nomen effe addendum, probat, quod Medea refpondet: Οὐκ ἐστι: fed hic deeffe nomen, ἐξουσία novimus. Ergo petierit Jafon, neceffe eft, quod denegat Medea. Sed illa denegat attrectandorum filiorum poteftatem, quod fibi vult τὸ οὐκ ἐστι fc. σοὶ ἐξουσία αὕτη. ergo facultatem iftam rogaverit, oportet. Simili autem Latini utuntur ἐλλείψει, ut *dare* dicant, pro dare *copiam* vel *poteftatem* alicujus rei. Idque tum ab aliis, tum praefertim a Virg. Poëta, fieri, plane eft in vulgus notum. Plene Poëta.

Det libertatem fandi, flatusque remittat. B.

* Sic ἢ ποδῶν ἔχουσιν fc. ἐξουσίαν, *quantum pedum habent* (facultatem.) Aelianus *Var. Hift.* I. 11. *S.*

* Sed jam dixerat Schoettgenius addendum vocabulum δύναμις, v. hanc voc. Alterutrum falfum fit oportet. Maneat potius Bos fententia, quae fatis fibi

ſibi et melius conſtat. Et ἐξουσία nunquam, quod ego ſciam, *potentiam*, ſed *poteſtatem* aliquam vel *jus* ſignificat. Quod referri ad hunc ſermonem non poteſt. Cum non ſit improbabilis L. Bos ſententia de hujus dictionis ἐλλείψει: videtur tamen non eſſe alienum, indicaſſe aliud vocabulum, quod addi manco ſermoni poſſit. Id autem quodnam ſit, Eurip. habet in Jove v. 1109.

Τίς προθυμία
Ποδῶν ἔχει σε

Quae loquendi ratio plane ſimilis eſt huic: Τίνα ἔχεις ποδῶν προθυμίαν. Itaque ἢ ποδῶν ἔχει dicitur pro ἢ ποδῶν ἔχει προθυμία. Quam ſupplendi rationem equidem non negligendam puto, propter auctoris Graeci exemplum. *B.*

* In πάρεστι apud Demoſth. Olynth. II. πάρεστι τοίνυν ὑμῖν ἀλλήλοις (ſc. ἐξουσία) ἐρίζειν: *licet vobis contendere.* Ἔνεστι Demoſth. ταῦτα οὐκ ἔνεστι αὐτῷ εἰπεῖν Luc. Ἐνεστί σοι πρίασθαι. *B.*

* Adde Xenophont. L. I. K. Π. p. 51. Ἔδοσαν δὲ αὐτῷ διακοσίους τῶν ὁμοτίμων προσλέσθαι. Eodem modo Apocal. c. XIII. v. 7. Καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι; ubi v. 5. plena eſt locutio: ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία. Sic Latini in *eſt*, pro *licet*, vocem *poteſtas*, habent ſuppreſſam; ut exempla ubivis probant. Horatius L. I. ep. I. v. 32.

Eſt quadam prodire tenus, ſi non datur ultra
ſub. poteſtas. Schw.

ΕΟΡΤΗ, *Festum.*

Attica est ἔλλειψις, cum dicitur, ἐν Διονύσȣ, pro ἐν ἑορτῇ Διονύσȣ, vel ἀγῶνι. Maxim. Tyr. Dissert. XXXIII. Οἱ δὲ ἐν Διονύσȣ γελῶσι: *alii in Bacchi* (festo) *rident.* idem Dissent. XXXVII. Οἱ ἐν Διονύσȣ τὰ δράματα ὑποκρινόμενοι: *qui in Dionysiis fabulas agunt.* & in eadem inferius: Ἢ εἴ τις ἄλλη ἐν Διονύσȣ μȣ͂σα: *& si qua alia in Dionysiis Musa.*

* ΕΠΙΒΑΤΗΣ. *Classiarius.*

In locutione illa πληρȣ͂ν τὰς ναῦς apud scriptores saepius obvia, subauditur ἐπιβατῶν, vel πληρωμάτων, *classiariis.* Thucydides L. I. c. 29. καὶ τὰς ναῦς ἅμα ἐπλήρȣν. c. 141. ὄτε ναῦς πληρȣ͂ντες. Sic Aelianus ἦγε τὰς ναῦς ὁπλιτῶν πεπληρωμένας. Adde Polybium L. III. c. 96. ubi utrumque et τὸ, πληρȣ͂ν τὰς ναῦς, et τὰ πληρώματα, occurrit. Graeca voce ἐπιβάτης usus est etiam Hirtius B. A. c. XI. *Deinde omnibus epibatis nudatae.* Rarius tamen, quantum equidem memini, in ipsa phrasi vox ἐπιβάτης apud scriptores expressa reperitur. *Schw.*

ΕΠΙΘΕΜΑ, *Operculum.*

In ἰλαςήριον: sed noster maluit πῶμα, quod infra vide. *S.*

* ΕΠΙΣΤΟΛΗ, *Epistola, Mandatum.*

Haec vox frequenter omittitur post verba πέμπειν, ἐπιςέλλειν, et secundum nonnullos etiam post ἀποςέλλειν. Kuhnius tamen ad Aelian V. H. XII, 51. τὸ ἐπιςολὴν omitti rectius in ἐπιςέλλειν, quam

ἀποςέλ.

ἀποςέλλειν statuit. Conf. Perizon. ad Aelian. V. H. IV, 18. Plures locos v. apud Herodian. I, 10, 5. III, 5, 4. III, 14, 1. IV, 3, 3. Matth. II, 16. XIV, 10. *L.*

* ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, *Episcopus.*

Saepissime apud Ecclesiasticos Scriptores. Damasus epist. 3. p. 100. edit. Rom. Αὐξέντιος τῆ Μεδιολάνε sc. ἐπίσκοπος. *S.*

ΕΠΟΣ, *Verbum.*

Ὀνείδιον absolute reperitur pro ὀνείδιον ἔπος. Ὀνειδίοις sc. ἔπεσι. Sic μειλιχίοισι sc. ἔπεσι. Hom. *Iliad.* P. v. 431.

Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα:
Saepe blandis (verbis) *alloquutus est.*

Addidit idem hoc versu:

Δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. Elliptice rursus Apollon. III. 31.

Καί μιν ἔπειτ' ἐξαῦτις ἀμείβετο μειλιχίοισι.

sic in αἱμυλίοισιν, apud eundem II, 51.

Τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπεν αἱμυλίοισιν.

Homer. *Iliad.* A. 539.

Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα.

Iliad. Δ. 256.

Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισι.

* Apud Polyb. saepe occurrit διὰ πλειόνων ποιήσασθαι μνήμην, καὶ διὰ βραχιόνων sc. ἐπέων, Latini similiter: *multis, paucis.* *L.*

*Sic etiam in Αμείβεσθαι et ἀπαμείβεσθαι absolute positis. Plene Homerus Α. v. 286. Αμείψασθαι ἐπέεσσιν. Item in τοῖαν, ποῖον, ὅιον apud Homerum, in quibus etiam μῦθος idem saepius exprimit. v. Μῦθος. Ἔπη, *Carmina*, in ἐρωτύλα. Bion. v. 10. 13. *carmina amatoria*. In Κερδαλέα. Apollon. Argon. L. III. 426. In Κυκλικὰ, Κύπρια, Ιαμβεῖα aliisque. Eadem Ellipsi gaudent quoque Latini. Terentius Andr. Act. I. Sc. I, v, 2. *Adesdum, paucis te volo.* Cicero ad div. L. VI. ep. 7. *Multa Deos venerati.* Idem L. XI. ep. 16. *Non tenebo te pluribus. Schw.*

*ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ, *Officina.*

Aristoph. Lysistr. 408. ἐν τῶν δημιεργῶν. i. e. *in opificum* (officinis); subintellecta voce ἐργαστηρίοις. Ita Ἐκκλησ. 420. ἐς τῶν σκυλοδεψῶν sc. ἐργαστήρια. *L.*

ΕΡΓΟΝ, *Opus.*

Deficit etiam subinde ἔργον, ut apud Hom. Ποῖον ἔρεξας sc. ἔργον; *Quale fecisti* (opus.) Sic in ἐμὸν, σὸν, ἐκείνε ἐςὶ, *meum, tuum, illius est.*

Adde Matth. XX, 12. Οὗτοι οἱ ἔχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν sc. ἔργον. Vide ibi Hombergium. In ἀνῆκον, καθῆκον, πρέπον, &c.

* Ἔργον addidit Isocrates in Paneg. Ἃ δέ ἐςιν ἴδια, καὶ τῆς ἡγεμονίας ἄξια, καὶ τοῖς προειρημένοις ὁμολογέμενα, ταῦτα δ᾽ ἐμὸν ἔργον ἐςὶν εἰπεῖν, *quae igitur propria sunt et digna principatu, et cum eis, quae antea dixi, conveniunt, ea vero meum est etiam dicere.*

Vbi

Vbi consimilis est latinorum ἔλλειψις. Quando enim dicitur, *meum*, *tuum* &c. deest vocabulum *opus* vel *negotium*. Idem fit genitivis: v.g. *magni animi est*, *veniam dare deprecantibus*. Id, deficiente sermone, dictum putandum, pro: *magni animi opus est*. Plene dixit Virgilius Aeneid. lib. X. v. 468. 469.

Sed famam extendere factis
Id virtutis opus.

Quod solita ἐλλείψει diceretur: *Id virtutis est*. In *plurali* hoc nomen addit Eurip. in Med. v. 913. Γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος, *id prudentis est feminae*. Quod recte dixeris ἐλλειπτικῶς: ταῦτά ἐστι γυναικὸς σώφρονος: vel: Τοῦτο δὲ σώφρονός ἐστι γυναικός. *B.*

Apud Lucam in *Actis* I. 7. Οὐχ ὑμῶν ἐστι γνῶναι &c. *non vestrum est nosse*. Aelian. *Var. Hist.* I. 4. Καὶ ἐκεῖνο δὲ κυνὸς Αἰγυπτίου τὸ σοφὸν sc. ἔργον: *etiam illud canis Aegyptii sapiens est* (opus.) quod integre idem I. 21. σοφὸν ἔργον. Aesch. *Choeph.* 251.

Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ λήμιον
Λόγων — ubi Schol. λείπει ἔργον.

* Sic 2. Petri I. 20. Πᾶσα προφητεία γραφῆς, ἰδίας ἐπιλύσεως (sc. ἔργον) οὐ γίνεται. *Nulla scripturae prophetia propriae interpretationis* (opus) *est*. Pluralis ἔργα in pluribus adjectivis neutris. Alciphron epist. I. 2. ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα μοχθοῦμεν. *In vanum et irritum laboramus*. Integra constructio est μοχθοῦμεν περὶ τὰ ἔργα ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα. *S.*

* Subauditur haec vox in Nominibus cum articulo periphrastice positis e. g. τὸ τῆς ἐλευθερίας pro ἡ ἐλευθερία. Τὰ τῆς τιμωρίας, pro ἡ τιμωρία. Τὰ τῆς τροφῆς pro ἡ τροφή. Plene est apud Onosandr. c. XLII. S. III. Στρατηγοῦ δὲ ἰδίας ἀγχινοίας ἔργον. Xenophon. L. II. K. Π. p. 119. προθυμίας μᾶλλον ἢ τέχνης ἔργον ἐστί. In διαιρεῖν absolute posito. Thucydides L. V. 75. Καὶ διελόμενοι (τὸ ἔργον), τὴν πόλιν περιετείχιζον. Plene L. VII. c. 19. Κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. In sollemni illa formula, qua percontantibus rei eventum, responderunt: Αὐτὸ σημανεῖ. vel αὐτὸ δείξει: *res ipsa indicabit*. v. Euripidis Phoeniss. v. 626. et ad h. l. cl. Valckenaer. Plene etiam Euripides Phoeniss. v. 447. Σὸν ἔργον, Μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν. Athenagoras Legat. p. 11. ὑμῶν ἤδη ἔργον. *Schw*.

* ΕΡΕΤΗΣ, *Remex*.

Haec vox interdum subaudienda est in Ζύγιος, in Θαλάμιος Hesych. Θαλάμιος λέγεται ὁ ἔσχατος, ὁ δὲ ἀνώτατος Θρανίτης. Item in πάραλοι subint. ἐρέται apud Aristoph. Ran. 1103. v. Schol. *L*.

* ΕΡΙΟΝ, *Lana*.

Omittitur fere post ξαίνειν, et καταξαίνειν, *carminare*, vel *carpere* (lanam) apud Aristoph. Ἐκκλησ. 89. et 92. 93. Lysistr. 356. 579. Saepe additur apud Plutarchum et Lucianum. *L*.

* In κατάγειν, *deducere filum* Plato in Sophista. p. 99. Ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν. Item in

τὰ

τινος, item in κνισθῆναί τινος. Quo non immerito referas etiam ἔχεσθαί τινος. Quanquam, qui in hac phrasi defectus est, etiam per τὸ ἐκ potest suppleri. vid. Obs. Miscell. Vol. VI. p. 302. *L.*

* In ἁλῶναί τινος s. ἔρωτι. Xenophon. Ephes. L. IV. p. 62. καὶ πρότερον ἑαλώκει τῆς Ανθίας. Item καίεσθαι, τρύχεσθαι, ἐπιτυφῶσθαι suppressam habent hanc vocem. vid. Dorville ad Chariton. p. 414. In ἐρεθίζειν. sub. εἰς Ἔρωτα. Aristaenetus L. I. ep. 27. pro quo ibidem cl. Abresch citat ex Achille Tat. L. V. p. 347. οὐδέν σε ἠρέθισεν εἰς Αφροδίτην. *Schw.*

* ΕΣΘΗΜΑ.

Deest in κροκωτὸν, ut monet Bisetus ad Aristoph. Lysistr. 44. *L.*

* ΕΣΘΗΣ, *Vestis.*

In ἁλουργὶς, *purpurea.*

* Sic in πορφυρὶς, χρυσὶς, et in permultis aliis adjectivis. Luc. Dial. D. πορφυρίδας ἔχε sc. ἐσθῆτας, ὑποδὺε χρυσίδας, *purpureas habeto* (togas) *auratas tunicas. B.*

Ἀνασυράμενος graecis scriptoribus est *spurcus, impudens, obscoenus*, quasi ἀνασυράμενος τὴν ἐσθῆτα, *qui vestem adtollit, et obscoenas partes aliis visendas exhibet.* Plutarchus in Apophthegm. Laconicis. ἀνασυραμένη καὶ ἐπιδείξασα αὐτοῖς τὴν κοιλίαν, *adtollens* (vestes) *ipsisque uterum spectandum exhibens.* Diogenes Laertius in Diogene lib. VI. 40. et in Hipparchia lib. VI. 97. εἰ μὴ ἀνασυράμενος δείξειε, πότερον ἀνὴρ ἢ γυνή ἐστιν. Theophrastus charact. cap. 11. ὁ δὲ βδελυρὸς τοιοῦτος, οἷος ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις, ἀνα-

τὴν πλατύσημον; ἰδὲ ςενόσημος. De v. ἀνασυράμενος adde Polyaen. L. VII. c. 45. Ανασυράμεναι τὰς χιτωνίσκους. Diogenem Laert. L. VI. Segm. 97. Ἀνέσυρε δ' αὐτῆς θοιμάτιον. Αναβάλλεσθαι pro περιβάλλεσθαι de *amictu* usurpari, et quidem ἀττικώτερον, docet Casaubonus ad Athenaeum p. 53. . Sic Chrysostomus Homil. II. in Epistol. ad Romanos: τὰς ἐξωμίδας ἀναβεβλημένοι. *Schw.*

* ΕΣΠΕΡΑ. *Vespera.*

In δείλη. Herodianus L. III. c. XI. §. 9. Περὶ δείλην μεταπεμψάμενος. Addita vero voce ἑσπέρα, idem L. II. c. 6. §. 9. περὶ δείλην ἑσπέραν. Idem L. III. c. 12. §. 16. *Schw.*

ΕΤΑΙΡΑΙ, *Meretrices.*

Hoc vocabulum omittitur in αἱ ἐπὶ (ἀπὸ) τῶν οἰκημάτων. Interdum etiam in δωδεκαμήχανος.

ΕΤΗ, *Anni.*

In πόσα, τόσα et numerabilibus aliis. E. gr. πόσα γέγονας; *quot natus es?* τόσα γέγονα, *tot natus sum* sc. ἔτη, (annos.) Apud Dion. Cass. Pompejus l. XXXVI. p. 13. — καὶ τόσα γέγονα. Polyb. l. XII. Ὀκτωκαίδεκα γεγονώς.

* Ἔτους genitivus omittitur in locutione ἐν ὥρᾳ, ἤγουν ἐν ὥρᾳ ἔτους h. e. *aestate*, *aestate adulta*, *tempore messis.* Vid. Graev. Lect. Hesiod. c. II. p. 7. *L.*

* ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ. *Evangelium.*

Saepius haec vox subauditur in N. Test. quando λόγος absolute ponitur. Plene est Actor. c. XV. 7.

Ἀκοῦ-

* ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑ, *Beneficium.*

Aristoph. Ἐκκλησ. 1153.

Μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν γε τρόπον προσεικέναι
Αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί.

ubi τῶν τελευταίων sc. εὐεργετημάτων. *L.*

* ΕΥΡΗΜΑ. *Inventum.*

In illo Pythagorae εὕρηκα. Plene apud Herodotum, quamquam in alia re. L. VII. c. 4. Εὕρημα εὕρηκεν. *Schw.*

* ΕΥΧΗ. *Votum.*

In ἀμφαδίην, quod Grammaticorum quidam male pro Adverbio habuerunt. Homerus Iliad. Η. v. 196. Alio sensu in eadem voce Odyss. Ε. v. 120. subauditur ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τοῦ ἐυνάζεσθαι, εὐνή. vid. Eustathius p. 212. l. 53. *Schw.*

ΕΧΘΡΑ, *Inimicitia.*

In phrasi διαλύεσθαι πρός τινα; vel καταλύεσθαι, *pacem facere cum aliquo*, supple ἔχθραν, vel ἔχθρας, ut sit, *inimicitias dissolvere.* Addidit Polyaenus lib. III. p. 233. — τῶν διαλυομένων τὰς ἔχθρας. Item Dionys. Hal. lib. V. p. 326. — μήτε προκαταλύσηται τὴν ἔχθραν, *neque ante dissolveret inimicitiam:* id est, *pacem faceret.* et p. 327. Ἂν βουληθῶσι καταλύσασθαι τὴν ἔχθραν: *si vellent pacem facere.* sic et καταλλάσσεσθαι sc. ἔχθραν. Herodot. lib. I. p. 23. καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην τοῖσι στασιώτῃσι: *positis inimicitiis in gratiam rediit cum seditiosis.* Ejusdem vocis genitivus,

vus, ἔχθρας, requiritur in nomine διάλυσις, quando pro *reconciliatione* ponitur.

* Adde Duportum ad Theophrasti charact. c. 12. p. 413. 414. *S.*

ΕΧΩΝ, *Habens.*

Frequens Luciano est hujus participii Ellipsis. *E.* gr. in *Fugitiv.* p. 125. Ὁ τὴν κιθάραν, sc. ἔχων, *qui citharam tenet.* in Gallo p. 171. Ὁ τὰ ῥάκια, τὰ πιναρὰ supp. ἔχων vel φορῶν: *qui sordidos illos pannos gestat.* in *Bis Accus.* p. 218. Ὁ τὴν σύριγγα. *qui fistulam* (habet.) ibid. p. 236. Ἡ τὰ ποικίλα, sc. γράμματα ἔχουσα, *quae varias habet picturas.* 2. Cor. VIII. 15. Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε.

* Eadem vocis hujus Ellipsis est in illis Philosophorum: τὰ πρός τι *res relativae*: et τὰ κατὰ διαφοράν. *res absolutae.* Sextus Empiricus Pyrrh. Hypotyp. *p.* 35. in quibus etiam interdum additur, τὸ. ἔχοντα. Plene occurrit apud eumdem L. VIII. p. 488. Τὰ μέν ἐστι κατὰ διαφοράν, τὰ δὲ πρός τί πως ἔχοντα. *Schw.*

Z.

ΖΕΥΣ, *Jupiter*, vel ΘΕΟΣ, *Deus.*

In βρέχει, ὕει, *pluit*, *ningit*, βροντᾷ, *tonat*, ἀστράπτει, *fulgurat.* Luc. *Evang. XVII.* 29. Ἔβρεξε πῦρ καὶ θεῖον, *pluit ignem et sulphur*, supp. ὁ θεός. ut Exod. IX. 20. Ἔβρεξε Κύριος χάλαζαν: *pluit Dominus grandinem.* Sic ὕσαντα θεὸν dixit Athenaeus. Deipn.

lib. VIII. et Ariſtoph. alibi: Νομίζειν, καινὸν ἀεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ: *putare: novam ſemper Jovem pluere aquam.*

* Item in ὀλύμπιος ἀστεροπητής. Homerus Iliad. A. v. 580. qui et alibi dictus Ζεὺς ἀστεροπαῖος, *Iupiter fulgurator.* In ὕει Ellipſis ſuppletur a Theocrito. Id. IV. v. 43.

Χ'ὡ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Et Theognis v. 25. — — οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντως ἁνδάνει, οὔδ' ἀνέχων. *Schw.*

ΖΩΟΝ, *Animal.*

In τὸ πετεινὸν et πτηνὸν, *volucres.* Item in τὰ ἄλογα, apud Mauricium Strateg. 5. 3. et 7. 8. Fortaſſis et in θνησιμαῖον, Lev. XI. 11. *S.*

* Apud. Ariſtoph. *Nub.* 1429. Βοτὰ ſc. ζῶα ſunt *animalia omnis generis.* Τὰ βληχητὰ ſc. ζῶα, (animalia,) *quae balant*, apud Suidam. v. infra Θηρίον. *L.*

* It. ἑρπετὰ et ἐνάλια Jac. III. 7. Ellipſin ſupplevit Ariſtot. de Mundo, ἐνάλια ζῶα nominans, χερσαῖα, *terreſtria.* Palaeph. Κεφ. κη'. ἄλλο τι τῶν χερσαίων ſc. ζώων. Item ad ὑποζύγιον, quod falſo ſubſtantivum neutrum eſſe Lexicorum ſcriptores dicunt. Multa ita finguntur ſubſtantiva, quae, ſi accurate rem expenderis, ſunt adjectiva ἐλλειπτικῶς uſurpata. In v. igitur 126. Theogn. ſentent.

Πρὶν πειραθείης ὑποζυγίου.

plene dictum foret: ὥσπερ ὑποζυγίου ζώου. Auctor κτήνους ſubeſſe putat; nec repugno. *B.*

* In

* In ἀμφίβια, βραχύβια. In σιτιςὰ Matth. XXII. 4. uti Horatius L. I. ep. VII. v. 35. *Altilium satur.* *Schw.*

¦* ΖΩΝΤΕΣ. *Viventes.*

Haec vox subauditur saepius in εἶναι. Matth. II. 18. Ὅτι ἐκ εἰσί. Ellipsin supplet Sophoclis Scholiast. Gr. ad v. 572. ἐν τοῖς ζῶσίν ἐςιν. In μένειν. 1. Cor. XV. 6. ἐξ ὧν οἱ πλείες μένεσιν ἕως ἄρτι. vid. v. βίος. Sic etiam Latini. Plinius L. III. ep. VII. §. II. *Annon videtur tibi Nero modo fuisse?* Cicero ad div. L. VII. ep. 29. *Nos, quod simus, quod habeamus, quod homines existimemur, id omne abs te habere.* Pro eo Suetonius Aug. c. 98. *Per illum se vivere,* cet. *Schw.*

H.

ΗΘΟΣ, *Ingenium.*

In τὸ μανικὸν, *furiosum*, τὸ τεθηριωμένον, *efferatum*, τὸ πρόθυμον, *promptum*, τὸ ἥμερον, *mansuetum* &c. Aelian. *Var. Hist. IX.* 16. Ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν οἰκητόρων ἥμερον καὶ πρᾶον suppl. ἦθος: *sed et incolarum mansuetum et mite* (ingenium.)

* Herodianus τὸ ἦθος saepe omittit. Omittit V. 1. 5. τὸ μέτριόν μ.ε. καὶ πρὸς τὰς ἀρχομένας φιλάνθρωπον. conf. II. 4. 2. III. 8 14. τὸ φιλοχρήματον. Vid. Rom. II. 4. Addit autem VI. 1. 14. VI. 2. et saepe alibi Conf. Antonin. τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. I. §. 1. sq. *L.*

* In τὸ φιλεςγὸν Aelian. L. XIII. γ. H. c. I. φοινικὸν. Id. L. VI. 8. τὸ Ἀβροδίαιτον Thucydid. L. I. c. 7. aliisque. Plene Herodianus L. VI. c. I. §. 14. ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ. *Schw.*

* Η Ι Ω Ν. *Littus.*

In ἄκραι *de littore:* promontoria enim sunt extrema littora; quae alias ἀκρωτήρια. Plene habet Homerus Iliad. P. v. 265. Ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι Ηιόνες βοόωσιν. *Schw.*

Η Λ Ι Κ Ι Α, *Aetas.*

In νέα, *recens, juvenilis,* ut: Ἀρετὴν ἐκ νέας ἄσκει, supple, ἡλικίας: *virtutem a juventa cole.* Sic in ἡ νηπιέη apud *Homer. Iliad. I.* 487.

— ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ,

— *in infantia molesta.*

ubi Eustath. ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἡ ἀνατροφὴ κατ' ἔλλειψιν,

* Aristoph. Ἐκκλησ. 912.

Κάλει τὸν Ὀρθαγόραν, ὅπως
Σαυτῆς κατόναιο, ἀντιβολῶ σε.
Accerse huc Orthagoram, ut
Tua (aetate) *fruaris, quaeso.*

Σαυτῆς supple ἡλικίας. *L.*

* Plena locutio legitur apud Macarium Homil. p. 8. Ἐκ νέας ἡλικίας. et Themistium Orat. XXIV. p. 304. A. Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Item in παρὰ τὴν πρώτην apud Gregor. Nyssen. contra Eunom. p. 292. v. Thomas Mag. p. 284. *Schw.*

* ΗΛΙ-

* ΗΛΙΟΣ, *Sol.*

Ariſtoph. Theſmoph. 507. Δεικνύναι τινὶ ἱμάτιον ὑπ' αὐγὰς, *oſtendere cui veſtem ad lucem*, ὑπ' αὐγὰς; ſc. ἡλίου *ad Solem*. Conf. Eurip. Hec. 1154. Jamblich. Protrept. c. 8. Longin. III. 4. *L.*

* Item in ἀνατολή. Plene apud Herodot. L. VII. c. 58. Πρὸς ἠῶτε καὶ ἡλίου ἀνατολάς. Sic Latini etiam loqui amant, qui ſubinde voces, *oriens* et *occidens*, abſolute ponunt. Pro quo plene dicunt *Sol oriens* et *occidens*. Caeſar de B. G. L. I. c. I. *Belgae — ſpectant in ſeptemtriones et orientem ſolem.* v. cl. Oudendorpium, qui plura exempla affert. In Ἠλέκτωρ apud Homer. Iliad. Z. v. 513. Ὡς ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει, cf. ſchol. Gr. ad h. l. *Schw.*

ΗΜΕΡΑ, *Dies.*

Paſſim ſubaudienda relinquitur vox ἡμέρα, ut in ἡ μία, ἡ δευτέρα, ἡ τρίτη. Comicus *Equitib.* p. 291. Ἐκδικάσας μίαν, ubi Schol. λείπει ἡμέραν. Sic παρὰ μίαν, *alternis* (diebus.) vid. Polluc. I. 7.

* Porphyrium de *vita Plotini* cap. 7. et quos ibi citat Fabricius. *S.*

Lucian. *Pſeudom.* p. 774. πρὸ μιᾶς τοῦ θεσπίζειν, *pridie quam reſponſa redderet.*

* Refer etiam huc μίαν τῶν σαββάτων, *primam Sabbatorum* ſc. *diem.* Matth. XXVIII. 1. Marc. XVI. 2. Actor. XX. 7. 1. Cor. XVI. 2. ſupplet enim Joann. XX. 19. ἐν ἡμέρᾳ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων. Impegerunt

 in

in his locis quamplurimi Interpretum, et eos etiam ſicco pede tranſierunt, qui Syro Chaldaiſmum hic latitantem non obſervarunt. Obſervandum quippe eſt, שבת et שבתון Judaeis tunc temporis ſignificaſſe *hebdomada*, et rationem dies numerandi ipſis fuiſſe hanc: Prima ſeptimanae dies ipſis erat חד בשבת, μία τῶν σαββάτων ſc. ἡμέρα, *primus hebdomadis* (dies.) Secunda שני בשבת, δευτέρα σαββάτων, et ſic porro. Exempla ut adferremus ex ejus aevi ſcriptoribus neceſſe eſſet, ſed ejus rei nobis otium fecit Ligtfootus, ad quem Lectores ablegamus. A nobis autem, quae obſervata ſunt, forte alia occaſione poterunt adnotari. Ergo μία τῶν σαββάτων eſt *primus ſeptimanae* (dies.) Hoc autem obſervato, jam interpretationem allegatorum e N. T. locorum adgredimur. In primo quaedam eſt difficultas, quae Interpretes torquet, facile vero ex hoc fonte poteſt tolli. Nimirum Maria Magdalena, et altera illa Maria ad viſitandum ſepulchrum iverunt, ὀψὲ τῶν σαββάτων, *exacto Sabbato*, ſive *poſt Sabbatum*, et *finitam ſeptimanam*. Ne vero aliquis putet, eas iviſſe ſtatim finito Sabbato, quod erat circa veſperam dici Saturni, addit Evangeliſta, id factum eſſe quidem *poſt Sabbatum*, ſed τῇ ἐπιφωσκούσῃ (ſc. ἡμέρᾳ) εἰς μίαν σαββάτων, *quando diluculum erat*, ſive *dieſcere incipiebat in primam diem hebdomados*. Occurrit ergo h. l. mentio *naturalis*, non *Judaici diei*, et omnis alias difficultas facili negotio ſuperatur. Secundus locus per ſe jam planus eſt et apertus. Tertius nobis oſtendit, jam ſeculo

Apo-

* Gregentius Tephrensis in disput. cum Herbano Judaeo pag. 111. ὀ τῇ προτέρᾳ λελάληκα; *nonne heri dixi? S.*

* Leo Imper. homil. 1. de sepultura Christi p. 287. ὥσπερ τι τῶν καθ' ἑκάστην γινομένων κατασκευάζοντες, *tanquam aliquid, quod singulis diebus fiat, adgrederentur. S.*

* Adde 2. Petr. III. 4. Ἀφ' ἧς γὰρ (sc. ἡμέρας) οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν. *Ex quo enim tempore patres obdormierunt. S.*

Deest etiam saepenumero in aliis haec vox, ut in ῥητὴ, *dicta.* Lucian. *Pseud. p.* 759. ῥητήν τινα προειπεῖν, (diem) *certam indicere*, supp. ἡμέραν. Plene Dion. Hal. VIII. 545. — καὶ προειπόντες ἡμέραν ῥητήν. pariter in κυρία, *propria.* Nimirum ἡμέρα κυρία est *dies propria, statuta, certa sistendi se in judicio.* Sed plerumque absolute dicitur κυρία Achil. Tat. lib. VIII. 485. Ἡκούσης δὲ τῆς κυρίας. Sic τὴν κυρίαν ὁμολογεῖν dicitur *is, qui spondet, se certo die stiturum sese in judicio*, quod Latini dicunt, *vadimonium promittere:* ut τῆς κυρίας ἀπολείπεσθαι, qui *vadimonium deserit.*

* Κυρία ἡμέρα dictum ab Eurip. in *Orest.* v. 45.

Κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα
Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις.

Hoc autem loco videtur alia esse hujus vocabuli significatio. Non tam enim *diem se sistendi* (quod fieri ab Oreste aegroto et insaniente non poterat) sed *diem conventui publico destinatum* indicat. Quod pro-

probant, quae addentur: Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις. *B.*

Praeterea in προθεσμία, quae vox proprie loquendo est adjectiva, requiritur ἡμέρα, estque ἡμέρα προθεσμία, *dies praestituta.* Occurrit elliptice in Epist. ad *Galat.* cap. IV. 2. Ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός.

* Etiam plur. num. dicitur pro *die fatali, quo est mors subeunda,* apud Basil. M. *hom.* εἰς μαρτ. Μάμαντα p. 419. Ὅσοις προθεσμίας τοῦ βίου μακροτέρας ἐπέστησεν, *quibus produxit vitae terminum.* Abest ἡμέρας. *B.*

Pariter in πεπρωμένη, *fatum.* Eurip. *Alcest.* 145.

Πεπρωμένη γὰρ ἡμέρα βιάζεται.

Fatalis enim dies violenter accedit,

vel τύχη. Eurip. *Alcest.* 695.

Καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην.

Et vivis praetergressus fatalem casum.

vel αἶσα, ut supra, vel μοῖρα, quam vocem vide.

Ἡμέρα in Ἀγοραῖος, *forensis*, et ἡμέραι in Ἀγοραῖοι Strabo lib. XIII. Διοικήσεις, ἐν αἷς τὰς ἀγοραίους ποιοῦνται. Lucas *Act.* XIX. 38. Εἰ μὲν — πρός τινα λόγον ἔχουσι, ἀγοραῖοι ἄγονται. Gloss. ὅ τε ἀγοραῖός ἐστι, *cum jus dicitur.*

* Adde Suidam in ἀγοραῖος, Casaubonum ad *Theophrasti charact.* c. 6. p. 100. Duportum ad *eund.* p. 301. Gronovium *Observ.* 3. 22. *S.*

Ἡμέρα cum genitivo μηνὸς deest in δεκάτη φθίνοντος, *vigesima prima dies mensis.* Plena locutio est:

δεκάτη ἡμέρα πρὸ τȢ̃ φθίνοντος μηνός. Ita ἐννάτη φθίνοντος est *vigesima secunda dies mensis.* Deest etiam in ἐνη καὶ νέα sc. ἡμέρα μηνὸς, i. e. *ultima mensis dies,* seu *dies tricesima mensis*, quomodo primus Solon eum diem teste Laertio I. Sect. 57. vocavit. Ex Aristoph. *Nub.* 1199. clare patet, sic dictum ultimum diem mensis fuisse. Ceterum de divisione mensis apud Graecos v. Schol. Aristoph. ad *Nub.* 1132. Perizon. ad *Aelian.* II, 25. et Fabric. *Menolog.* c. 41. p. 56. *L.*

H N I A, *Lorum.*

Plurale ἡνίαι deest in παρηορίαι, *exteriora.* Homer. *Iliad.* Π. vers. 152.

Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει. ubi Schol. ταῖς ἔξω τȢ̃ ζυγȢ̃ ἡνίαις.

* H X O Σ. *Sonus.*

In quibusdam adjectivis ex notione verbi adjecti supplendis. Sic Homer. Iliad. M. v. 160. Αὖον ἀΰτευν. s. ἦχον. Iliad. Γ. v. 81. Μακρὸν ἄϋσεν. s. κατὰ μακρὸν ἦχον. *Schw.*

* H Ω Σ. *Aurora.*

In χρυσόθρονος, ἠριγένειος aliisque adjectivis ἐπιθέτως positis. Homerus Odyss. ψ. v. 347. Χρυσόθρονον ἠριγένειαν Ὦρσεν. Plene est Iliad. A. v. 477. Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. *Schw.*

ΘΑΛΑ-

Θ.

* ΘΑΛΑΜΟΣ, *Thalamus.*

Vox θάλαμος omittitur in παςὸς, quando pro *lecto geniali* accipitur. Nam thalamus floribus conspergi solitus. Hinc dicebatur παςὸς. *L.*

ΘΑΛΑΣΣΑ, *Mare.*

Per Ellipsin hujus substantivi dicitur ὑγρὴ vel ὑγρὰ, quod *humidum* notat, pro *mari.* Homer. Iliad. K. 27. πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, *magnum per mare.* Aristoph. *Vesp. p.* 478. πολλὰ μὲν ἐν γῆ, πολλὰ δὲ ἐφ' ὑγρᾷ: *multa quidem in terra, multa autem in mari.* Callim. Epigr. XXIII. ὑγρῇ νεκρὸς, *in mari mortuus.* Apollon. IV. 280.

Κύρβιας οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
Ὑγρῆς τε τραφερῆς τε.

* Videatur Spanhemius ad *Callimachi hymnum in Jovem* v. 23. S. Conf. Aristoph. *Vesp.* 676.

* Haec vox suppressa latet etiam in γλαυκὴ, quando absolute ponitur. Hesiodus Θεογ. v. 440. Οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται. Vt apud Latinos in *caerula*, τὸ, *maria*, vel *aequora*, subauditur. Virgilius L. VIII. Aen. v. 672.

— *sed fluctu spumabant caerula cano.*

ubi Servius: i. e. *maria.* Plene Catullus LXII. 7.

Caerula verrentes abiegnis aequora palmis.

In ἀποχώρησις, quando pro *aestu maris* accipitur. Polybius T. I. p. 810. In διαπεράν Matth. c. IX. I. uti apud Horatium pleno sermone in Art. Poet. v. 345

θῆναι. Vnde παράδοσις ἐπὶ θανάτῳ apud Dionysium Hal. L. VII. p. 445. Item in ἀρκεῖν, quod ἐλλιπῶς interdum poni, testatur Eustathius ad Iliad. Z. p. 474. l. 48. ac suppleri vel θάνατον; vel ὄλεθρον. v. Iliad. Z. v. 16. ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. *Schw.*

ΘΑΤΕΡΟΝ, *Alterum.*

Ellipsi Attica absolute ponitur δυοῖν pro δυοῖν θάτερον, *alterum e* (duobus) Thucyd. lib. 1. δυοῖν — ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιῶσαι. (alterum) — *aut nos affligere, aut se ipsos confirmare.*

* ΘΕΑ, *Dea.*

Eadem ratione, qua θεὸς, in μὰ τήν. Hesychius: οὐ μὰ τὴν, οὐκ ἀληθῶς. Adde Bentleium ad *Callimachi epigr. 35. S.*

ΘΕΟΣ, *Deus.*

In formula jurandi μὰ τὸν subintell. θεόν. Scholiastes Aristophanis ad haec verba in *Ranis.*

Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν εἴ τις ἔλεγέ μοι. Ἐλλειπτικῶς, inquit, ὀμνύει, καὶ οὕτως ἔθος τοῖς ἀρχαίοις, ἐνίοτε μὴ προςτιθέναι τὸν θεὸν, εὐλαβείας χάριν. id est: *Elliptice jurat, et sic mos est antiquis aliquando non addere* Deum, *metus gratia.* Θεὸς vel ἥλιος, etiam subauditur in διαφώσκει, et συσκοτάζει, *lucescit, tenebrescit.* ut θεοῦ vel ἡλίου in διαφώσκοντος. Polyb. *Exc. Leg. p.* 1313. ὁ δὲ κυβερνήτης ἄρτι διαφώσκοντος, ἄρας τὰς ἀγκύρας. p. 1311. dixerat, συσκοτάζοντος ἄρτι τοῦ θεοῦ.

Sic et in χθόνιοι. Aeschylus Choephoris v. 474. Μάκαρες χθόνιοι sc. θεοὶ. *Beati terrestres* (*Dei.*)

* Sic

* Sic μάκαρες f. μακάριοι ſimpliciter appellantur Dii. Apoll. *Argon. I.* 48. Τεῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν. B.

* In ὁδὸς, cum de chriſtiana religione ſermo eſt. Actor. IX. 9. et 23. Additur v. Θεοῦ. Actor. XVIII. 26. Ἐξέθεντο τὴν τοῦ Θεοῦ ὁδόν. In ἀνατιθέναι τινὰ f. Θεῷ. v. Obſervat. Miſcellan. VII. 43. In χρηματίζεσθαι, Matth. II. 12. καὶ χρηματισθέντες f. ἐκ Θεοῦ. cum qua locutione faciunt illa Arriani de Exped. Alex. L. VII. c. 16. λόγιον γὰρ γεγονέναι σφίσιν ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ Βήλου. In λόγια, quod cum apud ſacros; tum profanos ſcriptores ἐλλειπτῶς invenitur. Plene Roman. III. 2. τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. et alibi. Sic apud Latinos quoque in *conſulere*, *reſpondere*, cum abſolute poſita reperiuntur, ſubauditur *Deus*, vel *oraculum*. Plinius L. II. ep. XX. §. 13. *Cum conſuleret.* f. *Deum* vel *oraculum*. Suetonius Aug. c. 94. *reſponſum eſt*. Nec minus in *ſuperi*, *inferi* ſub. *Dii*: quae ellipſis ubivis obvia. *Schw.*

In verbo ὕει, *pluit*, quod addit Joſephus *Ant. II.* 7. 6. μήτε ποταμοῦ τὴν γῆν ἐπάρδοντος, μήτε ὕοντος τοῦ Θεοῦ, *neque flumine terram irrigante*, *neque Deo pluente.*

In verbis τιμᾶν et σέβεσθαι, ſubaudiendum τὸν Θεὸν, quod ſaepe in *Actis Apoſt.* additur c. XIII. 16. XVI. 14. XVIII. 7. et alibi. B. In προσκυνεῖν autem τῷ Θεῷ. Theophraſtus *charact.* c. 15. Καὶ τοῖς τιμῶσι &c.

Et

Et in ἄγνωστον apud Lucianum in *Philopatr.* Ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις ἄγνωστον ἐφευρόντες καὶ προσκυνήσαντες. *Nos autem Athenis* (Deum) *ignotum invenientes et adorantes.* Integre occurrit *Actor. XVII.* 23. et in locis quam plurimis, a Bosio in dissert. *de ara ignoti Dei*, citatis.

Genitivus Θεοῦ aliquoties omittitur in N. T. cum vox βασιλεία adhibetur de temporibus Messiae. Nam notum, βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, vel etiam βασιλείαν τῶν οὐρανῶν tempora Messiae et N. T. denotare, de qua re prolixiores esse nolumus. Ad hanc Ellipsin vero pertinent duo loca sequentia. Matth. IV. 23. ubi Christus dicitur κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, et cap. VIII. 2. Judaei dicuntur (per Hebraismum) υἱοὶ τῆς βασιλείας, h. e. *illi, ad quos Messias cum praedicatione Evangelii sui praecipue missus erat.*

* Θεὸς deest in Βάκχιος apud Eurip. *Bacch.* 195. et 366. Βάκχιος Θεὸς i. e. *Bacchus.* Θεοῦ deest in νίφοντος et ὕοντος. Aristoph. *Vesp.* 771. *L.*

* Θεῶν omittitur *Act.* XIV. 15. Εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἀποστρέφειν εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, quod voc. esse subaudiendum, nemo facile dubitaverit. *B.*

* ΘΗΡ, *Bellua.*

Omisit hoc nomen Hesiodus ἔργ. 527. 528. Καὶ τότε δὴ, inquit, κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑλήκοιται λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρυὰ βησσήεντα φεύγουσιν.

Vbi κεραοὶ et νήκεροι appellantur pro κεραοὶ et νήκεροι θῆρες. *B.*

* ΘΗ-

* ΘΗΡΙΟΝ, *Ferum animal.*

Deest in ἑρπετὸν Homer. *Odyss.* δ. 418.

— — ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.

Quaecunque in terra animalia sunt, et aqua et divinitus ardens ignis.

Vbi Pseudo Didymus: ἑρπετὰ, πάντα τὰ θηρία, scilicet ab ἕρπειν *incedere.* Ita ἐξέρπειν Aristoph. *Equ.* 604. pro *ire* posuit. Aristoph. *Av.* 1069.

Ἑρπετά τε καὶ δάκεθ', ὁπόσα περ ἂν
Ἔστιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος,
Ἐν φοναῖς ὄλλυται.

Et reptilia et mordentia animalia, quantum eorum est, vi alarum mearum, internecione pereunt.

In Ἑρπετὰ καὶ δάκετα supple Θηρία. Δάκετα autem sunt θηρία ἰοβόλα v. c. scorpius. τὰ θηρία etiam subaudiendum est in ἄποδα, τετράποδα, similibusque aliis multis. *L.*

* ΘΟΡΟΣ, *Semen, Piscium semen.*

Deficit in ἀποῤῥαίνειν apud Aristot. de *Generat. Animal.* III. V. et alibi. Plene dicitur ἀποῤῥαίνειν τὸν θορόν. *L.*

* ΘΡΕΜΜΑΤΑ, *Pecora.*

In τὰ ἔρημα apud Homerum Iliad. E. v. 140. ubi hanc vocem supplent scholia Gr. *Scbw.*

* ΘΡΙΞ, *Capillus.*

In πολιὴ vel πολιὰ deest apud Callim. in *Apoll.* v. 14. vid. infra voc. τρίχες. *L.*

ΘΥΓΑ-

ΘΥΓΑΤΗΡ, *Filia.*

Θυγάτηρ, deest aliquando. Pausan. pag. 362. ἡ δὲ Ἁγνὴ Κόρη, τῆς Δήμητρος (sc. θυγατρὸς) ἐστὶν ἐπίκλησις, *ut Casta Puella, Cereris* (filiae) *cognomentum est.* Vid. ibi Sylburg. v. Dionys. *Perieg.* 447.

* HerodotusI. p. 2. Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου, sc. θυγατέρα. *S.* v. Jons. de *Script. Hist. philos. I.* 2. p. 15.

* Sic Theocritus Id. II. v. 66.

Ἦνθ' ἁ τῶ ὑβέλοιο κανοφόρος ἄμμιν Αναξώ.

Schol. Gr. θυγάτηρ. Herodotus L. IV. c. 103. λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ιφιγένειαν τὴν Αγαμέμνονος εἶναι. Nec Latinis plane inusitata haec Ellipsis. Cicero ad div. L. IX. ep. 10. *Cum Sophia Septimiae.* Virgilius L. VI. Aen. v. 36. *Deiphobe Glauci* sub. *filia. Schw.*

ΘΥΜΑ, *Sacrificium.*

In ἱλαστήριον *propitiatorium*, aliquando subaudiendum est θῦμα, ut in Epist. ad *Rom.* III. 25. Ὃν προέθετο ὁ Θεὸς ἱλαστήριον: *quem proposuit Deus* (victimam) *propitiatoriam.* Sic in χαριστήριον, *Sacrificium gratiarum actionis*, ut apud Aelian. *Var. Hist.* XI. 1. χαριστήρια θύειν sc. θύματα, (sacrificia) *gratiarum actionis peragere*, et in aliis, ut τὰ ἐτήσια, *anniversaria:* τὰ γενέθλια, *quae in natalis diei memoriam:* τὰ ἐπινίκια, *ob victoriam:* τὰ σωτήρια, *pro salute:* τὰ μειλίχια, *quae ad conciliandum numen fiunt* &c. in quibus subint. θύματα. v. Aelian. *Var. Hist. I.* 15.

* Τὰ ἐπιμήνια, *menstrua.* Harpocration. *S.*

* Ita θύειν τὰ ἐξιτήρια, ob viam sacrificare: θύειν τὰ διαβατήρια, cum occurrit fluvius trajiciendus: θύειν ὑπερβατήρια, cum in montana loca futura est expeditio. *L.*

* Hisce addere possumus τὰ ἔντομα, *Inferias.* Orpheus Argon. v. 569. Plene ibid. v. 956. ἰδ᾽ ἔντομα θύματ᾽ ἔρεζον. v. Apollonii Schol. Gr. ad Argon. L. I. v. 587. In ἱερὰ ῥέζειν. *Sacra facere.* Homer. Iliad. A. v. 147. In τὰ προτέλεια θύειν. q. *initiativa nuptiarum sacra facere.* Plutarchus in narrat. amator. T. II. p. 772. B. In τελεστήρια θύειν. *Diis sacra facere pro re feliciter peracta.* Aelianus V. H. L. XII. c. I. In ἄκαπνα θύειν. *Cujusmodi sacra facere dicebantur, qui nullo suo sumtu apud alios epulabantur.* inter proverbia metrica v. 958. coll. Casaub. ad Athen. p. 27. In νικητήρια. Dionysius Hal. L. VI. p. 352. In Ἐμβατήρια. Philostratus Heroic. c. II. 14. In ὑπερβατήρια. Polyaenus L. I. c. 10. In ἔμπυρα. Callimachus hymn. in lavacr. Pall. v. 107. In ἐπιμήνια Athenaeus L. VI. c. 6. In τὰ ἡγεμόσυνα. Xenophon. L. IV. K. A. p. 251. Sic apud Latinos quoque τὸ, *Sacra*, vel *sacrificia* in *Bacchanalia*, *Terminalia*, *Suovetaurilia* aliisque subaudiri solet. v. Sanctii Minerv. p. 636. *Schw.*

ΘΥΜΟΣ, *Animus.*

Secundus hujus vocis casus, θυμοῦ, vel νοὸς, quod idem est, supprimitur eleganter in loquutionibus, ἀπὸ τοῦ κρατίστου, ἀπὸ τοῦ βελτίστου, ἀπὸ τοῦ διακειμένου, quae

quae notant, *ab optimo animo, ingenue, candide, ſine dolo*, ἀπὸ τῦ δολερῦ, *doloſo.*

* Theophraſtus *charact.* cap. ϛ. Ἡ δὲ ἀρέσκεια ἔντευξίς ἐστιν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική. *Studium placendi eſt congreſſus*, (conſilio) *non bono ad voluptates nos praeparans. S.*

Plato *Epiſt. IX.* Οὐκ ἀπὸ τῦ βελτίστε πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχονται: *non ſine dolo ad rempublicam accedunt.* Vide Exempla plurima apud Paulum Leopardum *Emendat.* lib. I. Cap. XXI. Sed ex Ellipſeως ignoratione frequenter in hac loquutione vertenda errarunt viri docti. Sic apud Polyb. lib. VI. τὸν ἀπὸ τῦ κρατίστε χρηματισμὸν, *ab optimo* (animo,) i. e. *ſine fraude partas divitias:* Muſculus vertit, *a potentiſſimo acceptum*, et apud eundem, alibi modo vertit ἀπὸ τῦ κρατίστε, *a ſupremo;* modo *ab ipſo imperatore*, ut ab eodem viro docto monitum. Ex quibus videmus, quam neceſſaria ſit Ellipſεως doctrina, et quam turpiter ſe dederint aliquando Interpretes, qui genium linguae, et loquutiones in ea defectivas, haud ſatis perſpexerint, plene autem dixit Herodot. III. 135. ἀπ' ὐδενὸς δολερῦ νόυ, *nullo dolo.*

Ceterum ſextus caſus θυμῷ ſubauditur in ἑκόντι, quod pro adverbio vulgo habetur, ſign. *ſponte.* eſt enim ablativus vocis ἑκὼν, *voluntarius*, unde plene, ἑκόντι θυμῷ, *animo voluntario*, vel νόῳ: Sic ἀέκοντι νόῳ, dixit Apollon. II. 769.

Item θυμῷ, vel φρεσὶ, ſubint. in συνθέσθαι, pro *mentem advertere*, ut *Iliad. α.* v. 76. — σὺ δὲ σύνθεο,

tu vero (mentem) *adverte*, perperam redditur, *paciscere*. Additur *Iliad. VII.* 44.

Τῶν δ' Ἕλενος Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ βουλήν.

et φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν. *Od.* α. v. 328.

* 2. Cor. X. 6. ἐν ἑτοίμῳ ἔχομεν sc. θυμῷ, idem quod ἑτοίμως ἔχειν. *S.*

* Item in βάλλεσθαι absolute posito. Homerus Od. A. v. 235.

Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο Θεοὶ, κακὰ μητιόωντες. f. ἐν θυμῷ. l. ἐν φρεσὶ. Hesiodus plene habet Ἐργ. v. 297. Ἐν θυμῷ βάλληται. Homerus Α. v. 453. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Sic τὸ, agitare, ἐλλιπῶς apud Ciceronem L. I. Offic. c. 24. quod plene habet idem pro Fontejo c. VI. *Saepius eandem rem animis agitare:* et alibi. Epictetus Enchir. c. XXIV. φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Malim hic θυμὸν, quam ἄνθρωπον; vel σεαυτὸν, ut aliis videtur. Sic etiam Terentius: *non cognosco vestrum tam superbum.* sub. *animum.* v. ἦθος. Thucydid. L. III. c. 43. ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα. *candide dicta. Schw.*

Θ Υ Ρ Α, *Janua.*

Attica ἐλλείψει, ἡ αὔλειος dicitur pro ἡ αὔλειος θύρα; (janua) *exterior.* Herodian. IV. 1. VII. 5. 9. Lucian. *Toxar. p.* 43. τήν τε αὔλειον ἀποκλείειν, *januam exteriorem occludere*, supple θύραν. sic Aristoph. τῆς αὐλείας dixit in *Pace* v. 982. conf. Ἐκκλ. 960. τῆς αὐλείας παρακύπτουσι sc. θύρας, *ab exteriore* vel

* ΘΥΡΕΟΣ, *Scutum.*

In ἀνδρομήκης. Onosand. c. XX. ὥςε σκέπειν ὅλα τὰ σώματα τοῖς ἀνδρομήκεσιν. f. θυρεοῖς. *Schw.*

* ΘΥΡΙΣ, *Fenestra.*

Aristoph. Θεσμοφ. 797. ubi in ἐγκύψαι subaudi ἐκ θυρίδος, *ex fenestra capite leviter exerto prospicere.* Plene dixit v. 804. παρακύπτειν ἐκ θυρίδος. *L.*

ΘΥΣΙΑ, *Victima.*

Vt in τὸ χαριςήριον reticetur θῦμα: ita in ἡ χαριςήριος aliquando subint. θυσία. Plene autem θυσίας χαριςηρίας dixit Dion. Halic. lib. V. p. 323. et 415.

* Sic εἰρηνικὴ. 1. Reg. III. 15. *S.*

Eadem ellipsi, περὶ ἁμαρτίας dixit Paulus *Rom.* VIII. 3. pro θυσίαν περὶ ἁμαρτίας, *sacrificium pro peccato.* Item in προσφέρειν et ἐπιτελεῖν subinde deest θυσίας. Auctor. *Epist. ad Hebr.* V. 3. Καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν: *et propter hanc debet, sicut pro populo, ita etiam pro se ipso offerre* (victimas) *pro peccatis.*

* Additur omissum alias nomen in eod. cap. V. 1. ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. *B.*

Vide etiam c. X. 6. Aelian. *Var. Hist.* XII. 61. Καὶ καθ' ἕκαςον ἔτος ἐπετέλουν, αὐτῷ supp. θυσίας: *Et quotannis rem sacram ipsi faciebant.*

* In

* In ποιεῖν. Luc. II. 27. τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ. Sic et ex Latinis Virgilius:

Cum faciam vitula pro frugibus.

Ad quem locum evolve Jo. Lud. de la Cerda. *S.*

I.

* ΙΔΙΟΣ, *Proprius.*

Κατὰ καιρὸν sc. ἴδιον, (suo) *tempore.* Joann. V. 4. Ἄγγελος κυρίου κατὰ καιρὸν κατέβαινε 1. Tim. VI. 15. *S.*

* ΙΔΩΝ, *Videns*

Subauditur haec vox in illis Homeri Iliad. Z. v. 480. Ἐκ πολέμου ἀνιόντα. et Il. I. v. 77. τίς ἂν τάδε γηθήσειε. cf. Eustathius p. 618. l. 18. *Schw.*

* ΙΕΡΑ, *Sacra, Sacrificia.*

Homer. Ιλ. Β. v. 400.

Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων.

Aliusque alii faciebat immortalium Deorum.

ubi in ἔρεζε supple ἱερά. Supplet ipse Homerus Ιλ. α. 147.

Ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας

Vt nobis Apollinem places sacris factis.

Ita Graeci verbis δρᾷν et ποιεῖν, latini autem verbo *facere* utuntur.

Ejusdem vocabuli ellipsis etiam esse videtur in verbo κατάρχεσθαι, vel κατάρξασθαι, quando ponitur pro *crines* vel *pilos victimae e fronte abscindere, et*

tanquam prima libamina igni in ara accenso imponere, ut apud Aristoph. Av. 960. Eurip. Electr. 800. vel *pro aqua lustrali victimam adspergere*, ut apud Eurip. *Iphig. Taur.* 40. et 56, conf. 54. 58. 622. Nam inde patet, κατάρξασθαι generatim esse *sacra auspicari*, κατάρξασθαι ἱερῶν, vel κατάρξασθαι τῆς σφαγῆς τῶ ἱερεία. *L.*

* ΙΕΡΕΥΣ, *Sacerdos.*

In multis Sacerdotum speciebus absolute positis sub. ἱερεῖς. In Εἰρηνοδίκαι. et Σπενδοφόροι. *Feciales.* Dionysius Hal. L. II. p. 131. et L. I. p. 17. In στεφανηφόροι. *Flamines.* Id. L. II. p. 124. In ἐπιμήνιοι s. ἐπιμηνιεύοντες. *Epimenia celebrantes*, *procurantes*, in Psephismate Sigeorum p. 8. v. cl. Chishull in not. p. 11. Sic apud Latinos in *Dialis*, *Martialis*, *Quirinalis* cet. sub. *Sacerdos.* v. Sanctii Minerv. L. IV. c. 4. *Schw.*

ΙΕΡΟΝ, *Templum.*

In τὸ τῆς Ἀφροδίτης, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ τῆς Δήμητρος, supple ἱερὸν, *templum Veneris*, *Minervae* &c. Aristoph. *Thesmosph.* p. 779. Οὗτος σὺ ποῖ θεῖς; *heus tu, quonam curris?* Εἰς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν: *in severarum Dearum* sc. *templum.* idem *Lysistr.* p. 889. Παρὰ τὸ τῆς Χλόης: *prope est* (templum) *Chloes*, i. e. *Cereris.* Vide ibi Bisetum.

* Δελφίνιον. Harpocration in hac voce, et ἐπὶ Δελφινίῳ. *S.* v. Thucyd. VI. 54.

* Μα-

* Μουσεῖον subaudi ἱερὸν. v. Herm. Conring. *antiqq. Acad.* p. 11. Cic. *pro Archia* c. XI. Diog. Laërt. V. 51. VII. 15. *B.*

* Non plene Ellipsis videtur suppleta per v. ἱερὸν, quod est natura sua adjectivum, sed assumi praeterea debet δῶμα; vel οἴκημα. *sacra domus*, *aedes.* Ellipsis adjectivi ἱερὰ occurrit II. Tim. III. 15. Πᾶσα γραφὴ (ἱερὰ) θεόπνευστος. quam v. 15. ἱερὰ γράμματα appellat. Pertinet enim τὸ, θεόπνευστος, non ad Subjectum, sed Praedicatum, quo nimirum illorum ἱερῶν γραμμάτων θεοπνευστία comprobatur. Τὸ, ἱερὸν, suppressum latet in illo Matth. XV. 5. Δῶρον s. ἱερὸν ἐστω. quod probat Marc. VII. 11. ubi Κορβᾶν appellatur. Allatis ab auctore exemplis ἐλλιπῶς positis addimus sequentia. Ἐν τῷ Διονυσίῳ. Thucydid. L. VIII. c. 93. et ἡ ἐν Διονύσου ἐκκλησία. Id. c. 94. In τὸ, Ποσειδώνιον, Δημήτριον, Ἀθήναιον aliisque latet ἱερὸν δῶμα. Additur ἱερὸν in Psephism. Sigeorum v. 35. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς. In Cebetis πιν. c. I. ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ. Apud Isaeum p. 55. Ἐν τοῖς ἱεροῖς — τοῦτο μὲν ἐν Διονύσου — τοῦτο δὲ ἐν Πυθίου. Denique in Στρατηγὸς Luc. XXII. 4. plene στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ legitur ibidem v. 52. coll. Actor. IV. 1. et V. 24. Eadem Ellipsis apud Latinos quoque obtinuit. Cicero ad div. L. VIII. ep. 4. *Sed cum Senatus habitus esset ad Apollinis.* Horatius L. I. S. IX. v. 35. *Ventum erat ad Vestae.* s. *aedes.* cf. cl. Taylor ad Marmor Sandwic. p. 69. et Sanctius in Min.

L. IV. c. 4. ubi differentia inter ἱερὸν et ναὸς: *domum* et *aedes* declaratur. *Schw.*

*ΙΚΑΝΟΣ, *Sufficiens*, *idoneus.*

Reticetur haec vox in illis Macarii Homil. XI. p. 136. καὶ πῶς τις, ἵνα ἐξεύρῃ. Occurrit haec vox cum alibi, tum Luc. VII. 6. οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς, ἵνα &c. II. Cor. II. 16. Καὶ πρὸς ταῦτα τίς ἱκανός. *Schw.*

ΙΜΑΣ, *Lorum*, *Cingulum.*

In Κεστὸς, vid. Hesſ. in κεστὸν ἱμάντα, κεστὸν ἱμάντα dixit Dio Chryſoſt. *Orat.* XL.

ΙΜΑΤΙΟΝ, *Veſtimentum.*

Ἱμάτιον videtur ſubaudiri in ἐπιβάλλειν, et περιβάλλειν, quando abſolute occurrunt pro *tegere* ſe, ut Marc. XIV. 72. καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. 2. *Reg.* VIII. 15. καὶ περιέβαλεν ἐπὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Ἐπιβάλλειν ἱμάτιον eſt *Num.* IV. 6. et ἐπιβάλλειν φᾶρος. Eurip. *Electra* v. 1221. Ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἐμαῖσι.

* Vide Bos *Exercit.* ad Marc. XIV. 72. Lucianus *Dial. Deorum* p. 205. ὅταν ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, *quando tunica obtectus in petra dormit.* *S.*

Plurale ἱμάτια elegantur omittunt in adjectivis quibusdam neutr. v. gr. dicunt φορεῖν λευκὰ, μέλανα, πένθιμα, ποικίλα, ἄνθιμα, μαλακὰ, ἁλουργῆ, *geſtare alba*, *nigra*, *lugubria*, *verſicoloria*, *florida*, *mollia*, *purpurea* &c. ſupp. ἱμάτια, *veſtimenta.* Artemidor. *Oneir.* II. 3. — διὰ τὸ τοὺς ἀποθανόντας ἐν λευκοῖς ἐκφέ-

ἐκφέρεσθαι: *propterea quod mortui in albis efferantur.* ſupple ἱματίοις, *veſtimentis.* Joann. *Evang.* XX. 12. — ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, *angelos in albis ſedentes.* LXX. Interpr. *Exod.* XXXIII. 4. — κατεπένθησεν ἐν πενθικοῖς. Comicus in *Pluto* Act. V. *ſ.* 3. Ἑκοῦσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα: *tua ſponte enim ades verſicoloribus* (veſtibus) ubi vetera Scholia deeſſe docent ἱμάτια. *Matth.* XI. 8. Οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες, *qui mollia geſtant.* Aelian. *Var. Hiſt.* XII. 32. ἁλουργῆ pro ἁλουργῆ ἱμάτια, *veſtimenta purpurea* dixit. Apud Latinos ſimili Ellipſi *coccina, janthina* &c. dicuntur. v. Obſ. Miſc. Vol. V. p. 56.

* Ἱμάτιον deeſt quoque in κροκωτὸν, ut monet Biſetus ad Ariſtoph. *Lyſiſtr.* 44. Item verba ἀμπέχεσθαι, et ἀναβάλλεσθαι, pro *indutum eſſe* interdum per ellipſin nominis ἱμάτιον ponuntur. v. Ariſtoph. *Veſp.* 1145. *Acharn.* 1023. *Veſp.* 1147. Idem dicendum eſt de verbo ἀποδύεσθαι pro *veſtem exuere,* Ariſtoph. *Ran.* 654. conf. *Veſp.* 1152. nec non de ἐκδύεσθαι, *exui* (veſtibus,) apud eundem Ariſtoph. Lyſiſtr. 919. et 924. In Κρητικὸν, i, e. *Creticum* (amiculum,) Theſmoph. 737. eadem ellipſis eſt, quia jungitur verbo ἀποδύεσθαι. *L.*

* Item in φλόγινα, ὑσγινοβαφῆ, *flammei et byſſini coloris.* Aelian. V. H. L. IX. 3. Ταραντῖνα. Id. L. VII. 9. In ὑπέρλεπτα καὶ μόλις ὁρατὰ apud Philoſtrat. Icon. L. II. p. 853. qualia ſpecialiori nomine dicta ſunt ὀθόνια. In ἐγκαλύπτειν et συγκαλύπτειν. apud Xeno-

Xenophont. L. VIII. K. Π. p. 550. 551. f. ἑαυτὸν ἱματίῳ. In περιβάλλειν ellipsis expressa est apud Lucian. T. III. p. 53. Λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος. *Schw.*

ΙΠΠΟΣ, *Equus.*

Deest ἵππος in ὁ κοππατίας et ὁ σαμφόρας. quomodo appellati sunt Equi literis Q. κόππα, et C *san*, sive *sigma* insigniti. Aristoph. *Nub. p.* 124.

Ὅτ' ἐπριάμην τὸν Κοππατίαν item in ὁ ζύγιος, Comic. in *Nub.* p. 130.

> Οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας.
> *Neque tu ipse, neque jugalis, neque sampboras.*

Verba ἐλαύνειν et ἐξελαύνειν, saepius absolute occurrunt, ut in iis subaudiri debeat ἵππον, sign. *equo vehi, equitare*, et *exequitare*, *Xenoph.* K. Π. 1. 11. Plene Aristoph. *Nub.* 1275.

* In τέλειος, quae vox *justae aetatis equum* denotat. Exempla habet Kühnius ad Aelianum V. H. 7. 13. *S.*

* Item in κανταυρίδαι et καπποφόροι apud Lucianum, et in λυκοφόροι apud Strabonem, deest ἵπποι. v. Scal. ad Varr. p. 107. Nec non in σειραφόροι i. e. *equi funales*, seu *equi, qui utrinque ad exteriorem partem jugi sunt loris vincti.* Aristoph. *Plut.* 1303. Aeschyl. *Agam.* 851. et 1649. Ex duobus σειραφόροις equis dictus δεξιόσειρος, *qui in dextra jugi parte.* Sophocl. Antig. quem Sophocl. *Electr.* 724. vocat

cat δεξιὸν σειραῖον, *dextrum funalem. Funales equi* dicti etiam παράσειροι sc. ἵπποι. Soph. *Orest.* 1019. Potest etiam ἵππος deesse in φασιανὸς apud Aristoph. *Nub.* 109. *L.*

* In κέλης. *equus desultorius*, plene Homerus Od. *E.* v. 371. κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. Apud Latinos quoque *equus* saepe supprimitur. Virgilius L. X. Aen. v. 575. *bijugis infert se Lucagus albis. Quadrupedes.* Ovidius Met. L. IV. 217. *Schw.*

*ΙΣΤΙΟΝ, *Velum.*

Haec vox omittitur in verbo ὑφέσθαι, pro (vela *contrahere*, vel *submittere* (quod facere navigantes vento increbescente solent) Sophocl. *Electr.* 336. Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ. *Nunc vero me victam malis navigare* (velis) *contractioribus oportet.* (vel velis submissioribus) ubi Schol. ὑφειμένη, μὴ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπετασάσῃ, ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μοι ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως. μεταφορικῶς δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἱ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες, ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων. h. e. ὑφειμένῃ *mibi, postquam totum velum non explicui, sed potius contraxi et submisi.* h. e. oportet me submisse et suppliciter loqui. Ducta metaphora a navigantibus vela quaedam contrahentibus, ubi venti impetum sustinere nequeunt. *L.*

*ΙΣΤΙΟΝ, *Velum.*

Vide supra in Δρόμος p. 62. *S.*

ΙΣΧΑΣ,

ΙΣΧΑΣ, *Ficus.*

In ἡ καρικὴ, Lucian. *Vit. Auct.* 381. παλάθας τῶν καρικῶν: *caricarum massas.*

* ΙΧΘΥΣ, *Piscis.*

Haud dubie omittitur in Βύγλωσσος, *piscis*, qui latine *solea*, in Μελάνουρος, Κέρκουρος, Ἵππουρος et similibus. v. Hesych. Ἰχθὺς deest apud Menand. in *fragm.* p. 148. ex Athenaeo VII. τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἑψητοὺς φέρον. ubi ἑψητοὶ sc. ἰχθύες sunt coqui soliti pisces. Terent. *Andr.* II. 2. 31. ἑψητοὺς transtulisse videtur, *pisciculos minutos.* Conf. Aristoph. *Vesp.* 677. ubi Schol. τοῖς ἑψητοῖσι, τοῖς ἰχθυδίοις. Eadem ellipsi etiam τηγανιστοὶ dicuntur (pisces,) *qui in sartagine cocti edebantur.* *L.*

* In ἔλλοψ sign. *mutus.* Lycophron v. 196. ubi Schol. Gr. πᾶς ἰχθὺς: unde τὸ, ἐλλοπιεύειν, *piscari* apud Theocritum. *Schw.*

K.

ΚΑΙΡΟΣ, *Tempus.*

Supprimitur ablativus καιρῷ, in quibusdam loquutionibus, ut: ἐν δέοντι *opportuno*, οὐκ ἐν δέοντι; *non opportuno* sc. καιρῷ, *tempore.* Aristoph. *Pace* p. 640. κἂν δέοντι τῇ πόλει. Thucyd. l. 1. p. 73. ἐν τῷ παρόντι. ubi Schol. καιρῷ δηλονότι, Euripid. *Med.* v. 1277. — ἐν δέοντι γὰρ v. Jens. *Lect. Luc.* II. 18. 265. sic ἐν δὲ τούτῳ, apud Thucyd. lib. III. p. 190. ubi Schol. καιρῷ. sic ἐν τῷ παρόντι, ut Lat. *in*

prae-

praesenti, apud Dion. Halic. VI. pag. 352. Lucianum et alios. saepe etiam additur.

* Sic ἐν μέσῳ sc. καιρῷ, *interea*, cujus locutionis exempla congessit Stanleius ad Aeschyli Supplices v. 743.

Καιρὸς porro pro εὐκαιρία positum omittitur in illo Arriani I. p. 28. ὡς ἑκάστοις προὐχώρει sc. καιρὸς, *quemadmodum cuique suppetebat* (occasio.) *S.*

* In δείλης apud Homer. Il. Φ. v. 111. potest subaudiri καιρὸς. In ἐν ὀξεῖ. Onos. c. XXV. plene c. XI. ἐν ὀξεῖ καιρῷ. In ἐν τῷ παραυχόντι, *commodo tempore*: plene Plutarch. in Caes. p. 711. τῷ καιρῷ τότε παρατυχόντι μὴ χρησάμενος. Persaepe apud Latinos etiam v. *tempus* omittitur. Sic Horat. L. II. Od. XVI. 25. In *praesens laetus*. Cicero ad div. L. IV. ep. I. Multo ante s. *tempore*. Id. L. IV. ep. IV. In *perpetuum facere*. In *vernum*, *aestivum*, *hibernum* s. *tempus*: quod genus loquendi exquisitum vocat Gronovius L. III. Obs. 24. *Schw.*

KAKON, *Malum.*

Saepe subintelligitur in verbo πάσχειν. *Gal.* III. 4. Τοσαῦτα (sc. κακὰ) ἐπάθετε εἰκῆ, *tanta* (mala) *perpessi estis frustra.* Sap. XII. 27. Ἐφ' οἷς γὰρ αὐτοὶ πάσχοντες ἠγανάκτουν. Plura exempla adduxerunt Hombergius *in Parergis sacris* ad eum locum. et in editione minore in 8. p. 5. sq. Danzius *de jure talionis* p. 9. sq. Supplet autem Artemidorus 4. 67. Καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν τι πάσχουσι, *et bonum et malum quid*

' *quid sustinent.* Eundem tamen sensum habet subintellectum adverbium κακῶς. Libanius *epist.* 35. earum, quas nuper edidit Cl. Wolfius: Στρατήγιος ἐπὶ τῆς σῆς ἀρχῆς πάσχει κακῶς. *Strategius sub tuo imperio mala patitur. S.*

* Κακὸν omittitur in ἀπαυρεῖν, et ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, i. e. ἐπαυρεῖν κακὸν ἕνεκα βασιλῆος, et ἐπαυρεῖν κακοῤῥαφίας i. e. ἐπαυρεῖν κακὸν ἐκ κακοῤῥαφίας. Additur κακὸν Odyss. 6. v. 106. Μήπω τι κακὸν μὲν μεῖζον ἐπαύρῃ. v. Graev. *Lect. Hes.* p. 29. Eadem vox interdum subintelligenda in verbo ἀπολαύειν, quod Graece saepe de malo usurpatur. Lucian. in *Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primum incluso,* ὁ μὲν δίκαια ἔπαχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Saepe additur ab Luciano v. c. in Pseudol. οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κατὰ τοῦ σου στόματος ἀπολαύειν. Plura exempla dabit Jensius *Lect. Luc.* L 4. p. 24. sq. In verbo πάσχειν modo ἀγαθὸν, modo κακὸν deest, quia πάσχω τοῦτο graecis nihil aliud notat, quam *hoc mihi accidit.* Ἀγαθὸν additur ab ipso Aristoph. Ἐκκλησ. 888. *L.*

*ΚΑΛΛΙΟΠΗ, *Calliope Musa.*

In voce Μοῦσα vel Θεὰ, quando absolute ponuntur, subauditur ex Scholiastarum mente Καλλιόπη. v. Schol. Gr. ad Homeri Iliad. L. I. v. 1. et Servius ad Virgil. Aen. L. I. v. 12. *Schw.*

*ΚΑ-

* ΚΑΛΟΣ, *Pulcher.*

In illis Xenophont. L. VI. K. A. p. 350. οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ ſ. καλά. Plene ibidem p. 349. οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ καλά. et alibi ſaepe. *Schw.*

ΚΑΛΥΜΜΑ, *Velamen.*

In phraſi κατὰ κεφαλῆς ἔχειν, ſubint. κάλυμμα vel ἱμάτιον, vel ſimile. 1. *Cor.* XI. 4. Πᾶς ἀνὴρ προσευχόμενος — κατὰ κεφαλῆς ἔχων. Plutarch. in *Apophtheg.* p. 200. plenius dixit κατὰ κεφαλῆς ἔχειν ἱμάτιον.

* ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ, *Vocatus.*

Vox haec ſuppreſſa latet in verbis Actor. XIII. 9. Σαῦλος, ὁ καὶ Παῦλος ſub. καλούμενος. Sic occurrit apud Herodot. L. IV. c. 8. Απικέσθαι ἐς τὴν νῦν Σκυθίην χώρην καλεομένην, et L. I. c. 57. Τοῖσι νῦν Δωριεῦσι καλεομένοισι. Pro quo eſt apud Diodorum Sic. L. I. Θαλῆς μὲν ὢν εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὀνομαζόμενος. ut Wolfius ad l. c. notat. Sic Athenagoras in Legat. pro Chriſt. p. 115. ὅση περ ἐν Δήλῳ ἡ τροχοειδὴς καλεομένη. *Schw.*

* ΚΑΡΔΙΑ, *Cor.*

In δάκνεσθαι. Xenophon L. I. K. Π. p. 36. Ακούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. ſ. τὴν καρδίαν: uti ſuppletur ab Ariſtophane in Acharnenſ. v. 1. Δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. v. ibi Kuſterum, qui plura exempla affert. Eodem fere loquendi modo eſt Actor. II. 37. Κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ et c. VII. 54. Διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν. *Schw.*

ΚΑΡΠΟΣ, *Fructus.*

Τὸ προβάλλειν absolute aliquando occurrit pro προβάλλειν καρπὸν, *producere fructum.* plene προβάλλειν καρπὸν dixit Julianus *Orat.* V. pag. 169. ἤδη δὲ καὶ καρπὸν ἐξ ἑαυτοῦ προβάλλειν. elliptice Lucas *Evang.* XXI. 30. de ficu aliisque arboribus, ὅταν προβάλλωσιν ἤδη. Additur in καταβαλεῖν. Xenoph. Oecon. XVI. 11.

* Sic ποιεῖν. *Matth.* XIII. 23. Nam ποιεῖν καρπὸν est *fructum proferre*, ut v. 26. et *Matth.* III, 8. plene profertur. *B.*

ΚΑΤΑΒΟΛΗ, *Fundamentum.*

Deest hujus vocis Genitivus in locutione, ἐκ καινῆς. plene enim diceres, ἐκ καινῆς καταβολῆς vel κρηπῖδος. Thucyd. lib. I. c. 92. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς. ubi Schol. δηλονότι κρηπῖδος, quod idem significat. Philostrat. *Vit. Apollon.* lib. VI. c. 11. καὶ ἐνίκα ἐκ καινῆς. Xiphilin. *Severo.* p. 343. καὶ πολλὰ μὲν ᾠκοδομήκως ἐκ καινῆς. vid. etiam vocem Ἀρχή.

*ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ, *Aëris constitutio.*

Ἡμέρα, *dies* esse vocabulum non per se, sed subaudiri dicit Eustathius, φάσις, vel κατάστασις τοῦ ἀέρος, *illuminatio mitis*, aut *placida aëris constitutio. L.*

*ΚΑΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΣ, *Delatus.*

Supple hanc vocem in Homeri Iliad. Γ. v. 61. ὅς εἶσιν διὰ δουρὸς, ὑπ' ἀνέρος, ubi schol. Gr. προσληπ-

λητέον δὲ τὸ, καταφερόμενος. Item Il. Δ. 276. Νέφος — ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς. *Schw.*

*ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ, *Habitantes.*

In οἱ περὶ Τύρον καὶ Σιδῶνα. conf. Act. IX. 22. et Polyb. L. III. p. 221. τὰς ἐπὶ τά δε τῦ Ταύρυ κατοικῦντας; vel περιοικῦντες, ut est apud Diodor. Sic. L. II. p. 137. D. *Schw.*

*ΚΕΙΜΕΝΟΣ, *Positus.*

Deest haec vox in variis locutionibus e. g. οἱ ἐν ἀξιώμασιν sub. κείμενοι, vel ὄντες. Expressit Ellipsin Athenaeus L. I. c. XI. Τοῖς ἐν ἀξιώμασιν ἥρωσιν κειμένοις. In τὰ ἐπὶ θαλάσσῃ. s. κείμενα. Pausanias L. IV. c. 20. Αἱ κύκλῳ πόλεις. Strabo L. XIII. Εἰς τὰς κύκλῳ ἀγρὰς. Marc. VI. 36. In πέριξ. v. Actor. V. 16. Xenophont. L. I. K. Π. p. 49. In μεταξύ; plene Polybius T. I. p. 338. ὑπερβολήν τινα μεταξὺ κειμένην. et T. I. p. 542. Τοῖς πρὸς τὰς δύσεις μέρεσι κειμένοις. Sic etiam Latini interdum suppressam habent vocem *situs*, *positus*. Cicero ad div. L. XIV. ep. 2. *Sed video in te esse omnia.* et paullo ante: *verum haec non sunt in nostra manu.* Plene habet Sallustius Iug. c. XXXIII. *In vestra manu situm est:* apud quem plura exempla. *Schw.*

*ΚΕΡΑΣ, *Cornu.*

Apud Tacticos et historicos saepe τὸ δεξιὸν et εὐώνυμον absolute posita reperiuntur, et subauditur κέρας, cuius ellipseos suppletae exempla cum ali-

 bi

bi occurrunt, tum apud Polyb. T. I. p. 49. T. II. p. 953. *Schw.*

* ΚΕΦΑΛΗ, *Caput.*

In ἀλγέω τὴν. Callimachus *epigr.* 34.

> Ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς, ἔπος τόδε πικρὸν ἀκέων.
> *Semper* (caput) *dolet*, *acerbum hoc verbum audienti.*

Supplendum ex mente Bentleii: ἀλγέω τὴν κεφαλὴν, quod ipſum elliptice pro ἀλγέω κατὰ τὴν κεφαλὴν poni obſervat Auctor noſter infra in Κατὰ.

Item in ἀποτέμνεσθαι, quod ſimpliciter poſitum apud Graecos recentiores paſſim occurrit, ſemper omitti τὴν κεφαλὴν, prolixe oſtendit Kuhnius *Quaeſt. Philol. Pent.* 5. p. 12. In καλύπτεσθαι et ἐγκαλύψασθαι ſubint. τὴν κεφαλὴν. 1. *Cor.* XI. 9. quod additur v. 7. *S.*

* In κατ᾽ ἄκρης apud Homer. Iliad. N. 772. ſ. κεφαλῆς. *a culmine.* v. Euſtathium ad h. l. p. 940. l. 37. v. κορυφή. *Schw.*

* ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, *Summa.*

In ἀρχαῖον, quando abſolute ponitur, ſubauditur κεφάλαιον; vel etiam δάνειον. *Sors, antiquum mutuum.* Athenaeus L. XIII. ὥστε οὔτε τόκους, οὔτε ἀρχαῖον ἀπεδίδου. v. Hoogeveen ad Viger. p. 136. *Schw.*

* ΚΙΘΑΡΑ, *Cithara.*

Apud Ariſtoph. *Theſmoph.* 126. κρούματα Ἀσιάδος ſunt *pulſus* ſeu *ſoni Aſiadis citharae.* Subintelligendum

dum igitur eſt κιθάρας, non vero γῆς, ut quidam interpretes voluerunt, quaſi de pulſatione terrae ſeu ſaltatione loqueretur Comicus. Cithara ſc. Ἀσιὰς dicta, quod a Lydis in Aſia primum inventa crederetur. Addit Eurip. in *Cyclope* v. 442.

— Ἀσιάδος ἐκ ἂν ἥδιον ψόφον
— Κιθάρας κλύοιμεν — — —

v. Kuſt. ad Ariſtoph. Theſmoph. 126. Spanhem. ad Callim. p. 467. *L.*

* ΚΙΝΔΥΝΟΣ, *Periculum.*

Hanc vocem Doctiſſ. Kuſterus ad Ariſtoph. *Ran.* 193. ſupplet in loco Plut. ex libro: *Ne ſuaviter quidem vivi poſſe ſecundum Epicurum:* παπαὶ εἰς τὴν γαστέρα τοῖς ἀνδράσιν ἔοικας ἐκπλεῖσθαι, καὶ τὸν περὶ τῶν κρεῶν ἐπάξειν ſc. κίνδυνον, vel etiam πόλεμον. Τὸ κίνδυνον ſubaudiri poteſt in τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς, apud Herodot. in *Calliope* et alios. Plene Dionyſius in *Iſocrate* dixit: τὸν περὶ ψυχῆς τρέχων κίνδυνον. In διαφεύγειν ſaepe ſubaudiendum, e. g. apud Pauſan. *Boeot.* c. 38. *L.*

* Deeſt haec vox in locutione elliptica: ἐν τοῖς ἐσχάτοις εἶναι, apud Dionyſium Hal. aliosque ſaepius obvia. Plenam habet idem Dionyſ. Hal. L. IX. p. 625. τὰ οἰκεῖα ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα κινδύνοις. Sic apud Latinos eſt, *in extremis eſſe*, *extrema omnia experiri:* in quibus τὸ, *pericula;* l. *periculis* ſubaudiri debet. *Schw.*

* ΚΛΑΔΟΣ, *Ramus.*

In ἱκετήριοι ſub. κλάδοι apud Polyaen. L. IV. p. 353. μετὰ ἱκετηρίων ἀυτὸν ἐδέξαντο. ſ. κλάδων. Diodor. Sic. L. XVII. Καὶ μεθ' ἱκετηρίων δεηθέντων τῶν Ινδῶν. Ita certe ſupplet Sophocles Oedip. v. 3. Ικετηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. *ſupplicibus ramis coronati.* Poteſt etiam ſubaudiri θαλλός. Hanc vocem habet Herodian. L. VII. c. 8. §. 19. Ικετηρίας θαλλὰς καὶ τέκνα προτείναντας. *Schw.*

* ΚΛΗΡΟΣ, *Sors.*

In ἔλαχε, Lucae I. 9. conf. *Act.* I. 17. ubi ſuppletam habes Ellipſin. *S.*

* ΚΛΙΜΑ, *Clima.*

In τὰ πρὸς Ἕω, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς ἄρκτον, πρὸς ἑσπέραν ſubaudi κλίματα. Plene eſt apud Dionyſ. Hal. L. I. p. 8. Απὸ δὲ μεσημβρινοῦ κλίματος ὁ λῖρις Μιντοῦρναν παραμειβόμενος. Poſſit etiam adſumi μέρη, quod habet Polybius T. I. p. 541. Τὰ πρὸς ἀνατολὰς μέρη. *Schw.*

ΚΛΙΝΗ, *Lectus.*

In phraſi στρωννύειν ἑαυτῷ, ſupple κλίνην, ut in *Act. Apoſt.* IX. 34. στρῶσον σεαυτῷ.

In παρασκευασθῆναι apud Herodian. L. I. c. XVI. §. 12. In κατακλίνειν apud Polyaen. L. VIII. p. 801. Poteſt etiam ſubaudiri λέκτρον; vel λέχος. Sic apud Latinos interdum *lectus* ſubauditur ἐλλειπτῶς. Plinius L. VII. ep. XXVII. §. 7. *Iubet ſterni ſibi prima domus parte*, ſ. *lectum*. *Schw.*

* ΚΟ-

* ΚΟΓΧΗ, *Concha.*

In Πελωρὶς apud Alciphronem *Epist.* I. 2. quae vox apud Clementem Alex. et Athenaeum, quod Berglerus obſervat, ſuppleta occurrit. *S.*

* ΚΟΙΛΙΑ, *Venter.*

In ἡ ἄνω et κάτω, *ſuperior* et *inferior.* Hippocrates *aphor.* 4. 4. Φαρμακεύειν θέρεος μὲν μᾶλλον τὰς ἄνω, χειμῶνος δὲ, τὰς κάτω. *Purgandum, aeſtate quidem ſuperiores* (ventres:) *hieme vero inferiores. S.*

ΚΟΙΝΟΝ, *Commune.*

In φράσει, τί ἐμοὶ καὶ σοί; *quid mihi tecum?* τί ἐμοὶ καὶ ἐκείνῳ; *quid mihi cum illo?* reticetur κοινὸν, vel plenius, κοινὸν πρᾶγμά ἐστι: *commune negotium eſt:* Additum reperitur illud κοινὸν in ſimilibus dicendi generibus. Lucian. in *Icaromen.* p. 196. Τί ἂν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; *quid alae cum oculo, commune eſt?* et *Adverſus Indoct. p.* 312. Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ; *quid commune cani et balneo? quid cani cum balneo?* Aelian. *Hiſt. Anim.* XIV. 25. Μηδὲν εἶναι βοὶ κοινὸν ἅμα καὶ δελφῖνι: *nihil eſſe bovi commune cum delphine.* Max. Tyr. *Diſſert.* XXXIII. p. 336. Οὐδὲν φιλοσοφίᾳ καὶ ἡδονῇ κοινόν: *nihil philoſophiae cum voluptate eſt commune.* Ita Achill. Tat. lib. VI. p. 387. Τί ἐμοὶ καὶ Θερσάνδρῳ κοινόν; Eurip. *Jon.* 1284.

Τί δ' ἐστι Φοίβῳ, σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;

Polyb. *Exc. Leg.* 1327. οὐδὲν αὐτοῖς εἶναι καὶ Ῥωμαίοις κοινόν.

* Occurrit apud Arrianum citante Gellio I. 2. Ergo non ex ſolo hebraiſmo dijudicanda eſt haec loquendi formula, prout oſtendit J. H. Majus fil. *Obſerv. Sacr.* lib. I. p. 18. ſeq. Adde Druſium *Miſc.* 2. 26. *S.*

* Adde Anacreont. Od. XVII. p. 55. Τί πλειάδεσσι κἀμοί; Τί δ' ἀστράσιν Βοώτεω; Omiſſa voce κοινὸν ſolummodo τὸ, πρᾶγμα habet Themiſtius Orat. XXIX. p. 345. B. Ἀλλ' ἐμοὶ, καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ ἐδὲ πρᾶγμά ἐςι. Hanc ellipſin etiam Latini ſequuntur inprimisque Cicero. Sic ille ad diverſ. L. XIII. ep. 19. *Sed ea cauſſa etiam cum aliis compluribus* ſ. *communis eſt.* L. XIIII. ep. I. *Cum Patrone Epicureo mihi omnia ſunt.* ubi Manutius alia inſuper exempla hujus phraſeos ellipticae affert. *Schw.*

ΚΟΛΠΟΣ, *Sinus.*

Et haec vox brevitatis gratia nonnunquam ſupprimitur, praeſertim apud Poetas, cum dicitur. E. gr. ἐν τῷ σῷ, ἐν τῇ σῇ, ἐκ τῶν σῶν &c. Sophocl. *Philoct.* v. 984.

Εἴ μ' ἔτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ:
Si me hicce ex tuo (ſinu) *vi abripiet.*

ubi Scholiaſtes deeſſe docet κόλπων.

* Latet inſuper haec vox, cum de *navigatione* ſermo eſt. Sic Themiſtius Orat. VIII. p. 105. A. ἐκ ὤκνει διαπλέων ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὸν Ἰόνιον. ſ. κόλπον. Thucydid. L. VI. c. 34. περαιωθῆναι τὸν Ἰόνιον. Plene idem L. VI. c. 44. ξυνδιέβαλε τὸν Ἰόνιον κόλπον. *Schw.*

* ΚΟΡ-

*ΚΟΡΔΑΞ, *Cordax.*

Ariſtoph. *Pace* 327. Ἐν μὲν ἂν τουτί μ' ἔασον ἐλκύσαι, καὶ μηκέτι. *At ſine hoc tantummodo ſaltare me, et nil amplius.* Florens Chriſtianus ἑλκύσαι dictum putat eſſe pro κόρδαχ' ἑλκύσαι. Addit Ariſtoph. *Nub.* 540. *L.*

*ΚΟΡΗ, *Puella.*

In παρθενική, quum ſimpliciter pro *virgine* accipitur, et fortaſſe in ipſo παρθένος, quippe quod interdum adjective poni videtur. Dionyſ. *Perieg.* 843. Σὺν καὶ παρθενικαὶ, νεοθηλέες οἷάτε νεβροί. *Simul quoque virgines, recens ablactati velut binnuli.* Muſaeus 54. habet κάλλεα παρθενικάων. Confer eundem v. 130. 133. 160. Item in ἀταύρωτος vel ἀταυρώτη, pro *puella virum nondum experta.* v. Ariſtoph. Lyſiſtr. 217. Nec non in θήλεια Rom. I. 26. item in θηλυτέρα. Plato alicubi plene: θήλειαι κόραι. *L.*

*ΚΟΡΥΦΗ, *Vertex.*

Exemplum hujus Ellipſeos ſuppeditat nobis Homerus Il. Δ. v. 484. — οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. ubi Schol. Gr. κορυφῇ δηλαδή. In καὶ ἄκρης. Iliad. N. v. 772. uti apud Latinos quoque haec ellipſis reperitur. Sic Horatius L. II. Sat. 3. 309. *ab imo ad ſummum moduli bipedalis.* Idem L. II. Epiſt. I. v. 32. *Venimus ad ſummum fortunae* ſ. cacumen: quam vocem ſupplet Lucretius L. V. v. 1456. *Ad ſummum donec venere cacumen.* v. Sanctius in Min. L. IV. c. 4. *Schw.*

ΚΟΣΜΗΜΑ, *Ornamentum.*

In τὸ περιτραχήλιον. Hesych. Ἴθμιον, περιτραχήλιον κόσμημα. Plurale κοσμήματα intellige, in τὰ ἐντάφια, *funebria*, de cujus vocis Ellipsi si cogitasset Vultejus apud Aelian. *Var. Hist.* L. 16. non vertisset τὰ ἐντάφια, *sepulturam.*

* ΚΟΧΛΙΑΣ, *Cochlea.*

In φερέοικος, *domiporta* apud Hesiod. Εργ. v. 571.

Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ.

Quam Ellipsin supplet Athenaeus L. II. c. 22. Ἡσίοδος δὲ τὸν Κοχλίαν φερέοικον καλεῖ. Sic etiam Cicero de divinat. L. II. c. 64. *domiportam* (cochleam) appellat, ut Clericus ad Hesiodi l. c. observat. *Schw.*

ΚΡΕΑΣ, *Caro.*

Vt Latini dicunt *bovilla*, *suilla*, &c. subaudientes *Caro*: sic Graeci βόειον, ὕειον &c. subint. κρέας.

* Aristoph. *Equit.* 1190. ἀλλ' οὐ λαγῷ ἕξεις ὁπόθεν δῷς, ἀλλ' ἐγώ. *At unde leporinas des, non habebis, ut ego.* ubi λαγῷ, pro λαγῷα sc. κρέα. Vnde prov. ἐν πᾶσι λαγῴοις, quod est invitantis, qui lautae mensae spem faciens, leporinam affatim adfuturam dicat. Conf. Aristoph. *Eccles.* 838. Aristoph. *Acharn.* 1042. ὀπτᾶτε τὰ 'γχέλεια. *Assate anguillares* (carnes.) ubi Schol. τὰ ἐγχέλεια, λείπει τὰ κρέα. *L.*

* ΚΡΗΜΝΟΣ, *Praecipitium.*

In ἐπὶ τῶν ἄκρων. Onosander c. VIII. καταςάντες ἐπὶ τῶν ἄκρων. Addit Thucydides. L. VI. c. 97. Ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς. *Schw.*

* ΚΡΗ-

* ΚΡΗΝΗ, *Fons.*

In Nominibus propriis fontium abſolute poſitis τὸ, κρήνη ſubintelligitur e. g. Κασταλία, Ιπποκρήνη, Αρέθουσα, cet. Sic in Μεσσηΐς et Υπέρεια apud Homerum Iliad. Z. v. 457. Schol. Gr. ſupplent κρήνη. Theocritus Idyll. V. v. 126. Ἁ Συβαρῖτις. Plene ibidem v. 146. Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. In iisdem eadem apud Latinos quoque Ellipſis obtinuit; niſi quod interdum etiam vox ſuppreſſa, *fons*, additur. Sic Horatius L. III. Od. XIII. v. 1. *O fons Banduſiae. Schw.*

* ΚΡΙΘΑΙ, *Hordea.*

Ariſtoph. *Equit.* 816. Σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει. *Tu Achilleis veſceris* (hordeis.) Schol. ἐκαλοῦντο Ἀχίλλειαί τινες κριθαὶ, ὡς εὐγενεῖς αὗται. Ergo Ἀχιλλείων ἀπομάττεται, eſt *laute veſcitur.* Ariſtoph. Εκκλησ. 221. Καθήμεναι φρύγουσιν, *ſedentes frigunt* (opſonia.) Schol. λείπει τὸ τρίχας. Sed Faber recte haud dubie pro τρίχας legit κριθάς.

* ΚΡΙΜΑ, *Iudicium.*

In ἀνεκτότερον ἔσται, quod Matth. XI. 22. et alibi in ſacris litteris occurrit, commode ſubaudire poſſumus τὸ, κρῖμα: quemadmodum περισσότερον κρῖμα legitur Matth. XXIII. 14. *Schw.*

* ΚΡΙΣΙΣ, *Iudicium.*

In ἡ ἐπὶ θανάτῳ, (judicium) *mortis.* Artemidorus 4. 35. Ἀλέξανδρος ὁ φιλόσοφος ἔδοξε τὴν ἐπὶ θανάτῳ (ſc. κρίσιν) κατακεκρίσθαι. *Alexander Philoſophus viſus*

visus est sibi morti (adjudicatus.) Idem 4. 62. et 5. 49. Καὶ ὁ πατὴρ αὐτȣ̃ καταδικασθεὶς τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπώλετο. *S.*

ΚΤΗΜΑΤΑ, *Res, Bona.*

Τὰ οἰκεῖα dixit Aelianus, subaudiendum relinquens κτήματα, in *Var. Hist.* III. 22. Ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων, ἕν ὅ, τι καὶ βȣ́λεται, τῶν οἰκείων ἀράμενον: *ut singuli ex liberis civibus, quod vellent, unum aliquod ex bonis suis in humeros sublatum secum auferrent.* Supple κτημάτων. Paullo post addit ipse Auctor: Καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν: *permiserunt ipsi etiam alteram rem sumere.* sic τὰ ἑαυτȣ̃ Thucyd. lib. IV. c. 105. ἐπὶ τοῖς ἑαυτȣ̃, ubi Schol. κτήμασι δηλονότι.

* In οἱ ἔχοντες. Vide, quae infra ad vocem χρήματα.

* Quemadmodum in ἔχειν apud Graecos nonnunquam deest κτήματα, vel χρήματα, vel πράγματα; ita *habere* apud latinos eadem ellipsi, eodemque sensu adhibetur. Ovid. *Art. Am.* 541.

Nec nos ambitio, nec amor nos tangit habendi.

Conf. *Fast.* I. 195. Phaedr. *Prol.* *L.*

ΚΤΗΝΗ, *Jumenta.*

In τὰ σκευοφόρα. Dio Cass. lib. XXVII. p. 33. τήν τε ἵππον καὶ τὰ σκευοφόρα: *equitatum et jumenta.* Addit Herodian. VIII. 1. Τὰ σκευοφόρα πάντα κτήνη, *omnia onera portantia jumenta.* Eadem vox reticetur

tur in ὑποζύγια: nam ὑποζύγιον est adjectivum, q. d. ὑπὸ ζυγὸν ὂν, *quod sub jugo est.*

ΚΥΒΟΣ, *Alea.*

Accusativus κύβον deest in verbo ἀναῤῥιπτεῖν, quando absolute ponitur. Philostrat. *Vita Apollon.* lib. V. 29. ὑπὲρ δὲ ἀρχῆς ἀναῤῥιπτεῖ παίζων. *de imperio vero* (aleam) *jacit ludens.* Saepe additur κύβον, vel etiam κίνδυνον, qualia exempla suppeditabunt Lexica.

* Vide Casaub. ad *Sueton. Julium* c. 32. et Jensium *Lect. Lucian.* II. XI. p. 217. *L.*

* Sic utramque Ellipsin supplet Dionysius Hal. L. III. p. 189. Καὶ κινδύνων τὸν ἔσχατον ἀναῤῥιπτεῖν νομίσαντες. coll. L. VIII. p. 515. Idem L. III. p. 62. ὑπὲρ ἁπάντων ἀναῤῥίψαι κύβον. Menander Arrhephoris v. 11. Ἀνεῤῥίφθω κύβος. *Schw.*

*ΚΥΚΛΟΣ, *Circulus.*

In παράλληλοι, quos *circulos parallelos* appellat Plinius L. VI. c. 33. In ζωδιακὸς, pro quo Alcinous habet ζωοφόρον κύκλον p. 37. *Schw.*

ΚΥΛΙΞ, *Calix.*

Dantur Phrases Ellipticae, in quibus suppressa est vox κύλιξ, *calix, poculum.* E. g. in ἡ Θηρίκλειος. Plut. *Symp.* I. p. 619. de Archia: τὴν μὲν ἐπισολὴν παρῶσαι, λαβεῖν δὲ τὴν Θηρίκλειον, *epistolam rejecisse,* et

* ΚΛΑΔΟΣ, *Ramus.*

In ἱκετήριοι sub. κλάδοι apud Polyaen. L. IV. p. 353. μετὰ ἱκετηρίων αὐτὸν ἐδέξαντο. s. κλάδων. Diodor. Sic. L. XVII. Καὶ μεθ' ἱκετηρίων δεηθέντων τῶν Ἰνδῶν. Ita certe supplet Sophocles Oedip. v. 3. Ἱκετηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. *supplicibus ramis coronati.* Potest etiam subaudiri θαλλός. Hanc vocem habet Herodian. L. VII. c. 8. §. 19. Ἱκετηρίας θαλλὰς καὶ τέκνα προτείναντας. *Schw.*

* ΚΛΗΡΟΣ, *Sors.*

In ἔλαχε, Lucae I. 9. conf. *Act.* I. 17. ubi suppletam habes Ellipsin. *S.*

* ΚΛΙΜΑ, *Clima.*

In τὰ πρὸς Ἕω, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς ἄρκτον, πρὸς ἑσπέραν subaudi κλίματα. Plene est apud Dionys. Hal. L. I. p. 8. Ἀπὸ δὲ μεσημβρινοῦ κλίματος ὁ Λῖρις Μιντούρναν παραμειβόμενος. Possit etiam adsumi μέρη, quod habet Polybius T. I. p. 541. Τὰ πρὸς ἀνατολὰς μέρη. *Schw.*

ΚΛΙΝΗ, *Lectus.*

In phrasi στρωννύειν ἑαυτῷ, supple κλίνην, ut in *Act. Apost.* IX. 34. στρῶσον σεαυτῷ.

In παρασκευασθῆναι apud Herodian. L. I. c. XVI. §. 12. In κατακλίνειν apud Polyaen. L. VIII. p. 801. Potest etiam subaudiri λέκτρον; vel λέχος. Sic apud Latinos interdum *lectus* subauditur ἐλλιπῶς. Plinius L. VII. ep. XXVII. §. 7. *Iubet sterni sibi prima domus parte, s. lectum. Schw.*

* ΚΟ-

*ΚΟΓΧΗ, *Concha.*

In Πιλωρὶς apud Alciphronem *Epist.* I. 2. quae vox apud Clementem Alex. et Athenaeum, quod Berglerus obſervat, ſuppleta occurrit. *S.*

*ΚΟΙΛΙΑ, *Venter.*

In ἡ ἄνω et κάτω, *ſuperior* et *inferior.* Hippocrates *aphor.* 4. 4. Φαρμακεύειν θέρεος μὲν μᾶλλον τὰς ἄνω, χειμῶνος δὲ, τὰς κάτω. *Purgandum, aeſtate quidem ſuperiores* (ventres:) *hieme vero inferiores. S.*

ΚΟΙΝΟΝ, *Commune.*

In Φράσει, τί ἐμοὶ καὶ σοί; *quid mihi tecum?* τί ἐμοὶ καὶ ἐκείνῳ; *quid mihi cum illo?* reticetur κοινὸν, vel plenius, κοινὸν πρᾶγμά ἐστι: *commune negotium eſt:* Additum reperitur illud κοινὸν in ſimilibus dicendi generibus. Lucian. in *Icaromen.* p. 196. Τί ἂν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; *quid alae cum oculo, commune eſt?* et *Adverſus Indoct.* p. 312. Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ; *quid commune cani et balneo? quid cani cum balneo?* Aelian. *Hiſt. Anim.* XIV. 25. Μηδὲν εἶναι βοὶ κοινὸν ἅμα καὶ δελφῖνι: *nihil eſſe bovi commune cum delphine.* Max. Tyr. *Diſſert.* XXXIII. p. 336. Οὐδὲν φιλοσοφίᾳ καὶ ἡδονῇ κοινόν: *nihil philoſophiae cum voluptate eſt commune.* Ita Achill. Tat. lib. VI. p. 387. Τί ἐμοὶ καὶ Θερσάνδρῳ κοινόν; Eurip. *Jon.* 1284.

Τί δ' ἐστι Φοίβῳ, σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;

Polyb. *Exc. Leg.* 1327. οὐδὲν αὐτοῖς εἶναι καὶ Ῥωμαίοις κοινόν.

* Occurrit apud Arrianum citante Gellio I. 2. Ergo non ex ſolo hebraiſmo dijudicanda eſt haec loquendi formula, prout oſtendit J. H. Majus fil. *Obſerv. Sacr.* lib. I. p. 18. ſeq. Adde Druſium *Miſc.* 2. 26. *S.*

* Adde Anacreont. Od. XVII. p. 55. Τί πλειάδεσσι κἀμοί; Τί δ' ἀστράσιν Βοώτεω; Omiſſa voce κοινὸν ſolummodo τὸ, πρᾶγμα habet Themiſtius Orat. XXIX. p. 345. B. Ἀλλ' ἐμοὶ, καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ οὐδὲ πρᾶγμά ἐστι. Hanc ellipſin etiam Latini ſequuntur inprimisque Cicero. Sic ille ad diverſ. L. XIII. ep. 19. *Sed ea cauſſa etiam cum aliis compluribus* ſ. *communis eſt.* L. XIIII. ep. I. *Cum Patrone Epicureo mihi omnia ſunt.* ubi Manutius alia inſuper exempla hujus phraſeos ellipticae affert. *Schw.*

ΚΟΛΠΟΣ, *Sinus.*

Et haec vox brevitatis gratia nonnunquam ſupprimitur, praeſertim apud Poetas, cum dicitur. E. gr. ἐν τῷ σῷ, ἐν τῇ σῇ, ἐκ τῶν σῶν &c. Sophocl. *Philoct.* v. 984.

> Εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ:
> *Si me hicce ex tuo* (ſinu) *vi abripiet.*

ubi Scholiaſtes deeſſe docet κόλπων.

* Latet inſuper haec vox, cum de *navigatione* ſermo eſt. Sic Themiſtius Orat. VIII. p. 105. A. οὐκ ὤκνει διαπλέων ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὸν Ἰόνιον. ſ. κόλπον. Thucydid. L. VI. c. 34. περαιωθῆναι τὸν Ἰόνιον. Plene idem L. VI. c. 44. ξυνδιέβαλε τὸν Ἰόνιον κόλπον. *Schw.*

* ΚΟΡ-

* ΚΟΡΔΑΞ, *Cordax.*

Ariſtoph. *Pace* 327. Ἐν μὲν ἔν τετί μ' ἔασον ἐλκύσαι, καὶ μηκέτι. *At ſine hoc tantummodo ſaltare me, et nil amplius.* Florens Chriſtianus ἐλκύσαι dictum putat eſſe pro κόρδαχ' ἐλκύσαι. Addit Ariſtoph. *Nub.* 540. *L.*

* ΚΟΡΗ, *Puella.*

In παρθενική, quum ſimpliciter pro *virgine* accipitur, et fortaſſe in ipſo παρθένος, quippe quod interdum adjective poni videtur. Dionyſ. *Perieg.* 843. Σὺν καὶ παρθενικαὶ, νεοθηλέες οἷά τε νεβροί. *Simul quoque virgines, recens ablactati velut binnuli.* Muſaeus 54. habet κάλλεα παρθενικάων. Confer eundem *v.* 130. 133. 160. Item in ἀταύρωτος vel ἀταυρώτη, pro *puella virum nondum experta.* v. Ariſtoph. *Lyſiſtr.* 217. Nec non in θήλεια Rom. I. 26. item in θηλυτέρα. Plato alicubi plene: θήλειαι κόραι. *L.*

* ΚΟΡΥΦΗ, *Vertex.*

Exemplum hujus Ellipſeos ſuppeditat nobis Homerus Il. Δ. v. 484. — οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτη πεφύασι. ubi Schol. Gr. κορυφῇ δηλαδή. In καὶ ἄκρης. Iliad. N. v. 772. uti apud Latinos quoque haec ellipſis reperitur. Sic Horatius L. II. Sat. 3. 309. *ab imo ad ſummum moduli bipedalis.* Idem L. II. Epiſt. I. v. 32. *Venimus ad ſummum fortunae* ſ. cacumen: quam vocem ſupplet Lucretius L. V. v. 1456. *Ad ſummum donec venere cacumen.* v. Sanctius in Min. L. IV. c. 4. *Schw.*

ΚΟΣΜΗΜΑ, *Ornamentum.*

In τὸ περιτραχήλιον. Hesych. Ἴθμιον, περιτραχήλιον κόσμημα. Plurale κοσμήματα intellige, in τὰ ἐντάφια, *funebria*, de cujus vocis Ellipsi si cogitasset Vultejus apud Aelian. *Var. Hist.* I. 16. non vertisset τὰ ἐντάφια, *sepulturam.*

* ΚΟΧΛΙΑΣ, *Cochlea.*

In φερέοικος, *domiporta* apud Hesiod. Εργ. v. 571.

Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ.

Quam Ellipsin supplet Athenaeus L. II. c. 22. Ἡσίοδος δὲ τὸν Κοχλίαν φερέοικον καλεῖ. Sic etiam Cicero de divinat. L. II. c. 64. *domiportam* (cochleam) appellat, ut Clericus ad Hesiodi l. c. observat. *Schw.*

ΚΡΕΑΣ, *Caro.*

Vt Latini dicunt *bovilla*, *suilla*, &c. subaudientes *Caro*: sic Graeci βόειον, ὕειον &c. subint. κρέας.

* Aristoph. *Equit.* 1190. ἀλλ' οὐ λαγῷ' ἕξεις ὁπόθεν δῷς, ἀλλ' ἐγώ. *At unde leporinas des, non habebis, ut ego.* ubi λαγῷ', pro λαγῷα sc. κρέα. Vnde prov. ἐν πᾶσι λαγῴοις, quod est invitantis, qui lautae mensae spem faciens, leporinam affatim adfuturam dicat. Conf. Aristoph. *Eccles.* 838. Aristoph. *Acharn.* 1042. ὀπτᾶτε σὺ 'γχέλεια. *Assate anguillares* (carnes.) ubi Schol. τὰ ἐγχέλεια, λείπει τὰ κρέα. *L.*

* ΚΡΗΜΝΟΣ, *Praecipitium.*

In ἐπὶ τῶν ἄκρων. Onosander c. VII. καταστάντες ἐπὶ τῶν ἄκρων. Addit Thucydides. L. VI. c. 97. Ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς. *Schw.*

* ΚΡΗ-

*ΚΡΗΝΗ, *Fons.*

In Nominibus propriis fontium abſolute poſitis τὸ, κρήνη ſubintelligitur e. g. Κασταλία, Ἱπποκρήνη, Ἀρέθουσα, cet. Sic in Μεσσηΐς et Ὑπέρεια apud Homerum Iliad. Z. v. 457. Schol. Gr. ſupplent κρήνη. Theocritus Idyll. V. v. 126. Ἁ Συβαρῖτις. Plene ibidem v. 146. Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. In iisdem eadem apud Latinos quoque Ellipſis obtinuit; niſi quod interdum etiam vox ſuppreſſa, *fons*, additur. Sic Horatius L. III. Od. XIII. v. 1. *O fons Banduſiae. Schw.*

*ΚΡΙΘΑΙ, *Hordea.*

Ariſtoph. *Equit.* 816. Σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει. *Tu Achilleis veſceris* (hordeis.) Schol. ἐκαλοῦντο Ἀχίλλειαί τινες κριθαί, ὡς εὐγενεῖς αὗται. Ergo Ἀχιλλείων ἀπομάττεται, eſt *laute veſcitur.* Ariſtoph. Ἐκκλησ. 221. Καθήμεναι φρύγουσιν, *ſedentes frigunt* (opſonia.) Schol. λείπει τὸ τρίχας. Sed Faber recte haud dubie pro τρίχας legit κριθάς.

*ΚΡΙΜΑ, *Iudicium.*

In ἀνεκτότερον ἔσται, quod Matth. XI. 22. et alibi in ſacris litteris occurrit, commode ſubaudire poſſumus τὸ, κρῖμα: quemadmodum περισσότερον κρῖμα legitur Matth. XXIII. 14. *Schw.*

*ΚΡΙΣΙΣ, *Iudicium.*

In ἡ ἐπὶ θανάτῳ, (judicium) *mortis.* Artemidorus 4. 35. Ἀλέξανδρος ὁ φιλόσοφος ἔδοξε τὴν ἐπὶ θανάτῳ (ſc. κρίσιν) κατακεκρίσθαι. *Alexander Philoſophus viſus*

visus est sibi morti (adjudicatus.) Idem 4. 62. et 5. 49. Καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ καταδικασθεὶς τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπώλετο. *S.*

ΚΤΗΜΑΤΑ, *Res*, *Bona*.

Τὰ οἰκεῖα dixit Aelianus, subaudiendum relinquens κτήματα, in *Var. Hist.* III. 22. Ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων, ἓν ὅ, τι καὶ βούλεται, τῶν οἰκείων ἀράμενον: *ut singuli ex liberis civibus, quod vellent, unum aliquod ex bonis suis in humeros sublatum secum auferrent.* Supple κτημάτων. Paullo post addit ipse Auctor: Καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν: *permiserunt ipsi etiam alteram rem sumere.* sic τὰ ἑαυτοῦ Thucyd. lib. IV. c. 105. ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ, ubi Schol. κτήμασι δηλονότι.

* In οἱ ἔχοντες. Vide, quae infra ad vocem χρήματα.

* Quemadmodum in ἔχειν apud Graecos nonnunquam deest κτήματα, vel χρήματα, vel πράγματα; ita *habere* apud latinos eadem ellipsi, eodemque sensu adhibetur. Ovid. *Art. Am.* 541.

Nec nos ambitio, nec amor nos tangit habendi.

Conf. *Fast.* I. 195. Phaedr. *Prol.* *L.*

ΚΤΗΝΗ, *Jumenta*.

In τὰ σκευοφόρα. Dio Cass. lib. XXVII. p. 33. τήν τε ἵππον καὶ τὰ σκευοφόρα: *equitatum et jumenta.* Addit Herodian. VIII. 1. Τὰ σκευοφόρα πάντα κτήνη, *omnia onera portantia jumenta.* Eadem vox reticetur

tur in ὑπεζύγια: nam ὑποζύγιον est adjectivum, q. d. ὑπὸ ζυγὸν ὄν, *quod sub jugo est*.

ΚΥΒΟΣ, *Alea*.

Accusativus κύβον deest in verbo ἀναῤῥιπτεῖν, quando absolute ponitur. Philostrat. *Vita Apollon*. lib. V. 29. ὑπὲρ δὲ ἀρχῆς ἀναῤῥιπτεῖ παίζων. *de imperio vero* (aleam) *jacit ludens*. Saepe additur κύβον, vel etiam κίνδυνον, qualia exempla suppeditabunt Lexica.

* Vide Casaub. ad *Sueton. Julium* c. 32. et Jensium *Lect. Lucian*. II. XI. p. 217. *L.*

* Sic utramque Ellipsin supplet Dionysius Hal. L. III. p. 189. Καὶ κινδύνων τὸν ἔσχατον ἀναῤῥιπτεῖν νομίσαντες. coll. L. VIII. p. 515. Idem L. III. p. 62. ὑπὲρ ἁπάντων ἀναῤῥῖψαι κύβον. Menander Arrhephoris v. 11. Ανεῤῥίφθω κύβος. *Schw.*

* ΚΥΚΛΟΣ, *Circulus*.

In παράλληλοι, quos *circulos parallelos* appellat Plinius L. VI. c. 33. In ζωδιακὸς, pro quo Alcinous habet ζωοφόρον κύκλον p. 37. *Schw.*

ΚΥΛΙΞ, *Calix*.

Dantur Phrases Ellipticae, in quibus suppressa est vox κύλιξ, *calix*, *poculum*. E. g. in ἡ Θηρίκλειος. Plut. *Symp*. 1. p. 619. de Archia: τὴν μὲν ἐπιστολὴν παρῶσαι, λαβεῖν δὲ τὴν Θηρίκλειον, *epistolam rejecisse*, *et*

et (poculum) *Thericleum arripuisse*. In ἡ μεγάλη, et ἡ μείζων. In Menandri Fragmentis:

Ἄκρατον, ἐβόων, τὴν μεγάλην. ψυκτῆρά τις
Προὔπινεν αὐτοῖς.

Merum, inclamabant, Magnum (calicem:) *psy-
cterem aliquis.
Porrigebat illis.*

quemadmodum recte distinxit verba Auctor Emendationum in Menandri et Philemonis Reliquias p. 70. Sic τὴν μείζονα αἰτεῖν sc. κύλικα: *poscere majus* (poculum.) quomodo dicebant, quoties genio indulgentes majora pocula flagitabant. Sophilus apud Athenaeum *Deipn.* lib. X. — — ἄκρατος ἐδίδοτο, ἴσον ἴσῳ, πάλιν τὴν μείζον' ᾔτησεν: *merum dabatur, par pari, rursus majus poposcit* (poculum.) quod Homerus μείζονα κρητῆρα plenius dixit *Iliad.* IX.

Μείζονα δὴ κρητῆρα Μενοιτίου υἱὲ καθίστα.
Ζωρότερον δὲ κέραιρε:

*Majorem jam craterem Menoetii fili appone,
Meraciusque misce.*

sic μεγάλαις προπίνειν, sc. κύλιξι. Aristoteles in *Problem.* Sect. III. alibi. Διὰ τί ἧττον μεθύσκονται, ταῖς μεγάλαις κωθωνιζόμενοι; *quare minus inebriantur, qui magnis* (poculis) *potant?* Cicero: *Poscere majoribus poculis*. Sic ille in *Verrem* I. 26. *Fit sermo inter eos et invitatio, ut Graeco more biberetur: Poscunt majoribus poculis.*

* K Y-

* ΚΥΝΕΗ, *Galea.*

Κυνέη, quando ἐλλιπτῶς pro *galea* usurpatur, subauditur aliquoties apud Homerum, ubi de sortitione sermo est. Sic Iliad. ψ. 352. Ἐν δὲ (Κυνέῃ) κλήρους ἔβαλοντο. et v. 353. Ἐκ δὲ (κυνέης) κλῆρος θόρε Νεστορίδαο. Plene Idem Iliad. Γ. v. 316.

Κλήρους ἐν Κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες. *Schw.*

* ΚΥΡΙΟΣ, *Dominus.*

In αὐτὸς, quando hoc pronomen absolute a servis de *Domino* usurpatur; item ab ancillabus de *Domina*. Sic Arrianus Dissert. L. I. c. 19. τί ποιεῖ αὐτός; *quid agit dominus.* Idem L. II. c. 19. ὑπ' αὐτοῦ. *a domino.* 1. Corinth. VI. 19. οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν. s. κύριοι. Sic ellipsin supplet Onosander c. X. S. 7. Τὸ μὴ αὐτὸν εἶναι τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς κύριον. v. Kusterus ad Aristophanis Nub. v. 219. coll. hoc ipso libro in διδάσκαλος. Item in locutionibus εἶναι ἑαυτοῦ, γενέσθαι ἑαυτοῦ; quiam ellipsin supplet Onosander c. X. S. 7. τὸ μὴ αὐτὸν εἶναι τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς κύριον. *Schw.*

* ΚΩΛΥΤΟΝ, *Prohibitum.*

Adjecimus hanc vocem, non quod talis Ellipsis usitata sit graecis scriptoribus, sed quod in Novo Testamento observanda est, qui liber inter omnes graecos alios est praestantissimus. Vtimur autem Ellipsi hujus vocis in explicatione locorum Matth. XV. 5. Marci VII. 22. Notum est, Servatorem in iis locis reprehendere Pharisaeos, quod aliquando libe-

liberos a parentum cura abducerent, eo praetextu, quod pecuniam ſuam Deo oblationis loco dederint. Quotiescunque ergo parentes egeni a liberis ſuis aliquid peterent, ex ipſorum inſtructione, ita ipſis reſpondebant: Δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς. *Donum*, ſive *oblatio, qua ex me poſſes utilitatem capere*. Viderunt quamplurimi ex viris doctis, ſubaudiendum hic eſſe aliquid, ſed varie circa hunc locum ſunt verſati. Poſſinus *Spicileg. Evang.* c. 45. p. 108. edit. Fabricii, *ellipticam orationem* hanc vocat, ſed, quae omiſſa ſint, non indicat. Non opus eſt, ut aliorum ſententias operoſe diſpiciamus, quum illis omnibus refutandis charta noſtra nimium futura ſit curta. Optimus hujus loci a tantis perverſionibus vindex exſtitit, Vir in orientali litteratura verſatiſſimus G. E. Edzardi, qui de eo, in notis ad tractatum Talmudicum Avoda Sara c. 2. p. 292. ſq. prolixe tractat. Nimirum formula, quam in Phariſaeis reprehendit Servator, deſumta eſt ex jure Judaico, quare ex eodem et illuſtranda erit, et ſupplenda. Nos e multis aliis locis a laudato Edzardo adductis unum ſaltem adducimus ex *Avoda Sara* fol. 27. r. ubi ſic Rabbiniſtae: והתנן קינם שאני נהנה מן הערלים מותר בערלי ישראל ואסור במולי אומות העולם: *Traditio eſt: ſi quis dicat: Res ſacrata mihi erit, quidquid utilitatis ad me poſſet redundare a praeputiatis*, (i. e. Voveo me nihil utilitatis eſſe percepturum ex praeputiatis) *ei licet commodum percipere ex praeputiatis Iſraelitis, at non licet illud percipere ex circumciſis gentibus.* Ex hoc

et

et aliis ſimilibus locis, ab Edzardo et aliis addu-ctis, conſtat apertiſſime, ſermonem Servatoris no-ſtri eſſe abbreviatum, et vel מותר, *licitum eſt*, vel אסור *prohibitum eſt*, ſubaudiendum. Prius lo-cum non habet, quia quod Deo ſemel ſacratum erat, in alios uſus minime transferri poteſt. Ergo adſumimus poſterius cum Edzardo p. 295. et ver-ba noſtrorum Evangeliſtarum ita exponimus: *Si quis dixerit patri vel matri ſuae: Res ſacrata eſt, ex qua a me juvari potuiſti:* (h. e. vovi te nulla re a me poſſe juvari) *ergo nec licebit mihi res Deo ſemel ſa-cratas aliis et profanis uſibus impendere. S.*

ΚΩΛΥΜΑ; *Impedimentum.*

Deeſt haec vox in ἐμπόδιον, cum *obſtaculum* ſigni-ficat. addit Euripid. *Jone.* v. 862.

Τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι.

* ΚΟΜΗ, *Coma.*

In περιθετή apud Polyaen. L. V. c. 42. Περιθέμε-νος περιθετὴν. ſ. κόμην. *ſumto capillamento.* Pro hac voce τρίχας habet Polybius T. I. p. 318. Κατε-σκευάσατο περιθετὰς τρίχας. *Schw.*

* ΚΩΠΗ, *Remus.*

Ariſtoph. *Acharn.* 552. θαλαμίων τροπουμένων, ubi θαλαμίαι τροπούμεναι ſunt *remi, qui loro ad ſcalmum alligantur.* Quem locum Friſchlinus male expreſ-ſit. Θαλαμία autem, ſubint. κώπη, eſt *remus, quo re-miges infimi ordinis*, θαλάμιοι apud Graecos dicti,

utebantur. v. Hesych. et Kuster. ad h. l. Item Flor. Christianus ad *Pacem.* 1231. *L.*

Λ.

ΛΑΓΩΟΣ, *Lepus.*

In πτῶξ, apud Suidam aliosque ἐλλιπῶς posito. Plene est apud Homerum Iliad. X. v. 310. πτῶκα λαγωόν. *Schw.*

* ΛΕΓΟΜΕΝΑ, *Dicta.*

Proverbialiter dicimus τὰ ἀπὸ τρίποδος. subaudi λεγόμενα, vel χρησθέντα. Hesych. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων, ἤτοι ἀπὸ τοῦ δελφικοῦ τρίποδος, ἢ ἀπὸ τοῦ πυθαγορικοῦ. Etiam in μεταξὺ subaudiendum λεγομένων apud Theophr. *Char.* c. 7. Plene μεταξὺ λεγομένων est apud Lucian. in *Philopseud.* μεταξὺ λόγων autem in *Dial. Charontis* et *Mercurii* &c. *L.*

* ΛΕΞΙΣ, *Vox.*

Apud Longin. Sect. XXXII. ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ Ῥήτορος θυμός. *Hic multitudine metaphorarum ira rhetoris in proditores proruit.* Τῶν τροπικῶν sc. λέξεων. Quae ellipsis, paucis interjectis, denuo occurrit. *L.*

* In πεζῇ. *oratione pedestri:* unde πεζῇ λέγειν. et opponitur τῇ ἐμμέτρῳ f. τῇ μετὰ μέτρων. v. Hoogeveen ad Viger. p. 87. Sic etiam Horatius L. II. Od. XII. 9. *Pedestribus historiis.* Eodem modo apud Latinos in *prorsa* et *versa* subauditur oratio. *Schw.*

ΛΕΧΟΣ

ΛΕΧΟΣ, *Lectus.*

In τὸ στρωτὸν, *stratum*, Plene dixit Eurip. *Oreste* v. 313. Μένε ἐπὶ στρωτοῦ λέχους, *mane in strato lecto.*

* ΛΗΠΤΕΟΝ, *Accipiendum.*

Quum Grammatici monere volunt, vocem aliquam ex superiori loco repetendam, et ex praecedentibus quasi quodam communitatis jure assumendam esse, dicunt ἀπὸ κοινοῦ, supple ληπτέον, ὑπακουστέον, aut simile. *L.*

* ΛΙΒΑΣ, *Gutta.*

Dionys. de *Struct. Or.* Sect. 4. ex *Hegesia:* οὐ γὰρ μικρὰν εἰς Θηβαίων ὕδωρ ἔπτυσεν ὁ Διόνυσος. Ἡδὺς μὲν γὰρ ἐστι, ποιεῖ δὲ μαίνεσθαι. *Neque enim* (guttulam) *in Thebanam undam evomuit Bacchus. Est quidem potu dulcis, parit vero insaniam.* Quo in loco consequentia satis arguunt, in μικρὰν ellipsin esse substantivi feminini λιβάδα, vel χύσιν aut consimilis. v. Sylburg. *L.*

ΛΙΘΟΣ, *Lapis.*

In δομαῖος. Apollon. Rhod. lib. 1. v. 737.

— — τῆς ὅγε νέον βάλλοντα δομαίους ἱέμενοι.

* In σάρδινος, ἀετίτης, ἀμέθυστος, ἀκρογωνιαῖος, *Eph.* II. 20. *S.*

* Ἴασπις, σμαράγδινος. Additur nomen Joh. Apoc. IV. 3. ὅμοιος λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίνῳ. *B.*

* In verbo βάλλειν. Josephus *Antiqq.* 3. 1. 5. *Sic itaque* (Moses) *mitigavit ipsos*, καὶ τῆς τοῦ βάλλειν ὁρμῆς ἐπέσχε, *et lapidando absterruit.* *S.*

* Tyrtaeus in *Sententiis* supplet ellipsin μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις. *B.*

* In ὀλοοίτροχος *cursu perniciosus.* Homerus Iliad. N. v. 137. Plene dixit Xenophon L. IV. K. A. p. 194. ὀλοτρόχους ἁμαξιαίους, καὶ μείζους καὶ ἐλάττους λίθους. *rotunda saxa ingentia* (plaustralia) cet. In μάρμαρος, *albus.* Homer. Iliad. μ. v. 380. μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλὼν s. λίθῳ. In proverbiali locutione: Πάντα κινεῖν. s. λίθον. *omnem lapidem movere.* Thucydid. L. I. c. 93. Item in illo Senario: δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν (λίθον προσκρούειν,) τοῦτον οὐκ ἔστι σοφοῦ. Quam ellipsin supplent Zenobius III. 29. et Diogenianus IV. 19. Sic Latine habet Ausonius epistol. XI. p. 615. *tu ut tua culpa ad eumdem lapidem bis offenderes.* *Schw.*

* ΛΙΜΗΝ, *Portus.*

Ἐλλειπτικῶς apud scriptores saepe leguntur verba ἀνάγειν, κατάγειν, καταίρειν. in quibus subauditur εἰς λιμένα; vel ἀπὸ λιμένος. Sic Homerus Odyss. γ. 10. Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο. s. εἰς λιμένα. Actor. XXVII. 2. Ἀνήχθημεν. Plena locutio occurrit apud Arrianum Dissert. L. III. c. 21. Ἀλλ' ἀπὸ λιμένος μὲν οὐδεὶς ἀνάγεται. cf. Eustathium ad Iliad. Σ. p. 953. l. 31. Sic in καταίρειν ellipsin supplet Dionysius Hal. L. I. p. 43. Καταίραντες εἰς λιμένα καλόν. *Schw.*

* ΛΙ-

* ΛΙΤΡΑ, *Libra*.

In re nummaria apud ſcriptores ſaepe ſupprimitur λίτρα, *libra*. Paeanius Metaphr. L. III. c. 21. Μισθὸς ἦν τριῶν μυριάδων ἀργυρίου σταθμός. Plene eſt c. XXII. Ἀργυρίου λιτρῶν εἰς δέκα μυριάδας. Eadem ellipſi utuntur Latini in *Pondo*. Feſtus, *Centenas pondo dicebant antiqui, referentes ad libras*. v. Gronovius de Pec. vet. L. I. p. 28. et Sanctii Min. L. IV. c. 4. p. 598. *Schw*.

* ΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΣ, *Reputans*.

Plato in *Phaed. de morte Socratis* loquens: ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἐμαυτόν. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνόν γε, ἀλλὰ τὴν ἐμαυτοῦ τύχην, οἵου ἀνδρὸς ἑταίρου ἐστερημένος εἴην. Hic λογιζόμενος vel quid ſimile ſubaudiendum. Xenophon. *Cyrop*. VII. Ὁ μὲν δὴ ταῦτα εἰπὼν ἀπῄει, κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα, οἵου ἀνδρὸς στέροιτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν, οὐκ ἔτ' ὄψοιτο. Demoſth. Δακρύσαι ἔφη, καὶ ὀδύρασθαι τὴν Ἑλλάδα, ὡς διάκειται. v. Budaei *Comment. G. L.* *L*.

* ΛΟΓΙΣΤΕΟΝ, *Conſiderandum*.

Dionyſ. Hal. de *Struct. Or*. Sect. XXI. p. 172. edit. Upt. Μή ποτ' οὖν κρεῖττον ᾖ λέγειν, i. e. (conſiderandum eſt, *an ſatius ſit affirmare* &c. ubi Upton recte monet, eſſe ellipſin τοῦ Λογιστέον vel Σκεπτέον.

ΛΟΓΟΣ, *Oratio*.

In ὁ ἐπιτάφιος, *funebris*, ſupp. λόγος, *oratio*, Plene λόγον ἐπιτάφιον dixit Dion. Halic. lib. V. p. 291. Καὶ προσελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, τὸν ἐπιτάφιον ἔλεξεν ἐπ' αὐτῷ

 λόγον·

λόγον: *Et progressus ad tribunal, funebrem in eum dixit orationem.* Elliptice autem passim occurrit ὁ ἐπιτάφιος τῦ Δημοσθένυς, τῦ Λυσίυ, &c. Sic ὁ Παναθηναϊκὸς, Πανηγυρικὸς, Πλαταϊκὸς, Συμμαχικὸς, Μεγαρικὸς et similia, dicuntur κατ' ἔλλειψιν vocis λόγος.

* Aristoph. *Equit.* 615. sq. ἐπελθεῖν ἅπαντά τινι σαφῶς sc. λόγῳ, *omnia dilucide alicui explicare* (oratione.) Et *Vesp.* 634. πάντα ἐπέρχεσθαι, *omnia* (oratione) *persequi.* Genitivus λόγων potest etiam subaudiri in διὰ πλειόνων, διὰ βραχιόνων ποιήσασθαι μνήμην. Διὰ βραχέων μεμνῆσθαί τινος. Deest λόγος etiam in ἰδιώτης, i. e. *vulgaris dicendi forma* apud Dionys. Hal. in *Judicio de Lysia* §. 3. Etiam in illo Scholiastarum τὸ ἑξῆς pro *serie orationis* seu *ordine*, supplendum est τῦ λόγυ, ut sit τὸ ἑξῆς τῦ λόγυ, quod ipsum interdum additur. v. Steph. *Proparasc. Thucyd.* *L.*

Comicus etiam μηκύνειν absolute dixit pro μηκύνειν τὸν λόγον, *proferre sermonem* in *Lysistr.* v. 1134. Πόσυς εἴποιμ' ἂν ἄλλυς, εἴ με μηκύνειν δέοι; — *si* (sermonem) *extendere par esset.* ubi Bisetus: Εἴ με μηκύνειν δέοι, τὸν λόγον δηλονότι.

* Et alia talia occurrunt. Sic Libanius *epist.* 8. p. 22. bis dixit εἰπεῖν, pro εἰπεῖν λόγον, *habere* (sermonem:) ὑπολαμβάνειν sc. λόγον, das Wort gleich aufgreiffen. Aelianus *Var. Hist.* I. 34. τὰ αὐτὰ δὲ λέγοντος τῦ Μάρδυ, ὑπολαβὼν ὁ βασιλεὺς ἔφη. *Mardo vero eadem dicente, excipiens* (ejus verba) *Rex ait.*

Aliter

Aliter Conſtantinus Porphyrogenneta de *imagine Chriſti Edeſſena* p. 96. edit. Combefiſ. καὶ συνελόντι φάναι ſc. λόγῳ, *et ut paucis dicam*. *S.*

* In προσφέρεσθαι. Eurip. in *Cycl.* v. 174. Silenus ad *Vlyſſem:*

Ἄκε' Ὀδυσσεῦ, διαλαλήσομέν τί σοι.

Cui Vlyſſes:

Καὶ μὴν φίλοι γε προσφέρεσθε πρὸς φίλον.

Veniam dicendi petit Silenus: dat Vlyſſes, dicens: liberum eis, quippe amicis eſſe, (verba) ad amicum facere, προσφέρεσθαι λόγον πρὸς φίλον. προσφέρειν autem λόγον graece dici, me monitore opus non eſt. *B.*

* Non alienum videtur in uſum tironum allatis alia notatu digna exempla addere. Deeſt haec vox in κατάλληλος et ἀκατάλληλος, quibus utuntur inprimis ſcholiaſtae Graeci, cum volunt declarare, orationem cohaerere; vel minus. In συμμιγνύειν. Polyb. T. I. p. 45. In διατάσσεσθαι et ἀντιδιατάσσεσθαι. Sextus Empir. p. 404. et 405. In συμβάλλειν. Actor. c. XVII. 18. In Αἱρεῖν. Homer. Iliad. Odyſſ. Θ. v. 500. Ἔνθεν ἑλών. In ἀπαμείβεσθαι. Idem Iliad. A. v. 84. et alibi ſaepe: quamquam in hoc ſaepius μύθοις habet Homerus, quod perinde eſt. e. g. Od. B. v. 83. Iliad. Γ. v. 171. Sic Terentius Phorm. Act. IV. Sc. III. v. 33. *tria non commutabitis verba.* In ὑπολαμβάνειν. Xenoph. L. II. K. Π. p. 101. In ἐπιφέρειν. Dionyſ. Hal. L. VII. p. 430. In τείνειν. Sophocl. Ajax. v. 1059. Verbum compoſitum

παρατείνειν cum voce expressa λόγες est Actor. XX. 9. In μηκύνειν, quo etiam Herodotus ἐλλιπῶς usus est L. III. c. 60, ellipsin supplet Sophocles Electr. v. 1514. Μηδὲ μηκύνειν λόγες. *Schw.*

* ΛΟΓΟΣ, *Ratio.*

In ἐπὶ τίνι, quod integrum est ἐπὶ τίνι λόγῳ; *quanam de caussa?* Leo Imp. *Serm. de sepulchro Christi* p. 227. ἐπὶ τίνι γὰρ ἔμελλον ἔτω κήδεσθαι τῦ διδασκάλε; *Quanam enim de* (caussa) *tantam magistri curam habituri erant?* Suppletur autem vox λόγος in duobus locis infra ad praepositionis ἐπὶ Ellipsin adductis.

Sic et in παντάπασι apud Platonem 2. de *Rep.* p. 116. ubi unus interrogat; Ἀλλὰ μὴν πρώτη γε καὶ μεγίστη τῶν χρειῶν ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ, τῦ εἶναί τε καὶ ζῆν ἕνεκα; *Annon prima et maxima omnium necessitatum est cibi praeparatio: ut esse et vivere queamus?* alter respondet: Παντάπασί γε. *Omnium.* Hic intelligenda vox λόγοις, ut tota constructio similis sit illi, ἐν παντὶ λόγῳ, *omni ratione* h. e. *omnino.* Similis locus est in fine ejus libri p. 156. *S.*

* Terent. *Hec. Omnibus modis miser sum*, παντάπασι δυστυχῶ. *B.*

*ΛΟΓΟΣ, *Ratio*, die Rechnung.

In συναίρειν Matth. XXV. 19. XXVIII. 24. suppletur c. XXVIII. 23. *S.*

* ΛΟΓΟΙ, *Sermones.*

Facile est iudicatu, abesse hoc vocabulum in Basil. M. *hom.* εἰς τὰς ἁγ. μ. ματρ. p. 411. Τύτες τὰς παρ-

παρακλητικὰς ἐνδιδόντες ἀλλήλοις. Plene dicendum fuit, παρακλητικὰς λόγους. *B.*

* ΛΟΓΧΗ, *Lancea*, *Spiculum.*

In illo Proverbio apud Suidam: διʼ ὀξείας δραμεῖν. ſ. λόγχης: quod de iis dicitur, qui in periculo aliquo verſantur. *Schw.*

* ΛΟΙΔΟΡΙΑ, *Calumnia.*

Ariſtoph. *Acharn.* 380. πλύνειν ponit pro *maledicere*, ſeu *probris onerare*. Deeſſe tum videtur λοιδορίαις. Chryſoſtomus id vocabulum alicubi addit. Ariſtoph. etiam in *Pace* 638. verbum σείειν pro *calumniis vexare*, per ellipſin vocis λοιδορίαις ponit. *L.*

M.

* ΜΑΓΝΗΤΙΣ, *Magnes.*

In λίθος, quando abſolute ponitur, pro materia ſubſtrata, uti dici ſolet, ſubauditur ἡ Μαγνῆτις. Sic reperitur apud Themiſtium Orat. XXIII. p. 299. A. Εκκρέμανται εὐθὺς, ὥσπερ τῆς λίθου τὰ σιδήρια. Plene eſt apud Alexandrum Aphrodiſ. in praefat. Probl. λίθος ἡ μαγνῆτις ἕλκει τὸν σίδηρον μόνον. *Schw.*

ΜΑΖΑ, *Maza.*

Ελληνιστικῶς ſaepe apud Veteres legitur τετριμμένη, *trita*, et μεμαγμένη, *ſubacta*, ſupple μάζα. Comicus in *Pace* p. 624.

Τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν:
Nam cupere tritam dicit, ſc. μάζαν.

Item ἡ οἰνᾶτ]α, *vino subacta*, Aristoph. *Plut.* 1122. *Nub.* 507. et μελιτ]ᾶτα *mellita* sc. μάζα. quemadmodum πλακᾶς, *placenta*, elliptice dicitur pro πλακᾶς ἄρτος, *panis latus* et *tenuis*. Item ἡ ψαιςὴ. v. supra Ἄλφιτον.

* ΜΑΘΗΜΑΤΑ, *Disciplinae*.

In ἐγκύκλια et similibus. v. Hesych. *L.*

* ΜΑΘΗΤΗΣ, *Discipulus*.

Omittitur saepe in illis locutionibus: Παρθένιος ὁ τᾶ Διονυσίᾶ, Athen. X. 5. XV. 8. Vtroque in loco lapsi sunt interpretes, qui verterunt, *Parthenius Dionysii filius*. Rectius: *Parthenius Dionysii* (discipulus.) Ita περσαῖος ὁ τᾶ Ζήνωνος apud Dionem Orat. 53. est *Persaeus Zenonis* (discipulus.) Plura vide aqud Jonsium de *Script. Hist. Philos.* I. 2. p. 16. Μαθηταὶ. deest in illo: οἱ ἀμφὶ τὸν πλάτωνα, et in similibus locutionibus; quanquam hoc interdum notet Platonem ipsum cum discipulis simul, immo solum etiam Platonem significare possit. Ad superiora refer Aristoph. *Acharn.* 1031. Κλαῖε πρὸς τᾶς πιτ]άλᾶ, ubi Schol. λείπει τᾶς μαθητάς. *L.*

* In γνώριμοι, qua voce Philosophi modestiae caussa suos discipulos compellarunt, apud Alcinoum de Doctrin. Platon. p. 55. In οἱ δώδεκα Marc. VI. 7. plene Luc. IX. I. In illa inscriptione ad Heronis βελοποιϊκὰ. Ἥρωνος Κ]ησιβίᾶ Βελοποιϊκά. f. μαθητᾶ τᾶ Κ]ησιβίᾶ. Quam Ellipsin cum non animadverterent οἱ πάνυ Lipsius de Machin. III. Dial. 3. et Tur-

Turnebus L. II. c. 4. dubii de auctore fuerunt. Forte eodem errore in quibusdam codicibus legebatur: Ἥρωνος ἢ Κτησιβίου. v. Mathematicos Graecos Parisiis editos in testim. de Tacticis p. XII. XIII. *Schw.*

*ΜΑΛΑΚΟΝ ΤΙ, vel ΜΑΛΘΑΚΟΝ ΤΙ, *Molle quid.*

Τὸ ἐνδοῦναι saepe capitur pro *remissiorem se praebere*, vel *cedere*, ut ἐνδοῦναι τῇ ἡδονῇ, vel πρὸς ἡδονήν. Proprie autem ἐνδοῦναι est *tradere*, *praebere*. Subest igitur huic dicendi generi ellipsis, et subintelligi debet μαλακόν τι; ut integra phrasis sit ἐνδιδόναι τινὶ μαλακόν τι i. e. proprie *molle quid et remissum alicui praebere*, quod idem est, ac *se ipsum mollem ac remissum alicui praebere.* Id autem qui facit, alteri utique cedit. Integra phrasis apud Aristoph. *Plut.* 488. et Eurip. *Helen.* 515. et Herodot. in *Thalia* XV. occurrit. Haec Kusterus ad Aristoph. Plut. 488. Quibus adde Lucian. in *Toxaride*, qui habet ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγάς, *ictibus succumbere.* Inde ἐνδιδόναι dicitur *acies, quae inclinatur*, ibid. Et *ventus flatum remittens* dicitur ἐνδιδόναι ab eodem Lucian. in *Ver. Hist.* et contra ἐπιδιδόναι, ubi increbescit. v. Jens. *Lect. Luc.* III. 3. p. 324. *L.*

ΜΑΝΤΕΙΟΝ, *Oraculum.*

In Αἰγεῖον, de quo Harpocration, et aliis talibus. *S.*

* Aristoph. *Nub.* 508. Ἐς τροφωνίου supple μαντεῖον. Etiam in Λόγια deest μαντεῖα apud Aristoph. *Equit.* 1012. et Eurip. *Phoeniss.* 914. in θέσφατα. *L.*

* In

* In ἀνελεῖν, quando absolute ponitur. Herodotus L. II. c. 139. supplet ἀνεῖλε τὸ μαντήϊον. respondit oraculum. Idem L. I. 13. Ἦν μὲν τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ. Vti τὸ, respondere, absolute ponitur etiam apud Latinos. v. Θεός. Schw.

* ΜΑΝΤΙΣ, *Vates.*

Subauditur haec vox in Δαιμονόληπτοι, Εγγαστρίμυθοι. Στερνομάντεις, Ευρυκλεῖς, Πυθωνικοὶ, Ενθουσιασταὶ, Εκστατικοὶ, Τερατοσκόποι aliisque, de quibus vide Petteri Antiquit. Gr. L. II. c. 12. Schw.

* ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ, *Testimonium.*

In συμβιβάζειν, quae vox proprie notat *colligere, congerere*; postea *argumenta undecunque ad aliquem convincendum colligere*. Et sic explicat Hesychius: Συμβιβασθέντες, διδαχθέντες, διαλεχθέντες. Συμβίβασις, πεῖσις, διδαχὴ, πίστις. Hic ergo subintelligenda vox μαρτύριον, *testimonium*, *demonstratio*, aut simile quid. Sic de Saulo converso dicitur *Actor.* IX. 22. quod Judaeos Damascenos confuderit, συμβιβάζων, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ χριστός. *Colligens* (argumenta,) *quod ille sit Christus.* S.

* ΜΑΣΤΙΞ, *Flagellum.*

Hoc vocabulum deest in βυρσίνῃ (flagellum) *coriaceum* apud Aristoph. *Equ.* v. 59. L.

ΜΑΧΗ, *Pugna.*

In σταδίῃ, *stataria*, Hom. *Iliad.* Ο. v. 283.

Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ.

Strenuus etiam in stataria (pugna.)

Et

Et Apollon. Rhod. L. 1. v. 200.

Ἐυ δὲ καὶ ἐν ςαδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι.

Bene etiam stataria (pugna) *certare edoctus.*

Μάχην etiam supple in συνάπτειν, pro *manum conserere*. Euripid. *Phoeniss.* v. 1309. Ξυνῆψαν. ubi Schol. συνῆψαν μάχην. vide ibi Barnesium. Plene μάχην συνάπτειν dixit Xenoph. Κύρ. Παιδ. l. I. c. 43.

* Pausan. *Att.* 13. πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις supple μάχης γενομένης, et c. 28. Τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους. *L.*

* Allatis non immerito addimus Homer. Iliad. N. v. 314. ubi plene, Ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν ςαδίῃ ὑσμίνῃ. Est enim ὑσμίνη idem quod μάχη. Idem Iliad. M. v. 192. Πλῆξ' αὐτοσχεδίην, quod plene dixeris κατ' αὐτοσχεδίην μάχην: *percussit cominus.* Eustathius ad Iliad. N. p. 906. l. 10. In σημεῖον absolute posito apud Scriptores in primis Tacticos. Sic Dionysius Halicarnassensis vel solus suppeditabit exempla, in quibus σημεῖα, modo expressa voce μάχης vel πολέμου ponit; modo absolute, uti apud Latinos *Signum.* Vtriusque locutionis exempla habet Index Gr. Sylburgianus. In ἐκτάττειν. Plene Onosander c. VI. Μέλλων μὲν ἐκτάξειν εἰς μάχην. Item in ἐξάγειν, προάγειν, συμβάλλειν. sub. τὰς δυνάμεις εἰς μάχην. Sic Herodianus L. III. c. 12. Τὴν ὑςάτην καὶ μεγίςην μάχην συμβαλόντα. Sic plena oratione habet Virgilius Aen. L. X. 146.

Illi inter sese duri certamina belli
Contulerant. Schw.

ΜΕΓΑ,

ΜΕΓΑ, *Magnum.*

Τὸ φρονεῖν aliquando absolute dicitur pro μέγα φρονεῖν. Pausan. *Messen.* p. 280. φρονοῦσα δὲ ἡ Μεσσήνη διὰ τὸν πατέρα ἀξιώματι. Idem Pauf. in *Attic.* c. XII. φρονήσας ἐφ' αὑτῷ sc. μέγα.

* Praeterea notabilis est vocis hujus ellipsis in quibusdam locutionibus. Actor. v. 36. λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Plene habetur c. VIII. 9. Epicteti enchir. c. XIII. Κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις. In οἰόν τινα apud Homer. Iliad. E. v. 638. Exinde contraria ratione οὐδεὶς dicitur *homo vilis, contemtus:* ut 1. Cor. XIII. 2. οὐδέν εἰμι. Epicteti Enchir. c. XXIV. Ἄτιμος ἐγὼ βιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. Hanc ellipticam dicendi rationem secuti sunt etiam Latini. Sic Iuvenal. 74. *Si vis esse aliquis.* Ovidius Metam. L. XIII. 241.

Est aliquid, de tot Graiorum millibus, unum
A Diomede legi.

Idem Remedior. Amor. v. 482.

Est aliquid valida sceptra tenere manu.

Exemplum luculentum utriusque locutionis habet Cicero ad div. L. VII. ep. XXVII. *Haec tibi scripsi, ut isto ipso in genere, in quo aliquid posse vis, te nihil esse cognosceres. Schw.*

* ΜΕΓΕΘΟΣ, *Magnitudo.*

Reticetur haec vox, ubi de mensura alicujus rei sermo est. Herodianus L. I. Ἀνδριὰς δώδεκα πήχεων, χρύσεος. Subintelligitur κατὰ τὸ μέγεθος. quod plene

plene expreſſit Diodorus. Sic. L. II. Κατὰ τὸ μέγεθος ἐξ δακτύλων ὄντες. et Lucian. T. III. p. 49. πηχυαῖος τὸ μέγεθος. *cubitali magnitudine.* Ita etiam Latini dicunt, longus ſex cubitorum, ſub. magnitudine. Haec Voſſius de Conſtruct. c. XIII. *Schw.*

ΜΕΔΙΜΝΟΙ, *Medimni.*

Quemadmodum δραχμὰς omittunt nonnunquam Graeci, cum ſermo eſt de re nummaria, uti ſupra diximus; ita μεδίμνους, *menſurae Atticae* nomen, reticent aliquando, cum ſermo eſt de re frumentaria. Polybius lib. V. p. 488. Καὶ σίτου προσθεῖναι μυριάδα, ſupp. μεδίμνων. *Et frumenti addere* (medimnorum) *decem millia.* Plenius Aelianus *Var. Hiſt.* VI. 12. — — σῖτος εἰς ἑκατὸν μεδίμνων μυριάδας, *frumentum ad centum medimnorum myriadas.*

* Sic etiam Paeanius L. III. c. I. Σίτου τε εἴκοσι μυριάδας ἐδωρήσατο τῷ δήμῳ. *Ducenta millia modiorum tritici populo dono exhibuit.* Niſi quis hoc in loco, *modium* malit ſubaudiri. Dubium tamen mihi non eſt, menſuram Graecam *medimnorum*; et Romanam *modiorum* apud veteres auctores interdum inter ſe miſceri. v. Boſius ad Cornelii Nepot. XXV. c. 2. Ita etiam loqui amant Latini. e. g. Horatius L. I. Sat. I. v. 45.

Millia frumenti tua triverit area centum. Schw.

ΜΕΛΟΣ, *Membrum.*

Ἐλλείπει hoc ſubſtantivum ſubinde in adject. N. G. ut in Epiſt. ad *Hebr.* XII. 13. ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτρα-

τρωπῆ, subint. μέλος: *ne claudum* (membrum corporis) *luxetur.*

* Porro in αἰσθητήρια, h. e. *illa membra et organa, quae ad sensus externos requiruntur. Hebr.* V. 14. Item in τὰ αἰδοῖα, *pudenda. S.*

* Μέλος deest in πόσθιον, *pudendum*, item in ἀκροπόσθιον. Porro tam in κυλλὸς, quam in χωλὸς subaud. μέλος est, quum utraque vox tam de manibus, quam pedibus adhibita legatur. v. Pollux IV. 188. et Schol. Aristoph. Av. 1379. Item in ἐπίκαιρα supple μέλη, i. e. (partes corporis) *potissimae.* v. Obs. Miscell. Vol. V. p. 278. It. in πυγαῖα. *L.*

* In παραλελυμένος. s. τὰ μέλη: Luc. V. 8. Actor. IX. 33. quod etiam ἐλλιπῶς dicit Celsus L. III. 27. *Resolutus* s. *membris. Schw.*

ΜΕΛΟΣ, *Canticum.*

Ἐλλείπει similiter in neutris adject. junctis plerumque verbo ᾄδειν, βοᾷν &c. E. gr. Ἄδειν τὸ ἐγερτήριον, παρορμητικὸν, ἐνδόσιμον, *hortatorium, incentivum.* τὸ συγκλητικὸν, *quo convocatur multitudo.* τὸ ἀνακλητικὸν, *quo receptui canitur.* τὸ πολεμικὸν, *classicum.* τὸ ἐμβατήριον, *praeliare canticum* apud Lacedaemonios, et simil. Vide Max. Tyr. *Dissert.* VII. p. 76. et Dion. Cass. lib. XXXVI. 26. Additur μέλος apud Aelian. *Var. Hist.* II. 44. his verbis: τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος, διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, *hortatorium inflare canticum, vehemens et quam maxime intentum.*

* In

* In παρακλαυσίθυρον; vid. supra voc. ἀσμα. L.

* Sic Bion Idyll. I. 36. οἰκτρὸν ἀείδει. In ἐρωτύλα f. μέλη. Id. III. 10. 13. In σικελικὸν, Moschus Idyll. IV. 127. quod expressit Bion Id. VIII. 2. Σικελὸν μέλος. In τὸ κύκνειον Polyb. T. II. p. 1308. Sic etiam plene dicit ἐμβατήριον μέλος τὸ Τακτικόν. Maximus Tyr. Orat. XXXVII. p. 441. *Scbw.*

ΜΕΡΙΣ, *Pars.*

Deest frequenter in adject. et articul. fem. gen. ut in ἐσχατιᾷ vel ἐσχάτῃ, *extrema*, (ora) Hom. *Iliad.* I. Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης: *habitabant extremam* (oram) *Phthiae*, supple μερίδα vel μοῖραν. Ἐσχατιῆς μοίρης est in *Epigram.* In ἡ ἑῴα, *orientalis.* Aristotel. de *Mundo:* Κατὰ τὰς ἑῴας sc. μερίδας, *in* (partibus) Orientis, et ἡ πρὸς ἀνατολὰς sub. μερὶς, *pars*, *quae spectat ortum.* In ᾗ *qua:* nam plena loquutio est, ἐν ᾗ μερίδι, *in qua parte.* Sic τῇ μὲν, τῇ δὲ, *hac*, *illac*, pro ἐν τῇ μὲν μερίδι, τῇ δὲ μερίδι: *in hac et illa parte.*

* Observanda est hujus nominis Ellipsis in sequentibus. Arrianus 6. p. 480. τὴν πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἄγοντες, sc. μερίδα.

* Ita τῆς μαρίλης συχνὴ Aristoph. *Acharn.* 349. τῆς γῆς πολλὴν *Pace* 166. τῆς αἰθέρος πολλὴ, *Plut.* 694. *L.*

* Idem 1. p. 45. Ταύτῃ πρῶτον, ᾗ Ἀλέξανδρος προσεκινδύνευσεν. *Inclinant se primum ea* (parte,) *ubi Alexander primus periculum subierat.* Ταύτῃ sc. μερίδι. Sic ἐπ' ἀριστερᾷ περιβεβλῆσθαι, *sinistre amictum esse* dixit Artemidorus 3. 24. et ἐπ' ἀριστερᾷ γράφειν, *sinistre*

stre scribere, idem c. 25. Auctor vitae Theodori Grapti p. 199. Οἱ Θεοδώρε λόγοι τὴν νικῶσαν εἶχον, sc. μερίδα, *Theodorus disputatione victor exstiterat. S.*

* Deest etiam haec vox in δεκάτη Ebr. VII. 4. Item in εἰκοστῇ, ei g. Arrianus Differt. L. II. p. 173. Καὶ εἰκοστὴν αὐτῷ δεῖναι ὀφείλει. Sic apud Latinos quoque in *decima, vicesima*, quae saepius absolute ponuntur, subauditur, *pars*. Cicero de Nat. Deor. L. III. c. 36. *Neque Herculi quisquam decumam vovit umquam, si sapiens factus esset.* Idem ad Attic. L. II. ep. 16. *Quod vectigal superest domesticum, praeter vicesimam? Scho.*

ΜΕΡΟΣ. *Pars.*

Vocabulum hoc passim in Lingua Graeca elegantiae gratia omittitur. Exempla quaedam, in quibus deesse observavimus, proferemus. Deest primo in *adject. neut.* ut ἥμισυ, *dimidia* (pars) Hom. *Iliad.* I.

Καὶ ἥμισυ μοίρας τιμῆς.

Et dimidium fortiti honorem.

* Sic τὸ τρίτον. Apoc. VIII. 7. IX. 18. τὸ δέκατον XI. 13. *S.*

Sic τὸ ἕτερον, *altera.* Lucian. *Asino* p. 97. Εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλινόν subint. μέρος, *in alteram* (partem) *inclinans.*

* Τὸ ἐσώτερον, Hebr. VI. 19. *interior* (pars) *quae est intra velum. S.*

Τὸ

τὸ λοιπὸν, ut τὸ λοιπὸν τῷ βίῳ. Addidit Polybius lib. III. p. 242. τὸ λοιπὸν τῷ βίῳ μέρος, reliqua pars vitae. In Ἴσον. Hom. Iliad. I. 612.

Ἴσον ἐμοὶ βασίλευε sc. μέρος.

Aequalem mecum regni (partem) tene.

* Ὅσον, quantum, pro καθ' ὅσον μέρος: et in pluralibus. S.

Aristaen. I. 1. Ep. κύλικα ἴσον ἴσῳ κεκραμένην, plene κατὰ μέρος ὕδατος ἴσον τῷ μέρει οἴνου ἴσῳ) ex Aristoph. Plut. p. 108. ubi eadem verba. Τὸ πλεῖον, πλεῖστον, major, maxima (pars).

* Sic ἐπὶ πολὺ maximam (partem,) Arrianus I. p. 55. ἐπὶ πᾶν sc. μέρος, ex omni (parte) quod conjunctim scribitur ἐπίπαν. Idem II. p. 147. Ὀργῇ γὰρ ἐχρῶντο ἐπίπαν οἱ Μακεδόνες. Plurimi enim Macedonum irae (locum) dabant. S.

* Sic ἐπὶ παντὶ sc. μέρει, ex omni parte, omnino. Pythag. aur. carm. v. 24.

Ο δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελεῖσθαι. B.

* Παράπαν, pro παρὰ πᾶν sc. μέρος, ex omni (parte.) &

* Dici autem τὸ πλέον κατ' ἔλλειψιν pro τὸ πλέον μέρος Eurip. probat in Oreste v. 102. 103.

Τὸ, τ' ἐμὸν οἴχεται
Βίου τὸ πλέον μέρος ἐν
Στοναχαῖσί τε καὶ γόοις.

Mihi autem maxima abit vitae pars inter gemitus et luctus. B.

Τὸ ἄκρον, *extrema* (pars:) ut Hebr. XI. 21. Καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ sc. μέρος. Τὸ ἔσωθεν, τὸ ἔξωθεν, τὸ ὄπισθεν, τὸ ἔμπροσθεν, τὸ λαιὸν, τὸ δεξιὸν, τὸ ἕν: *Interior, exterior, posterior, anterior, laeva, dextra, una* (pars.) Thucyd. lib. VIII. c. 46. καθ' ἕν. Schol. μέρος δηλονότι. Lucas *in Evang.* XI. 39. Τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου (μέρος,) *exteriorem poculi* (partem.) Τὸ ἐμοὶ ἐπιβάλλον, *mihi competens* (portio.)

* Philo de opificio mundi p. 5. *Mundus non consisteret, nisi Deus mensuratus esset*, τὸ ἑκάστῳ ἐπιβάλλον, *unicuique* (portionem) *suam*. *S.*

* Demosth. de *Cor.* c. 76. ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβάλλον μέρος. *L.*

* Additur μέρος a Luca in *Evang.* XV. 12. Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας: *Pater, da mihi portionem substantiae, quae me contingit.* Eodem sensu τὸ γιγνόμενον sc. μέρος sumitur. Praeterea deest in καθ' ὅ, τι, καθ' ὅσον, quae sign. *quatenus, in quantum, quasi, ex qua parte.* Pariter in τὸ ἐμὸν, i. e. *quantum in me est: pro virili.* Plato in *Timaeo*: Καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, supp. μέρος. Sic τὸ σὸν, τὸ ἐκείνου, τὸ ἐπ' ἐμοί, *quantum in te, in illo, in me est.* Plene Dion. Halic. l. IV. p. 409. Τόγε ἐφ' ἡμῖν εἶναι μέρος, et Eurip. *Rheso* 405. — βαρβάρους Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπιες τὸ σὸν μέρος. Dicunt etiam τὸ κατ' ἐμὲ, quod est in Epist. ad *Rom.* I. 15. Οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι: *Sic quantum in me est, promptum est ad Evangelium vobis*

etiam

etiam, qui Romae estis, annunciandum. Plene dixit Isaeus, et Max. Tyr. *Dissert.* VI. pag. 59. τὸ κατ' ἐμαυτὸ μέρος.

Secundo reticetur etiam vox μέρος, in *verbis quibusdam cum casu secundo constructis.* E. gr. μετέχειν τινί τινος, *participem esse cum aliquo alicujus rei.* Plene, μετέχειν τινὶ, vel ἔχειν μετά τινι μέρος πράγματός τινος, *habere cum aliquo partem alicujus rei.* Plenam loquutionem aliquando reperies. Aeschyl. *Choeph.* 240.

Καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
Ἐιναι μετέχειν, οὔτε &c.

Sic autem apud Lysiam *Orat. contra Philon. p.* 470. μετέχειν τὸ μέρος τῶν δεινῶν, ὥσπερ καὶ τῶν ἀγαθῶν μετέχουσι, *participes esse malorum, sicut et bonorum participes sunt.*

* Theophrastus Charact. c. 16. Δάφνης εἰς τὸ στόμα λαβὼν sc. μέρος, *lauri partem in os sumens. S.*

Xenoph. K. π. II. 27. Δέδοικα, ἔφη, μὴ ἄλλου τινὸς μᾶλλον, ἢ τοῦ ἀγαθοῦ μεθέξω πλέον μέρος: *Vereor, inquit, ne alius cujusdam rei, quam boni majorem capiam partem.* et lib. VII. K. π. p. 195. πλεῖστόν σου μέρος μεθέξομεν. et Aristoph. *Plut.* v. 225. Ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐνταυθοῖ παρὼν, Ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος; *Vt singuli eorum, qui hic adsunt, aequalem nobis Pluti hujus portionem capiant.* Ex quibus exemplis patet, μετέχειν cum secundo casu constructum semper subintellectum habere accusativum μέρος; nam

nam quartum casum requirit post se hoc verbum, ut videre est ex aliis. Comic. *Plut.* v. 1145. Οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί: *Neque enim tu eorundem mecum verberum fiebas particeps.* ubi Schol. Οὐ μόνον μετέχω τοῦδε, ἀλλὰ καὶ μετέχω τόδε φαμὲν, καὶ εὕροις ἂν τοῦτο οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς. Notavit recte Scholiastes, dici μετέχειν τινὸς, et μετέχειν τι. sed debuisset monere, priorem locutionem esse ellipticam. Pari modo in τῷ μετεῖναι cum genit. constructo supprimitur μέρος. E. gr. οὐ μοι μέτεστι τοῦ πράγματος, *ad me non attinet haec res: ego hujus rei particeps non sum*, ut Comic. *Plut.* v. 630. Ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου sc. μέρος: *Quibuscunque* (pars) *est bonorum morum.*

* Eurip. addit: μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Isocrat. Ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι. L.

Eadem ratio est similis generis phrasium, μεταλαβεῖν κακίας, μεταδοῦναι ἀρετῆς. Herodian. III. 6. IV. 2. 5. qui genitivi non pendent à verbis, sed ab intellecto nomine μέρος. Hinc falsum esse apparet id, quod docent Grammatici, *verba participandi genitivum regere.*

* Idem observandum de verbo φθονεῖν, *invidere.* Theophrastus *charact.* cap. 17. Ἐφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ, καὶ τοῦ οἰναρίου sc. μέρος. *Invidisti mihi jusculum et villum tuum.* S.

ΜΕΡΟΣ ΤΙ, *Pars aliqua.*

Ad haec μέρος τι subintell. ante Genitivos, quos Attici jungunt cum verbis quibusdam Aristoph. *Pace* v. 436.

Ὅστις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων: sc. μέρος τι, i. e. *Quicunque alacriter prehenderet* (partem aliquam) *funium.* Plene in alio ejus generis verbo dixit Sophocles in *Philoct.* v. 307.

Καί πȣ τι καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν.

Et partem aliquam cibi addiderunt.

* Omittunt eodem modo *aliquam partem*, vel *quidquam* etiam latini. Tacit. in *German.* c. 15. *Mos est civitatibus ultro et viritim conferre principibus vel armentorum, vel frugum.* v. Gronov. ad h. l. Μέρος τι etiam supprimitur in Φαγεῖν ἄρτȣ, aliisque multis. L.

* Triplex hic locum habet Ellipsis. 1) Vel enim subaudiri potest. ἐκ. 2) Τινὰς; vel τινὰ. 3) Vel denique μέρος τι, uti docet Eustathius ad Iliad. f. 1292. l. 31. et ad Odyss. f. 351. l. 9. coll. Henr. Stephano de Dial. Att. p. 45. et Barnesio ad Euripid. Cyclop. v. 397. Nimirum observandum est hic, ubi totum significatur, Accusativum verbis jungi; ubi vero tantum pars innuitur, Genitivum adsciscí elliptica dicendi ratione. Sic Aelian. L. I. V. H. c. VI. Ὅταν αὐτȣ̃ς λαθόντες ὑοσκυάμȣ φάγωσι. et L. II. c. XVII. Επιθεὶς ἐπ᾽ αὐτὸν τῶν κρεῶν. s. μέρος τι. Homerus Odyss. I. v. 225. Τυρῶν αἰνυμένȣς.

ubi

ubi Eustathius loco supra citato. ὀ γὰρ πάντας ἐκεῖ τοὺς τυροὺς ἦν ἄινυσθαι, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν. Sic in τι, absolute posito subauditur κατά τι μέρος. Homer. Iliad. I. v. 641. et Odyss. Π. v. 310. ὀ μὲν γάρ τι &c. et alibi saepe. uti Latinorum *quid* usurpari solet. Cicero ad div. L. II. ep. 20. *Nisi quid me Etesiae morantur.* i. e. *ex aliqua parte.* Vel *aliqua* pro *aliqua ex parte.* Sic Mela L. III. c. 9. §. 35. *Ideo ejus orae notae sunt aliqua.* *Schw.*

ΜΕΡΟΣ cum ΚΑΤΑ.

Item μέρος cum praepositione κατὰ subintelligitur in genitivis illis, quos Attici jungunt cum verbis passivis, καταῤῥήγνυσθαι, συντρίβεσθαι, κατάγεσθαι. E. gr. Ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς, dixit Comicus in *Pace* p. 268. pro ξυνετρίβη κατά τι μέρος τῆς κεφαλῆς. ad verbum: *Contritus est aliqua in parte capitis.*

* Artemidorus I. 33. κατὰ μικρὸν, *particulatim. S.*

Deest etiam μέρος cum κατὰ, in τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, *partim*, *partim.* ut sit, κατὰ τοῦτο μὲν μέρος, κατὰ τοῦτο δὲ μέρος; *ex una parte*, *ex altera.*

* Adde et hoc. *Psalm.* XXX. 5. Τοεσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμὸς. *Vesperi ejulabitur fletus.* Integrum est κατὰ τὸ τῆς ἑσπέρας μέρος. Τὸ δεύτερον, in epist. Judae v. 5. pro κατὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ χρόνου, *alio tempore.* *S.*

ΜΕΡΟΥΣ.

In ἐκ θατέρε, *ex altera* (parte.) sic ἐξ ἑκατέρε, *ab utraque* (parte) Zosim. II. 19. πολλῶν δὲ καὶ ἀναριθμήτων ἐξ ἑκατέρε πεσόντων.

* Sic 1. Cor. I. 12. Ἐγώ εἰμι Παύλε, Ἀπολλῶ, Χριςῦ. Pro ἐγώ εἰμι μέρες τῦ Παύλε &c. *Ego sum* (a partibus) *Pauli*. *S*.

* Quod vocab. addidit Lucas *Act*. XXIII. 9. Ἀναςάντες οἱ γραμματεῖς τῦ μέρες τῶν Φαρισαίων. *B*.

ΜΕΡΕΙ.

Apud Hom. in καιρίῳ. *Iliad*. Δ. v. 185.

Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος:

Non in opportuna (parte) *est fixa sagitta*.

ubi Eustath. ἐν ἐπιτηδείῳ μέρει.

* Ἐν τέτῳ sc. μέρει, *hac in parte* 1. Joann. IV. 9. cf. 2. Cor. IX. 3. *S*.

* In ᾧ, quod est apud Just. Mart. παραιν. πρὸς Ἑλλ. in fine, ubi Hermetis haec affert verba: Θεὸν νοῆσαι μέν ἐςι χαλεπὸν, Φράσαι δὲ ἀδύνατον, ᾧ καὶ νοῆσαι δυνατόν. Ὧι pro ἐν ᾧ μέρει. Sententia dicti huc fere redit: *Deum penitius noscere, difficile est quidem; sed eloqui plane nemo potest, ubi etiam cogitatione apprehenderit*, i. e. eam etiam, quam de Deo habueris cognitionem verbis tu non facile conceperis. *B*.

ΜΕΡΗ.

Vt in ἥμισυ subint. μέρος. sic in ἡμίσεα, μέρη. et in aliis, ut Aelian. *Var. Hist*. IX. 15. Τὰ πρῶτα ἔδωκαν

αὐτῷ. *Primas ei deferunt.* idem XI. 1. Τὰ πρῶτα φέρεσθαι: *Primas ferre,* quod Latini imitati, *primas* dixere, pro *primas partes.*

* Πολλὰ, pro κατὰ πολλὰ μέρη, *in multis partibus.* Aelianus V. H. 1. 23. Τὰ μὲν, τὰ δὲ; *ex hac, ex illa parte.* ibidem. *S.*

* Alio sensu τὰ πρῶτα, pro κατὰ πρῶτα μέρη τῶ χρόνου, *primis temporibus.* Aelianus *Var. Hist.* 3. 47. Τιμόθεον τὰ μὲν πρῶτα ἐπῄνουν Ἀθηναῖοι. Sic μετὰ ταῦτα. Joann. VI. 1. *S.*

* Similiter τὰ δευτερεῖα *secunda* (partes) Menand. *fragm.* pag. 242. et τὰ δεύτερα ἐν τρεπτηγίαις ἐμφέρειν, apud Lucian. pro *lapsu inter salutand.* v. Jens. *Lect. Luc.* II. 20. p. 277. *L.*

* Operæ pretium est, afferre difficiliorem paullo intellectu dictionem Eurip. in *Med.* v. 125.

Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα εἰπεῖν.

Quæ ego hoc modo esse intelligenda puto. Τῶν μὲν μετρίων πραγμάτων πρῶτα εἰπεῖν δεῖ μέρη, vel πρῶτα εἰπεῖν μέρη ἡγῦμαι δεῖν. *Mediocritati primas ego tribuendas dico vel existimo. B.*

* It. τὰ δεύτερα λαμβάνειν, vel κομίζεσθαι. Jul. Cæs. Μῆπα τὰ δευτερεῖα λαβόντες οἴχονται. Paulo post: ταῖς δὲ ἀγαπητὸν, καὶ τὸ τὰ δεύτερα κομίσασθαι, pro δεύτερα μέρη, *secundas ferre* sc. (partes.)

In τὰ ὄπισθεν, τὰ ἔμπροσθεν, τὰ ἔσωθεν, τὰ ἔξωθεν, τὰ λαιὰ, τὰ δεξιὰ &c.

Εἰς

* Εἰς τὰ ὀπίσω, Luc. IX. 62. Joan. VI. 66. XVIII. 6. Τὰ πρὸς τὴν θύραν, sc. μέρη, *vestibulum.* Marc. II. 2.

Aelian. *Var. Hist.* I. 7. Τὰ ἐξόπισθεν ἐφέλκουσι: (Partes) *posteriores attrahunt.* idem I. 18. Τὰ περὶ τοὺς ὤμους, (partes) *circa humeros.* Xen. K. π. Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα, καὶ ἄχειρα ταῦτα, sc. μέρη: *Caecas et inermes et manibus destitutas has corporis* (partes.) Thucyd. lib. III. 23. ἐς τὰ γυμνά. ubi Schol. μέρη δηλονότι.

* In ἴσα. Vide Harpocrationem in ἴσα βαίνειν. Porro in καθέκαστα. Theophrastus *charact.* c. 3. pro καθ' ἕκαστα μέρη, *per singulas partes.* S.

In δύο, ἀμφότερα, θάτερα ut: διελεῖν εἰς δύο, *dividere in duas* (partes.) Dio Cass. lib. XXXV. p. 5. Ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ: *Ex altera* (parte) *fluvii.*

* Plene dixit Proclus in Sphaera: Ἀλλ' ἐπὶ θάτερα μέρη τρέπεται τοῦ κόσμου. B.

Idem Dio lib. XXXVII. p. 32. Νέμονται δὲ ἐπ' ἀμφότερα τοῦ Κύρνου: *Habitant ex utraque Cyrni* (parte.) De Iberis ibi sermo est.

* Τὰ ἑῷα, (regiones) *orientales.* Paeanius 6. 16. 8. S.

Plenius dixit Polybius lib. I. Ἐπ' ἀμφότερα τοῦ μετώπου μέρη: *Ad ambas frontis partes.*

* Omittitur quoque haec vox ter in epistola ad Ephesios, et quidem in formula: ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.

Τὰ

Τὰ ἐπουράνια proprie sunt *loca supracœlestia:* deinde, quia *cœlum* et *regnum cœlorum* sæpe quoque denotant *tempora novi Testamenti*, hæc formula eandem significationem obtinet, ita, ut vel bona, vel homines sub N. T. viventes intelligantur. Sic. *Eph.* I. 3. *Deus nobis benedixit omni benedictione spirituali*, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. cap. II. 5. 6. *Deus nos cum Christo resuscitavit*, καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, *et in cœlestibus* (bonis N. T.) *una collocavit in Christo Jesu.* Porro cap. VI. 12. *Non est nobis lucta contra carnem et sanguinem; — sed contra nequitiam spiritualem*, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις (sc. ἐστι) nobis, qui sub N. T. vivimus. Vertunt vulgo: *sub cœlo:* sed, quemadmodum ἐπίγειος nunquam denotat, *quod sub terra*, sed *supra terram* est, sic quoque ἐπουράνιος. Tandem *Hebr.* IX. 23. legales cerimoniæ dicuntur *exemplaria rerum cœlestium*, quibus sc. res N. T. spirituales opponuntur. Brevius hæc tangimus, sed prolixius omnia deducuntur in dissertatione *de Hierosolyma cœlesti*, quae cum Horis Hebræo-Talmudicis lucem vidit. *S.*

* Diog. Laërt. *proœm.* n. X. Ἡ δὲ Ἰταλικὴ, ἀπὸ Πυθαγόρου, ὅτι τὰ πλεῖστα κατὰ τὴν Ἰταλίαν διέτριψε, ubi integra phrasis hæc est: κατὰ τὰ πλεῖστα τοῦ βίου μέρη, *per plurimas vitæ partes* vel *tempora.* Subaudiendum autem hoc vocabulum recte, neque sine idoneo auctore dici, exemplum habemus in Chrysost. *hom.* περὶ προσευχῆς: Καὶ μὴ ἀποστερήσωσιν ἑαυτοὺς τῆς σωτηρίας τὸ λειπόμενον τοῦ βίου μέρος. *B.*

Et,

Et, quod notandum, in ἐπέκεινα, quod pro adverbio vulgo habetur, et sæpe cum genitivo construitur, ut in *Act. Apost.* c. VII. 43. Καὶ μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα Βαβυλῶνος: *Et transferam vos trans Babylonem.* Proprie ἐπέκεινα composita vox est ex ἐπὶ et ἐκεῖνα, in quo subint. μέρη, unde pendet genitivus ille, qui additur. Sic ἐπέκεινα τῆς Βαβυλῶνος, *est*, quasi dicas: ἐπ' ἐκεῖνα μέρη τῆς Βαβυλῶνος, *ad illas ulteriores* (sc. partes) *Babylonis.* Jam proprie duas esse voces ἐπέκεινα, et subaudiri debere μέρη, constat etiam exinde, quod Græci Latinorum *cis* vel *citra* exprimant ἐπὶ τάδε Polyb. l. III. p. 221. — πῶς ἡττηθεὶς τῆς ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου πάσης ἐξεχώρησε: *Quo pacto victus excesserit omni Asia cis Taurum.* Et paullo post: τοὺς ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου κατοικοῦντας sc. μέρη: *qui habitant ad hasce Tauri* (partes,) i. e. qui cis Taurum incolunt. Ἐπὶ τάδε καὶ ἐπ' ἐκεῖνα, habet etiam Dio Caff. p. 171. sic εἰς τὰ ὑπερέκεινα 2. *Cor.* X. 16. Similiter κατ' ἐκεῖνα sc. μέρη dicunt, *in istis partibus, isthic loci.* Gallus apud Lucianum in cognomine Dialogo p. 173. Καὶ αὖθις ἐξ Ἰταλίας ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας: *Et cum ex Italia rursus navigassem, ita affeci Græcos, qui isthic erant.* Perperam ibi Interpres habet: *Græcos ejus temporis*: Hoc enim dicitur κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dicitur pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς, quod aliter effertur κατ' ἐκείνους τόπους, Polyb. l. III. p. 234. Ita ἐπέκεινα proprie est ἐπ' ἐκεῖνα μέρη, *in illis partibus*, vel *ad illas partes*, i. e.

i. e. ultra. Et haec est ratio, cur ei voci adjungatur genitivus.

* Similiter Thucydides saepe τὰ ἐπὶ Θρᾴκης i. e. *Thracia*, usurpat. VI. 65. Dukerus legendum putat, ἐς τὸ κατὰ τὸ ὀλυμπίειον, per ellipsin τοῦ μέρους, ut IV. 78. v. I. 59. *L.*

* Sic Marc. XV. 38. Ἐσχίσθη εἰς δύο. Plene Polyb. T. I. ἐσχίσθη δ' εἰς δύο μέρη. In ἔσχατα apud Homer. Iliad. Θ. v. 225. Τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας εἴρυσαν. i. e. εἰς ἔσχατα μέρη. In ἀμφω et ἀμφότερα, quae interdum in oratione absolute ponuntur, ita ut oratio pendere videatur. u. Viger. de Idiot. p. 61. In ἐξ ἀμφοῖν apud Polyb. T. II. p. 1023. plene T. II. p. 1024. ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν. In multis ejusmodi Graecos denuo imitantur Latini. Sicuti Graeci ἐλλιπῶς dicunt, τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρεσθαι: Latini eodem modo loqui amant. Cicero clar. Orat. c. XXI. *Etsi utrique primas, priores tamen deferunt Laelio.* Quinctilianus Instit. Orat. L. X. c. I. *Quamvis ei secundas fere Grammaticorum consensus deferat.* f. *partes.* *Schw.*

ΜΕΡΗ cum ΚΑΤΑ.

Deest etiam accusat. pl. μέρη cum praepositione κατὰ in voce ἴσα, ut Philipp. II. 6. τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ. plene [illegible] μέρη [illegible] Θεῷ. Additur κατὰ apud Homer. Iliad. Λ. 336.

Ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων:
Tunc eis aequavit pugnam Saturnius.

* In

* In Phrasi κατὰ μέσα idem nomen abesse censendum. Dionys. Perieg. v. 987. Ἔςι δέ τις κατὰ μέσσα περίτροχος ὕδασι λίμνη. Plene dictum foret: κατὰ μέσα μέρη τῆς γῆς, in terra medio. B.

ΜΕΡΩΝ.

In ἐκ δεξιῶν a dextris (partibus) quod saepe in Novo Testamento. Similiter in ἐξ εὐωνύμων, a sinistris.

* Plene haec dixit Herodianus 8. 1. 12. et 4. 2. 8. S.

* Joh. VIII. 23. Ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω (μερῶν) ἐςὲ, ἐγὼ δὲ ἐκ τῶν ἄνω (μερῶν) εἰμί It. in ἐκ γειτόνων, quod habet Chrys. Orat. ὅτι τὸν ἑαυτ. μὴ ἀδικ. pag. 93. Ἡ τοῦ πλουτοῦντος ἐκ γειτόνων οἰκοῦντος ἄδεια καὶ τροφὴ. divitis hominis in vicinia habitantis.

In Phrasi: ἐκ τῶν ἐναντίων subaudi μερῶν. Idem enim significat, quod Latinorum contra, sive e contraria parte. Aelian. Var. Hist. lib. II. c. XIII. Οὐ μόνον οὐδενὸς αἴτιον κακοῦ τῇ πόλει, ἐκ δὲ τῶν ἐναντίων καὶ κόσμον ταῖς Ἀθήναις ὄντα. B.

* ΜΕΤΑΛΛΟΝ. Metallum.

In ἀργύρεια et χρύσεια, quando absolute ponuntur. Argenti fodinae, aurifodinae. Plene habet Thucydid. L. II. c. 55. οὗ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἐςὶν Ἀθηναίοις. Polyb. T. I. p. 848. οὐ μακρὰν τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Schw.

ΜΕΤΡΟΝ, *Mensura.*

Solent Græci, quoties indicare volunt quantitatem, sive mensuram excellentiæ unius rei supra aliam, et vice versa, adhibere ablat. neut. πολλῷ, ὅσῳ, πόσῳ, τοσέτῳ, ὀλίγῳ, μικρῷ, μακρῷ; in quibus μέτρῳ subaudiendum recte censet Scholiastes Thucydidis, ut πολλῷ ὑποδεεςέρων, *multo inferiorum* plene: ἐν πολλῷ μέτρῳ ὑποδεεςέρων. Sic *Hebr.* I. 4. Τοσέτῳ κρείττων et ὅσῳ διαφορώτερον. integre: ἐν Τοσέτῳ μέτρῳ κρείττων, et ἐν ὅσῳ μέτρῳ διαφορώτερον. Emendandus igitur Aeliani locus corruptus, qui est in *Var. Hist.* I. 23. Ἐν τοῖς Ἕλλησι τοῖς πάλαι μακρᾷ τῇ δόξῃ διέπρεπε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος Φιλολάε, καὶ Πρωταγόρας Δημοκρίτε. Pro μακρᾷ levi mutatione legendum μακρῷ, subintellecto μέτρῳ, et vertendum: *Inter Græcos veteres gloria longe* (proprie, *longa mensura) antecelluit Gorgias Leontinus Philolaum, et Protagoras Democritum.*

* v. Obs. Misc. Vol. II. p. 152. *L.*

Sic Aeschyl. *Prometh. Vinct.* p. 3ϕ. τέχνη δὲ ἀνάγκης ἀσθενεςέρα μακρῷ. Eurip. *Androm.* v. 691. λῷςα γὰρ μακρῷ τάδε. Thucyd. lib. VII. cap. 80. πρέλαβε πολλῷ, *longe præcessit.* Dionys. Halic. l. IX. p. 566. μακρῷ πρέχοντες ἡμῶν, *longe præstantes nobis.* Plut. *Educ. lib.* p. 13. μακρῷ κρείττες, *longe præstantiores.* Heliodorus lib. V. 15. Ἐνταῦθα ἤδη μακρῷ τὸν Πέλωρον ὑπερεῖχεν ὁ Θεαγένης: *ibi jam longe Pelorum superavit Theagenes.* Quin immo ipse Aelianus *Var. Hist.* II. 23. dixit: μακρῷ ἄμεινον, et in *Hist. Anim.* I. 60.

l. 60. μακρῷ κρεῖττον. Themist. Orat. II. p. 37. ὑπερφέρειν μακρῷ, *longe superare*. Julian. Orat. I. p. 30. μακρῷ σεμνότερα. idem *Epist.* 51. μακρῷ γεγονότας αὐτῶν κρείττονας. plene dixit idem *Epist.* 54. πολλῷ τῷ μέτρῳ — — νικῶμεν. et Zosimus V. 19. πολλῷ τῷ μέτρῳ τὸν ἀριθμὸν ὑπεραίροντας.

* Sic et in aliis: ἐς τοσόνδε, ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπὶ πολὺ, sæpius apud Arrianum. Asterius Amasenus *homil.* I. p. 3. Πρὸς τὸ πλέον τὴν κακίαν ἀσκήσαντες: *malitiam multo magis exercentes.* πρὸς τὸ πλέον sc. μέτρον. Παρὰ πολύ. Lucianus *Nigrino.* p. 28. καὶ παρὰ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, *longe melior abiit.* S.

* In multis adjectivis in Neutro genere positis subauditur μέτρον. Sic Homer. Il. P. v. 240.

Οὔτι τόσον νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδια. plene foret κατὰ τόσον μέτρον cet. In πολλόν. Dionysius Περ. v. 360. μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην. In ἄκρον. Theocritus Idyll. XIV. v. 61. ἐς ἄκρον ἁδύς. In πηχύϊον. Apollonius Rhod. L. I. v. 379. Ἐρετμὰ πηχύϊον προὔχοντα. *Remi cubiti mensura prominentes.* In μέγα multis vocibus addi solito, e. g. μέγα φέρτατος, μέγ' ὄλβιος, μέγα νήπιος, μέγ' ἀμείνων, ἄριστος, in quibus plena est locutio κατὰ μέγα μέτρον: quod Latini per *valde* vel *longe* reddunt; vel etiam per *Superlativum* e. g. *longe optimus*, *longe praestantissimus.* Imitantur Graecos Latini in *tanto quanto*, *quo*, *eo*, *multo*, *nimio*. cet. Neque ego dubito, in ejusmodi Romanos Scriptores ad Græcorum v. μέτρον

potius respexisse, quam ut cum aliis, *negotio*, subintelligamus. *Schw.*

* ΜΗΔΟΣ, *Consilium.*

In πεπνυμένον Homerus Odyss. Δ. v. 711. πεπνυμένα εἰδώς. Plene est apud eumdem Od. B. v. 38. πεπνυμένα μήδεα εἰδώς. *Schw.*

* ΜΗΚΟΣ, *Longitudo.*

In usitata dictione: πόσον; Ubi quidem non incommode cum Bosio subaudires διάστημα. Sed est tamen etiam nominis μῆκος exemplum apud Eurip. in *Hel.* v. 1284.

Πόσον δ' ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας δόρυ;
Quantum a terra depelletur navis?

Quo loco recte etiam usitata formula dixeris:

Πόσον ἀπείργει γαίας τὸ δόρυ; B.

* In adjectivis mensuram significantibus; nec non in Substantivis quibusdam subauditur v. μῆκος. Hesiodus Ἐργ. v. 423.

Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν
Ἄξονα θ' ἑπταπόδην f. τῷ μήκει.
Mortarium quidem tripedale seca, pistillum vero tricubitale,
Axemque septempedalem.

ubi Moschopulus: τέμνε ξύλον τριῶν ποδῶν τὸ μῆκος: et Ioannes Tzetzes τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχοντα. Plura exempla hujus ellipseos etiam sequentes Hesiodi versus suppeditare possunt. Sic Homerus Odyss. I. v. 325.

Τῶ

Τῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιῶν. ἀπέκοψα παραστὰς

Ab hac, quantum duae ulnae sunt, ego abscidi adstans.

ὀργυιὰν f. τῷ μήκει. Addit Aelianus L. XII. V. H. c. 44. Αἱ ἐν Σικελίᾳ λιθοτομίαι περὶ τὰς Επιπολὰς ἦσαν ςαδίῳ μῆκος. et Herodotus L. II. c. III. Μῆκος μὲν ἑκάτερον πήχεων ἑκατόν. Eamdem loquendi rationem sequuntur etiam Latini. Sic Caesar de B. C. L. II. c. 2. *Asseres enim pedum duodecim cuspidibus praefixi — in terra desigebantur.* Expressa oratione Plinius L. XXVII. 9. *Filices bina cubita excedentes longitudine. Schw.*

M H N, *Mensis.*

Secundus casus μηνὸς desideratur aliquando in participio ἱςαμένυ. v. gr. Ἕκτη ἱςαμένυ, plene, ἐν ἕκτῃ ἡμέρᾳ τοῦ ἱςαμένυ μηνὸς, *sexto die mensis ineuntis.*

* Sic etiam μεσῦντος et φθίνοντος. *S.*

* Græci dicunt: δεκάτη φθίνοντος. i. e. *vigesima prima dies* (mensis.) Plena locutio est: δεκάτη ἡμέρα πρὸ τοῦ φθίνοντος μηνός. Sic in ἕνη καὶ νέα supple ἡμέρα μηνὸς, *ultima dies*, seu *tricesima dies mensis.* v. Laert. I. Sect. 57. Aristoph. *Nub.* 1199. et Schol. ad v. 1132. Perizon. ad *Ael.* II. 25. v. supra voc. ἡμέρα. *L.*

* Sic apud Latinos quoque in *Ianuarius*, *Februarius*, *Martius* subauditur *mensis*. Sunt enim Nomina mensium adjectiva, non Substantiva, ut quidam

dam temere censent; siquidem etiam dicitur Kalendis, Nonis, Idibus Ianuariis. v. Vossius de Construct. p. 19. Sanctius L. IV. p. 603. *Schw.*

ΜΗΤΗΡ, *Mater.*

Deest saepe μήτηρ ante genitivum nominis proprii, additum nomini mulieris. Comicus *Thesmoph.* v. 448. ἡ Λαμάχου, sc. μήτηρ. Aelian. *Var. Hist.* XIII. 30. Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου, *Olympias* (mater) *Alexandri.* Luc. *Evang.* XXIV. 10. Μαρία Ἰακώβου, *Maria Jacobi* (mater.) ut plene Marc. XV. 40.

* Vide Bochartum *Hieroz.* I. 2. 43. *S.*

* Conf. Aristoph. *Equit.* 447. cum Schol. et Jonsius de *Script. Hist. Philos.* I. 2. p. 14. sq. *L.*

*ΜΗΧΑΝΗΜΑ, *Machina.*

In τὰ ἐπιβατήρια apud Suidam sub. μηχανήματα, *Machinae, quarum ope muri conscenduntur*: quam ellipsin, in exemplo quodam ex veteri auctore prolato, ipse supplet. τὰ ἐπὶ τῶν τειχῶν μηχανήματα. Item in πολιορκητήρια. Plene habet Onosander c. XLII. S. III. Πολλῶν δὲ καὶ ποικίλων ὄντων μηχανημάτων πολιορκητηρίων. *Schw.*

*ΜΙΣΘΟΣ, ΜΙΣΘΩΜΑ, *Merces.*

Si vera esset conjectura H. Stephani ad *Anacr. od.* 28. in verbo ἀπέχειν deesset μισθόν. Quae ellipsis non adeo dura est, quam Pauw existimat, si δεικτικῶς explicetur. Μισθὸς subaudiendum in Δίκαμυν® apud Aristoph. *Pace* 1234. v. Schol. Vocabu-

bulum μισθώματα autem omitti ſolet in τὰ ἐπίχειρα: *manupretium*: Ariſtoph. *Veſp.* 579. *L.*

MNA, *Mina.*

In locutionibus Atticis: ἐπὶ δραχμῇ, ἐπ' ὀβολοῖς ἐννέα &c. δανείζεσθαι, ſupple μνῶν. Addidit Aeſchines *Orat. contra Timarchum.* Vide Salmaſium *de Modo Uſurar. c.* 6.

*MNHMA, vel MNHMEION, *Sepulcrum.*

Subauditur haec vox in v. κεῖσθαι abſolute poſito, quando de mortuis ſermo eſt. Sic Homerus Od. B. 102. Αἴ κεν ἄτερ σπείρα κεῖται. ubi Schol. Gr. ἐν τῷ τάφῳ. Plene habet Luc. c. XXIII. 53. Καὶ ἔθηκεν αὐτὸν ἐν μνήματι λαξευτῷ, ὅπε ἐκ ἦν ἐδέπω ἐδεὶς κείμενος. Quando autem de aegrotis τὸ, κεῖσθαι ſumitur, ſubintelligitur ἀσθενὴς ἐν κλίνῃ. Marc. II. 4. Χαλῶσι τὸ κράββατον, ἐφ' ᾧ ἦν κατακείμενος. conf. v. ἀσθενής. Et denique κεῖσθαι frequenter dicuntur, *qui in pugna occubuerunt.* Aelian. V. H. L. XII. c. 21. Μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τὰς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι. ubi ſuppreſſum intelligitur τὸ, νεκρὸς: quo ſenſu ſaepius apud Homerum reperitur. *Schw.*

MOIPA, *Portio.*

Frequentior eſt ἔλλειψις vocis μοῖρα in adjectiv. fem. ut μία, ἴα; *una* &c. Homer. *Odyſſ.* Ξ. 435.

Τὴν μὲν ἴαν νύμφῃσι — —
— — τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάςῳ.
Unam nymphis, — alias diſtribuit ſingulis.

Ubi in ἴαν intell. μοῖραν, in ἄλλας, μοίρας. Sic in δεκάτῃ, *decima*, ut Latini in ea voce, *pars* ſubintelligunt, et in ἡμίσεια, *dimidia*. Dion. Halic. l. V. p. 323. Οὐετούριος δὲ τὴν ἡμίσειαν τῆς στρατιᾶς ἐπαγόμενος: *Veturius dimidiam* (partem) *exercitus adducens*. Ἐπὶ ἴσῃ dicitur etiam pro ἐπὶ ἴσῃ μοίρᾳ, *aequali* (portione.) ἐκ τῆς ἴσης, ſc. μοίρας: *ex aequa*, (parte) Dio Caſſ. XLIII. p. 270. καὶ ἄδειαν ἐπί τε τῇ ἴσῃ, καὶ ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ δοῦναι. Addidit vocem μοῖρα τῷ ἴσῃ Homerus *Iliad*. 1.

Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι.

Aequalis portio manenti, fortiterque pugnanti.

In τριπλῇ et τετραπλῇ. *Iliad*. A. 128.

Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν —

In πεπρωμένῃ, *fatum*. Plene Apollon. 11. 817.

Ἔνθα δ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα. et Eurip. *Electr*. 1290.

Πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου.

Herodot. I. p. 39. Τὴν πεπρωμένην μοίρην ἀδύνατά ἐστι ἀποφεύγειν καὶ θεῷ.

ΜΟΝΟΝ, *Solum*.

Elegantiae Graecae Linguae etiam inſervit Ellipſis voculae μόνον, quae deeſt ſaepe in αὐτὸ τοῦτο, *ipſum hoc*. Aelian. *Var. Hiſt*. IV. 9. Αὐτό γε μὴν τοῦτο ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅ τι καλεῖται Πλάτων. i. e. *Hocce vero* (unum) *declaravit illis, quod vocaretur Plato*. idem II. 29. de Pittaco: *In templis ſcalas fecit, ad nullum quidem uſum idoneas*, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἀνάθημα εἶναι ſupple μόνον id eſt: *Sed ad hoc* (ſolum,) *ut donarium eſſent*.

sent. Plenius idem III. 17. Ἢ αὐτὸ τοῦτο μόνον. Vide Clar. Perizon. ad *eum Auctorem* l. II. c. 29.

Deest etiam in aliis, ut apud Lucian. in *Bis Accus.* Εἶτ' εὐωχοῦνται, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα: *dein epulantur facientes me* (solum) *lætitiæ testem.* ubi Ellipsin voculæ μόνον esse docet H. Stephanus in *Append. ad Al. Script. de Dial. Att.* ut sensus sit: ποιησάμενοί με μόνον μάρτυρα &c. Longinus περὶ ὕψους Sect. 4. Οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμενος ὁ Λυσίας: *non enim magnitudine* (tantum), *verum etiam numero virtutum longe eo* (Platone) *inferior est Lysias.* Artemid. *Oneir.* V. p. 264. — Οὐ διὰ τὸ γενόμενον, ἀλλ' ὅτι καὶ διάστροφος ἦν τοὺς ὀφθαλμούς: i. e. οὐ μόνον διὰ τὸ γενόμενον: *non solum propter factum, sed etiam quod distortos haberet oculos.* Paulus *ad Rom.* IV. 9. Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος ἐπὶ τὴν περιτομὴν, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν: *an igitur haecce beatitudinis prædicatio in circumcisionem, an etiam in præputium?* ubi in priore membro, ἐπὶ τὴν περιτομὴν, requiritur μόνον, ut sit: *solum in circumcisionem.* propterea Vulgatus Interpres etiam addidit, et ad *Philipp.* II. 4. Μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος, pro Μὴ μόνον τὰ ἑαυτῶν &c.

* Hæc postrema exempla rectius in classem exemplorum, ubi adverbia desunt, rejecta fuissent. Ceterum vide Duker. *ad Thucyd.* IV. 92. *L.*

ΜΟΡΙΟΝ, Particula.

Supple hujus vocis casum sextum μορίῳ in ἀκαρεῖ, βραχεῖ &c. V. gr. quum dicitur ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, quae locutio frequens Luciano, in *Timone p.* 61. et *Contemp. p.* 352. et ἐν βραχεῖ τοῦ χρόνου, τῆς ἡμέρας: *in exiguo* (momento) *temporis: in brevi* (particula) *diei.* plene, ἐν βραχεῖ μορίῳ τῆς ἡμέρας dixit Thucydides lib. 1.

* De locutione Attica eleganti ἐν ἀκαρεῖ. vid. cl. Valckenar. ad Ammon. p. 18. sqq. Subauditur etiam haec vox in ὀψὲ τῆς ὥρας apud Dionysium Halic. VIII. p. 551. quod plene diceres ἐν τῷ ὀψὲ ὄντι μορίῳ τῆς ὥρας. *cum serum esset diei;* ut ἐλλιπῶς etiam habet Livius L. II. c. 8. Nec minus in simili huic Matth. XXVIII. 1. Ὀψὲ τῶν σαββάτων. In τὸ μεσημβρινὸν apud Theocritum Idyll. I. v. 15. plen. κατὰ τὸ μεσαμβρινὸν μόριον τῆς ἡμέρας. *meridiano tempore.* In terminis quibusdam Grammaticis apud Graecos scholiastas saepius occurrentibus. e. g. τὸ, συνδετικὸν, συγκριτικόν. *Particula conjunctiva, comparativa.* Plene apud Dionysium Hal. T. II. p. 133. Ἐν δὲ τοῖς συνδετικοῖς καὶ τοῖς προθετικοῖς μορίοις. *in copulativis et praepositivis particulis.* In locutionibus quibusdam philosophicis e. g. τὸ ζωτικὸν τῆς ψυχῆς, τὸ αἰσθητικὸν, τὸ κινητικὸν, τὸ νοητικὸν, τὸ ὀρεκτικὸν, τὸ θρεπτικὸν. sub. μόριον. vid. Salmasius ad Simplicium et Epictetum p. 193. In altera illa significatione, qua membra significat, quae suo nomine dicere pudori est τοῖς σεμνολόγοις, subauditur τὸ μόριον: vel τὰ μόρια. In τὸ τῆς γυναικὸς apud Hesychium in v.

Σίν-

Σίνδικον διάσφαγμα. In τὸ γυναικεῖον. Plene utitur Clemens Alexandrinus p. 22. B. ἀνδρεῖον μόριον et γυναικεῖον. *Schw.*

* ΜΟΡΦΗ, *Forma.*

In μεταβάλλειν, quod elliptice positum habet Sextus Empiricus L. I. c. 12. p. 273. Καὶ οἱ μὲν Διομήδους ἑταῖροι εἰς θαλασσίους μετέβαλλον ὄρνις, ὁ δὲ Οδυσσεὺς, εἰς ἵππον, ἡ δὲ Ἑκάβη, εἰς κύνα. Plena locutio est μεταβάλλειν τὴν μορφὴν εἰς cet. Sic ipse laudatus modo Auctor supplet S. 167. Εἰς ἵππον μετέβαλε τὴν μορφήν. Aelianus V. H. L. I. c. XV. Καὶ τὸν Δία αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν μορφὴν εἰς περιστεράν. *Schw.*

ΜΥΘΟΣ, *Verbum.*

Μῦθον deest in illo Homeri: Ποῖον ἔειπες: *quodnam dixisti* (verbnm?) plene *Iliad.* A. 552. — ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. alioquin ἔπος intellige.

* ΜΥΣ, *Mus.*

In ὀροφίας Aristoph. *Vesp.* 206. ubi ita Schol. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, μῦς ὀροφίας. Λέγονται μῦς ὀροφίαι καὶ ὄφεις περὶ τὰς ὀροφὰς διάγοντες καὶ ταύτας κατατρώγοντες. *Dicuntur quasi trabales, quia nidulantur in trabium fastigiis, et eas rodere solent. L.*

ΜΥΣΤΗΡΙΑ, *Mysteria.*

In τὰ μεγάλα, et τὰ μικρὰ, aliquando. Comic. *Plut.* v. 846.

Μῶν οὖν ἐμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;
Numquid in ea veste initiatus es magnis?

 supple

ſupple εἰς μυςήρια. Addidit μυςήρια idem inferius Act. IV. ſc. 4. v. 1014.

> Μυςηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχȣμένην
> Ἐπὶ τῆς ἁμάξης.
> *Cum aliquando ad magna myſteria veherer*
> *Curru.*

N.

N A O Σ, *Templum.*

Ναὸν ſubaudias ſæpe poſt præpoſitionem εἰς vel πρὸς, ſequente genitivo nominis alicujus Dei Deæve proprii, ut: Εἰς Ἀπόλλωνος, εἰς Ἀσκληπίȣ, εἰς Ἀρτέμιδος ſc. ναόν. Sic Latini; *Ad Veſtæ*, *ad Dianæ*, *ad Caſtoris.* Eurip. *Jone* 405. et 787. ἐκ θεȣ̃ συθεὶς, *ex Dei* (templo) *egreſſus.* V. ad prior. loc. *Barnes.* Pauſan. *Attic.* p. 84. ȣ̓́τε ἐν Ἀμφιαράȣ τινὰ τιμὴν ἔχει, *nec in Amphiarai* (templo) *ullos honores habet.*

N A Y Σ, *Navis.*

In adjectivis illis, Διήρης, τριήρης, πεντήρης, ἑξήρης, ἑπτήρης &c. *biremis*, *triremis*, *quinqueremis* &c. Πεντηκόντορος, (navis) *quinquaginta*, *ordine continuo*, *habens remos*, ſupp. ναῦς. item in Σχεδία, (navis,) *quæ ſubito fit.* Euſtath. ὀδ. ε. Σχεδία, inquit, ἡ δὲ ὀλίγȣ συμπαγεῖσα ναῦς. Eſt enim σχέδιος adjectivum, notans *ſubito factum ex materia, quæ ad manus eſt.*

* Νῆες ſupple etiam in πάραλοι. v. Schol. ad *Ariſtoph. Ran.* 1103. item in ἱππαγωγοὶ apud Ariſtoph. *Equ.*

Equ. 596. sunt sc. ἱππαγωγοὶ naves, quarum usus in transvehendis equis, quibus postea uti solemus in terra. Schol. ἱππαγωγοὺς δὲ, τὰς ἵππους καὶ ἄνδρας ἀγούσας ναῦς. Scilicet naves Græcorum modo a mensura, quam capiunt, Χιλιαγωγοὶ, Μυριαγωγοὶ: vel a re, cui sunt destinatæ, ut σιταγωγοὶ, quæ frumentum deferunt, et ἱππαγωγοὶ denominantur.

Secundum hujus vocis casum, νεὼς supple in illo proverbio: Ἀπὸ καταδυομένης ὅ, τι ἂν λάβῃς, κέρδος. *A depressa* (navi) *quicquid acceperis, in lucro deputandum est.* Suidas. Ἀπὸ καταδυομένης, inquit, λείπει νεὼς, &c. ut ibi legendum.

Quartum casum ναῦν, supple in verbis nauticis absolute positis, ut: ἐλαύνειν, ἀνάγειν, ἐπανάγειν, κατάγειν, ut Joann. *Evang.* VI. 19. Ἐληλακότες οὖν ὡς σταδίους εἴκοσι πέντε: *quum igitur promovissent* (navim) *quasi stadia viginti quinque.* Lucas *Evang.* V. 3. — ἠρώτησεν αὐτὸν, ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον, subint. τὴν ναῦν: *rogavit ipsum, ut a terra paululum promoveret* (navim.)

* Aristoph. ἐλαύνειν ναῦν plene *Equ.* 1179. *L.*

* It. προσβάλλειν. Pollux. l. 1. c. 9. de portu scribens: Ῥᾴδιος προσχεῖν, ἀσφαλὴς προσβαλεῖν. Vbi eadem Græcis est Ellipsis, quae Latinis, qui *appellere* absolute dicunt pro *appellere navem. Appellere classem* dixit Corn. Nep. *Thrasyb.* IV. 4.

In εἰσβάλλειν. Eurip. in Cycl. v. 99.

Βρομίου πόλιν ἔοικαμεν εἰσβαλεῖν

Videmur ad Bacchi urbem appulisse.

Quæ

Quæ ita sunt accipienda: Κατὰ βρομάν πόλιν ἐοίκαμεν εἰσβαλεῖν τὴν ναῦν. *B.*

* Etiam in ἐμβάλλειν subint. ναῦν, de remigantibus quando sermo est, Aristoph. *Ran.* 208. *Eq.* 599. *L.*

Absolute etiam dicunt ἐμβαίνειν, ἐπιβαίνειν, εἰσβαίνειν, ut intelligatur εἰς ναῦν. Apollon. *Argon.* I. v. 1275.

— ὦκα δὲ Τῖφυς
εἰσβαίνειν ὀρόδυνεν ἐπαύρεσθαι ἀνέμοιο.

vide plura exempla apud Ampl. Cuperum *Observ.* II. 3.

* Et Gatakerum ad Antonini τὰ πρὸς ἑαυτὸν 3. 3. Sic et ἐᾷν, *relinquere* (navem) *fluctibus; Actor.* XXVII. 40. ἐπιδιδόναι ibid. v. 15. et κατέχειν εἰς αἰγιαλὸν, v. 40. *S.*

* Omittitur quoque in ἐπακτία. Eurip. in *Androm.* v. 853. ubi desertam se a patre querens, talia fatur Hermione:

Ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, ἐπακτίαν
Ὡσεὶ μονάδ' ἔρημον οὖσαν
Ἐναλίου κώπας.
Deseruisti me pater, velut stantem ad littus,
Desertam remoque carentem ((navem.)

Quo loco de nave esse sermonem, patet ex eo, quod remi fit mentio E. ita erit integra dictio: ὡς ἐπακτίαν ναῦν. *B.*

* Sub-

* Subaudienda relinquitur haec vox in aliis bene multis exemplis apud veteres scriptores frequenter obviis. Sic in Ναυαρχὶς: *navis praetoria.* Polyb. T. I. p. 73. In ὁλκάς. Themistius Orat. XXVI. p. 316. Plene Maximus Tyr. Orat. XIX. p. 229. διὰ νεὼς ὁλκάδος. In Σαλαμινία, quae et Δηλιάς; pro quo habet Aelianus V. H. L. I. c. 16. ἡ ναῦς ἡ ἐκ Δήλου: et πάραλος apud Aristophan. in Avib. v. 1204. Quae fuerint hae naues explicant Gr. schol. ad h. l. In ὁπλιταγωγοί, qua voce aliquoties ἐλλιπῶς utitur Thucydides, plene autem L. VIII. c. 30. ἐν ναυσὶν ὁπλιταγωγοῖς. Πεντηκόντορος legitur apud. Aelian. V. H. L. VIII. c. 2. In illa nautica locutione πρύμναν κρούεσθαι, l. ἐπὶ πρύμναν κρούειν. s. τὴν ναῦν. v. Onosandr. c. IV. n. 14. In ἔχειν, Homer. Od. Γ. v. 182. plene est Od. K. v. 91. In ἀνωθέειν. Hom. Od. O. v. 552. In Ἀπαίρειν et καταίρειν. Euripid. Bacch. v. 1293. coll. Schol. Gr. edit. Barnes. In κατέχειν. Polyaen. L. VII. c. 47. In Μεταίρειν. Matth. XIII. 53; et sic in αἴρειν. Plene Thucydid. L. I. c. 52. Τὰς μὲν ναῦς ἄραντες ἀπὸ τῆς γῆς. In ὁρμίζειν. Plene Dionys. Hal. L. VII. p. 421. Ὁρμίσας τὰς ναῦς. In διαβάλλειν Herodot. L. V. c. 33. Plene idem habet L. V. c. 34. Ἐπεί τε διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας ἐς τὴν Νάξον. Haec Ellipsis etiam apud Latinos est usitata. Sic Hirtius de Bell. Alex. c. XVI. *Capitur hoc praelio quinqueremis una et biremis.* Cornel. Nep. VII. c. IV. *Et in trierem — ascendit.* Cicero ad div. L. XII. 14. *Onerariae omnes ad unam a nobis exceptae sunt.* In conscendere.

Idem

Idem ad div. L. XII. 25. *Conscende nobiscum, et quidem ad puppim.* In *exire.* Idem L. IX. 6. *Ostiae videri commodius eum exire posse.* In quibus et multis aliis subauditur v. *Navis.* *Schw.*

* ΝΑΥΤΗΣ, *Nauta.*

In θαλάμιος, i. e. remex infimi ordinis, ὁ κατωτάτω ἐρέσσων ἐν τῇ νηὶ, apud Thucydidem. Eadem ellipsis admitti potest in ζύγιος. Hesych. θαλάμιος λέγεται ὁ ἔσχατος, ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος θρανίτης. *L.*

* ΝΕΚΡΟΣ, *Mortuus.*

Aristoph. Ἐκκλησ. 533. Ἀλλ' ἐμ' ἀποδύσασ' — — ᾤχου καταλιποῦσ', ὥσπερ εἰ προκείμενον. *Sed postquam me exueras, abiisti, relinquens me ut mortuum.* In προκείμενον subaudi νεκρὸν v. *Av.* 474. Ita *positus* apud Virgil. et *compositus* apud Persium occurrit. *L.*

* ΝΕΥΡΑ, *Nervus.*

In ἂψ ἐρύειν de arcu apud Homerum Iliad. Θ. v. 325. ubi schol. Gr. εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα τὴν νευράν. *retro trahentem nervum.* *Schw.*

* ΝΗΣΟΣ, *Insula.*

Interdum in πιτυόεσσα, vel πιτυοῦσσα, *pinis abundans;* πλατανιςόεσσα, vel πλατανιςοῦσσα *platanis abundans.* &c. v. Sylb. ad *Pauf. Lac.* c. 14.

* In omnibus nominibus insularum propriis, quando absolute ponuntur, e. g. in Βρεττανικαὶ, Κυκλάδες, Σπο-

Σποράδες, Γυμνάσιαι vel Βαλεαρίδες, Οφιῦσα, apud Strabonem aliosque est ellipsis: in quibus etiam saepe v. νῆσος vel νῆσοι additum reperitur. *Schw.*

* ΝΙΚΗ, *Victoria.*

Videtur haec vox non incommode subaudiri posse, in illa locutione Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι apud Herodot. L. VI. c. 103. Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι τεθρίππῳ συνέβη. s. νίκην: qua voce ipse denuo statim utitur, cum ejusdem verbi participio juncta: καὶ ταύτην μὲν τὴν νίκην ἀνελόμενόν μιν. *Schw.*

ΝΟΜΙΣΜΑ, *Numisma.*

In τὸ δίδραχμον, τετράδραχμον, λεπτόν. &c.

* Νόμισμα omittitur in numismatibus: ΑΜΥΝΤΑ, ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. *L.*

* v. Chishul in not. ad Inscript. Sigeam. p. 3. *Schw.*

ΝΟΜΟΣ, *Lex.*

In παραβαίνειν, quod notat *transgredi, violare* (leges.) Pythagoras in aureis carminibus:

Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι καλὸν οὐκ ἐτελέσθη;
Quanam re violavi (leges?) *quid mali patravi?*
quodnam a me bonum est omissum? S.

* 2. Joh. v. 9. Πᾶς ὁ παραβαίνων. sc. νόμον. *B.*

* Aelian. *Var. Hist.* XIII. 24. ἔγραψεν subaudi νόμον, (legem) *dedit.* Alias addi solet. *L.*

NO-

NOMOΣ, *Modus.*

In ὄρθιος &c. Eurip. *Heracl.* 830.

Ἐπεὶ δ' ἐσήμην ὄρθιον Τυρσηνικῇ
Σάλπιγγι.

* NOΣOΣ, *Morbus.*

In πλευρῖτις, ἰσχιὰς, ἀρθρῖτις. *S.*

NOΥΣ, *Mens.*

Προσέχειν absolute quoque dicitur, pro προσέχειν τὸν νοῦν, *attendere animum.* Luc. *Act.* XVI. 14. Προσέχειν τοῖς λαλουμένοις: *ut* (mentem) *adverteret ad ea, quæ dicebantur.* Sic *Hebr.* II. 1. προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι. plene dixit Comicus in *Pluto*: Πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ: *adhibe mentem, ut intelligas.* Plato in *Epist.* Αὐτοῖς σφόδρα προσεῖχον τὸν νοῦν: *illis sedulo attendebam animum.* Aelianus etiam προσέχειν τὴν διάνοιαν dixit *Var. Hist.* XIV. c. 43. Xen. *Oec.* II. 7.

* In στρέφειν, ἐπιστρέφειν, μεταστρέφειν Apol. *Argon.* II.

Εἴκε ποτ' αὖτις
Ὄψι μεταστρέφεις νόον.

Στρέφειν *Act.* VIII. 42. auctor in ellipsi vocis ἑαυτὸν posuit. *B.*

Similiter ἐπέχειν τινὶ subint. νοῦν. Paul. 1. *Epist. ad Timoth.* IV. 16. Ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ: *Attende tibi ipsi et doctrinæ.*

* Προσποιεῖσθαι aliquando etiam significat *attendere.* Tunc vero omitti intelligitur νόον. Hac sententia verbum hoc accepit Theophr. *Char. mor.* c. 1.

c. I. ἀκέσας τι, δόξει μὴ προσποιεῖσθαι. puta νόον: *cum audiverit aliquid, simulabit, se non advertere* (mentem.) *B.*

* Adde Lucæ XIV. 7. *Actor.* III. 7. sic et ἐνέχειν. Lucæ XI. 53. *S.*

* Item in ἐπιςῆσαι, quod ἐλλιπῶς habet Antoninus L. I. §. XI. v. διάνοια. Sic Plinius apud Latinos L. VIII. ep. 19. *Proinde, si quando, nunc intende libro, quem cum hac epistola accipies.* pl. *intende animum.* ut est apud Horatium L. I. ep. II. 35. *si non Intendes animum studiis et rebus honestis.* *Schw.*

* ΝΥΞ, *Nox.*

Deest hæc vox in ἀβρότη, quando absolute pro Νὺξ ponitur. Est enim sua natura adjectivum, quod significat *hominibus carens.* Sic ἄβροτος ἐρημία apud Aeschylum. v. Eustathius ad Iliad. Z. v. 78. εἰσόκεν ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη. ubi ita commentatur: ἐντελῶς ἐῤῥέθη. Ὅτε γὰρ ἀβρότη μόνον ῥηθείη, λείπει τὸ, νὺξ. Item in ἀμολγῷ: plene foret ἐν ἀμολγῷ χρόνῳ νυκτός. *intempesta nocte.* Hesychius certe ἐπιθέτως habet ἀμολγὸν νύκτα. Homerus Iliad. Λ. 173. μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. ubi etiam Schol. Gr. addunt τῷ καιρῷ. *Schw.*

Ξ.

ΞΕΝΙΑ, *Hospitium.*

Phrasis, ἑτοιμάζειν τινὶ ξενίαν, *parare alicui hospitium*, quæ est in Epist. ad *Philemon.* v. 22. ἅμα δὲ καὶ ἑτοίμαζέ μοι ξενίαν: *simul autem et para mihi*

mihi hospitium: defective etiam occurrit, omissa voce ξενίαν: sic apud Lucam in *Evang.* IX. 52. Καὶ, πορευθέντες, εἰσῆλθον εἰς κώμην Σαμαρειτῶν, ὥστε ἑτοιμάσαι αὐτῷ, supple ξενίαν: *Et profecti, ingressi sunt vicum Samaritanorum, ut pararent ipsi* (hospitium.)

* ΞΕΝΟΣ, *Hospes.*

In illis Homeri verbis Odyss. O. v. 373. καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα sub. ξένοις; vel plenius ξένοις ἀνδράσι καὶ ἱκέταις, αἰδοῦς ἀξίοις uti explicat Eustathius p. 579. l. 38. Expressam certe hanc vocem legimus Odyss. I. v. 271. Ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. *Schw.*

* ΞΙΦΟΣ, *Pugio.*

Subaudiendum est sæpenumero in ἐγχειρίδιον, e. g. apud Herodian. I. 8. 11. VII. 4. 11. λαβεῖν ἐγχειρίδια ὑποκόλπια. Ita Menander Comœdiam scripsisse traditur, cui titulus ἐγχειρίδιον. Nam ἐγχειρίδιον generatim dicitur, quicquid ad manum est et in usum promtum et obvium. v. Salmas. in Titul. Animadvers. in Simplic. ad Epict. p. 6. *L.*

* ΞΟΑΝΟΝ, *Simulacrum sculptum.*

Potest etiam illis in vocibus nonnumquam subintelligi, quas supra per ἄγαλμα, ἀνδριὰς &c. supplevimus. *L.*

ΞΥΛΟΝ, *Lignum.*

In νήϊον. *Iliad.* Γ. 62. —— νήϊον ἐκτάμνῃσιν. ubi Eustath. ὑπόκειται ξύλον, ἤγουν, ἐπιτήδειον εἰς νῆα.

* In

* In ἀπόψηςον pro *boſtorio;* in ἀνάφορον apud Ariſtoph. *Ran.* 8. ubi Schol. τὸ ἀνάφορον, ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ Φορτία ἐξαρτήσαντὲς οἱ ἐργάται βαςάζουσι. Ξύλα in plurali etiam ſupple in ἐγκοίλια. i.-e. ligna, ex quibus interiores partes navium fabricantur; τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδ☉ ἀνερχόμενα ξύλα, quae una voce ἐντερόνεια vocantur. v. Schol. Ariſtoph. ad Equit. 1182. *L.*

* Ellipſin hanc ipſe ſupplet Homerus voce Poetis ſynonyma, δόρυ. Iliad. O. 410. δόρυ νήϊον. *Schw.*

* Ξ Υ Ρ Ο Σ, *Novacula.*

In rariore quidem illa locutione apud Euripidem in Phoeniſſ. v. 1088. ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτήν. ſupple ξυρῦ. Sic occurrit apud Herodotum L. VI. c. XI. Ἐπὶ ξυρῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα. cf. cl. Valckenar. ad ſchol. Gr. in Phoeniſſ. p. 707. Proverbialem hanc locutionem *de iis, qui in extremo periculo verſantur, uſurpari ſolitam, primus, quantum jam ſcire datur, protulit* Homer. Iliad. K. 173.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυρῦ ἵςαται ἀκμῆς. *Schw.*

O.

Ο Δ Ο Σ, *Via.*

Frequentiſſime adjectivum in fem. gen. ſolum ponitur, ſuppreſſa voce ὁδός, ut: ἡ εὐθεῖα, *recta:* ἡ σύντομ☉, ἡ συντομωτάτη, ἡ ἐπίτομ☉, *compendioſa* (Simili Ellipſi Lat. *compendiaria* dicunt. Seneca Ep. 119. *Ad maximas te divitias compendiaria du-*

 cam,

cam,) ἡ τραχεῖα, *aspera*: ἡ ὄρθιος, *prærupta*: Thucyd. V. 58. ἡ ἀνάντης, *acclivis*: ἡ κατάντης, *declivis*: ἡ λεωφόρος, *publica*: ἡ ἐπιτηδειοτάτη, *commodissima*: ἡ ἑτέρα, ἡ ἄλλη, *alia*: ἡ ὀπίσω, *quæ retro ducit*: * ἡ μέση. Plutarch. παιδ: Ἔντεχνον δὲ τὸ τὴν μέσην ἐν ἅπασι τέμνειν, *artificiosum, mediam in omnibus secare* (viam.) B. Ἡ ἐπί τινα τόπον, *quæ ducit ad aliquem locum*: ἡ ἐπὶ θάνατον, *quæ ad mortem ducit*: ἡ πλατεῖα, *lata*, unde Lat. *platea*. E. gr. Lucian. *Jov. Trag.* p. 142. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ᾤμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε: *ego vero putabam, me compendiosam hanc excogitasse* (viam.) Idem *Rhetor. Præcept.* p. 309. Οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτος μεστὴν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα, ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τοῦτο παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα, καὶ ἐπιτομωτάτην καὶ ἱππήλατον, καὶ κατάντη — ἀνιὼν &c. h. e. *Non enim te per asperam, neque per arduam, ac sudoris plenam* (viam) *ducemus, ut ex media fessus regrediaris*: *alioqui nihil ab aliis differremus, qui per consuetam illam deducunt, longam, acclivem, laboriosam, atque ut plurimum desperatam. Sed nostri consilii præcipuum hoc est, ut per jucundissimam pariter et compendiosissimam, equitabilem, declivemque* (viam) *conscendens* &c. et paulo post: Ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο: *quotquot aliam instituerunt.* Dio Cass. lib. XXXVII. p. 33. Οὐ τὴν ἐπιτηδειοτάτην αὐτοὺς ἤγαγον: *non per commodis-*

modissimam (viam) *eos duxerunt.* Eurip. *Rhes.* v. 284.

Πλαγχθεὶς πλατείας πεδιάδος θ' ἁμαξιτῦ sc. ὁδῦ.

Aberrans a lata campestri et plaustraria (via.) Aelianus *Var. Hist.* IV. 18. Μὴ βαδίζειν τὰς λεωφόρους: *non ingredi per* (vias) *publicas.* Idem lib. XIII. c. 32. Σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κατάντη αὐτὰς πάντας ἄγεις: *tu enim in declivem illos omnes ducis* (viam.) Idem III. 17. Ἀγαγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς οἰκεῖα: *Retro reducere domum.* Xenoph. Κύρ. Παιδ. VII. Προϊὼν καὶ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος sc. ὁδόν: *progressus* (via) *Babylonem ducente.* Accusat. ὁδὸν etiam deficit in τῷ ἀνύειν, quando pro *festinanter currere, et iter suum perficere* sumitur. Comic. *Plut.* v. 606.

—— ἀλλ' ὐ μέλλειν

Χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύειν.

ubi vetus Schol. Ἀνύω, τὸ τελειῶ. ἀνύω καὶ τὴν ὁδὸν, ἤτοι σπυδαίως βαδίζω; vel δρόμον, ut apud Eurip. *Phœniss.* v. 166.

Ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας

Ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος.

ut et in τῷ τελεῖν. Lucian. *Hermot.* 558. εἰς Ἰνδὺς τελεῖ: *ad Indos pervenit.* Thucyd. εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε: *Pharsalum pervenit.* Sic δι' ἐκείνης apud Lucam *Evang.* IX. 4. pro δι' ἐκείνης ὁδῦ: *isthac* (via.) Διὰ ποίας apud eundem *Evang.* V. 19. pro διὰ ποίας ὁδῦ, ut Latini *qua*, pro *qua via.* ut et ᾗ, pro ᾗ ὁδῷ, *qua via, qua ratione.* Xenoph. Κ. Π. IX. 24. Πάντ' ἂν πραχθείη, ᾗ ἡμεῖς βυλόμεθα: *omnia confici possent, qua*

(ratione) *nos volumus.* Ταύτῃ i. e. οὕτω, pro ἐν ταύτῃ ὁδῷ, *hacce via: hac ratione.* Plato: Ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο: *hæc etiam sic dicebantur.* Ἄλλῃ pro ἐν ἄλλῃ ὁδῷ: *alia via,* Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. 2. §. 16. ὥστε ἄλλῃ ποι ἀποχωρεῖν: *ut alia* (via) *secedat. Iliad.* A. 120.

——— ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. sic in τῇδε, ut apud Eurip. *Oreste.* 781.

—— —— φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε.

Hac (ratione) *effugiam timiditatis suspicionem.*

* Πεζῇ sc. ὁδῷ, *terrestri* (itinere) Matth. XIV. 13. Marc. VI. 33. *S.*

* Deest etiam in his: τῆς εὐθείας ἐκπεσεῖν vel διαμαρτεῖν. Τὴν ἐπὶ δόξαν ἰέναι. Ἐπ' ἐναντίας φέρεσθαι. *L.*

* Ἄλλῃ, cum pro ἄλλως usurpatur, item subaudiendum monet ὁδὸς, eodem casu. Hæc est istius vocab. vis apud Theognid. v. 93. 94.

Εἴ τις ἐπαινέσσει σε τόσον χρόνον, ὅσσον ὁρώῃ,
Νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵησι κακήν.

Hertelius interpres reddit: *alio linguam mittat.* Mihi id non placet. Id enim vult Poëta: qui *alia* (ratione,) sive *aliter linguam mittit*, i. e. loquitur (mittit enim quasi frena linguæ, qui loquitur) absente altero. Germani dicunt: seine Zunge schiessen lassen, i. e. libere loqui, quod præsente altero reticueris. Id Theogn. dicit ἱέναι γλῶσσαν.

Latini simili ἐλλείψει dicunt *qua* sc. *ratione*, vel via Virgil. *Ecl.* IX. 14.

Quod

Quod nisi me quacunque novas incidere lites
Ante sinistra cava monuisset ab ilice cornix

i. e. nisi *quacunque ratione* vel *via* consuluissem mihi in lite versanti. *B.*

* Non incommodum videtur, allata quaedam exempla, locis ex auctoribus Græcis petitis, partim corroborare; partim alia adjicere. Sic Theocritus Id. XXV. v. 155.

Λαοφόρε δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιςα κελεύθε.

Polyb. T. I. p. 879. Καἰὰ μὲν τὴν ἐς τὸ Ποσειδῶνος ἱερὸν φέρεσαν. Maximus Tyr. Orat. XIV. p. 153. Προσθεὶς τῷ Οδυσσεῖ τὴν ἐπ' αὐτῷ ὁδόν. Thucydid. L. III. c. 24. Ἐχώρεν ἀθρόοι τὴν ἐς Θήβας φέρεσαν ὁδόν. Lucian. T. II. p. 671. Τῆς ὀρθῆς ἐκπεσεῖν. Chariton L. VIII. c. 2. p. 130. Επὶ Κύπρε κρατεῖν. plenius τῆς ὁδε ἐπὶ Κύπρε: ut Latinis *tenere*. Ovid. Met. L. III. 690.

—— *Diamque tene: delatus in illam*
Accensis aris Baccheia sacra frequento.

Αμαξιτὸς ὁδὸς ex Malcho affert Suidas in v. ἀμαξιτός. et ἀμαξήρης τρίβος alicubi dicit Euripides. Clemens Alex. Stromat. L. VII. p. 736. γυναῖκα ἀγομένην τὴν ἐπὶ θάνατον. Theocritus Id. XIII. 70. Ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει. uti Horatius Epod. XVI. 21. *Ire, pedes quocumque ferent.* Epictet. Enchir. c. LII. εἰ ταύτῃ τοῖς Θεοῖς φίλον, ταύτῃ γινέσθω. Eurip. Hecub. 163 Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν στείχω. Homer. Iliad. O. v. 448. Τῇ γὰρ ἔχ', ᾗ. Bion. Id. II. 6. Τᾷ καὶ τᾷ. Frequentissima hujus ellipseos exempla esse etiam apud Latinos omnes norunt. Sic Cicero ad div.

L. IX. ep. 19. *recta enim a porta domum meam venisse.* Horatius Ep. IV. 24. Et *Appiam mannis terit.* Cicero ad div. L. V. ep. 4. *Qui hac iter faciebant.* Nec minus *via* Latinis, Græcorum more, est idem ac *modus, ratio.* Terentius Andr. Act. IV. Sc. I. 47. *Hac non successit, alia aggrediemur via.* Cicero in Verr. L. II. c. 23. *Jam intelligetis hanc pecuniam, qua via modo visa est exire ab isto, eadem semita revertisse.* *Schw.*

* ΟΔΟΝΤΕΣ, *Dentes.*

In γομφίοι *dentes molares*: in γελασῖνοι, qui et τομικοὶ dicuntur, i. e. *dentes anteriores, qui in risu nudantur.* *L.*

ΟΙΚΕΙΟΙ, *Domestici.*

Quum dicitur in Epist. ad *Rom.* XVI. 10. Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου, supple οἰκείων: *salutate eos, qui sunt ex* (familiaribus sive domesticis) *Aristobuli.* Sic 1. *Cor.* I. 11. Ἐδηλώθη γάρ μοι ὑπὸ τῶν Χλόης sc. οἰκείων: *significatum enim mihi est a* (familiaribus) *Chloës.*

*Pro hac voce est periphrastica locutio ad Philipp. IV. 22. Οἱ ἐκ τῆς Καίσαρος οἰκίας. Sic Latini saepius absolute dicunt *mei, tui* f. *domestici.* Plene habet Cicero ad div. L. XIII. ep. 71. *Commendo ut unum de meis domesticis et maxime necessariis.* *Schw.*

OIKH-

ΟΙΚΗΜΑ, *Ædificium.*

Deest in ὑπερῷον: nam ὑπερῷον non esse substantivum, sed adjectivum, et notare *superius*, probavimus in *Exercitat.* ad *Act. Apost.* I. 13. Ceterum οἴκημα ὑπερῷον plene legitur apud Lucian. in *Asino.* p. 107. Κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι ἐς οἴκημα ὑπερῷον: *Portant per scalas in ædes superiores.* item in ἱερὸν, pro *templo.* Herodot. II. 113. — ἐς ἄλλο οἴκημα ἱερὸν, alias ἱερὸς δόμος, et ἱερὸς οἶκος dicitur.

* Deest et in Γυναικεῖον, *gynæceum*: in ἀνώγεον, vel ἀνώγαιον. Apud Suid. additur οἴκημα. Item in κατάγαιον. *L.*

Plural. οἰκήματα in phrasi τὰ τινος, ut: Ἐς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ, (domum) *fratris.* Ἐν τοῖς Διός: *in Jovis* (æde.) Lysias *Or. contra Eratosth.* c. 14. Καὶ ἐρωτῶσιν, ὅποι βαδίζομεν. ὁ δ' ἔφασκεν. εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ. *et interrogant, quo eamus. Ille vero respondit: ad fratris mei* (ædes.) Palladas *Epigramm.* lib. I. cap. 64.

Ὡς οὐδὲν γλύκιον γ' ἧς πατρίδος, εἶπεν Ὅμηρος,
Ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης οὐκ χυτὸν οὐκ ἔφαγεν.
Quam nihil dulcius est patria sua, dixit Homerus;
In Circes enim (ædibus) *edulium liquidum non ederat.*

Ubi ἐν τοῖς Κίρκης, pro ἐν τοῖς οἰκήμασι Κίρκης, Theocrit. *Eid.* II. 76. Οὗ τὰ Λύκωνος. ubi Schol. Ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τοῦ Λύκωνος. Sic in N. T. Lucæ II. 49. Οὐκ ᾔδειτε, ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί με. ubi non subintelligi putem πράγμασιν in τοῖς τοῦ πατρός μου, sed οἰκήμασι, et verti debere: *in*

 (domo)

versa complectebantur. v. Varro de L. L. IV. p. 39. Vnde etiam apud Livium L. XXXIX. c. 14. *cœnaculum super ædes*. Qui locus eorum favet sententiae, qui τὸ ὑπερῷον derivant ab ὑπὲρ et ᾠὸν, quod κατὰ γλῶσσαν, idem est, quod οἴκημα. v. Wolfius ad Actor. c. I. v. 13. *Schw.*

* ΟΙΚΗΤΗΣ, *Incola*.

In genitivis nominibus urbium. Constantinus Porphyrogenneta de *imagine Christi Edessena* p. 89. Ἐν ἀμηχανίᾳ ἐν καὶ τῇ ἐσχάτῃ ἀπογνώσει οἱ τῆς πόλεως καταςάντες. *Itaque* (cives) *consilii inopes, et ad extremam desperationem redacti*. Οἱ τῆς πόλεως sc. οἰκηταί. Sic apud eundem p. 96. οἱ τῆς Ἐδέσσης. Quamvis non diffitear, commode etiam hic subaudiri posse πολίτης. *S.*

ΟΙΚΙΑ, *Domus*.

Quemadmodum οἰκήματα reticetur in τὰ ἴδια, ita οἰκία, in ἡ ἰδία. V. gr. ἐν τῇ ἰδίᾳ, elliptice dicitur, pro ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ, *propria domo*.

* In βασιλικῇ: quod frequentissime pro βασιλικῇ οἰκίᾳ dicitur. Obvia sunt hujus ἐλλείψεως exempla. Plene dixit Chrysost. *Orat.* ὅτι τὴν ἑαυτ: μη. p. 266. Ἀλλὰ καὶ εἰς βασιλικὴν οἰκίαν. &c. *B.*

ΟΙΚΟΣ, *Domus*.

Attica est ἔλλειψις, quum ἐν τινος, et εἰς τινος dicitur, pro ἐν οἴκῳ τινὸς, et εἰς οἶκόν τινος. Dio Cass. XLII. p. 220. τοῖς ἐν ἀλλοτρίων οἴκοισι, sc. οἴκοις. Herodot.

etiam eſt, ſubauditur in ea, εἰς τὸν οἶκον, vel τὴν οἰκίαν. Integre Heſiodus Ἐργ. v. 695.

Ὡραῖ@ δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι:
Mature autem uxorem tuam ad domum ducito.

Et Lyſias *Orat. pro cæde Eratoſthenis* p. 5. Ἐπειδὴ ἔδοξέ μοι γῆμαι, καὶ γυναῖκα ἠγαγόμην εἰς τὴν οἰκίαν: *poſtquam conjugium mihi placuerat, et uxorem duxeram domum.*|

* Συνάγειν, *hoſpitio excipere.* Matth. XXV. 35. ſupple εἰς οἰκίαν. Judic. XIX. 15. 18. *S.*

* Huc referri debet elliptica locutio ἐκ γειτόνων. ſ. οἴκων, quae frequens eſt apud optimos quosque ſcriptores. Sic Ariſtophan. Plut. 435. ἢ 'κ τῶν γειτόνων. coll. ſchol. Gr. ad Ranas v. 1379. Item Athenæus L. XIII. p. 572. Ἐκ γειτόνων αὐτῷ καθοικούσης τινός. Heliodorus L. I. p. 34. πίνει δὲ ἐνταῦθα ἐκ γειτόνων. coll. L. V. p. 240. Lucian. T. III. p. 435. ἐν γειτόνων οἴκων. Dubitari ſane non poteſt, ut in aliis multis, ita in hac quoque elliptica locutione ἀπὸ κοινοῦ ſubandiendum eſſe οἴκων: ut in illis Homeri Iliad. ψ. v. 382. Ἀμφήριστον ἔθηκεν, Euſtathio auctore, ἀπὸ κοινοῦ adſumi debet ἔλασμα, ex παρέλασσεν. v. p. 1422. l. 10. Ejusdem generis exemplum eſt apud Theocritum Id. XVIII. v. XI. Ἦ ῥα πολύν τινα ἔπινες. ſub. ex contextu et notione τοῦ πίνειν, οἶνον. Euripides Phoeniſſ. v. 12. Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με. τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. ſub. ὄνομα. Sic Ioh. VIII. 44. Ψεύστης ἐστὶ, καὶ πατὴρ αὐτοῦ. ubi cognatum ψεῦ-

locutionem Ἄγεσθαι, Ἄγεσθαι γυναῖκα, et pleniſſima oratione Ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς οἶκον, imitantur etiam ſcriptores Romani. Sic Ovidius Met. L. IX. v. 497.

Sic Saturnus Opim, junctam ſibi ſanguine, duxit

Idem v. 762.

Quibus qui ducat abeſt, ubi nubimus ambæ?

Terentius Adelph. Act. V. Sc. IV. 13. *Duxi uxorem.* Idem in Hecyr. Act. I. Sc. I. v. 5. *Numquam illa viva ducturum uxorem domum.* Plura idem ſcriptor tibi ſuppeditabit, quae longum foret aſſerre. Satis fuerit, uno ſemper alterove exemplo, perpetuam fere, inter Græcum et Latinum ſermonem harmoniam, ratione ſaltem ellipſeos, declarare. *Schw.*

ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ, *Ædificium.*

Hanc vocem ideo adjecimus, quia in aliquibus ab οἴκημα differt. Οἴκημα enim *tale eſt ædificium, quod inhabitandi cauſſa exſtruitur*; οἰκοδόμημα vero, *quod alio fine factum eſt.* Subintelligitur autem in μεταπύργιον, quod notat *ædificium, quod in muro inter duas turres eſt conſtructum.* Harpocration: Μεταπύργιον, τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων. Obſervat et ille, ſæpius hoc vocabulo uti Thucydidem. *S.*

* ΟΙ ΜΕΝ, ΟΙ ΔΕ, *Alii, Alii.*

Articulus ille bis deeſt apud Callim. h. in Jov. v. 6.

Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ. — — —

Tho-

— ἀλλ᾽ ἄκρατον οἶνον ἀγαθῦ δαίμον☉·:

— *sed merum vinum Boni Dæmonis*.

et in *Ranis* v. 1181. Διόνυσε πίνεις οἶνον ἐκ ἀνθοσμίαν: *Bacche, bibis vinum non odoriferum*.

* In χαλίκρητος apud Athenæum L. I. c. 7. Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον sub. οἶνον: alias χαλίκρατον μέθυ reperitur; uti hoc ipso loco legendum censet Casaubonus pro μεθύων. Ceterum χαλίκρατον μέθυ, *temetum vino temperatum* quodammodo illustrare potest illa Apocal. XIV. 10. ἐκ τῦ οἴνυ τῦ θυμῦ τῦ θεῦ, τῦ κεκερασμένυ ἀκράτυ. Nam τὸ, χάλις idem est, quod οἶνος. Præterea recte omnino οἶνος dicitur hoc loco κεκερασμένος ἄκρατος, quia ὀργῇ καὶ θυμῷ τῦ θεῦ mixtus fuit. Sic χαλυβώνιον πίνειν est apud Alciphron. L. I. ep. XX. Πολύν τινα πίνειν. Theocrit. Idyll. XVIII. v. XI. et sic in aliis multis vini speciebus, de quibus Athenæus L. I. c. 24. In σπένδειν, *libare*. Homer. Il. Ψ. v. 196. Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ. Plene Λ. v. 774. Σπένδων αἴθοπα οἶνον. Iliad. A. 462. αἴθοπα οἶνον λεῖβε. In ἐπισπένδειν: quod plene habet Herodot. II. c. 39. οἶνον κατὰ τῦ ἱρήϊυ ἐπισπείσαντες. et paullo post ἐπίσπεισις τῦ οἴνυ. Apud Latinos ubique fere occurrunt exempla. Sic Horatius L. I. Od. XXXVII. 5. *Antehac nefas depromere Cæcubum*. Ibid. v. 14.

Mentemque lymphatam Mareotico
Redegit in veros timores.

Idem L. II. Sat. VIII. 16.

— *Albanum, Mæcenas sive Falernum*
Te magis adpositis delectat.

Addit *vinum* Epod. IX. v. 34. *Aut Chia vina, aut Lesbia. Schw.*

ΟΙΟΣ, *Qualis.*

Quod infra ad verbum τοιῦτος monemus, id etiam vice versa de voce οἷος observandum. Nam et illud omittitur sæpe apud Theophrastum, et inde regit tot infinitivos per integra characterum capita, quia significat *posse*. Sic cap. 2. Τὸν δὲ κόλακα τοιῦτόν τινα, (sc. ὑπολάβοι ἄν τις) ὥστε (οἷόν τε) προσφερόμενον ἅμα εἰπεῖν. Suppletur autem hoc modo c. 1. *S.*

* ΟΙΣΤΟΣ, *Sagitta.*

In illa locutione apud Tacticos; sive Poliorceticos scriptores saepius obvia, τοῖς πυροβόλοις, πυρφόροις βάλλειν subauditur οἰστοῖς, vel βέλεσι, quas voces sæpe etiam expressas habent. Sic Thucydid. L. II. c. 75. πυρφόροις οἰστοῖς βάλλεσθαι. Arrianus de Expedit. Alex. L. II. c. 18. Ὡς μήτε πυρφόροις βέλεσιν ἀπὸ τοῦ τείχους βάλλεσθαι. Potest tamen frequenter etiam generalior vox Μηχάνημα; vel Σκεύασμα in ea subintelligi; ut πυρὸς σκευασία est apud Aeneam. Tact. c. XXXIII. *Schw.*

ΟΛΙΓΟΝ, *Paullo.*

Ὀλίγον, vel ὀλίγῳ cum χρόνον vel χρόνῳ subaudiendum relinquitur aliquando ante præpositionem πρό. Aristot. *Hist. Animal.* l. VII. c. 4. Αἱ δὲ ἀκμάζουσαι πρὸ τῶν τόκων τοῖς ἀνδράσι, θᾶττον τίκτουσι. ubi πρὸ τῶν τόκων dictum est, pro ὀλίγον πρὸ τῶν

τόκων

τόκων, *paullo ante partum*, uti etiam verſum a Gaza.

ΟΛΟΣ, *Totus.*

Sic διὰ νυκτὸς, pro δι' ὅλης νυκτός. Athen. L. VII. c. 1. ex Ariſtophanis *Æoloſicone* adſert verſum hunc: Ἐι πως δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα ἴσως διὰ νυκτός. additque — ὅτως λέγων, οἱονεὶ δι' ὅλης νυκτός, ὡς καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ἔχει.

Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.

ubi etiam Ellipſis ὅλων, vel πάντων. Sic δι' ἡμέρας, pro δι' ὅλης ἡμέρας, et διὰ βίου, pro ὅλου βίου. Harpocr. Δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ, δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἀντιφῶν περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. Τηλεκλείδης δ' ἐν τῷ Πρυτανείῳ, δι' ἡμέρας εἶπεν, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. vid. Caſaub. ad *Athen.* l. d.

* Sic apud Thucydid. L. VII. c. 82. δι' ἡμέρας ſ. ὅλης. Plene Onoſand. c. XII. δι' ἡμέρας ὅλης. Item διὰ νυκτὸς ὅλης Achilles Tat. p. 363. Δι' ὅλου ἐνιαυτοῦ in tabula Ancyrana apud Montfauc. in Palæogr. Gr. p. 155. Sic etiam Latini ἐλλιπῶς habent, *per annum*: i. e. *annum integrum*. Eutropius L. I. c. 10. *Per ætatem*, ſubintellecto v. *omnem*. Plautus Amphitr. Act. IV. Sc. II. 3. *Vt profecto vivas ætatem miſer*. Terentius Hecyr. Act. V. Sc. I. 20. *Nam neque ille hoc animo erit ætatem*. ſ. *omnem*. Sic enim ad hunc locum Donatus: *tam diu, quam longa eſt ætas. Schw.*

ΟΜΜΑ, v. ΒΛΕΜΜΑ.

* ΟΜΟΝΟΙΑ, *Concordia.*

Hæc vox in primis ſubaudienda relinquitur in nummis antiquis, quos urbes ſocietate et Sacrorum communione inter ſe junctæ, in ſollemnium pactorum memoriam cudendos curarunt. e. g. ΑΜΙΣΗΝΩΝ ΜΙΛΗΣΙΩΝ. ΕΦΕΣΙΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ ſ. ΟΜΟΝΟΙΑ. Quam vocem frequenter expreſſam exhibent, ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙΩΝ CΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. v. Vaillant. Numiſm. Imperat. a popul. Græce loquentibus percuſſa p. 221. ſqq. *Schw.*

ΟΝΟΜΑ, *Nomen.*

Deficit aliquando vocabulum ὄνομα, ut apud Eurip. *Phœniſſ.* v. 11.

Καλᾶσι δ' Ἰοκάςην με, τᾶτο γὰρ πατὴρ ἔθετο:

Vocant autem me Jocaſten: hoc enim (nomen) *pater impoſuit.*

* Ellipſis hæc in aliis quoque locum habet. Sic in ἀπογράφεσθαι. Luc. II. 1. Ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκεμένην ſub. κατ' ὀνόματα. Solam enim hominum numerationem et deſcriptionem, Auguſti juſſu iſtic factam, probat Perizonius in diſſertat. ſingulari. Plene apud Dionyſ. Hal. L. X. p. 642. Ἀπογραφόμενοί τε πρὸς τὰς ἡγεμόνας τὰ ὀνόματα.

Apud

Apud Græcos Grammaticos in κύριον et προσηγορικὸν, f. ὄνομα, *nomen proprium et appellativum.* In ἐπώνυμον, quod ſæpe abſolute poſitum occurrit. Heſiodus Θεογ. v. 282. Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν. Plena locutione Idem Θεογ. v. 144. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον. Homerus Odyſſ. H. v. 54. Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐςὶν ἐπώνυμον. *Schw.*

ΟΝΟΜΑ cum ΚΑΤΑ.

In ὅ, τι καλέμενος et τῦτο ἐκαλεῖτο &c. Lucian. in *Gallo* p. 243. Τῦτο ἐκαλεῖτο: *hoc* (nomine) *vocabatur*, pro κατὰ τῦτο ὄνομα ἐκαλεῖτο. Aelian. *Var. Hiſt.* XIV. 31. Πτολεμαῖος ὁ Τρύφων (τῦτο γὰρ αὐτὸν ἐκάλεν ἐκ τῦ βίε:) *Ptolemæus Tryphon.* (*hoc enim* (nomine) *vocabant eum ex vitæ genere.*) ubi τῦτο ἐκάλεν, pro κατὰ τῦτο ὄνομα ἐκάλεν, i. e. τέτῳ ὀνόματι. id quod imitati ſunt Latini, apud quos invenies: *Quod appellatur: Rogatus quid vocaretur*, et ſimilia. Livius lib. XXXVIII. c. 17. *Gallogræci vere, quod appellantur.*

*ΟΝΟΣ, *Aſinus.*

In κανθήλιος apud Ariſtoph. *Lyſiſtr.* 1170. et in illis Lyſippi verſibus apud Athenæum:

Ει μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, ςέλεχος εἶ.
Ει δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος.
Ει δ' εὐαρεςῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.

Plene habet Xenoph. Ἀναβ. 7. ὄνοι κανθήλιοι. *L.*

* ΟΝΥΞ, *Vnguis.*

In proverbiali illa locutione *de fastuosis hominibus* usurpari solita: ἐπ' ἄκρων βαδίζειν, vel ὁδοιπορεῖν sub. ὀνύχων. *summis pedum digitis incedere.* Sophocles Ajac. v. 1247.

Ὑψήλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις.

quam imitatus est Aristophanes jlocaliter, Acharnens. v. 638. Ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε. Ad quem locum Schol. Gr. plene affert ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων: quemadmodum etiam plene dicunt ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων. Plutarchus περὶ παιδ. ἀγωγ. c. V. §. 3. quæ verba reddit Cicero ad div. L. I. ep. 6. *A teneris unguiculis.* Et Horatius L. III. Od. VI. 24. *De tenero ungui.* Pro eo etiam interdum ἐλλιπῶς *a teneris* reperitur. s. *unguibus*; vel *annis.* *Schw.*

* ΟΞΟΣ, *Acetum.*

In Χρωννύειν, et χρωματίζειν. v. Casaub. ad *Theophr. Charact.* p. 156. edit. Lugd. *L.*

* ΟΠΛΟΝ, *Scutum.*

In voce διοπετῆ, s. ὅπλα. Plene habet Glossar. Gr. Lat. διοπετὲς ὅπλον. *Schw.*

* ΟΠΛΑ, *Arma.*

In ἀμυντήριον et ἀμυντήρια. Onosander c. XX. οὐχ ἧττον θορυβοῦνται τοῖς τοιούτοις ἀμυντηρίοις. In σκεπαστήρια. Dionys. Hal. L. V. p. 295. διεφθαρμένων αὐτοῖς ἤδη τῶν σκεπαστηρίων. Vtramque ellipsin supplet Diodor. Sic. L. III. p. 187. Ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστηρίοις — ἀμυντηρίοις. In γυμνὸς, quando in re belli-

bellica absolute ponitur. Herodianus L. II. XIII. 8. Γυμνοί τε πρὸς ὡπλισμένες — μὴ μάχοιντο. Plene idem L. VII. IX. 11. Γυμνοί τε ὅπλων κὴ ὀργάνων πολεμικῶν. In προμετωπίδια, προστερνίδια, παραμηρίδια, παραπλευρίδια. s. ὅπλα apud Xenophont. L. VI. K. Π. p. 387. In locutione ἐν τοῖς βαρέσιν εἶναι, qua ἐλλιπῶς utuntur scriptores Tactici. Plene est apud Polybium T. II. p. 1057. Προσγενομένων τῶν — ἐν τοῖς βαρέσιν ὅπλοις ἀνδρῶν. *Schw.*

ΟΡΓΑΝΑ, *Organa.*

In αἰσθητήρια. Heb. V. 14. quod verbum tamen ibi in sensu metaphorico adhibetur. *S.*

* In ἐγχειρίδια. v. Hesych. in hac voce et Salmas. in *titul. Animadvers. in Simplic. et Epict.* *L.*

* ΟΡΜΗ, *Impetus.*

In ἔχειν apud Homerum Iliad. N. v. 326. Νῶιν δ᾽ ὧδ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερ᾽ ἔχε στρατε, ubi schol. Gr. λείπει δὲ, τὴν ὁρμήν. *Schw.*

* ΟΡΝΙΣ, *Avis.*

In φασιανὸς, in βασιλικὸς, quum ponitur pro ἀκανθὶς, ἀκανθυλλὶς, vel ἀστραγαλῖνος i. e. *carduelis.* v. Florens Christianus ad *Aristoph. Pacem.* v. 1078. In ἐπιτυμβίδιος. v. Schol. Theocr. ad *Idyll.* VII. 23. ἐπιτυμβίδιος ὄρνις est *alauda.* *L.*

* ΟΡΟΣ, *Mons.*

In nominibus montium absolute positis subauditur ὄρος, quod etiam additum saepius reperitur.

 Homer.

Homer. Iliad. Z. v. 133. Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσσήϊον. f. ὄρος. Est enim τό, Νυσσήϊον adjectivuum κτητικόν a Νύσσα, vel Νῦσαι, quo nomine plures urbes fuerunt. v. Stephanus Ἐθνογρ. in v. Νῦσαι. In Λαύρειον apud Thucydid. L. VI. c. 91. et Pausaniam p. 2. Plene Thucydid. L. II. c. 55. Μέχρι Λαυρίου ὄρους. Sic Strabo L. II. p. 207. B. τό, τε Ἀπέννινον ὄρος. Dionys. Hal. L. I. p. 8. Τῶν Ἀπεννινῶν ὀρῶν. In Ἀκροκεραύνια. Sic de *Vesuvio* monte Dionys. Hal. L. I. p. 11. τῶν κεραυνίων ὀρῶν πλησίον. Eadem ellipsis est quoque apud Latinos. Sic Mela L. II. c. 6. *Pyrenæus primo hinc in Britannicum procurrit Oceanum.* f. mons. Horatius L. I. Od. III. 20. *Infames scopulos Acroceraunia.* Idem Carm. sæcul. v. 69.

Quæque Aventinum tenet Algidumque. *Schw.*

* ΟΡΧΗΣΙΣ, *Saltatio.*

In Διπλῆ apud Aristoph. Θεσμοφ. v. 991. si Biseti lectio recipiatur. Hesych. Διπλῆ, εἶδος ὀρχήσεως. *Dipla, genus saltationis.* In Τελεσία. Hesych. Τελεσία, ἡ μετὰ ξίφους ὄρχησις ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Τελεσίου. Nec non in Πυῤῥίχη, seu Πύῤῥιχος, ἣν ἔνοπλοι παῖδες ὀρχοῦνται, quæque a Festo *bellicrepa saltatio* dicitur. *L.*

* Sic τὴν Πυῤῥίχην ὀρχεῖσθαι habet Plutarch. Symp. IX. Plene est apud Apollon. Rhod. L. I. v. 1135. Βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο ubi Schol. Gr. λέγει δὲ νῦν τὴν Πυῤῥίχην ὄρχησιν. *Schw.*

ΟΣ.

Ο Σ, *Qui.*

Notum est, saepissime apud Hebraeos omitti pronomen relativum אשר, id quod et imitantur sacri Novi Foederis scriptores, cujus rei observatio multas eorum librorum expositiones reddere poterit certiores. *Eph.* III. 16. occurrit singularis aliqua constructio, quam quidam etiam soloecismi postularunt. Adoraverat Paullus in antecedentibus Deum, ἵνα δῴη ὑμῖν, *ut det vobis, ut corroboremini in interiore homine, et Christus habitet in cordibus vestris*, ἐν ἀγάπῃ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι. Constructio est: ὑμῖν, οἱ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι ἐστέ. Notabilis est locus *Apocal.* I. 4. quem integrum interpositis nostris explicationibus adscribemus, quum iis, qui in his rebus non admodum versati sunt, magnopere luxare videatur. Verba sunt haec: Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη (sc. ἔστω) ἀπὸ τοῦ (ὃς) ὁ ὢν, καὶ (ἀπὸ τοῦ) ὃς ἦν, καὶ (ἀπὸ τοῦ ὃς ἐστιν) ὁ ἐρχόμενος, καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων, ἃ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ. v. 5. Καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, (ὅς ἐστιν) ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς, ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. (Hic ponenda est τελεία στιγμὴ, quia novus plane jam incipit sensus, nimirum formula, qua Deo Servatori nostro pro his beneficiis gratias agit. Id vero non omnes hactenus videre potuerunt, quum versuum distinctio, quae h. l. non adeo bene se habet, id ipsum impediverit.) Τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς, καὶ λούσαντι ἡμᾶς

ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, καὶ (repete hic ex antecedentibus τῷ vel αὐτῷ, ὅς) ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ. αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν. Sic puto ſatis bene ſe habere hunc locum, qui totus Hebraiſmis ſcatet. Nec moramur ea, quæ vir quidam doctus contra hunc locum adduxit, non tam, ut in veritatem inquireret, quam, ut ægre nobis faceret. Nam meliora nondum protulit. Reliqua ſimili modo adducere nimis prolixum foret: quare, quam breviſſimis fieri poteſt, illa tangimus. 2. *Cor.* VIII. 22. ὅς κοινωνὸς &c. *Gal.* I. 7. ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο. *Jacob.* V. 3. ὡς πῦρ, ὃ ἐθησαυρίσατε. 2. *Petr.* II. 10. οἳ εἰσι τολμηταί. 1. *Joh.* III. 12. ὃς ἐκ τοῦ πονηροῦ ἦν. Ex profanis tale quid offendimus apud Achillem Tatium lib. 5. pag. 303. *S.*

Ο Σ Μ Η, *Odor.*

Quod communi et plena oratione dicitur: Ὀσμή τινος πράγματός με προσέβαλεν: *odor alicujus rei me tetigit*; id ab Atticis effertur: τινός με προσέβαλε, per Ellipſin vocis ὀσμή. Comicus in *Pace* v. 179. Πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ' ὦ ναξ Ἡράκλεις; *unde hominis mihi accidit odor, O rex Hercules?* Sic in ὀσφραίνεσθαί τινος, intellige ὀσμήν. idem Comic. in *Lysistr.* p. 876. Ὀσφραίνομαι τῆς Τυραννίδος: *odoror tyrannidem.* Plenum eſt: Ὀσφραίνομαι ὀσμὴν τῆς τυραννίδος.

* Priori Ariſtophanis loco adde Ariſtoph. *Ran.* v. 341.

Ὠ

Ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

Quam suavis (odor) *suillarum carnium me afflat.* Supple ὀσμή. *L.*

* ΟΣΤΕΟΝ, *Os.*

In τὰ νέβρεια, *tibiæ*, apud Plutarchum in Symp. p. 150. Plene habet Callimachus hymn. in Dian. v. 244. Νέβρεια δὲ ὀστέα τετρήνοντο. Nimirum *ex hinnulorum ossibus* tibiæ antiquitus parabantur. v. Athenæus L. IV. p. 182. *Schw.*

ΟΥΡΑΝΟΣ, *Cœlum.*

Vide supra ad vocem Θεός. *S.*

* In ἀνελήφθη Actor. I. v. 2. et 22. Plene ibidem v. XI. Ο Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν. *Schw.*

* ΟΥΣ, *Auris.*

In prov. ἐπ' ἀμφότερα καθεύδειν, supple ὦτα, vel ἐπ' ἄμφω καθεύδειν, apud Menandrum et Libanium. Integra locutio est apud Polluc. II. 4. 84. ἐπ' ἀμφότερα ὦτα καθεύδειν. v. Vannus *Crit.* p. 233. *L.*

ΟΥΣΙΑ, *Substantia, Bona.*

In πατρική. Eurip. *Jon.* 1304.

Ἡμῖν δέ γ' ἄλλα πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;

* In ἄτομος apud philosophos. *L.*

ΟΥΤΟΣ.

ΟΥΤΟΣ, *Hic.*

Apud Judæos occurrit notissima distinctio inter עולם הזה, *mundum hunc* et עולם הבא, *mundum futurum.* Per priorem intelligunt Vetus Testamentum cum toto cultu Judaico et hominibus eundem profitentibus. Per posteriorem tempora Messiæ cum tota œconomia Novi Testamenti. Dum igitur in N. T. hæc quoque locutio occurrit, accidit aliquoties, ut in κόσμος vel αἰὼν οὗτος pronomen ἐλλειπτικῶς omittatur. Joh. XV. 18. ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ; ubi intelliguntur Judæi. Confer. c. I. v. 10. ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. c. XIV. 17. 27. et 1. Joh. V. 4. nam illi, contra quos Johannes ibi disputat, Judæi erant.

Idem observandum est in loco *Galat.* IV. 3. ubi Apostolus dicit, Judæos subjugatos esse ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου. Στοιχεῖα notat *prima elementa*, *rudimenta*, *principia* et *fundamenta* religionis Judaicæ, ad quæ Galatæ, prius ad Christum conversi, regrediebantur.

In ἐπὶ, quando sola ponitur, et *juxta* significat: præcipue apud Arrianum. Sic enim ille I. p. 8. Ὧν (κελτῶν) τελευταίους Κουάδους καὶ Μαρκομάνους: ἐπὶ δὲ Σαυρομάτων μοῖραν, Ἰάζυγας. ἐπὶ δὲ Γέτας τοὺς ἀπαθανατίζοντας. ἐπὶ δὲ Σαυρομάτας, τοὺς πολλούς. ἐπὶ δὲ Σκύθας &c. ubi in singulis subintelligendum ἐπὶ δὲ τούτοις, *juxta hos vero habitantes*, &c. In significatione *præterea vero* occurrit ἐπὶ δὲ apud eundem II. p. 97. suppletur autem l. c. ἐπὶ τούτοις δέ. *S.*

Conf.

* Conf. Dionyſ. *Perieg.* v. 198. 403. Idem dicendum de præpoſitione σὺν. v. Dionyſ. *Perieg.* v. 843. et de præpoſitione πρὸς v. Ariſtoph. *Equ.* v. 575. et 812. Caſaubonum ad priorem locum, et Boſium infra in τȣτο. *L.*

* Legimus in epiſt. ad *Epheſ.* VI. 16. Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ubi mihi poſt tertium caſum πᾶσιν ſupplendum videtur pronomen ȣ̃τος in eod. caſu num. plur. Poſtquam enim varia armorum ſpiritualium genera Epheſinis ſuis commendaſſet Apoſtolus, præter iſta præcipuum aliquod armorum genus, fidem ſc. nominat. ἐπὶ πᾶσι ſc. τȣ́τοις ὅπλοις, inquiens, ἀναλαβόντες, *præter iſta omnia ſc. arma recipite ſcutum fidei.* Sive autem *præter*, quod mihi placet, ſive *ante*, quod excellentiam indicet, ſignificare malis præp. ἐπὶ, in utroque caſu pronomen iſtud erit ſubaudiendum. Additur *Col.* III. 14. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τȣ́τοις τὴν ἀγάπην. It. Luc. XVI. 26. *B.*

* ΟΦΕΙΛΗ, *Debitum.*

In ἀποδιδόναι, quando nimirum *de amoris debito* ſermo eſt, ſubauditur ὀφειλήν. Sic Ariſtophan. Plut. Act. IV. Sc. IV. 1032.

ȣ̓κȣ̃ν καθ' ἑκάστην ἀπεδίδȣ τὴν νύκτα σοι.

Plene I. Cor. VII. 3. Τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν (vel ut alii codices habent, τὴν ὀφειλὴν) ἀποδιδότω. In ſimplici etiam διδόναι et λαμβάνειν. Philoſtratus epiſtol. XX. Διδȣ̀ς μὲν, ἃ θέλεις, ἃ δὲ θέλω

θέλω λαμβάνων: sic *accipere et dare* nota Latinis in amatoriis vocabula, uti observat Olearius ad epistol. XII. *Schw.*

ΟΦΘΑΛΜΟΙ, *Oculi.*

Ὀφθαλμοὺς omittunt subinde in ἐπέχειν, *intendere* Sic Lucas *Evang.* XIV. 7. Ἐπέχων, πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο, subint. ὀφθαλμούς: (oculos) *intendens, quo pacto eligerent primos discubitus.* Et in *Act. Apost.* III. 5. Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν: *At ille intendebat in eos, sperans, se aliquid accepturum ab iis.* Lucianus alibi plene dixit, ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμοὺς τινι. In *Act. Apost.* I. 10. Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανόν. pro ἀτενίζοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, i. e. ἀτενεῖς ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμούς: *quumque intentos haberent* (oculos) *in cœlum.*

* Aristoph. Ἐκκλησ. v. 494. παραβλέπειν θατέρῳ supple ὀφθαλμῷ. *L.*

Item in καταμύειν, ubi id vocabulum sine alio verbo, quod ad se pertineat, ponitur. Velut in Hom. βατραχομ:

> Ὕπνου δευομένην οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες.
> Οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι sc. ὀφθαλμούς.
> *Non siverunt somni egentem tumultuando*
> *Paullulum claudere sc. oculos,*

i. e. non permisere, ut dormirem. *B.*

* In allatis locis Luc. XIV. 7. et Actor. III. 5. alii addunt νοῦν. Verum utrumque et ὀφθαλμὸς et νοῦς commode subaudiri possunt. Ellipsin hanc sequun-

quuntur etiam Latini. Sic Virgilius Ecl. III. 8. *Transversa tuentibus hircis:* ubi Poeta respexit subauditam Græcorum vocem ὄμματα. Terentius Eunuch. Act. III. Sc. V. 53. *Ego limis specto.* Plene Ovidius Amor. L. III. 1. 33. *limis subrisit ocellis.* In πηρὸς, cum de visu sermo est, ut apud Sextum Empiric. L. XI. p. 734. Ὁ ἐκ γενετῆς πηρὸς. s. ὀφθαλμῶν: quod idem ac Joh. IX. 1. τυφλὸς ἐκ γενετῆς. Voce καταμύειν, absolute utitur etiam Aristophanes Vesp. 92. Plene Matth. XIII. 15. τὰς ὀφθαλμὰς αὐτῶν ἐκάμμυσαν. In προσέχειν apud Macarium Homil. XI. p. 141. προσέχοντες τῷ ὄφει τῷ χαλκῷ, ἰάσεως ἐτύγχανον. Item in βλέπειν ἀμφοτέροις, Callimachus Epigr. XXXII. Nec non in illis Theocriti Idyll. VI. 22. ὁ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι. *Schw.*

ΟΧΗΜΑ, *Vehiculum.*

In τὸ σκευοφόρον, *vasa* vel *sarcinas portans.* *Herodianus* lib. VIII. c. 1. τὰ σκευοφόρα ὀχήματα, dixit.

*ΟΧΛΟΣ, *Turba.*

Ad ἐπίμικτος hoc verbum est omissum. Non enim hic saltem *exercitum* sive *militares copias* indicat, velut Schœttgen. sub. vocab. στρατὸς monuit, locosque hoc requirentes adduxit: sed *turbam confusam ex feminis virisque*, quos *calonum* comprehendimus nomine. Hoc modo accipiendus est locus Exod. XII. 38.

Π.

* ΠΑΘΗ, *Passiones.*

Τὰ γυναικεῖα supple πάθη, sunt Aristoteli *Hist. Anim.* VII. *menstruae mulierum purgationes*, quas θήλειαν νόσον vocat. Herodot. I. vid. Longin. περὶ ὕψες c. 26. Ita quum κάρδαμον a Dioscoride dicitur τὰ ἀφροδίσια παρορμῶν deest πάθη. Eurip. *Phœniss.* 21.

Ὁ δ' ἡδονῇ δὲς, εἰς τε βακχεῖον πεσών.

Is voluptati indulgens, et in ebrietatem prolapsus.

Βακχεῖον supple πάθος, est *ebrietas.*

Πάθη etiam deest in τὰ ἀνόητα, quum sc. hac voce notatur nimius et intemperans amor voluptatum, quæ ad corpus referuntur, veluti vini, epularum, et aliarum rerum, præcipue autem amor libidinosus et nimius appetitus Veneris. Ita vox illa usurpatur ab Aristoph. *Nub.* v. 416. ubi vid. Kusterus. Eurip. *Troad.* v. 989. et Philostrat. *vita Apollon. Tyan.* VI. 13. *L.*

ΠΑΘΟΣ, *Adfectus.*

In sensu medico apud Hippocratem *aphor.* III. 22. τὰ μανικὰ καὶ μελαγχολικὰ, sc. πάθη, (adfectiones) *insaniæ et melancholiæ.* Τὸ φονικὸν sc. πάθος, *cupiditas homines interficiendi.* Aelian. *Var. Hist.* II. 17. τὸ θυμικὸν καὶ ἐπιθυμητικὸν, sc. μέρος, h. e. *ea facultas, quæ irasci et concupiscere potest.* Wegelinus ad *Anon. Christ. de virtute* p. 164. et confer. seq. p. 166. *S.*

ΠΑΙΣ,

* ΠΑΙΣ, *Puer.*

In figura illa Grammatica, quam Synthesin vocant, subauditur παῖς. Homerus Iliad. χ. v. 84. Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον. Anacreon Od. III. v. 41.

Ἀνέωξα καὶ βρέφος μὲν
Ἐσορῶ φέροντα τόξον.

Sic in aliis e. g. μειράκια εὐτυχεῖς: τέκνα, ἅις ἔνεστι νοῦς: κόριον καλλίστη, in quibus vel παῖς ἄῤῥην, vel παῖς θήλεια subaudiri solet. In δίδυμοι, *gemelli uno partu editi.* f. παῖδες: pro quo Dionysius Hal. L. I. p. 64. δίδυμα βρέφη habet. *Scbw.*

* ΠΑΙΔΕΣ, *Pueri.*

In σκότιοι, παρθένιοι. κορυναῖοι, immo interdum in ἀμφιθαλεῖς, i. e. *patrimi* et *matrimi.* in ἑτεροθαλεῖς &c. *L.*

*ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

Apud Aristoph. *Nub.* v. 969. ἐν παιδοτρίβου supple παλαίστρῃ. v. Spanhem. ad h. l.

ΠΑΝΤΑ, *Omnia.*

Defectivus etiam sermo est, in quo ante ὅσα omittitur πάντα, ut apud Synesium Πυλαιμένει: Ἐγὼ δὲ φιλοσοφίαν τιμῶ τε, καὶ τῶν, ὅσα ἀνθρώπινα, προτιμῶ. i. e. πάντων πραγμάτων, ὅσα ἀνθρώπινα: *ego vero Philosophiam colo, et præfero* (omnibus rebus,) *quæcunque humanæ sunt.* Vid. Budæum *Com. L. Gr.* Integer autem sermo est apud Joh. *Evang.* IV. 39. Ὅτι εἶπέ μοι πάντα, ὅσα ἐποίησα.

* Adde Thucyd. II. 98. Καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ ἕτοιμα ἦν, subint. πάντα. Alibi ἐπειδὴ παρεσκεύαστο cum eadem ellipsi dixit. v. Steph. ad l. c. Huc quoque refer, quae leguntur sub voce ὅλος. *L.*

ΠΑΡΑΤΙΘΕΜΕΝΟΝ, *Quod apponitur.*

Quum dicitur in *Evang.* Lucae X. 7. — ἐσθίοντες καὶ πίνοντες τὰ παρ᾽ αὐτῶν, deest παρατιθέμενα. — *Edentes et bibentes, ea,* quae *ab ipsis* apponuntur.

* Elsnerus ad Luc. X. v. 7. p. 223. incommodum et vix obviam putat hanc ellipsin; ideoque pro ea suppleri vult ἀγαθά, uti est Marc. V. 26. δαπανήσασα τὰ παρ᾽ ἑαυτῆς πάντα: et apud Plutarchum in Pyrrho p. 394. D. Τὰ παρ᾽ αὐτῶν. At enim vero, non est, quod discedamus a Bosio: siquidem hanc Ellipsios suppletionem diserte probat ibidem v. 8. ἐσθίετε τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν et 1. Corinth. c. X. 27. ubi quidem ἀπὸ κοινοῦ adsumendum est, βρώματα; ut adeo plena locutio haec foret: τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν βρώματα. Sic certe etiam Latini τὸ *adponere* usurpare solent de *potoriis et esculentis epularibus:* Horatius L. II. Sat. VIII. 16.

Hic herus, Albanum, Maecenas, sive Falernum
Te magis adpositis delectat.

et v. 69. *Ne male conditum jus adponatur.* *Schw.*

* ΠΑΡΘΕΝΟΣ, *Virgo.*

In ἡ νεωκόρος, *templi custos,* et κανηφόροι, *corbem gestantes,* apud Harpocrationem. *S.* et Aristoph. *Av.* v. 1550. *L.*

* Sic

* Sic Horatius de Canephoris L. II. Sat. VIII. 13. *Vt Attica virgo. Cum sacris Cereris.* In Ἑστιάδες. *Vestales.* Ἐλλιπῶς habet Synesius apud Suidam in v. Ἑστιάδες. Plene est apud Dionys. Hal. L. II. p. 125. Plutarchum et alios Romanarum rerum scriptores. In Comœdia Apollodori Ἐπιδικαζομένη. *Virgo in judicium vocata*, quam Terentius in Phormione expressit. *Schw.*

* ΠΑΡΙΩΝ.

Deficit in τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. v. Casaub. ad *Theophr.* p. 72. edit. Lugd. *L.*

* ΠΑΡΩΝ, *Instans.*

Omittitur quoque participium παρόντος, ut apud Thucyd. Χειμῶνος ἤδη, ἀνεχώρησαν: *Hieme jam* (appetente,) *regressi sunt.* pro Χειμῶνος ἤδη παρόντος.

* ΠΑΣ, *Omnis.*

Deest in οἱ καθ' ἕνα, *Eph.* V. 33. sc. πάντες, quod additur 1. *Cor.* XIV. 31. *ad unum* (omnes.) *S.*

* In κατὰ πόλιν, pro ἑκάστην potest etiam subaudiri πᾶσαν, Actor XV. 21. Κατὰ πόλιν, pro quo plene est v. 36. κατὰ πᾶσαν πόλιν. Dionysius Hal. L. I. p. 53. Μεθ' ὅσην εἶχε δύναμιν sub. πάσης. Neutiquam enim, ut quibusdam videtur, abundat τὸ, μεθ'. siquidem etiam apud Homerum aliosque ejusmodi particulæ absolute positæ reperiuntur. Sic περὶ Iliad. I. v. 100. Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος: ubi πέρι est ἐλλιπῶς, pro περὶ πάντων: quod

 plene

plene est Iliad. B. v. 831. Ὅς πέρι πάντων ἤδει μαντοσύνας. coll. Δ. v. 329. Elliptica et plena locutio junctim occurrunt apud eumdem Odyss. P. v. 388. 389.

Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς πέρι πάντων εἰς μνηστήρων
Δμωσὶν Ὀδυσσῆος, πέρι δ' αὖτ' ἐμοί. *Schw.*

ΠΑΤΗΡ, *Pater.*

Herodot. *Clio:* Ἄδρηστος ὁ Γορδίεω τοῦ Μίδεω, i. e. *Adrastus* nepos *Gordii*, (patris) *Midæ*. Stephan. in Δαίδαλα. Ἡ δὲ πόλις ἀπὸ Δαιδάλου τοῦ Ἰκάρου, *urbs a Dædalo* (patre) *Icari* (condita) sic *Act.* VII. 16. παρὰ τῶν υἱῶν Ἐμμὸρ τοῦ Συχὲμ, *a filiis Emmor*, (patris) *Sychemi.*

* Vid. Jonsius de *Script. Hist. Philos.* I. 2. p. 14. *L.*

ΠΑΤΡΙΣ, *Patria.*

In ἡ ἐμαυτοῦ. Arrianus I. p. 34. Οὐδὲ, εἴ τινα ἀρχὴν ἐν τῇ ἐμαυτοῦ ἦρξα *neque, an aliquem in* (patria) *mea magistratum gesserim.* *S.*

* In ἡ θρέψασα Polybius T. II. p. 838. Plene idem T. I. p. 900. Τῆς πατρίδος τῆς θρεψάσης ἐγκαλεῖν. In ἐκπίπτειν. Maximus Tyr. Dissertat. XXI. p. 257. In περὶ τῆς ἑωϋτοῦ μάχεσθαι. Herodot. L. I. c. 169. In κατιέναι et κάτοδος apud Thucydidem. Plene est apud eumdem L. VIII. c. 47. Τὴν ἑαυτοῦ κάτοδον ἐς τὴν πατρίδα. In κατάγειν ibid. c. 53. In πατρὶς tamen una subaudienda relinquitur γῆ. vid. in v. γῆ. *Schw.*

ΠΕ-

ΠΕΔΙΟΝ, *Campus.*

In Ἀγηνόρειον. Arrianus II. p. 147. Ἀθροισθέντες δὲ κατὰ Ἀγηνόρειον καλέμενον sc. πεδίον. *Congregati vero in* (campo,) *qui dicebatur Agenorius. S.*

* ΠΕΙΣΜΑΤΑ, *Funes nautici.*

Addi debere hoc nomen verbo λύειν Apollon. certum facit *Argon.* l. I. v. 1109. Οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης. *B.*

ΠΕΛΑΓΟΣ, *Mare.*

In Παμφύλιον, Ἰώνιον, Αἰγαῖον, Σικελικὸν, ἄβυσσον &c. Addit Aeschyl. *Suppl.* 324.

Ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος.

Lucian. *Navig.* Dio Caff. l. XXXVI. Plut. *Symp.* 11. p. 641. — πλέων ἐν τῷ Σικελικῷ.

* Sic et in plurali numero. Thucyd. l. I. non procul ab initio: Κατασάντος δὲ τῦ Μίνω ναυτικῦ, πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλως, sc. τὰ πελάγη. *Cum Minos classem instruxisset,* (mare) *liberius ultro citroque navigari cœpit. S.*

* In ςενὸν idem nomen deesse putamus, quod invenimus in Luc. *Dial. Nept. et Ner.* Τὸ μὲν ςενὸν τῦτο (subint. πέλαγος) — Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω, *angustum hoc* (mare) *Hellespontus ab isthac puella nominetur. B.*

ΠΕΜΠΟΜΕΝΟΙ vel ΠΕΜΦΘΕΝΤΕΣ, *Missi.*

Xenophon L. III. K. Π. p. 172. Ταῦτα μὲν ὁ παρ' ἐμῦ λέξει. sub. πεμφθεὶς ἄγγελος. Polybius T. II. p. 1266.

p. 1266. Ἐις τὴν Κρήτην ἔπεμπον πρεσβευτάς. Herodotus L. VI. c. 57. Οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφὲς s. πεμπόμενοι. Expressam habet hanc vocem Thucydides L. VII. c. 8. φοβέμενος δὲ, μὴ οἱ πεμπόμενοι — ἐ τὰ ὄντα ἀπαγγείλωσιν. *Schw.*

* ΠΕΠΛΟΣ, *Peplum.*

In ἑανὸς absolute posito. Sic Homerus Iliad. Γ. v. 419. ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. et alibi frequenter. Expressit autem vocem πέπλος Iliad. E. v. 734. Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανόν. De hac voce ita Eustathius ad Iliad. Γ. p. 324. l. 28. et Iliad. N. p. 906. l. 10. Ὁ ἑανὸς κυρίως πέπλε — ἐπίθετον. cet. Sunt enim aliæ quoque res, quibus τὸ, ἑανὸς additum reperitur. e. g. Homer. Iliad. Σ. v. 612. Ἑανε κασσιτέροιο. Ex quo satis apparet, esse hanc vocem tantum ἐπίθετον. *Schw.*

* ΠΕΡΑΣ, *Terminus, Finis.*

Actor. I. 8. Καὶ ἕως ἐσχάτε τῆς γῆς. coll. c. XIII. 47. Herodotus L. III. c. 25. Ὅτι ἐς τὰ ἔσχατα γῆς ἔμελλε ςρατένεσθαι. In quibus optime subauditur πέρατα. Sic Onosander in Procem. p. 6. Ἐπὶ πέρατα γῆς ἐκτεῖναι τὴν σφετέραν ἀρχήν. Possis etiam subaudire μέρη. *Schw.*

ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ, *Celeber.*

In locutione ὁ πάνυ, ut Ἡρώδης ὁ πάνυ: Ὁ πάνυ Ἀλέξανδρος, i. e. *Magnus ille*, vel *celeberrimus Herodes, Alexander*, deest περιβόητος; vel μέγας. Ex Ellipseωs ignoratione hic aliquando lapsi sunt docti

Inter-

Interpretes, quorum alii verterunt ὁ πάνυ: *graviter* et *peracerbe*; alii: *oppido quam*. Vide ſis Paulum Leopardum *Emendat.* lib. XVII. c. 16.

* ΠΕΡΙΒΟΛΟΣ, *Septum.*

Poteſt ſubaudiri in δρύφακτοι, *ſepta tranſitum prohibentia.* v. Heſych. Ariſtoph. *Equit.* v. 637. 672. *L.*

ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΙΑ, *Galea.*

Κυνέη vel κυνῆ frequenter ab Homero pro *galea* adhibetur, *Iliad.* Γ. 316. Η. Λ. et alibi. Sed proprie eſt adject. Κύνεος, έη, εον, *caninus, a, um.* Hinc quando pro *pelle canina* ſumitur, ſubauditur δορὰ, et quando pro *galea*, ſubint. περικεφαλαία, ut ſit primo *galea e pelle canina confecta*, deinde *quævis galea* per Synecdochen. Biſetus ad hæc Comici verba in *Lyſiſtr.* v. 752. Τὴν ἱερὰν κυνῆν. Κυνῆ γενικῶς πᾶν εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ ἑνὸς εἴδους τῶν ἐκ κυνείου δέρματος πάλαι γινομένων. i. e. *Κυνῆ in genere eſt quævis ſpecies galeæ, ab una ſpecie earum, quæ ex pellibus caninis olim conficiebantur.* Sic in ταυρέη idem ſubſtant. deeſt. vid. Heſych. et Ariſtoph. *Av.* v. 1203.

* Addatur φοινικὶς, qua in voce itidem περικεφαλαία ſubaudiendum eſt. Ariſtoph. *Pace* v. 1173. Schol. περικεφαλαία φοινικῷ χρώματι βεβαμμένη. *L.*

* Huc referri poſſunt etiam Ἀυλῶπις; et Τρυφάλεια, quæ ſæpius apud Homerum ἐλλιπῶς poſita reperiuntur. Sic Iliad. Γ. v. 372.

Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.

E. v. 182. Ἀυλώπιδί τε τρυφαλείῃ sub. περικεφαλαίᾳ. Esse enim tantum Epitheta *galeæ* probat Eustathius ad h. l. p. 407. l. 6. *Schw.*

* ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, vel ΠΕΛΕΙΑΣ, *Columba.*

In τρήρων, *timidus*, ἀπὸ τοῦ τρεῖν. quando absolute occurrit, uti apud Hesychium. Plene ubique fere habet Homerus. e. g. Iliad. χ. v. 140. Μετὰ τρήρωνα πέλειαν. Odyss. M. v. 162. Πέλειαι τρήρωνες. *Schw.*

* ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ, *Proserpina.*

In illis Theocriti Idyll. XV. 14. Ναὶ τὰν πότνιαν. et v. 94. Μὴ φυῇ μελιτῶδες. Per hanc enim Proserpinam Syracusanæ potissimum mulieres jurare solebant; eo quod Jupiter isti Siciliam donasse fertur, ut tradit Scholiastes Græcus. *Schw.*

* ΠΕΤΡΑ, *Lapis*, *Saxum.*

Subest in ὕφαλος apud Chrysost. *Orat.* ὅτι τὸν ἑαυτ' μὴ. p. 106. Εἰς βασιλικὴν οἰκίαν, ὡς εἰς σκόπελόν τινα, καὶ κρημνὸν, καὶ πέλαγος ὑφάλων γέμον καὶ σπιλάδων, *ut in mare saxis occultis et scopulis plenum.* Ὕφαλαι autem πέτραι sunt *saxa illa sub marina aqua latentia. B.*

* ΠΙΝΑΚΙΔΙΟΝ, *Libellus.*

Potest subintelligi in ἐγχειρίδιον. vid. quæ notata sunt sub voce Βίβλος. *L.*

* ΠΙΣΤΙΣ, *Fides.*

In εὐαγγελίζομαι, cum in sacris litteris novi fœderis absolute occurrit. Sic 1. Corinth. IX. 16. Ἐὰν

γὰρ

γὰρ εὐαγγελίζωμαι. Plena locutione est Galat. I. 23. Νῦν εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. ubi quidem πίστις significat *doctrinam fidei de Christo, beneficiisque ejusdem merito nobis adquisitis.* Vnde interdum pro allata voce, *ipsum Evangelii Objectum*, nimirum χριστὸς additum reperitur. e. g. Actor. V. 42. Εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν χριστόν. Interdum *effectus aliquis ejusdem salutaris.* Actor. X. 36. Εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. *Schw.*

* ΠΛΑΚΟΥΝΤΑΡΙΟΝ, *Placenta.*

Aristoph. *Equit.* 103. λείχειν ἐπίπαστα, supple πλακουντάρια, i. e. *ligurire placentas sale adspersas.* v. Schol. Πλακοῦς etiam deest in ναστός, apud Aristoph. *Plut.* v. 1143. ubi Bisetus ex Suida: Ναστός, πλακοῦς. Et in γαμήλιος. Hesych. Γαμήλιος, ὁ εἰς τοὺς γάμους πεσσόμενος πλακοῦς. *L.*

* Item in ἄμυλος apud Theocritum Idyll. IX. 20. Ἀμύλοιο παρόντος. Aristophan. Pac. v. 1194. Ἐπεισφέρε τοὺς ἀμύλους. Schol. Gr. Ἄμυλοι, πλακοῦντές τινες. v. Casaubon. ad Athen. L. XIV. c. 17. et Alberti ad Hesych. in v. ἄμυλος. *Schw.*

* ΠΛΑΣΜΑ, *Simulacrum.*

Vox ἴκελον apud Hesiod. Ἔργ. v. 71. potest per πλάσμα, aut ποίημα, aut εἴδωλον, aut simile suppleri. v. supra εἴδωλον. *L.*

* ΠΛΕΥΡΑ, *Latus.*

In scholiis Mathematicorum interdum v. πλευρὰ l. γραμμὴ subaudiendum relinquitur. Sic Apollodorus apud Athenæum L. X. ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα. *Schw.*

ΠΛΗΓΗ, *Plaga, Vulnus.*

Elegans admodum, et optimis Auctoribus usitatus est ἐλλειπτικὸς ille λόγος, in quo reticetur πληγή. E. gr. τιτρώσκειν καιρίαν, *lethali* (vulnere) *sauciare.* Καιρίαν λαβεῖν, πληγῆναι, τύπτεσθαι, Aristoph. *Nub.* v. 968. *Lethale* (vulnus) *accipere* &c. Δέρεσθαι, ἐπιτρίβεσθαι πολλὰς, v. Aristoph. *Nub.* v. 968. ὀλίγας: *multis, paucis cædi* (verberibus. (Aelian. *Var. Hist.* XII. 3. Ἐτρώθη καιρίαν sc. πληγήν: *Lethale acceperat* (vulnus) Parthen. *Eroticis*, XXIV. Ὁ δὲ παῖς, — παίει καιρίαν τὸν Ἱππαρῖνον: *Puer — infligit Hipparino* (vulnus) *lethale.* ubi καιρίαν pro κατὰ καιρίαν πληγήν. Herodotus in *Thalia*: Ὡς οἱ καιρίη ἔδοξε τετύφθαι, εἴρετο ὁ Καμβύσης: *quum lethale* (vulnus) *sibi visus esset accepisse, percontatus est Cambyses.* Pessime ibi Valla: *Tanquam opportuna ad feriendum, ut sibi videbatur.* Non animadvertit, καιρίη dici ἐλλειπτικῶς pro καιρίη πληγῇ. 2. *Cor.* XI. 24. Ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον: *a Judæis quinquies quadragenas una minus accepi.* Lucas *Evang.* XII. 47. et 48. Ἐκεῖνος ὁ γνοὺς τὸ θέλημα — — καὶ μὴ ἑτοιμάσας, μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλάς. Ὁ δὲ μὴ γνοὺς ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας, i. e. κατὰ πολλὰς, ὀλίγας πληγάς. Aristoph. *Vesp.* 1277. Καί με κακίσαις ἔκνισε sc. πληγαῖς. Xenoph. V. *Exped. Cyri.* Ὀλίγας παίειν, *paucis cædere.* Aristoph. *Nub.* Τυπτόμενος πολλὰς, suppl. πληγάς. Achill. *Tat.* VIII. 461. Παίει με κατὰ τῶν προσώπων μάλα βιαίως, καὶ ἐπάγει δευτέραν, sc. πληγήν. Græcismum

ciſmum hunc imitatus etiam eſt Terentius *Heautont.* Act. II. Sc. 4. *Diu etiam duras dabit*, ſc. plagas. Ab aliis paſſim exprimitur, ut Aeſchyl. *Agamemn.* p. 216.

Ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν.

et 318.

Ὦ μοι πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.

Philoſtr. V. *Apoll.* VIII. 35. τὸ ξίφος — διῆκε τῦ μηρῦ, πρὸς μὲν τὸν αὐτίκα θάνατον ἐ καιρίαν, *gladium per femur adegit vulnere quidem confeſtim non lethali*, vel *non quidem ad ſubitam mortem opportuno.* Herodian. I. 15. 6. — — φθάνων τε αὐτῶν τὸν δρόμον κὴ πληγαῖς καιρίοις ἀναιρῶν: — — *ac præventa fuga certiſſimis ictibus proſternebat.* iterum lib. IV. 13. 13. Καιρίᾳ δὲ πληγῆς ἐπὶ τῆς κατακλεῖδος γενομένης: *lethali vulnere in ipſa junctura accepto.* Dionyſ. Halic. lib. III. p. 156. Μίαν ἔτι πληγὴν καίριον ἐξενέγκας: *uno adhuc lethali vulnere illato.* Et pluries ead. pag.

* Adde, quod apud Thucyd. Schol. II. 39. deſit etiam in verbo ἐμφέρειν. vid. Steph. in *Append. ad ſcripta de Dial. Att.* p. 12. item in *verbo* προσεντείνειν apud Plut. in *Apophtb. Lacon.* Παῖς δὲ ὑπό τινος κολασθεὶς, εἰ τῷ πατρὶ ἐξήγγειλεν, αἰσχρὸν ἦν τῷ πατρὶ, μὴ προσεντεῖναι ἀκέσαντα πάλιν ἑτέρας. *alteras totidem plagas infligere.* *L.*

ΠΛΗΘΟΣ, *Multitudo.*

Plerumque dicunt Græci τὸ πεζικὸν, ἱππικὸν, ναυτικὸν, ξενικὸν, Ἑλληνικὸν, Περσικὸν &c. ſubaudiendum lectoribus relinquentes ſubſtantivum πλῆθος, vel στρά-

τρατευμα. Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. 33. Ἱππικὸν δὲ σοὶ, ὅπερ κράτιστον τὸ Μήδων, σύμμαχον ἔσαι: *Equestres autem* (copiæ,) *quæ Medorum præstantissimæ sunt, auxilio tibi erunt.* Dio Caff. lib. XXXVII. p. 33. τῷ μὲν Μιθριδάτῃ τὸ ναυτικὸν ἐφορμεῖν ἐκέλευσε, (suppl. πλῆθος:) *Mithridatem autem jussit navales* (copias) *in stationibus observare.* Max. Tyr. *Diss.* XXX. p. 303.— τότε τὰς ἰὰς ἀφίησιν εἰς τὸ Ἑλληνικόν: *tum sagittas in* (exercitum) *Græcorum mittit.* Aristoph. *Pluto.* v. 173. Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει; *nonne hic ad Corinthum conductitium alit* (exercitum)? Στρατιωτικὸν πλῆθος integre dixit Dio Caff. XLI. p. 180. et Herodian. I. 4. 19.

* Ἀγροικικὸν, *rustici.* Pæanius IX. 13. 4. *S.*

* Idem abesse puto in τὸ ὑπήκοον, quod Herodianus habet lib. I. c. 3. φιλεῖ γάρ πως ἀεὶ τὸ ὑπήκοον ζήλῳ τῆς ἄρχοντος γνώμης βιοῦν, *solent enim cives æmulatione imperantis vitam instituere.* *B.*

* Hisce addere licet τὸ θητικὸν, ἰατρικὸν, ἐμπορικὸν, καπηλικὸν, μάχιμον. Arrian. Tact. p. 6. Τὸ συμμαχικόν. Pæanius L. III. c. 5. Sic etiam in τὸ συμμαχικὸν, Πελατικὸν, ὁπλιτικὸν, δορυφορικὸν, δημοτικὸν, στρατιωτικόν. Plene habet Dionysius Hal. L. VII. p. 465. Τὸ δημοτικὸν πλῆθος. Onosander c. XLII. p. 130. Στρατιωτικοῦ πλήθους ἄριστος ἡγεμών. *Schw.*

ΠΛΗΡΗΣ, *Plenus.*

Potest hæc vox commode subaudiri in quibusdam Nominibus cum Genitivo junctis. e. g. Ἀνὴρ μεγα-

μεγάλης ἀρετῆς, σοφίας, δεισιδαιμονίας. Plene occurrit frequenter in ſacris litteris e. g. Actor. XIII. 10. Luc. IV. I. V. 12. Sic Theocritus Id. I. v. 146. Στόμα πλῆρες μέλιτος. *Schw.*

ΠΛΟΙΟΝ, *Navis*.

Phraſes ſunt nauticæ, ἐπιτρέπειν πνεύματι, ἐπιδιδόναι et ἐνδῦναι, in quibus ſupprimitur πλοῖον, vel potius πλοῖον cum ἀνέμῳ. E. gr. Heliodor. *Æthiop.* I. 3. Τοῦ κυβερνήτου ἐνδόντος ſc. πλοῖον τῷ ἀνέμῳ: *quum gubernator dediſſet* (navigium vento.) Lucas in *Act. Apoſt.* c. XXVII. v. 15. — ἐπιδόντες ἐφερόμεθα: *data* (nave flatibus) *ferebamur*. Lucianus ἐπιτρέπειν τῷ πνεύματι dixit *Ver. Hiſt.* I. p. 943. Πλοῖα in τὰ ὑπηρετικὰ, i. e. *naves actuariæ* Plut. *Lyſand.* 438. πέμπων δὲ ὑπηρετικὰ παρὰ τὰς πρώτας τῶν νεῶν.

* Item in ἐπιβαίνειν abſolute poſito. Lucianus T. I. p. 629. Ἐπίβαινε σύ. ubi Schol. Græc. τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. et paullo ante p. 628. Ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. Expreſſa eſt ellipſis Actor. XXVII. 2. Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ. et v. 40. Εἴων εἰς τὴν θάλασσαν ſub. τὸ πλοῖον ἰέναι. In μονόξυλα. Polybius T. I. p. 271. et 272. In ἄφρακτον. Idem T. II. p. 1449. *Schw.*

* ΠΛΟΥΤΟΣ, *Divitiæ, Opes*.

Ellipſis hæc occurrit apud Herodianum L. I. c. VI. §. 8. Δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας. Plene oratio eſt L. I. c. 2. §. 3. οὐδὲ τοῖς πλούτου περιβολαῖς λαμπρούς. *Schw.*

ΠΝΕΥ-

* ΠΟΛΕΜΟΣ, Bellum.

Ἐμφύλιος. Pæanius V. 6. 4. coll. 5. Ἐν τοῖς Περσικοῖς. Aelian. *Var. Hist.* XII. 10. *S.*

* Plut. in libro. *Ne suaviter quidem vivi posse secundum Epicurum*: παπαὶ εἰς τὴν γαστέρα τοῖς ἀνδράσιν ἔοικας ἐναλεῖσθαι, καὶ τὸν περὶ τῶν κρεῶν ἐπάξειν, supple aut πόλεμον, aut κίνδυνον. vid. Kuster. *ad Aristoph. Ran.* 193. Τὸ πόλεμον cum præpositione ἐς etiam deest in ἔξοδος, quum ponitur pro *expeditione bellica*. Aristoph. *Nub.* 579. cujus significationis ignarus Frischlinus male ἔξοδον reddidit *comitiorum exitum*. Pari significatu occurrit in *Pace* v. 1181. et τὸ ἐξιέναι sc. ἐς πόλεμον, in eadem comœdia v. 1182. Lucianus in *Parasito* supplet per sequentia: ἔξεισι ἐπὶ τὴν παράταξιν, *exit in aciem*. Thucydides autem per στρατείας, suppressa præpositione εἰς, lib. I. c. 15. Καὶ ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῇσαν οἱ Ἕλληνες. *Nam Græci in regiones a suis finibus valde remotas aliorum subigendorum caussa, nullas expeditiones tunc faciebant.* Schol. ἐξῇσαν, ἐξιόντες ἐποίουν, ἐποιοῦντο, ut adeo verbum ἐξῇσαν in duo vocabula resolvat, quod opus non est, si ellipsis præpositionis admittatur. Ceterum apud Thucyd. V. 23. verbum καταλύειν pro *bellum deponere*, haud dubie elliptice pro καταλύειν πόλεμον positum est. *L.*

* In καταλύειν ellipsin supplet ipse Thucydides L. V. c. 47. Καταλύειν δὲ μὴ ἐξεῖναι τὸν πόλεμον. Unde etiam κατάλυσις τοῦ πολέμου apud eumdem L. VIII.

c. 18. Sic etiam in διαλύειν ſæpius ſubauditur πόλεμος, quod plene habet Polybius T. II. p. 1266. Ὅτι δέδεκται διαλύειν αὐτοῖς τὸν πόλεμον. Item in προάγειν, ἐξάγειν: in quibus ſubauditur τὰς δυνάμεις, vel τὸν ϛρατὸν εἰς πόλεμον. Onoſander c. V. et c. X. S. 9. In συνάπτειν, pro quo plene Leo συνάπτειν τὸν πόλεμον. In ὁρμητήριον, *receptaculum, arx belli*. Dionyſius Hal. L. III. p. 179. Ἵνα μηδὲν αὖθις ὁρμητήριον ἔχοιεν οἱ πολέμιοι. Plena oratione idem L. VI. p. 342. Ὁρμητήριον ἐποιοῦντο τοῦ πολέμου. De Ellipſi v. bellum vid. Miſcellan. Obſ. Vol. VIII. p. 68. *Schw*.

* ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ, *Bellicus*.

Vox hæc ſæpe ſuppreſſa latet in v. πρᾶξις apud Tacticos, quando pro *actione bellica*; vel *prælio* ponitur. Onoſander c. XXXII. Ὅιτινες γὰρ πεπεισμένοι τυγχάνουσιν ἐν ταῖς πράξεσιν ſ. πολεμικαῖς. *Schw*.

* ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΡΙΟΣ, *Bellicus*.

In ὅπλον, quæ vox eſt πολύσημος, quando pro *bellicis armis* ponitur, ſubauditur πολεμιϛήριον, quod interdum ſcriptores exprimere ſolent. Sic Dionyſius Hal. L. I. p. 17. Ὅπλων τῶν πολεμιϛηρίων κόσμος. *Schw*.

* ΠΟΛΕΜΟΥΣΑ, *Bellans*.

In Δύναμις, quando pro *exercitu* a Tacticis ponitur, quod eſt longe frequentiſſimum. Plenam orationem habet Onoſander c. IV. Τὴν δύναμιν ἐξάγειν πολεμοῦσαν. Sic etiam Latinis *Vis* idem interdum eſt, quod *multitudo*, quo ſignificatu vel apud ipſum

ipsum Ciceronem *vis lacrimarum et dolorum*, *vis auri et argenti*, *eboris*, *aquæ*; et denique *vis militum* reperitur. *Schw*.

ΠΟΛΙΣ, *Vrbs*.

In ἡ τῶν Ἀθηναίων: ἡ τῶν Λακεδαιμονίων: ἡ τῶν Κορινθίων &c. deest πόλις. Aelian. *Var. Hist.* XI. 7. Ἔλεγεν Ἐτεοκλῆς ὁ Λάκων, δύο Λυσάνδρους τὴν Σπάρτην μὴ ἂν ὑπομεῖναι: Καὶ Ἀρχέστρατος ὁ Ἀθηναῖος ἔλεγε, δύο Ἀλκιβιάδας τὴν τῶν Ἀθηναίων. (supple πόλιν:) *Eteocles Lacedæmonius dicebat, duos Lysandros Spartam ferre non posse: et Archestratus Atheniensis dicebat, duos Alcibiades* (civitatem) *Atheniensium* (ferre non posse.) Sic in ἡ τετειχισμένη. Ezech. XXXIII. 27. ἐν ταῖς τετειχισμέναις, et in ἄκρα pro *arce*. unde ἀκρόπολις.

* Item in νεωκόρος, quod est *urbs*, *quæ alicui Deo vel Deæ singularem cultum præstat*. Sic *Ephesus Actor*. XIX. 35. dicitur νεωκόρος τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος, ubi tamen additur πόλις. In inscriptionibus vero marmorum et nummorum utplurimum omittitur. Vide Seldenum ad *Marmora Oxoniensia* p. 69. 97. sq. et in *Append.* n. 15. van Dalen *Diss.* 4. c. 2. *S*.

* Sic Actor. XXII. 3. Ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας. Matth. c. II. 1. 5. Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Actor. XXVII. 5. Κατήλθομεν εἰς Μύρα τῆς Λυκίας. Antoninus Lib. c. XVII. Ἐν Φαιστῷ τῆς Κρήτης. In καὶ ἄκρης apud Homerum Iliad. N. v. 772. ubi, teste

Eustathio f. 940. quidam subintelligunt πόλεως, ut plene sit καί' ἄκρης πόλεως. Alii enim putant legendum ibi esse κατὰ κρῆς. Sic Thomas Magister p. 29. Ου μόνον ἄκρα πόλις ἢ ἀκρόπολις, ἀλλὰ καὶ ἄκρα μόνον. Κατ' ἄκρας πόλιν ἑλεῖν, est *vi pugnandoque capere urbem.* Eine Stadt mit Sturm erobern. vid. omnino de hac locutione cl. Valkenarius ad Euripidis Phoeniss. v. 1183. Sic apud Latinos quoque v. *urbs* in oratione sæpe supprimitur. In *alma*, uti Scaliger censet ad Culicem. v. 14. qui etiam ex Varrone affert: *nobilium Tarentinarum;* et ex Propertio I. XI. 4. *Proxima Misenis æquora nobilibus.* Vnde omnino illa Latinorum: *vivit Romæ, Antiochiæ* f. *in urbe*, uti etiam interdum expresse habent. Sic Cicero ad Attic. L. V. 18. *Cassius in oppido Antiochiæ.* Idem Verrin. III. *Lampsaci civitas. Schw.*

*ΠΟΛΙΤΗΣ, *Civis.*

Vide supra in Οἰκητής. *S.*

* Sic ellipsis expressa legitur Actor. XXI. 39. Τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης. Ἐλλιπῶς habet Arrianus Exp. Alex. L. II. c. 15. Εὐθυκλέα, Λακεδαιμόνιον ὄντα, πόλεως περιφανοῦς. *Schw.*

ΠΟΛΙΤΕΙΑ, *Civitas.*

In ἴση et ὁμοία. Thucyd. lib. IV. c. 106. τῆς ἴσης καὶ ὁμοίας μετέχοντα, ubi Schol. πολιτείας.

ΠΟΛΥΣ,

ΠΟΛΥΣ, *Multus.*

Genitivus πολλοῦ deficit subinde in διὰ χρόνου, ut fit, *post* (multum) *tempus.* Addidit Comicus in *Pluto.* v. 1045.

> Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι:
>
> *Videtur post multum temporis te vidisse.*

Plato *de Rep.* I. omisit: διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν. Omisit et Xenophon Κύρ. Παιδ. I. c. 45. §. 28. Ὅταν ἴδωσιν ἀλλήλους διὰ χρόνου: *quando viderint alii alios post* (magnum) *temporis* (spatium.) Paulo post Medus ille διὰ χρόνου ἥκειν, i. e. *post* (multum) *tempus venire*, dicit. ad quæ respondet Cyrus: Νὴ Δία, δι' ὀλίγου γε: *per Jovem, post exiguum quidem temporis spatium.* Lucas in *Evang.* XVIII. 4. Καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐπὶ χρόνον, (sc. πολύν:) ubi Vulgatus recte intelligens Ellipsin: *Et nolebat per* (multum) *tempus.*

* *Tertio* vel *Sexto* etiam casu deest idem vocabulum. Eurip. in Phœn. v. 302.

> Ἔβας, ἔβας ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν.
>
> *Venisti longum post tempus in patriam.*
>
> χρόνῳ dicit, pro ἐπὶ πολλῷ χρόνῳ

et v. 311.

> Ἰὼ τέκνον, χρόνῳ
>
> Σὸν ὄμμα, μυρίαις τ' ἁμέραις προσεῖδον
>
> *Longum est, et ccIↃↃ dies, ex quo faciem non aspexi tuam.* B.

* ΠΟΛΥΠΟΥΣ, *Polypus, piscis.*

In ἀνόστεος, *exossis* apud Hesiod. Ἐργ. v. 524. ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει. Ita vero ἐλλειπτικῶς, ut Mo-

ſchopulus notat, Lacedæmonii *Polypum* dixerunt. *Schw.*

* ΠΟΝΤΟΣ.

In Εὔξεινος Dionyſ. *Perieg.* 763. *L.*

* ΠΟΡΝΗ, *Meretrix.*

In αἱ ἐπὶ, ἀπὸ, τῶν οἰκημάτων ſc. πόρναι. In δωδεκαμήχανος ſc. πόρνη. *L.*

* ΠΟΡΝΙΚΟΣ, *Meretricius.*

In οἴκημα, *lupanar*, quam vocem Athenienſes pro πορνεῖον uſurparunt. Aelian. V. H. L. VI. c. I. Τάς τε γυναῖκας τῶν Παλληνέων καὶ τὰς θυγατέρας ἐπ' οἰκήματος ἔστησαν. Plene eſt apud LXX. Ezechiel c. XVI. 24. Καὶ ᾠκοδόμησας σεαυτῇ οἴκημα πορνικόν. v. Harpocration et Heſychius in v. οἴκημα. *Schw.*

* ΠΟΣΙΣ, *Maritus.*

In κουρίδιος abſolute poſito apud Homerum Odyſſ. O. v. 22.

> Παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο
> Οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ.

Plene habet idem Iliad. E. v. 414. Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν. et Odyſſ. ψ. v. 150.

> Σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο
> Εἴρυσθαι μέγα δῶμα. *Schw.*

* ΠΟΣΟΤΗΣ, *Quantitas.*

Hanc vocem ſubaudit Græcus Scholiaſtes in τόσον apud Apollonium Argonaut. L. I. v. 731. ubi ita

ita habet: ἐπὶ ποσότητος τόσον, ἢ ἐπὶ θαύματος τοσοῦτον. vid. v. μέτρον. *Schw.*

* ΠΟΤΑΜΟΣ, *Fluvius.*

De hac ellipsi ita Eustathius ad Iliad. N. p. 906. l. 12. Εν τῷ χείμαῤῥος λείπει τὸ ποταμός. Plene habet Polybius T. I. p. 464. Χειμάῤῥους ποταμός. Theocritus Idyll. XXII. v. 50. — — ὥς τε κυλίνδων

Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.

In ῥέοντες apud Homerum Iliad. P. v. 751.

— — ἠδέ τι σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες.

Plene Iliad. Π. v. 389.

Ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες.

Eadem ellipsis obtinuit quoque apud Latinos in *fluvius*, quod sua natura est adjectivum; et subintellectum habet *amnis*; vid. Sanctii Minerv. p. 553 Vossius de Construct. c. VI. Sic *in nominibus propriis fluminum* ubique Ellipsis re vera regnat, quando eorum nomina absolute ponuntur. e. g. *Tanais*, *Ister*, *Volturnus* cet. ubi semper *flumen*; vel *amnis* supprimitur; indeque sæpius ab auctoribus plena oratione reperitur. Sic Mela L. II. c. IV. *Flumen Metaurus.* et ibid. §. 95. *Volturnus amnis.* Ellipticæ pariter atque plenæ orationis exempla habet Horatius L. IV. Od. XV. v. 21. *Non qui profundum Danubium bibunt.* et v. 24. *Non Tanain prope flumen orti.* *Schw.*

* ΠΟΤΑΜΟΙ, *Fluvii.*

Hæc vox apud Qu. Calabrum XIV. 641. deest in κελάδοντες et χείμαῤῥοι et alibi in ἀέναοι et IX. 45. ποταμὸς in δινήεις. v. Vannus Crit. p. 353. *L.*

ΠΟΤΗΡΙΟΝ, *Poculum.*

Sic ἐν μικροῖς, ἐν μεγάλοις πίνειν ſc. ποτηρίοις. Laërtius *Anacharſ.* καὶ θαυμάζειν, φησὶ, πῶς Ἕλληνες ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς πίνουσι, πλησθέντες δὲ ἐν μεγάλοις. Plene Artemid. I. p. 56. ἐν μεγάλοις ποτηρίοις dixit, ſic προπίνειν τινὶ φιλοτησίας ſc. ποτήριον vel κύλικα.

* ΠΟΤΟΣ, *Potatio.*

Eurip. *Cyclop.* 453.

Ὅταν δ' ὑπνώσῃ Βακχίου νικώμενος.

Quum autem vino ſopitus fueris.

Vbi in Βακχίου ſupple ποτοῦ, vel νάματος; quam vocem Ariſtoph. Ἐκκλησ. v. 14. addit.

Deeſt etiam ποτοῦ in προϊόντος apud Theocrit. Idyll. XIV. 18. Supplet eam vocem Scholiaſtes, qui adeo melius illum locum, quam interpres, ſecundum quem χρόνου omiſſum eſt, intellexit. Sæpe vox ποτοῦ additur, e. g. apud. Joſeph. *Ant. Jud.* XVIII. 6. εὐωχουμένων δ' αὐτῶν, καὶ τοῦ ποτοῦ προϊόντος. Vid. Obſ. Miſc. Vol. V. T. 3. p. 62.

* ΠΟΤΟΝ.

Malim in Βακχίου ſubaudire ποτοῦ, quod ipſum eſt τὸ πινόμενον ὑγρόν; vel ut Ariſtophanes habet νᾶμα: cum contra ὁ πότος eſt *actus bibendi*, vel τὸ συμπόσιον, ut obſervat Euſtathius ad Iliad. A. p. 103. l. 29. Item in Μελίτειον. *Potio ex melle confecta, mulſum.* Plutarchus T. II. p. 772. Τῶν τε βαρβάρων οἱ μὴ πίνοντες οἶνον, μελίτειον πίνουσιν. Theocritus Idyll. XXV. v. 105. Πινέμεναι λιαροῖο. ſ. ποτοῦ. quamquam huc

etiam

etiam ex fine verſus, τὸ, γάλακτος, referri poſſit. Sic Homerus Iliad. A. v. 470.

Κᾶροι μὲν κρητῆρας ἐπεςέψαντο ποτοῖο. *Schw.*

ΠΟΥΣ, *Pes.*

Et hæc vox inter illas eſt, quas Græci in plurali numero frequenter omittunt elegantiæ gratia; præſertim in οἱ δύο, et in ἀμφότεροι. Sic Lucian. in *Aſino* p. 111. Ἐπὶ τοὺς δύο ἐπανιςάμενον ὀρθὸν, ſupple, πόδας: *in duos* (pedes) *erectum.* Idem in *Aſin.* p. 97. Ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες: *Inſequebantur me, utroque* (pede) *calcitrantes.* ubi ſubint. ποσίν. Theocrit. *Idyll.* X.

Σχεῖμι δ' ἐγὼ καὶ κοινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.

Idyll. XIV.

—— ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακώς.

—— *utroque vero innixus* (pede.)

In Græco ſupp. ποδῶν.

* Προσκόπτειν ſc. πόδα. Joann. XI. 9. ſuppletur Matth. IV. 6. *S.*

* In ſingulari etiam numero deeſt hoc vocabulum ad verbum ἀναςρέφειν, quod *verſari*, *converſari*, *degere* ſignificat. Ex ἐτύμῳ enim ἀναςρέφειν eſt *huc illuc vertere aliquid.* Hinc ſemper adſit oportet, quod referri ad hoc vocab. queat. Quale autem id ſit, Euripides docet in *Hippol.* v. 1176.

Ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναςρέφοι πόδα
Ἱππόλυτος ἐκ σῆς τλήμονας φυγὰς ἔχων.

non amplius degere Hippolytum his terris.

Item ad verbum βαίνω deest πόδα. Plene dixit Eurip. in *Elect.* v. 94.

Καὶ τειχέων μὲν ἐντὸς ἐ βαίνω πόδα.

Quod quidem cum similibus exemplis confirmat Sanctii sententiam, scilicet non esse neutra verba, sed singulis deesse nomen simile. In κάμπτειν. Eurip. in *Rheso.* v. 235.

Ἵκοιτο, καὶ κάμψειε πάλιν θυμέλας
Οἴκων πατέρας Ἰλιάδος.

Difficilis erit sine ἐλλείψεως observatione hujus loci sententia. Duplex autem adest ἔλλειψις. Plene enim versus hac demum ratione dicetur: Καὶ κάμψειε πάλιν τὸν πόδα ἐπὶ θυμέλας οἴκων &c. κάμπτειν πάλιν τὸν πόδα est *reverti, pedem retro ferre*, id vero est *domum redire*. Ita igitur interpretabimur Tragici dictum: *Abeat* (ad hostiles stationes) *feliciterque ad patrios lares revertat.* B.

* Eustat. ad Ιλ. V. v. ἐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, notat, quum γυῖα vocantur *manus*, aut *pedes*, subaudiri χειρῶν, vel ποδῶν. Πὲς, sed sensu grammatico sumtum, deest in Πυῤῥίχιος, Ἀμφίμακρος, Κρητικὸς similibusque. *L.*

* Sic etiam in ὀρεγνύναι. s. πόδας apud Homerum Iliad. N. v. 20. Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών. Quod ad ellipsin in v. γυῖα attinet, eodem modo etiam Cæsar utitur v. *membrum.* de B. G. L. IV. c. 24. *Omnibus membris expediti.* scil. *manibus pedibusque. Schw.*

ΠΡΑΓ-

ΠΡΑΓΜΑ, *Negotium.*

Magnus apud Græcos est Ellipseως hujus nominis usus tam in plurali, quam singulari. *Primo* in adjectivis neutrius generis. V. gr. Τὸ συμφέρον, *utile*: τὸ πονηρὸν, *malum*: τὸ κοινὸν, *commune*: τὸ μωρὸν, *stultum*: τὸ δυνατὸν, *possibile*, τὸ θαυμαστὸν, *mirum*: τὸ ἐμὸν, *meum*: εἰς κενὸν, *in cassum*: et innumeris aliis, in quibus subint. πρᾶγμα, ut in τὰ συμφέροντα, τὰ πονηρὰ, τὰ ἐμὰ &c. supp. πράγματα. Sic τὰ ὅλα dicunt Græci per Ellipsin vocis πράγματα. Lat. *Summa res.* Diodor. lib. XVII. Τοῖς ὅλοις ἐλαττῶσθαι (sc. πράγμασι:) *summa* (re) *superari.* In Atticismo illo ἀνθ' ὧν, *propterea quod*, deest πραγμάτων cum ἐκείνων. Plena enim loquutio est: ἀντὶ ἐκείνων πραγμάτων, δι' ὧν.

* Μετὰ ταῦτα sc. πράγματα. Joh. VI. 1. et alibi. Phrasis hæc plena usitata est Ebræis. *Gen.* XXII. 1. אחר הדברים Confirmatur hujus ἐλλείψεως veritas ex Joh. II. 12. ubi in singulari dicitur: μετὰ τοῦτο, quod pro μετὰ τοῦτο πρᾶγμα positum. Sermo autem hoc loco fit de facto miraculoso Christi vinum ex aqua producentis. Post quod factum sacer historicus Christum refert profectum fuisse Capernaumum. Itaque μετὰ τοῦτο est μετὰ τοῦτο πρᾶγμα θαυμαστόν. *B.*

In phrasi οὐκ οἶδα, ὅ, τι χρήσομαι τῷ παρόντι, subint. πράγματι. addidit Herodot. lib. VII. cap. 213. Ἀπορέοντος δὲ βασιλῆος, ὅ, τι χρήσεται τῷ παρεόντι πράγματι.

* Item

* Item in ἐπαυτοφώρῳ. Joan. VIII. 4. γυνὴ ἐπαυτοφώρῳ μοιχευομένη, quod integrum, ἐπ' αὐτοφώρῳ πράγματι μοιχευομένη, *quæ ita mœchata fuit, ut in ipso actu deprehenderetur.* Occurrit etiam apud Platonem de *Republ.* lib. II. p. 88. ed. Marsil.

Notentur et hæc ex Artemidoro II. 44. τῶν εἰς πάντα (sc. πράγματα) ἀφιγμένων, *qui per omnia exercitati sunt.* Et V. 2. Οὗτος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα προαγωγεύων ἐπ' αἰσχροῖς ἐπορίζετο. *Hic uxorem suam produxit, ac turpiter prostituit.* ἐπ' αἰσχροῖς sc. πράγμασι. *S.*

* In ἐγκύκλια subaudiendum est πράγματα. Is. ad *Nic.* II. οἱ δὲ τοὺς χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν ἐπισταμένους, οὐ μόνον δὲ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις sc. πράγμασι, καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν γιγνομένοις αἱ μοναρχίαι διαφέρουσιν, ἀλλὰ rel. *non solum in vulgaribus & quotidie accidentibus* negotiis. *B.*

* Porro subauditur hæc vox in phrasi ἐν τούτοις εἶναι, *hac vel illa* (re) *occupatum esse.* D. Paullus 1. *Tim.* IV. 15. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι. *Hæc meditare, in iis esto occupatus.* Artemidorus I. 23. Οἱ γὰρ ἐν τοιούτοις γενόμενοι, sc. πράγμασι. *Qui enim in talibus* (negotiis) *versantur.* Plura occurrunt apud eundem Artemidorum IV. 29. Heliodorum lib. V. pr. Achillem Tatium lib. V. p. 309. lib. VII p. 427. Longum I. p. 27. Libanium *epist.* 72. p. 230. *epist.* 73. p. 231. Confer, quæ ad eundem notavit Clarissimus Wolfius ad *epist.* 49. p. 135. Hebraismum quoque hujusmodi animadvertit Buxtorfius

Cata-

Catalect. c. 252. Aliam hujusmodi Ellipsin amat Arrianus, apud quem aliquoties occurrit ἐν τούτῳ, ubi subaudiendum, γενομένων τῶν πραγμάτων. *Dum hæc ita geruntur.* Sic lib. I. p. 17. Οἱ δὲ Μακεδόνες ἐν τούτῳ ἀσφαλῶς ἐπέρασαν τὸν ποταμόν. *Macedones vero dum hæc aguntur, tuto fluvium tranant.* Confer similia p. 18. 55. 56. *S.*

* Idem existimo statuendum de ἐν τούτοις, quando refert latinum *inter hæc* sive *interea*, quod conjunctis vocabulis scribitur, cum sint distinguenda, quippe res ipsa loquitur, *interea* manco sermone dici, pro: *inter ea negotia* sive *facta*.

Item in ἐν οἷς addi debet πράγμασι. *Act.* XXIV. 18. Dixerat autem Paulus, se ἐλεημοσυνῶν gratia adiisse Hierosolyma. *Hæc agentem* invenisse ipsum Judæos, quod recte hoc modo Græce dici potuit: Ἐν οἷς πράγμασι, sc. ἐν τῷ ἐλεημοσύνας με ποιεῖν, εὑρόν με, *inter quæ me invenerunt.* Vbi recte latineque dixeris, *inter quæ* et Curt. init. lib. III. *Inter hæc* (sc. negotia) Alexander. Eadem itaque ἐλλείψει Latini utuntur. Quod clarissimum fit ex c. XXVI. 21. ubi Paullus eadem referens, ἕνεκα τούτων, inquit, συλλαβόμενοι, &c. quo loco neminem puto tam absurdum fore, ut subaudiendum putet voc. χρόνου. Nam quod omnes vident, deest vocab. πραγμάτων, plene enim dictum foret: ἕνεκα τούτων πραγμάτων.

Idem statuere de Artemidori loco, non hæsito. Quod enim dicitur ἐν ἐσχάτοις, id non mascul. sed neu-

neutro genere positum esse credendum est: quod probat τὰ ἔσχατα, quod plene dicendum esse τὰ ἔσχατα πράγματα, nemo dubitat. 2. Pet. II. 20. Sunt autem hæc sane τὰ ἔσχατα πράγματα, ubi animam quis trahit: qua efflata non est, quod post hæc inter homines agas. Itaque πρὸς ἐσχάτοις εἶναι, recte eo, quem diximus, modo, expletur: πρὸς ἐσχάτοις πράγμασιν εἶναι. *B.*

Secundo in articulo N. G. τὸ vel τὰ cum genitivo nominis, ut: τὸ τῆς ἐλευθερίας: τὸ τῆς ὀργῆς; τὸ τῆς τιμωρίας: τὰ τοῦ Θεοῦ: τὰ τῆς πόλεως: τὰ τῶν ἀνθρώπων: (Res) *libertatis* &c.

* Τὰ κατ' ἐμὲ sc. ὄντα πράγματα. *Coloss.* IV. 2. *Ephes.* VI. 21. *S.*

Tertio ante verbum tertiæ personæ, ut: Κατεπείγει, pro πρᾶγμα κατεπείγει: *res urget*: Lucian. in *Quom. consc. sit Hist.* p. 634. Ἢν κατεπείγῃ: *si (res) urgeat.* Interpres perperam convertit hæc verba: *Si festinet.* Ignoravit hic Ellipsin vocis πρᾶγμα, quæ in eadem locutione paullo post ab Luciano ipso exprimitur his verbis: Ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα: *quum res non admodum urgebit.*

* Καλῶς ἔχει sc. τὸ πρᾶγμα, *Bene* (res) *habet.* Aelianus *Var. Hist.* II. 4. p. 67. *S.*

Postremo in verbo πράττειν, ut cum dicitur, εὖ πράττειν, ἄριστα πράττειν, κακῶς πράττειν sc. πρᾶγμα vel πράγματα. Horatius *bene rem gerere*, dixit.

* Item

* Item in verbo ποιεῖν, ubi *moram longiorem* indicat, ἔλλειψιν arguit. Itaque addendum equidem arbitror τὸ πρᾶγμα. Rem enim nostram si facimus, tempus terimus, eoque ipso *moram* efficimus. Quare pro *mora* recte ponitur τὸ *rem facere*, sive *gerere*: veluti Luc. facit *Act*. *XX*. 3. qui ποιήσας μῆνας τρεῖς dicit pro ποιήσας πρᾶγμα μετὰ μῆνας τρεῖς: quod recte in primis de Paullo dictum est, qui non docentis tantum sed *opificis* etiam partes obiit, sec. *Act*. XVIII. πρᾶγμα autem, quod omnes norunt, omnis operis, cujuscunque id fuerit generis, index est. Quemadmodum igitur recte Herodotus dixit πράσσειν τὰ πράγματα: ita non minus recte dici credimus: ποιεῖν τὸ πρᾶγμα. Idem igitur erit dixisse: *Paullus tres menses munere suo functus est*; et *Paullus tres menses moratus est*.

* In phrasi, τὰ κοινὰ subaudi πράγματα, ut idem sit, ac *res publicæ*; unde et latinum compositum est nomen *reipublicæ* Aelian. III. c. 17. Ἐπηνωρθωσαν γὰρ κοινὰ, *correxerunt respublicas*: loquitur enim de administratione rerum publicarum Aelianus.

In ἐπ' ἀξίοις supplendum est hoc nomen Ἐπ' ἀξίοις (sc. πράγμασι) ἀσκεῖν. Eurip. *Orest*. v. 1337. Ἐπ' ἀξίοις (sc. πράγμασι) ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος, *merito igitur lamentatur domus*.

In μεγαλεῖα, plenius enim sermo est, μεγαλεῖα πράγματα (facta) *magnificanda*, sive *admiratione digna*, *stupenda*. Luc. I. 49. *Act*. II. 11. μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, *admiratione Dei digna* (facta). Esse autem hoc nomen

nomen adjectivum, non substantivum ex Herodoto clarum est, qui dixit τὸ μεγαλεῖον κτῆμα *magnifica possessio.* B.

* Allatis exemplis ex largissima segete spicilegium saltem quoddam locutionum notabiliorum addere visum est. Sic Julianus Orat. I. p. 42. c. Τὰς ὑπὲρ τῶν κοινῶν εὐχὰς ποιούμενον. Plene Polyænus L. IV. c. 8. οἱ πάντες ἡγεμόνες βουλεύοιντο περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων. coll. ad Onosandri c. XXXV. not. 5. Hanc ellipsin sequitur Cicero L. XVI. ep. 24. *De domesticis hactenus. De publicis omnia mihi certa.* sub. *rebus.* Plene idem L. I. ep. IX. *Vehementer etiam res ipsa publica me movit.* Sic Græcorum plane imitatione Ovidius L. II. de Pont. ep. VII. 37.

Sed quia res timida est omnis miser i. e. *timidus est omnis miser.* In eleganti illa Periphrasi. Τὰ τοῦ νόμου pro ὁ νόμος. Rom. II. 14. coll. ad Galat. V. 3. Τὰ τῆς φιλοσοφίας, τῆς Ποιητικῆς. pro ἡ φιλοσοφία, Ποιητική. Maximus Tyr. Diss. X. p. 103. In τὰ βιωτικὰ I. Corinth. VI. 3. Supplet ellipsin Macarius Homil. XV. p. 201. Τὴν μέριμναν ἔχουσι περὶ τῶν βιωτικῶν πραγμάτων: quæ μέριμναι βιωτικαὶ Luc. XXI. 34. In καθάπερ. II. Corinth. III. 18. est enim ita disiungendum καθ' ἅπερ sub. πράγματα: uti τόγε apud Homerum Odyss. P. v. 401. plene diceretur κατὰ τόγε πρᾶγμα. Item in τὰ ὅλα ellipsin supplet Onosander c. VI. Τὰ ὅλα συνέτριψαν τῶν ἐναντίων πράγματα. et c. XLII. p. 129. ὥστε τοῖς ὅλοις ἐπιθεῖναι τοῦ πολέμου πράγμασι τέλος. In ζῆν ἐν ἀφθόνοις. *Vivere in rerum abundantia*, in Epicteti Enchirid. c. XII. In proverb-

verbiali illa locutione: Ἐπὶ ξυρῦ ἵϛαται ἀκμῆς apud Homerum Iliad. K. v. 173. Integra oratione habet Herodotus L. VI. c. XI. Ἐπὶ ξυρῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα. In locutionibus, quibus Synthesin inesse censent Aristarchi filii. e. g. apud Homerum Iliad. B. v. 204. ὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. Quam ellipsin Latini quoque amant. Sic Virgilius Eclog. III. v. 80. *Triste lupus stabulis.* et ibid. v. 82. *Dulce satis humor.* Vbi Servius habet: *tristis res, dulcis res.* Quod attinet ad locutionem ἐπ' αὐτοφώρῳ Joh. VIII. 4. eadem ἐλλιπῶς utitur Herodotus L. VI. c. 72. Ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲ ἁλὺς. Sic plena oratione, habet Diodorus Sicul. L. II. p. 114. B. Μηνυθείσης αὐτῷ τῆς πράξεως αὐτοφώρυ. Denique in illa dicendi formula Matth. VIII. v. 29. Τί ἡμῖν καὶ σοι. coll. Joann. II. 4. *qua molestia, vel contemtus rei alicujus innuitur*; et in qua falso quidam de Ebraismo cogitant, sub. πρᾶγμα. Sic etiam Anacreon Od. XVII. v. 264. Τί γὰρ μάχαισι κἀμοὶ; et v. 270. Τί πλειάδεσσι κἀμοὶ. Pro quo plene dicit Chariton L. IV. p. 67. Τί δέ σοί, φησι, πρᾶγμα πρὸς Καλλιῤῥόην ἐκείνην. Nec minus Latini ellipsin in hac locutione sequuntur. Curtius L. VII. c. 8. §. 16. *Quid nobis tecum est?* Et Ovidius L. II. Eleg. I. 1. *Quid mihi vobiscum est?* sub. *negotii.* Vt alia e. g. Τὰ βρότεια, δέοντα, ἐνδεχόμενα, ἀναγκαῖα, προκείμενα, ὑποκείμενα, τὰ ἑαυτῶν, τὰ καθ' ἐμὲ, τὰ περὶ ἐμὲ, τὰ πρὸς θεὸν, εἰς κενὸν, ὐ θαυμαϛὸν, in quibus τὸ, πρᾶγμα, vel πράγματα subauditur, compendii gratia, prætermittamus. *Schw.*

* ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ. *Annales.*

Subauditur hæc vox in ἐνιαύσιοι, quando absolute reperitur. Sic Dionysius Halic. L. IV. p. 220. Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐνιαυσίων. Plene idem p. 213. Ἐκεῖνος γὰρ ἐν ταῖς ἐνιαυσίαις πραγματείαις τοῦθ' ἱστόρηκε μόνος. *Schw.*

ΠΡΑΞΙΣ, *Actio.*

Quemadmodum εἰς κενὸν dicitur per Ellipsin vocis πρᾶγμα, uti modo docui; ita διὰ κενῆς. (conjunctim etiam legitur διακενῆς, quod idem notat,) per Ellipsin vocis πράξεως, ut plene sit: διὰ κενῆς πράξεως, *inani actione.*

* Vtuntur eo verbo LXX. Psalm. XXV. 3. et alibi, ubi vocem ריקם exprimunt.

Sic etiam in ταύτῃ. Artemidorus IV. 16. Τὸ δὲ πεπρᾶσθαι τοῦ πωλεῖσθαι ταύτῃ διαφέρει. *At vero, venditum esse a, venum propositum esse, hac* (ratione) *differt.* Forte idem observandum in πάντῃ, quod apud auctores sæpius occurrit. *S.*

* ΠΡΕΣΒΕΙΣ, *Legati.*

Post verba ἐπιστέλλειν et πέμπειν frequens ellipsis est non solum nominum ἐπιστολὴ aut γράμματα, δῶρον et pronominis τινὲς, sed etiam nominis πρέσβεις. Exempla habes apud Aelianum *Var. Hist.* III. 43. Herodian. II. 8. 14. *L.*

* ΠΡΟΘΕΣΙΣ, *Præpositio.*

In his formulis loquendi, ἡ πρὸς, ἡ παρὰ &c. apud Scholiastas sæpe deest τὸ, πρόθεσις. Sic apud eosdem

dem occurrit ἀντὶ τῦ i. e. *pro eo, quod est*; tum nulla est ellipsis. Sed si legitur apud eos ἀντὶ τῆς, elliptica est locutio pro ἀντὶ τῆς προθέσεως. v. Steph. *Proparasc. in Thucyd. L.*

* Quando nimirum pro usitato Articulo neutrius generis τὸ, ponunt ἡ. Sic Schol. ad Aristophanis Nub. v. 1083. λείπει ἡ εἰς. In schol. ad Thucydid. L. IV. c. 6. l. 85. λείπει ἡ περὶ. coll. Schol. ad Sophoclis Electr. v. 319. *Schw.*

* ΠΡΟΠΟΣΙΣ, *Propinatio.*

Subauditio hujus vocis, vel alius idem valentis, quales sunt κρᾶσις et πόμα, locum habet in illo Atticorum, ἀγαθῦ δαίμονος. Dicunt enim λαβεῖν, διδόναι, πίνειν, προπίνειν ἀγαθῦ δαίμονος, omisso substantivo regente, πρόποσιν vel κρᾶσιν. Aristoph. in *Pace* v. 299.

Νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν ἀγαθῦ δαίμονος:
Nunc enim rapere nobis licet (poculum) *Boni Dæmonis.*

Addidit πρόποσιν Aelian. *Var. Hist.* I. 20. —— ἀγαθῦ δαίμονος τῷ θεῷ διδόντες πρόποσιν: —— *propinantes Deo poculum Boni Dæmonis.* Phrasin autem illam, διδόναι πρόποσιν, habet etiam Philo *in Flac.* p. 759.

* Eadem ellipsis est in illis apud Philostratum in vita Apollon. Tyanens. L. II. c. 7. Διὸς, ἔφη, σωτῆρος ἥδε σοι, Ἀπολλώνιε. s. πρόποσις. Cui addi potest

derogo L. Bos ſententiæ, qui θυσίαν addendum voluit iſti verbo. *B.*

ΠΡΟΣΩΠΟΝ, *Facies.*

Συγκύπτειν, *incurvare*, et ἀνακύπτειν. *erigere*, nonnunquam abſolute ponuntur, ita ut in iis ſubaudiri debeat πρόσωπον. E. g. Lucas in *Evang.* XIII. 11. — Καὶ ἦν (γυνὴ) συγκύπτουσα, καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. *Et erat* (mulier) *incurvans*, (faciem,) *et prorſus non poterat ſurrigere* (faciem.) ubi in utroque, συγκύπτουσα, et ἀνακύψαι ſubaudi πρόσωπον. Poſſis etiam ἑαυτὴν ſubaudire.

* In σκυθρωπόν. Lucianus *Vit. Auct.* Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ καὶ κατηφὲς, ſc. πρόσωπον. Vultum *ipſius ſeverum et triſtem timeo.* Herodianus IV. 3. 16. σκυθρωποῖς προσώποις εἰς γῆν ἔνευσαν. *S.*

* It. in ἀπηνὲς et ἀπαραίτητον. Jul. Cæſ. Φοβοῦμαι γὰρ αὐτοῦ τὸ λίαν ἀπηνὲς καὶ ἀπαραίτητον, ſubintelligitur πρόσωπον, *ſævum ejus et inexorabilem* vultum. *B.*

* In καθεστηκυῖα apud Cebetem p. 45. edit. Gronov. γυνὴ καθεστηκυῖα: *mulier conſtanti vultu.* Plene eſt apud eundem p. 37. καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον. Item in v. ἀποστρέφειν, quando apud ſcriptores abſolute poſitum reperitur. Integre Plutarchus in Poplicol. ἀποστρέφων πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τὸ πρόσωπον. Sic etiam apud Latinos in v. *nubere* ſubaudiri ſolet *vultum;* quod ſponſa, cum ad maritum duceretur, flameo faciem nuberet, v. Feſtus de verborum ſignificatione L. XII. p. 291. *Schw.*

ΠΡΥΜΝΗΣΙΑ, *Funes.*

Λῦσαι, *solvere*, ubi de navigio dicitur, subaudiendum relinquit τὰ πρυμνήσια, (sc. σχοινία) *funes navis.* Aeschines *epist. ad Philocr.* λύσαντες ἐκ Μυνυχίας. Synesius *epist.* 4. λύσαντες ἐκ Βενδιδαίου, ubi Scholia Codicis Lipsiensis addunt τὰ πρυμνήσια. Sed et ipse Synesius addit *epist.* 55. & 79. *S.*

* ΠΤΩΣΙΣ, *Casus.*

In αἰτιατικὴ, δοτικὴ, γενικὴ &c. apud Grammaticos frequenter omittitur. *L.*

*Eustathius ad Odyss. ψ. v. 109. ὅρα δὲ, τὸ γνωσόμεθ' ἀλλήλων, γενικῇ συνταχθέν. Sextus Empiricus adversus Grammat. L. I. c. 9. ὅταν ζητῶμεν, εἰ ταῖς δοτικαῖς προσθετέον τὸ ι. Quam ellipsin *Grammatici Latini* cum Græcis ubique fere communem habent, ut exemplis neutiquam opus videatur. *Schw.*

* ΠΥΓΗ, *Clunes.*

Aristoph. *Equ.* v. 781. — — ἀλλ' ἐπαναίρου κᾆτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι, *Surge et molliter hic reside, ut ne atteras* (clunes) *in Salamine.* Τὴν ἐν Σαλαμῖνι supple πυγὴν cum Schol. In Casauboni annotat. ad h. l. vitio, ut puto, typothetæ subaudiendum scribitur φυγὴν pro πυγὴν. Idem Comicus in *Plut.* v. 818.

— ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
Ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.

Alvo

Alvo exonerata non lapidibus (nates) detergimus, ut olim,

Sed alliis, idque subinde animi et deliciarum gratia.

Alii hic *nares* supplent, sed alii, inter quos Schol. et Spanhemius, ad *nates* inclinant. Ita apud eundem *Ran.* v. 493. ἀποψήσασθαι est *sibi* (nates) *abstergere*, et *Pace* v. 1230. Id alioquin πρωκτὸν ἐκμάξαι vocant Græci. Noti versus:

Τρεῖς εἰσιν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι,
Ἂν ὦσι τραχεῖς, ἂν δὲ λεῖοι τέτταρες. *L.*

ΠΥΛΗ, *Porta.*

Quum apud Joannem in *Evang.* V. 2. legitur, Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ, κολυμβήθρα: in τῇ προβατικῇ subintelligendum putem cum Doctiss. Beza et aliis, πύλη. Est autem ἡ προβατικὴ πύλη, *porta pecuaria.* Addita reperitur πύλη apud LXX. Intt. *Nehem.* III. 1. Καὶ ᾠκοδόμησαν τὴν πύλην τὴν προβατικήν: *et ædificarunt portam pecuariam.* sic pl. πύλαι, in Σκαιαὶ ut apud. Hom. *Iliad.* Γ. v. 263.

Τὼ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίον δ᾽ ἔχον ὠκέας ἵππους. superius eodem lib. Σκαιὰς πύλας dixit.

* In Philostrati Icon. L. I. c. XXVII. ὡς τὰ ἐνύπνια διὰ τῆς ἀληθοῦς ἀνάγων. s. πύλης. De qua porta ita Virgilius. Aen. L. VI. v. 894. 895.

Sunt geminæ somni portæ: quarum altera fertur
Cornea, qua veris facilis datur exitus umbris.

De Ellipsi v. *Porta* apud Latinos, vid. Miscellan. observat. Vol. VIII. p. 68. *Schw.*

ΠΥΡΕΤΟΣ, *Febris.*

In τριταῖος, τεταρταῖος. Vide Hippocratem *aphor.* II. 25. V. 70. ut apud Latinos *tertiana*, *quartana*. S.

* Dioscorides L. II. c. 72. λύει δὲ καὶ τριταίους s. πυρετούς: Sic *Tertiana* ἐλλειπτῶς apud Petronium c. XVII. et XVIII. *Quartana* apud Suetonium in Caes. c. I. Plene Cicero de Nat. Deor. L. III. c. 10. *ne tertianas quidem febres et quartanas divinas esse dicendum sit.* *Schw.*

ΠΩΜΑ, *Operculum.*

Τὸ ἱλαστήριον, natura est adjectivum, ut Latin. *propitiatorium*. Id cum pro *sacrificio propitiatorio* sumitur, subauditum habet θῦμα, uti ad eam vocem diximus; Quum vero pro *operculo propitiatorio*, ut in *Epist. ad Hebr.* IX. 5. Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον: *supra autem illam Cherubini gloriae, obumbrantes propitiatorium*; subintellectum habet πῶμα, *operculum*. vel, quod idem est, ἐπίθεμα. Plene ἱλαστήριον ἐπίθεμα dixere LXX. Intt. *Exod.* XXV. 17.

P.

ΡΗΜΑ, *Verbum.*

Ρῆμα, vel ὄνομα, intelligas in articulo N. G. τὸ, praeposito voci; vel sententiae, quae τεχνικῶς effertur, ut τὸ βίβλος: τὸ πόλις: εὖ εἰρημένον τὸ, ἱλαρὸν βίον τὸν ἄριστον: *illud liber: illud urbs: praeclare dictum* est

est illud, optimam vitæ rationem elige. in quibus supp. ῥῆμα. Ῥήματα in βραχέα. Arist. *Nub.* v. 482.

Βραχέα ἂν πυθέσθαι βούλομαι.

* Item in his. Τὸ τοῦ Κρατίνου, *Cratini verbum* vel *proverbium.* Aelian. *Var. Hist.* II. 13. *S.*

* Sic φιλάνθρωπα. Arrianus III. p. 248. Καὶ τούτῳ φιλάνθρωπα (sc. ῥήματα) ἐπιστέλλει Ἀλέξανδρος. *Et huic humanis* (verbis) *scribit Alexander.*

Porro in verbo ὑπολαμβάνειν, quod notat *subdere, alicui respondere.* Aelian. *Var. Hist.* XIV. 8. ὑπολαβὼν οὖν ἔφη Πολύκλειτος, *subdens ergo dixit Polycletus,* sc. ῥῆμα. Nos Germani dicimus: Er nahm ihm das Wort auf. *S.*

* In ὑπέρογκα 2. Petr. II. 18. Ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι sc. ῥήματα: *magna sed vana sonantes.* Hor. *Os magna sonaturum* sc. verba. *B.*

Genitivum pluralem ῥημάτων intellige in loquutionibus quibusdam, nimirum, διὰ βραχέων: διὰ πολλῶν: διὰ πλειόνων: quemadmodum Latini *paucis, multis, pluribus* dicunt, subint. *verbis.* Occurrit Ellipsis illa apud Lucian. in *Toxar.* pag. 71. Καὶ διὰ βραχέων λεκτέον: *et paucis dicendum,* et in *Epist. ad Hebr.* XIII. 22. Διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, sc. ῥημάτων, *paucis vocis scripsi.* 1. Petr. V. 12. δι' ὀλίγων ἔγραψα. Apud Polybium etiam διὰ πλειόνων legitur lib. II. p. 110. Addidit ῥημάτων Demosthenes alibi.

Ῥήματα supple in voce πολλά, addita verbis quibusdam, quæ *convicium, subsannationem,* aut *exsecratio-*

crationem designant. E.g. Πολλὰ λοιδορεῖσθαι, ἐπισκώπτειν, καταρᾶσθαι, plene κατὰ πολλὰ ῥήματα λοιδορεῖσθαι, *multis verbis conviciari: multis conviciis proscindere aliquem* &c. Imitati hoc sunt Latini, qui simili modo, *Multa invehi in aliquem*, dicunt. Exempla hujus Ellipseως apud Græcos passim obvia sunt. Lucian. *Dial. Mort.* p. 263. Γελᾷ δὲ ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει: *ridet autem semper, ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Perperam ibi Interpres τὰ πολλὰ, reddidit *plerumque*. ut et in *Apolog. Cont. Prometh. in verb.* p. 17. Ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλὰ, τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε. Interpres: *Interdum etiam anapæsticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat*. Prava hæc versio a prava distinctione est orta. Distingue: Ἐνίοτε καὶ, τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε. et verte: *Interdum etiam, omnino anapæsticis versibus vecta, multa subsannabat dialogi socios*. Aristophan. *Lysistr.* v. 816.

Πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς:
Multa exsecratus viros sceleſtos.

* Καθὰ Matth. XXVII. 10. elliptice positum est, pro καθ' ἃ ῥήματα, *secundum ea* verba, quæ mihi Dominus præcepit. *S.*

* Etiam in καθημαξευμένα supple ῥήματα, h. e. *dicta plebeia, dicta ab usu plebeio non remota, quæ doctis et elegantibus non probantur*. Quo vocabulo alluditur ad

ad proverbium Græcorum: λέγειν ἀπὸ τῆς ἁμάξης. *Loqui de plaustro*, i.e. vili et reprobo sermone uti. *L.*

* Eadem ellipsis in sequentibus obtinet. Marc. III. 12. Καὶ πολλὰ ἐπετίμα αὐτοῖς. Ad eumdem modum Cicero ad diverſ. L. VI. ep. 7. *Qui multa Deos venerati ſint contra ejus voluntatem.* Idem L. III. ep. 3. *Multa nos quidem queſti ſumus.* Aelianus Tact. c. I. Διὰ πλειόνων: uti Cicero ad diverſ. L. XII. ep. 24. *Sed hac de re alias ad te pluribus.* Aelianus V. H. L. XII. c. 57. Πολλὰ καὶ βλάσφημα ἀποῤῥίπτειν εἰς τινα coll. Actor. VI. v. 11. λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωσῆν καὶ τὸν Θεόν. Homerus Iliad. I. v. 460. Πολλὰ — λισσόμενοι. plene κατὰ πολλὰ ῥήματα: uti Virgilius Aen. L. IX. 24. *Multa Deos orans. Schw.*

ΡΗΣΙΣ, *Oratio.*

Quum dicunt μακρὰν λέγειν, illud μακρὰν non eſt adverbium, ut volunt veteres Grammatici: ſed quartus caſus femin. inque eo ſubauditur ῥῆσιν. Plenam habes loquutionem apud Lucianum in *Prometheo* p. 176. — ῥῆσίν τινα μακρὰν &c. Ellipticam vero in *Timone* p. 126. Λέγε, μὴ μακρὰν μέν τοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων: *dicito, ſed nec multis, neque cum procemiis.*

*ΡΥΘΜΟΣ.

Deeſt in ἐνόπλιος apud Callim. *hymn. in Dian.* 241. ὠρχήσαντο ἐνόπλιον ſc. ῥυθμόν. Hinc Schol. *Ariſtophdis ad Nub.* v. 651. κατ᾽ ἐνόπλιον, εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο

χῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. Additur a Xenophonte Αναβ. VI. ἐξοπλισάμενοι ὡς ἐδύναντο κάλλιςα, ᾖεσάν τε ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλέμενοι. V. Spanh. ad *Callim*. p. 291. *L*.

* ΡΩΜΑΙΚΟΣ, *Romanus*.

In voce οἰκεμένη, quæ substantive usurpata, *orbem habitatum* vel *habitabilem* denotat. Luc. II. 1. *Exiit decretum a Cæsare Augusto*, ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκεμένην, *ut totus orbis describeretur*. Vbi tantum intelligitur *orbis Romanus*, quo usque se tunc imperium Romanorum extendebat. Fortassis et huc referendus est alius locus *Actor*. XXIV. 5. *S*.

* Plenam locutionem habet Herodianus L. V. c. 2. Πᾶσα δὲ ἡ Ρωμαίων πόλις, καὶ σχεδὸν ἡ ὑπὸ Ρωμαίοις οἰκεμένη. *Schw*.

Σ.

* ΣΑΛΠΙΓΞ, *Tuba*.

In κερατίνη. Symmachus *Psalm*. CL. 3. *Laudate Dominum* δι᾽ ἤχε κερατίνης, *sonitu* (tubæ) *Corneæ*. *S*.

* ΣΑΡΞ.

In βοείη, quando absolute posuerunt scriptores, interdum subauditur σὰρξ; uti etiam βόεια est apud Alexandrum Aphrodis. suppressa v. κρέα. *Carnes bubulæ*. vid. Henr. Stephani Thes. Gr. L. p. 779. Eadem Ellipsis videtur locum habere apud Clementem Alexandr. Stromat. L. VII. p. 716. Ἐγὼ

γὰρ

γὰρ ἐκ ἐσθίω γλυκεῖαν ἐδὲ μηρίαν f. σάρκα. Sic apud Latinos quoque in *bubula*, *ferina*, *agnina* cet. absolute positis *caro* subauditur. v. Vossius de Construct. c. VI. p. 17. *Schw.*

ΣΕΑΥΤΟΝ, *Te ipsum.*

Pronomen hoc intellige in imperativis ἄπαγε, *abduc*, ὕπαγε, *subduc*, quæ male a Grammaticis in adverbia sunt translata. Reperitur apud Aristophanem plene dictum: Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκ ποδῶν, quod Plautus imitatus dixit: *Apage te a me*, in *Amphitr.* Act. II.

* Item in βάλλε. Julianus in *Cæs.* Βάλλ' (sc. σεαυτὸν) εἰς μακαρίαν, *abi* vel confer (te) *in malam rem. B.*

* Sic apud Theocritum Idyll. I. 62. Πόταγ' ὠγαθέ. ubi schol. Gr. προσάγαγε σεαυτόν. Item in proverbialibus illis locutionibus Βάλλ' εἰς κόρακας; βάλλ' εἰς ὄλεθρον: *abi in malam rem*, suppressa est vox σεαυτόν. vid. Zenobii Proverb. Centur II. p. 48. Eadem hac ellipsi sæpius utuntur etiam Latini. Terentius Adelph. Act. V. Sc. VIII. v. 14. *Insanis? aufer:* ubi Donatus: *pro eo quod est abi, ut sit, aufer te.* Sic Virgilius Aen. L. II. 672. — — *meque extra tecta ferebam.* Cicero ad Divers. L. V. ep. 10. *Apage te cum nostro Sexto Servilio. Schw.*

* ΣΕΛΗΝΗ, *Luna.*

In Φωσφόρος apud Aristoph. *Lysistr.* v. 739. Conf. v. 444. Potest etiam suppleri per ἡμέρα. *L.*

* ΣΗ-

* ΣΗΜΕΙΟΝ, *Signum.*

In κατὰ τί; Lucæ I. 18. Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; *Ex quonam signo hoc cognoscam?* L. Bos Exerc. ... l. In τρόπαιον. *S.*

* In παρθένια, *signa virginitatis*, Deut. XXII. 14. Τὴν γυναῖκα ταύτην εἴληφα, καὶ προσελθὼν αὐτῇ οὐχ εὕρηκα αὐτῆς τὰ παρθένια. *L.*

* Eadem vox suppressa latet in θέσφατα apud Dionysium Halic. L. IV. p. 209. Ἐκ πολλῶν συνεγνωκυῖα θεσφάτων. *E multis portentis cognoverat:* pro eo idem L. II. p. 124. plene dicit alia licet voce θεόπεμπτα σημεῖα. *divinitus edita signa.* *Schw.*

* ΣΙΑΛΟΣ, *Sputum.*

Σίαλος, vel σίαλον deficit in ἀπορρίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος apud Theophr. *Char. Eth.* c. 19. Et in προσραίνειν apud Schol. *Aristoph.* Hesych. in σιαλόχους addit. Σιαλόχους, τοὺς προσραίνοντας σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι. v. Casaub. ad *Theophr. c. l.* *L.*

* ΣΙΤΙΟΝ, *Cibus.*

Vide, quæ notantur sub vocibus βρῶμα, ἔδεσμα, πλακουντάριον, ἄλφιτον. *L.*

* Subaudiri solet hoc vocabulum in προσφέρειν, quando absolute ponitur pro *edere.* Vnde in Medicorum maxime scholis προσφοραὶ *oblationes ciborum* significat. Hippocrat. Aphor. S. II. 33. εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφορὰς, ἀγαθόν, *bene se habere ad ea, quæ offeruntur, hoc est, cibos, bonum est.* Τῶν σιτίων προσφορὰς exponit

ponit Galenus. vid. Fœsii Oeconom. Hippocrat. p. 537. *Schw.*

ΣΚΕΛΟΣ, *Crus.*

In] τῷ ἐπαίρειν, ad Herodotum lib. II. c. 162. de *Amasi*: Ὁ δὲ Ἄμασις, ἐπάρας, ἀπεματάισε, *Amasis vero*, *sublato*, (crure) *pepedit.*

* In διαίρειν Theophrastus *charact.* c. 3. Παραστείοντα δὴ δεῖ τὰς τοιάτας τῶν ἀνθρώπων, καὶ διαράμενον ἀπαλλάτlεσθαι. *Circumjectis autem* manibus *et dimotis* (cruribus,) *hoc hominum genus fugere decet.*

* Διαίρειν generatim significat *dimovere*: unde etiam διαίρειν σόμα est apud Dionysium Halic. L. X. p. 664. *Schw.*

* ΣΚΕΠΤΕΟΝ, *Considerandum.*

Dionys. Hal. de *Struct. Or.* Sect. XXI. p. 171. edit. Upton. Μή ποτ' ἄν κρεῖτlον ᾖ λέγειν, i. e. *considerandum est*, *an satius sit affirmare.* Supple σκεπlέον. Cujus ellipseως usus frequens est ante ὅπως, et μήποτε. vide M. Antonin. IV. 34. τῶν εἰς ἑαυτόν. conf. Lucam in *Actis* V. 39. vide infra in βλέπω, vel ὁράω, vel φροντίζω. *L.*

* Frequenter Grammatici Græci ἐλλειπῶς habent μήποτε δὲ, cum nihil affirmant, sed suas tantum dubitationes proponunt; tuncque commode subaudiri potest σκεπτέον. vid. Casaubonus in commentar. ad Athenæi L. I. c. X. *Schw.*

ΣΚΕΤΗ.

ΣΚΕΥΗ, *Apparatus.*

Ὑποδεξίη notat *apparatum*, quo quis *excipitur*: sed quoniam est vox adjectiva, in ea subaudiri debet σκευὴ vel σκευασία. Homer. *Iliad.* I.

— πᾶσά τοί ἐσθ' ὑποδεξίη sc. σκευασία:

— *omnis tibi* (apparatus) *est*, *quo eos accipere queas.*

ΣΚΕΥΟΣ, *Vas.*

Χρηστήριον, *utensile*, non raro absolute ponitur, ut in eo desit σκεῦος, quemadmodum in Latinorum *utensile*, deest *vas.* Strabo lib. XV. Πολλὰ καὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν χρηστηρίων: *multa ex corporibus et utensilibus.* Plene Pollux: Καὶ χρηστήρια σκεύη.

* Sic apud Latinos absolute reperitur *fictilia* s. *vasa.* v. Florus L. I. c. XVIII. §. 22. Virgea apud Virgilium Georg. L. I v. 165. *Schw.*

*ΣΚΥΛΑ, *Exuviæ.*

In ἀνδράγρια, Homer. Ιλ. ξ. 509.

Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι

Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν.

Ἤρατ' — *Dicite mihi Musæ, quæ Olympum habitatis, quis jam primus Achivorum cruentas* (exuvias) *sustulerit. ubi Eustath.* ἀνδράγρια, σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν, ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγειρόμενα. *L.*

*ΣΟΟΣ, *Salvus.*

Subauditur hæc vox in εἶναι, quando interdum absolute reperitur; quemadmodum *esse* apud Latinos.

nos. vid. Vigerus de Idiotism. Gr. cap. V. Sect. VI. p. 201. *Schw.*

* Σ Ο Φ Ι Σ Μ Α, *Inventum.*

Anonymus de *Incredibil. a Th. Galeo in Opusc. Mythol.* editus c. XI. περὶ Πανὸς p. 89. φησὶ Πολύαινος ἐν τοῖς Στρατηγικοῖς supple σοφίσμασι. Plutarch. in *Fabio* ϛρατηγικὰ σοφίσματα plene habet. Hinc Polyænus ipse librum suum modo ϛρατηγικὰ, modo ϛρατηγήματα inscripsit. v. Casaub. ad *Polyænum* I. Procem. Vt adeo differentiæ, quam Frontinus lib. IV. Præf. inter strategemata et strategica admittit, non ubique esse locus videatur. *L.*

Σ Π Ε Ρ Μ Α, *Semen.*

Verbum συλλαμβάνειν, *concipere*, de femina absolute ponitur, pro συλλαμβάνειν σπέρμα, ut apud Luc. *Evang.* I. 24. Συνέλαβεν ἡ Ἐλισάβετ sc. σπέρμα, vel βρέφος.

* Item in σπείρειν deest. Adjicitur a Luca VIII. 5. σπόρον. *B.*

* Addi potest καταβολὴ, quando absolute ponitur, ubi sub. σπέρματος, quando nimirum *de re venerea* sermo est. Plene occurrit in epistola ad Ebræos c. XI. v. 11. εἰς καταβολὴν σπέρματος. Nec minus eadem vox locum habet in amatoriis vocabulis διδόναι et λαμβάνειν, quorum illud *de viris*; hoc *de feminis* usurpatur. vid. Wolff. in Curis philol. ad 1. Corinth. VII. 3. *Schw.*

* ΣΤΑΘΜΟΣ, *Libra. Pondus.*

In ἕλκειν absolute posito. Herodot. L. I. c. 50. Τρία ἡμιτάλαντα ἕκαστον ἕλκοντα. Plene apud eumdem post versus aliquot interjectos: ἕλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. *decem talentorum pondo. Schw.*

* ΣΤΑΤΗΡ, *Stater.*

Deest in χρυσοῦς, *aureus.* Pollux lib. IX. Καὶ εἰ μὲν χρυσοῦς εἴποις, προσακούεται ὁ στατήρ: *et si aureus dicas, intelligitur stater.*

* Item in Δαρεικός. Aelian. *Var. Hist.* I. 22. Χιλίων δαρεικῶν ἄξια ταῦτα. Quid autem sit Δαρεικὸς docet Hesychius: Δαρεικοὶ, οἱ Χρυσοῖ στατῆρες, ἐκλήθησαν δὲ, ὥς τινές φασιν, ἀπὸ Δαρείου τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως. Vide porro Gronovium de *pecun. Vet.* III. 7. et Perizonium ad *loc. cit. Aeliani. S.* v. Schol. Aristoph. ad *Eccles.* 598.

ΣΤΑΥΡΟΣ, *Crux.*

Actor. II. 23. ὃν προσπήξαντες (sc. σταυρῷ) ἀνείλετε, *quem adfigentes* (cruci) *sustulistis. S.*

ΣΤΑΦΥΛΗ, *Vva.*

In ἡ τρώξιμος. Theocr. *Eid.* 1. *de vulpe*, φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον, sc. σταφυλήν.

ΣΤΕΡΝΟΝ, *Pectus.*

Quum dicitur, κόπτεσθαί τινα, *plangere aliquem*, defectiva videtur loquutio, quae integre efferetur, κόπτεσθαι στέρνα ἐπί τινα: *plangere pectora super aliquem.* Colligi hoc potest ex exemplis aliis, in

qui-

quibus τὰ στέρνα additur verbo κόπτεσθαι; aliis, in quibus præpoſitio ἐπὶ additur. Lucian. *Dial. Meretr.* Ἐσπάραττε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐκόπτετο, *lacerabat comas et pectora plangebat.* Joan. in *Apocal.* I. 7. & XVIII. 9. Καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς: *et plangent ſuper eum* (pectora) *omnes nationes terræ.*

* Pas. *Lex. N. T.* vocabulum κόπτειν idem ſignificare dicit, quod latinis *plangere* (quod idem eſt ac *percutere*) verſum Ovidii hunc adducens: Plangere *nuda meis conabar pectora palmis;* ſed ellipſin non agnoſcit. *B.*

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, *Corona.*

In phraſi D. Pauli athletica 1. *Tim.* VI. 12. ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς ſc. στέφανον vel βραβεῖον. Λαμβάνειν στέφανον occurrit 1. *Cor.* IX. 25. et στέφανος ζωῆς. Jac. I. 12. *Apoc.* II. 10. Vide et ſupra in βραβεῖον. *S.*

ΣΤΙΓΜΗ, *Punctum.*

In ἐξ αὐτῆς, quod etiam una voce ἐξαυτῆς legitur, deeſt στιγμῆς, vel στιγμῆς χρόνου, ut Luc. IV. 5. ut ſit: *ex eodem puncto temporis.* Poſſis etiam ſubaudire ὥρας.

ΣΤΟΑ, *Porticus.*

In αἴθουσα, cum pro *porticu* ſumitur, ut apud Homer. *Iliad.* I.

— ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ,

— *alter in porticu.*

deest στοᾷ. Nam αἴθουσα proprie loquendo est participium verbi αἴθειν, *fulgere*, et στοὰ αἴθουσα, ut Eustathius exponit, est στοὰ ἡλίῳ αἰθομένη, ὅ ἐστι λαμπομένη. i. e. *porticus, quæ a sole illustratur.*

* Item in ποικίλη, *Pœcile*, quod notissimum. S.

* Plene habet Diogenes Laertius L. III. in Zenone. Ανακάμπτων δὲ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ. Eustathius ad Iliad. N. p. 906. l. 10. Εν τῇ Αττικῇ ποικίλῃ ... ἡ στοά. *Schw.*

*ΣΤΟΛΗ, *Vestis.*

In voc. στέλλειν, quod *vestire* significat. Eurip. in *Bacch.* v. 825.

Ἐγὼ στελῶ σε δωμάτων εἴσω μολών.

Quem Pentheus: Τίνα στολήν;

Ergo στέλλειν pro στέλλειν στολήν dicitur. Ita enim interrogatio h. m. est accipienda τίνα στολὴν στελῶ σε; B.

*ΣΤΟΛΟΣ, *Classis.*

In πλώϊμος absolute cum ponitur, interdum subauditur στόλος. Sic Leo C. XIX. §. 25. κατὰ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ βασιλικοῦ πλωΐμου. Plene idem c. XIX. §. 33. Δι' ὅλου ὑπό σε πλωΐμου στόλου. *Schw.*

ΣΤΟΜΑ, *Os.*

Attici verbum ὄζειν, *olere*, cum duplici genitivo construunt, nimirum cum genit. personæ præcedente, et rei sequente. V. gr. Latinum illud: *Olet ste unguentum*, exprimunt: Ἐκείνου ὄζει μύρου. Sic Comicus in *Pace* v. 528.

Τοῦ

Τῶ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας.
Ταύτης δ', Ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων:
Ille olet cepivomacrimoniam;
Hæc vero Auctumna, gaudia et Dionysia.

Vbi in plena ſtructura ante priorem genitivum ſubaudiri debet ςόμα; ante poſteriorem ὀσμὴν, ut integre ſit: ἐκείνε ςόμα ὄζει ὀσμὴν μύρε. Plenus ſermo in hoc loco eſt: Τῶ μὲν γὰρ ςόμα ὄζει ὀσμὴν κρομμυοξυρεγμίας: Ταύτης δ' Ὀπώρας ςόμα ὄζει ὀσμὴν ὑποδοχῆς Διονυσίων: i. e. *Illius os olet cepivomacrimoniam; Hujus vero os* &c.

ΣΤΡΑΤΙΑ, *Exercitus.*

Στρατιὰν in εἰσβάλλειν. Herodot. lib. I. p. 6. ἐσέβαλε μὲν νῦν καὶ ἔτος ςρατιὴν ἔς τε Μίλητον. Mox. p. 7. ςρατιήν.

* Sunt apud Tacticos inprimis alia quoque ejusmodi verba, in quibus hæc ellipſis obtinet. e. g. Ἐξάγειν, ἀντεξάγειν, προάγειν, ἐκβάλλειν, ἐκτάτἰειν, ἐξελαύνειν cet. in quibus ςρατιὰ vel ςρατὸς ſubaudiri ſolet. Sic Xenophon L. VII. K. Π. p. 412. Ἐπὶ Σάρδεις ἦγεν ὁ Κῦρος. Pleno ſermone Onoſander c. XI. Ἀναςήσας ἄγει τὸν ςρατόν. Herodotus L. IX. c. 14. Τὴν ςρατιὴν ἦγε ἐπὶ Μέγαρα. Idem c. X. S. IX. Προάγειν δὲ εἰ δεῖ. Supplet Polybius T. I. p. 456. Προῆγε τὴν δύναμιν. Diodorus Sic. L. XII. p. 105. Προήγαγε τὴν δύναμιν ἅπασαν. Herodotus L. IV. c. 83. Ἐξήλαυνε τὸν ςρατὸν ἐκ Σάσων. *Schw.*

ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ, *Exercitus.*

Intelligere hanc vocem poſſis in τὸ Ἑλληνικὸν, ἱππικὸν, πεζικὸν &c.

* In ὁπλιςικόν et πελταςικὸν. Lucian. *Dial. Alex. et Phil.* Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιςικὸν — καὶ τὸ Μαντινέων πελταςικόν. *Arcadum gravis armaturæ* (militem) *et Mantinenſium peltatos viciſſe. B.*

Vide ſupra vocem Πλῆθος.

* In verbo ἄγειν apud hiſtoricos ſæpe ſubaudiendum ςράτευμα, vel ςρατός: notat autem *movere exercitum*, ſive *ducere ad proficiſcendum.* Arrianus I. p. 78. 79. Ἀλέξανδρος δὲ ἐπὶ τοὺς ἄλλους Πισίδας ἦγε. *Alexander autem contra reliquos Piſidas* (exercitum) *movit.* Sic II. p. 98. ἄγειν ἤδη ἐκέλευον, *jam juſſerant,* (exercitum) *moveri:* et II. p. 85. ἀνάγεται. *S.*

ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΣ, *Militans.*

Sæpe apud Arrianum, qui formula hac delectatur, οἱ ξὺν αὐτῷ. Poſſet quidem ſubaudiri ὄντες, ſed ipſe Arrianus hoc verbum ſupplet V. p. 320. Ἀλλὰ Ἀλέξανδρος γὰρ, καὶ οἱ ξὺν αὐτῷ ςρατεύσαντες. *Verum Alexander, et qui cum ipſo militarunt.* Et p. 321. οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ ξυςρατεύσαντες. *S.*

* Pauſan. *Attic.* 39. Τάφοι τῶν ἐς Θήβας ſupple ςρατευσάντων, vel ſimile quid. Hoc verbum ſubintelligendum etiam in Aeſchyleæ Tragœdiæ inſcriptione: Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Aliud ſupplendum eſt illis, qui legunt, ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Nam Græce dicitur

citur quidem στρατεῦσαι ἐπί τινα, sed non στρατεῦσαι ἐπί τινι. Vid. Observ. Miscell. Vol. III. T. I. p. 91. *L.*

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, *Miles.*

In ψιλοὶ, *nudi*, qui opponuntur ἱππεῦσιν, *equitibus.* Possemus vertere *pedites simplicis* vel *levis armaturæ.* Arrianus I. p. 50. Δὺς δὲ αὐτῷ ἱππέας τε καὶ ψιλὺς, ὅσοι ἱκανοὶ ἐδόκυν. *Dans autem ipsi equites et nudos* (milites), *quanti satis esse videbantur.* ψιλὺς sc. στρατιώτας. *S.*

* Frequens hæc est ellipsis in aliis quoque vocibus. Sic apud Dionysium Hal. L. V. p. 209. Τριάριοι λεγόμενοι παλαιοίτε: uti apud Latinos *Triarii* et *Veterani* ἐλλιπῶς dicuntur sub. *milites.* Item Λογάδες, Ἐπίλεκτοι, Ἔκλεκτοι, Νέοι, Νεοσύλλεκτοι, Ἔφεδροι, ἐπιβατικοὶ, quando absolute occurrunt, suppressam habent vocem στρατιῶται, quæ etiam sæpe addita reperitur. e. g. Onosander. c. XXII. Ἐχέτω δέ τινας καὶ στρατιώτας λογάδας. Item in locutionibus illis militaribus: καταγράφειν, διαγράφειν, καταλέγειν; καταγραφὴν, κατάλογον ποιεῖσθαι. *Conscribere milites.* Plene habet Polybius in politia Rom. Ἐπὰν μέλλωσι καταγραφὴν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν. coll. Dionys. Hal. L. VII. p. 464. *Schw.*

ΣΤΡΑΤΟΣ, *Exercitus.*

In σύμμικτος, et ἐπίμικτος, *multus*, *confusus.* Auctor libri Judith. I. 16. Καὶ ἀνέστρεψε μετ' αὐτῶν αὐτὸς, καὶ πᾶς ὁ σύμμικτος αὐτῦ. Sic II. 20. Καὶ πολὺς ὁ ἐπίμικτος, ὡς ἀκρὶς, συνεξῆλθον αὐτοῖς. *S.*

* In στόλον, quod Eurip. habet in suppl. v. 645. 646.

Ὡς ἀπ' Ἰνάχου

Στείλας ἐπεστράτευσε Καδμείων πόλιν

cum, ducto ab Inacho (exercitu) *bellum intulisset Thebanorum civitati.*

Sed ipse Eurip. alibi dixit: στόλον στρατόν.

In Ξενικὸς, quod est *exercitus stipendiariis militibus constans.* Demosth. *Phil.* I. Ἀκούω ξενικὸν (sc. στρατὸν) στρέφειν ἐν Κορίνθῳ τὴν πόλιν. *B.*

* Σ Υ.

Apud Atticos in compellando et vocando in voce οὗτος subauditur σύ. Sophocles in Ajac. v. 70. οὗτος — σὲ καλῶ. *Heus tu — te voco:* uti apud Latinos *heus tu.* v. Terentius Eunuch. Act. I. Sc. II. 22. *Schw.*

* Σ Υ Γ Γ Ρ Α Φ Ε Υ Σ, *Scriptor.*

In variis adjectivis absolute positis ellipsis hæc obtinet e. g. Ἱστορικοὶ, Γεωπονικοὶ, Στρατηγικοὶ, Τακτικοί. cet. Sic Aelianus Tact. c. XXXIX. Τάγμα παρὰ τοῖς Τακτικοῖς ἔμβολος καλεῖται. Plene apud Sextum Empiric. adversus Grammaticos L. I. c. 3. Περὶ πολλῶν ἐπραγματεύσαντο συγγραφέων, τοῦτο μὲν ἱστορικῶν, τοῦτο δὲ ῥητορικῶν, καὶ ἤδη φιλοσόφων. *Schw.*

Σ Υ Γ Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α, *Scripta.*

In τὰ τοῦ Θουκυδίδου, τὰ τοῦ Ἡροδότου, τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους &c.

* Idem

* Idem quoque in numero singulari. Aelianus *Var. Hist.* IV. 14. Ἀναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας sc. συγγράμματι. *S.*

* Possit etiam interdum subaudiri σύνταγμα, qua voce utitur Herodianus L. II. c. I. §. I. Ὡς ἐν πρώτῳ συντάγματι τῆς ἱστορίας δεδήλωται. Sic Cicero ad Atticum L. XII. ep. XLV. *Ego hic duo magna* συντάγματα *absolvi*. Onosander in Procem. οὐδὲν ἐσχεδιασμένον — τό δε περιέχει τὸ σύνταγμα. et ibid. ἁλιευτικῶντε ἂν καὶ γεωργικῶν συνταγμάτων. *Schw.*

* ΣΥΛΛΑΒΗ, *Syllaba.*

In v. δίφθογγος, apud Grammaticos absolute ut plurimum posita sub. συλλαβή. Plene Isidorus in Grammatic. Origin. L. I. c. 15. *Diphthongæ syllabæ Græco nomine dictæ, quod in eis binæ vocales junguntur. Schw.*

ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ, *Conditiones.*

In ἐφ᾽ οἷς per Ellipsin omittitur συμβολαίοις. Xenoph. Κύρ. Παιδ. L 6. 11. Ἴσασι γὰρ, ἐφ᾽ οἷς αὐτὰς Κυαξάρης ἄγεται: *norunt enim, quibus* (conditionibus) *ipsos ducat Cyaxares.*

* Perfrequens est vocis hujus in veterum Græcorum scriptis ellipsis, cujus aliquot exempla in medium proferre non supervacaneum videtur. In ἐπὶ τούτῳ sc. συμβολαίῳ: *ea conditione.* Dionysius Hal. in excerpt. Legat. p. 742. In συμβάλλοντες apud eumdem L. II. p. 134. Τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν.

πίςιν. plene eſt συμβάλλειν τὰ συμβόλαια; cui opponitur διαλῦσαι τὰ συμβόλαια quod idem habet L. V. p. 333. In ἐπὶ διακειμένοις καὶ ῥητοῖς: *certis conditionibus* apud eumdem L. IX. p. 588. In κατὰ τὰ συγκείμενα Herodot. L. III. c. 158. Τὰ περιτεταγμένα Polybius Tom. II. p. 980. Επὶ τίσιν (συμβολαίοις) αὐτὰς δεῖ ποιεῖσθαι τὴν φιλίαν. Idem T. II. p. 1165. Εφ' ᾧ: plene ἐπ' ἐκείνῳ τῷ συμβολαίῳ, ἐφ' ᾧ. Elliptica forma perſæpe occurrit apud Polybium. e. g. T. II 1180. Sic etiam Thucydides L. I. c. 113. Σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ τὰς ἄνδρας κομιοῦνται. Pleno ſermone legitur apud Themiſtium Orat. II. p. 25. Επ' αὐτῷ τέτῳ τῷ ξυμβολαίῳ συνελέγητε εἰς τὸ βελευτήριον. In συγκαταβαίνειν τοῖς ἀξιεμένοις. apud Onoſandrum c. IV. quam locutionem Latinis verbis *ita* expreſſam habet Frontinus Strateg. L. II. c. X. §. I. *ad conditiones imperatoris ita deſcenderunt.* *Schw.*

ΣΥΜΠΟΣΙΑ, *Convivia.*

Deeſt hoc ſubſtantivum in τὰ γενέθλια, uti apud Latinos *convivia* in *natalitia.* Xenophon. Κύρ. Παιδ. I. 13. Καὶ γὰρ, ὅτε εἱςίας σὺ τὰς φίλας ἐν τοῖς γενεθλίοις (ſupp. συμποσίοις:) *nam, quando tu excipiebas amicos in natalitiis* (conviviis.) Sic γενέσια apud Matth. in *Evang.* XIV. 6. Γενεσίων δὲ ἀγομένων τε Ἡρώδε, ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος ἐν τῷ μέσῳ: *quum autem agerentur natalitia Herodis, ſaltavit filia Herodiadis in medio.* ubi in γενεσίων ſubint. συμποσίων.

* ΣΥΜΦΕΡΟΝ, *Vtilitas*, *Commodum*.

1. *Cor*. X. 24. Paulus: Μηδεὶς τὸ ἑαυτȢ ζητείτω, ἀλλὰ τὸ τȢ ἑτέρȢ ἕκαςος. Articulus abesse nomen arguit. Id esse τὸ συμφέρον, idem auctor est Apostolus v. 33. l. c. Μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτȢ συμφέρον. *B*.

* ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, *Conjunctio*.

Quum Scholiastæ dicunt: ὁ δὲ, ὁ καὶ &c. haud dubie vox σύνδεσμος deest. *L*.

* ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ, *Societas*.

Thucyd. I. 15. Οὐδ' αὐτοὶ ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς ςρατείας ἐποιȢ̃ντο. *Neque iidem ex æquo communes expeditiones faciebant*. ubi Schol. ἀπὸ τῆς ἴσης, λείπει τὸ συντελείας. Vide Doctorum ad hæc Scholia annotationes in edit. Dukeri p. 594. *L*.

* ΣΥΣ, *Sus*.

In σίαλος, quod Hesychius et schol. Gr. ad Homeri Iliad. I. v. 208. explicant per εὐτραφὴς, λιπαρὸς: quo in loco et Odyss. P. v. 181. Poeta σίαλος cum σῦς, ἐπιθέτως conjunxit. Sic etiam Maximus Tyrius dissertat. XX. §. 4. σιάλȢς σῦς ἢ αἶγας εὐτραφεῖς συγκατακόπτειν. *Schw*.

ΣΥΣΤΗΜΑ, *Agmen*.

In τὸ λῃςρικὸν, τὸ κοινὸν et similibus.

ΣΧΗΜΑ, *Figura*.

In ἐπίπεδον *Planum*, seu *figura plana*. In τρίγωνον *triquetrum*, seu *figura triangularis*, τετράγωνον et similibus. vid. Gell. I. 20. Quo referas τρίπλευρον, ῥομ-

ῥομβοειδὲς, τραπέζιον, παραλληλόγραμμον, Ἡμικύκλιον, τετράεδρον, et alia plura, quae apud Geometras passim occurrunt. *L.*

ΣΧΗΜΑ, *Habitus.*

In quibusdam nominibus adjectivis, quae commode determinari non possunt. Aeschylus *Supplicibus* v. 231.

> ἐν ἁγνῷ, δεσμὸς ὡς πελειάδων,
> Ἵζεσθε.
> *Caste, ut turba turturum,*
> *Sedete.*

Ἐν ἁγνῷ sc. σχήματι. Heliodorus II. p. 97. Στολὴ καὶ ἐσθὴς ἡ ἄλλη πρὸς τὸ Ἑλληνικώτερον βλέπουσα. *Stola et vestis graecum fere* (habitum) *ostenderunt.* Τὸ ἑλληνικώτερον subint. σχῆμα, *habitus*, *qui graecum* proxime referebat. Longus *Pastor* II. p. 83. pr. Καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον. *Erecto corpore in sella sedens.* Sic et de animo: τὸ φιλάνθρωπον αὐτοῦ, sc. σχῆμα, *humanitas ejus.* Aelianus *Var. Hist.* II. *S.*

ΣΧΟΙΝΙΑ, *Funes.*

In πρυμνήσια, *retinacula*, vel *funes*, quibus navis in littore alligabatur, quae sic vocantur ἀπὸ τῆς πρύμνης, quia puppes ad littus versae erant. Longus *Pastoral.* II. p. 443. τὴν ναῦν ἐκ τῆς πρύμνης ἄκρας εἰς τὴν γῆν ἔδησαν. unde πρυμνήσιον proprie *a puppi dependens.* quare, si funes illi hac voce designentur, intellige σχοινία, vel πείσματα, ut apud Homer. *Iliad.* A. v. 476.

Δὴ

Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

et Apollon, l. IV. v. 244.

Ἠοῖ ἐν τετάτῃ πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν.

Idem πρυμναῖα πείσματα appellat. v. 208.

— πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν.

Sic in ἀπόγεια. Lucian. *Sect.* p. 626. ἀπόγεια λύσασθαι, *oram solvere.* Hesych. Πρυμνήσια, ἀπόγεια σχοινία.

* Subaudiri potest etiam hæc vox apud Homerum Iliad. A. v. 434. in προτόνοισιν. Nam πρότονος dubio procul sua natura adjectivum est. Cum vero Hesychius, Suidas aliique semper habeant πρότονοι, οἱ: malim subaudiri in illis Homeri, κάλοις, ut explicant Scholia Græca. Sic etiam apud Latinos in v. *Rudens* sub. *Funis. Schw.*

* ΣΧΟΛΗ, *Schola.*

Frequens est apud Græcos ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκοντες, seu *ubi degunt, qui artem aliquam profitentur*, puta σχολῆς, vel διδασκαλείου, vel διατριβῆς, vel φροντιστηρίου, vel παιδευτηρίου. Plato in *Alcibiade Primo:* Φοιτᾷν εἰς διδασκάλου, et paullo ante: οὐ πεφοίτηκα εἰς ἄλλου, ἢ τούτου. Et nonnullis interjectis: πολλάκις σου ἐν διδασκάλων ἤκουον παιδὸς ὄντος. In Ἐρασταῖς idem Plato: Εἰς Διονυσίου γραμματικοῦ εἰσῆλθον. Plura dabunt Jensius *Lect. Luc.* III. 8. p. 351. et p. 140. Spanhem. ad *Aristoph. Nub.* v. 969. Kuster. ad *Aristoph.* Ἐκκλησ. v. 420. *L.*

ΣΩΜΑ, *Corpus.*

In γυμνὸν et similib. Marcus Evang. XIV. 51. Καὶ εἷς τις νεανίσκος ἠκολούθει αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ

ἐπὶ γυμνȣ̃: *et adolescens quidam sequebatur eum, amictus sindone super nudo* (corpore.) Ἐπὶ γυμνȣ̃ ibi dicitur pro: ἐπὶ γυμνȣ̃ σώματος. Sic in νεκρὸν, quando pro *cadavere* sumitur, intellige σῶμα, ut apud Homer. *Iliad.* P. v. 235.

Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
Cadaver ab Ajace trahere Telamonide.

Plene, νεκρὰ σώματα, dixit Philo *Leg. ad Caj.* p. 782. Καὶ μηδὲ νεκρῶν ἀπεχόμενοι σωμάτων. Elliptice iterum Aeschyl. *Agam.* p. 197.

Ὁρῶμεν ἀνθȣ̃ν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν.

* In ἔχειν ἐσθῆτα sub. ἀμφὶ σῶμα. vid. Miscellan. Observat. T. III. In ὅμηρα, τὰ, *obsides* sub. σώματα. Dionysius Halic. L. II. p. 118. Ὅμηρα πεντήκοντα ἀγαγόντας. In αἰχμάλωτα, τὰ. captivi. Lucianus T. II. p. 547. Καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο. *Schw.*

T.

ΤΑΓΜΑ, *Ordo exercitus.*

In vocibus militaribus, qualia sunt ῥομβοειδὲς, τετράγωνον &c. Arrianus I. p. 10. Τὴν φάλαγγα δὲ ἐν πλαισίῳ Νικάνορα ἄγειν ἐκέλευσεν. *Nicanori, ut quadrata* (acie) *phalangem ducat, jubet.* Ἐν πλαισίῳ sc. τάγματι. *S.*—

ΤΑΛΑΝΤΟΝ, *Talentum.*

In re nummaria, quando adjectiva numeralia interdum absolute posita reperiuntur; vel δραχμαὶ; vel

μναὶ;

μναῖ, vel τάλαντα pro contextus ratione ſubaudiri ſolet. Sic in *ſumma mille drachmarum* notanda, quæ ordinarie merces Sophiſtarum fuit, veteres ſæpe abſolute poſuerunt χίλιαι ſub. δραχμαί. vid. Olearius ad Philoſtrat. vit. Apollonii Tyan. c. XXXVIII. cui hanc obſervationem grati debemus. *Schw.*

TAMEION, *Aerarium.*

Τὸ δημόσιον, *publicum*, ſæpe abſolute reperies pro ταμεῖον δημόσιον. Sic, ὀφείλειν δημοσίῳ ſc. ταμείῳ, *debere publico* (ærario.) ſimiliter in τὸ κοινὸν, Thucyd. lib. VIII. cap. 1. ἐδὲ χρήματα ἐν τῷ κοινῷ, ubi Schol. ταμιείῳ δηλονότι.

* Sic *publicum* abſolute apud Latinos. Livius L. V. c. 22. *Ea ſola pecunia in publicum redigitur.* ſub. *ærarium.* *Schw.*

* ΤΑΦΗ, *Sepultura.*

In vocibus ἀναιρεῖν, ἀναιρεῖσθαι et ἀναίρεσις, cum apud ſcriptores *de mortuis ad ſepulturam tollendis* ſermo eſt, ſubauditur εἰς ταφήν. Thucydid. L. VII. c. 72. Καὶ τὰς νεκρὰς ἀνείλοντο. et verſibus aliquot interjectis: νεκρῶν μὲν πέρι ἢ ναυαγίων ἐδὲ ἐπενόεν αἰτῆσαι ἀναίρεσιν. Chariton L. III. p. 49. Μέχρις ἂν ἐξεύρω Καλλιῤῥόης τὴν ἀναίρεσιν. *Schw.*

ΤΑΧΥΤΗΣ, *Celeritas.*

Ablativus ταχυτῆτι eleganter omittitur in ᾗ ποδῶν, ut apud Aelian. *Var. Hiſt.* I. 11. — ᾗ ποδῶν ἔχεσιν, ἀποδιδράσκεσι, pro ᾗ ποδῶν ταχυτῆτι: *qua pedum* (celeritate) *poſſunt, aufugiunt.*

ΤΕΙΧΟΣ, *Murus*.

Τὸ πελαργικὸν dicunt Attici, ſubintelligentes τεῖχος vel τείχισμα, *munimentum*. Comicus in *Avib.* v. 833.

Τίς δ' ἂν καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν.

Quis autem habebit urbis Pelargicum?

ad quem locum Scholia: Ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος. Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν: h. e. *Pelargicum fuit murus Athenis in arce, cujus meminit Callimachus, dicens:* Τυρσ. &c. *Tyrrhenorum munimentum Pelargicum.* Plenius ibi Callimachus τείχισμα Πελαργικὸν dixit, quod Ariſtophanes defective Πελαργικὸν. Dicitur etiam Πελασγικόν. Lucian. *Bis Accuſ.* p. 219. Τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ: *accepta iſta, quæ eſt ſub arce, ſpelunca, habitat paulum infra Pelasgicum.* ubi Schol. Τόπος Ἀθήναις ἀπὸ Πελασγῶν, ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ. i. e. *Locus Athenis ſic dictus a Pelasgis, qui in eo habitarunt. Scribitur etiam per ρ.*

* ΤΕΚΝΑ, *Liberi*.

In δίδυμα. *gemelli.* Herodotus L. VI. c. 52. Ταύτην δὲ τεκεῖν δίδυμα. ubi ipſe ſtatim addit τέκνα. *Schw.*

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, *Ultima*.

Quum verbum πράττειν ponitur pro ἀποθανεῖν, ponitur autem hac ſignificatione apud Ariſtoph. Plut. 485. et Sophocl. *Oed. Col.* 1779. videtur eſſe ſubaudiendum τὰ τελευταῖα, vel ſimile aliquid. *L.*

ΤΕΛ.

ΤΕΛΕΥΤΗ, *Finis.*

In ἡ εἱμαρμένη, *fatalis, fato destinata.* Plene Julian. Or. I. p. 16. καὶ τῷ πατρὶ τὴν εἱμαρμένην τελευτὴν τοῦ δαίμονος μάλα ὀλβίαν παρασχόντος.

* Schrevelius supplet vocem ἀνάγκη. *S.*

ΤΕΛΟΣ, *Finis.*

In τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον subaudi τέλος, vel potius πέρας, *terminus*, Lucas *Act. Apost.* I. 8. — ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς (supp. τέλους, vel πέρατος.) — *in omni Judaea et Samaria et usque ad ultimum terrae* (terminum.) Diod. Sic. I p. 38. Κατῴκισεν αὐτοὺς ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς ἐρήμου χώρας, subint. πέρασι: *Collocavit ipsos in extremis desertae regionis* (terminis.) Addidit Heliodor. *Aethiop.* II. 28. — ἐπὶ πέρατα γῆς ἔσχατα: — *ad ultimos orbis terminos.* ut Livius lib. XXI. cap. 43. *ab ultimis terminis terrarum.*

ΤΕΛΟΣ, *Vectigal.*

In δημόσιον non tantum supprimitur ταμεῖον, ut modo dixi; sed aliquando etiam τέλος, *vectigal.* E. gr. Ἀποτίνειν τὸ δημόσιον, *pendere publicum.* supp. τέλος. Pari modo, quo Latini dicunt *publicum* pro *vectigal publicum*, ut *conducere publica* &c. Sic τέλη intellige in λύει pro *expedit.* ut apud Euripid. *Medea* v. 566. Ἐμοί τε λύει: *et mihi expedit.* pro quo plene Sophocles τέλη λύει, hoc est λυσιτελεῖ. Vide ad locum Eurip. Jos. Barnes.

* Adde Harpocrationem in Μετοίκιον. Item in verbo πράσσειν, quod notat *vectigal exigere*. Lucæ III. 13. Locum ex Polybio, qui hoc supplet, adducit Raphelius. *S.*

* ΤΕΜΑΧΗ, *Frusta.*

Aristoph. *Equit.* v. 353. θυννεῖα θερμὰ, supple τεμάχη, h. e. *calida thynnorum* (frusta.) Frischlinus male: *Thynni offam calidam*, ut notat Kusterus. *L.*

ΤΕΜΕΝΟΣ, *Templum.*

Sæpe omittitur in nominibus fanorum, sive templorum, ut Μητρῷον, *templum Magnæ Matris.* Arrianus III. 197. Ἴσειον, *templum Isidis.* Heliodorus VII. p. 320. Ἡρῷον, *templum heroi constructum.* Arrianus VII. p. 494. Ἀμαζόνειον, Ἀνακεῖον, Θησεῖον, et Μελανίππειον occurrunt apud Harpocrationem. *S.*

* Thucyd. VI. 54. Ἀπόλλωνος ἐν Πυθίου, subaudi τεμένει. Quod mox additur in hac inscriptione:

Μνῆμα τόδ' ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος Ἱππίου υἱὸς
Θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.

Philostr. de *Vit. Soph.* I. 9. aliter supplet: ἐν τῷ τοῦ Πυθίου ἱερῷ. Confer. Aristoph. *Vesp.* v. 123. L.

* Insignem exemplorum, in quibus ellipsis hæc obtinet, copiam vid. in Fabricii Bibl. Gr. Vol. I p. 257. *Schw.*

ΤΕΤΑΓΜΕΝΟΣ, *Constitutus* vel *Positus.*

In brevi et eleganti loquendi genere, ὁ ἐπί τινος πράγματος, ad supplementum requiritur τεταγμένος

νος vel ὤν. Achilles Tat. lib. VI. p. 391. ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, *carceri* (præpositus,) vel *carceris custos.* Plene aliquando reperitur, ut apud Polyb. *Excerp. Legat.* XIII. p. 1119. παραγγείλας τοῖς ἐπὶ τούτων τεταγμένοις. et paullo ante ibid. τοὺς ἐπὶ τούτων ὄντας: quemadmodum Latini etiam pleno sermone aliquando dicunt: *positus super aliquid.* Curt. VI. 7. *nobili juveni super armamentarium posito.*

* Item in οἱ ὑπό τινα, quæ elliptica locutio sæpe occurrit apud Leonem. Plene idem habet c. XX. §. 135. Πάντας τοὺς ὑπό σε τεταγμένους. Diodorus Sic. L. XI. p. 2. Κατὰ πᾶσαν τὴν παραθαλάττιον, τὴν ὑπ' αὐτὸν ταττομένην. Sic ὑπὸ ἐξουσίαν Matth. VIII. 9. Integra oratione Luc. VIII. 8. Ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος. Item Actor. VIII. 27. Ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς. Actor. XII. 20. Ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως. sub. τεταγμένος. *Schw.*

* ΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΣ, *Versus*, *Spectans.*

In ellipticis locutionibus, ἡ πρὸς τὰς ἀνατολὰς, πρὸς ἠῶ cet. subauditur Χώρα, vel μερὶς τετραμμένη et cum τό: f. μέρος τετραμμένον. Plene apud Herodotum L. IV. c. 22. Τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τετραμμένον. Thucydid. L. VII. c. 58. Τὸ πρὸς Λιβύην μέρος τετραμμένον. *Schw.*

ΤΕΧΝΗ, *Ars.*

Per Ellipsin vocis τέχνη multa adjectiva in feminino usurpantur a Græcis, ut ἡ ὑφαντικὴ, *ars textoria*, apud Aelian. *Var. Hist.* I. 2. ἡ ἰατρικὴ, (ars) *medica*; apud Eundem I. 7. ἡ ἱππεία, (ars) *equitandi*; et II. 27. Ἐπὶ τῇ ἱππείᾳ μέγα ἐφρόνει: *In* (arte) *equitandi*

tandi mire superbiebat. Sic ἡ Γραμματικὴ, Μουσικὴ, Λογικὴ, Μαντικὴ &c. Possis etiam in hisce intelligere ἐπιστήμη.

* Ἡ τοξικὴ, *(ars) jaculandi.* Herodianus I. 15. 4. *S.*

* Adde sequentia: τεκτονικὴ, ἀνδριαντοποιητικὴ, χαλκευτικὴ, ἀποτελεσματικὴ, ὀργανικὴ, κυβευτικὴ, γοητευτικὴ, χαλδαϊκὴ, χοινοβατικὴ &c. in quibus ultimis tamen erant, qui κακοτεχνίαν vel ματαιοτεχνίαν intellexerunt potius, quam τέχνην. Ita in Ἐγκύκλιοι, in Πρακτικαὶ, Θεωρητικαὶ, Ποιητικαὶ, Μικταὶ subaudi τέχναι. *L.*

* Sæpius etiam integra oratione utuntur scriptores, expressa v. τέχνη. e. g. Plato in Gorgia. p. 451. Ἡ Ἀριθμητικὴ τέχνη. Ἡ Λογιστικὴ τέχνη. Aelianus V. H. L. IX. c. 22. περὶ τὴν ἰατρικὴν τέχνην. Idem L. X. c. 10. Γραφικὴ τέχνη. Aelianus Tact. c. 1. Τέχνην Τακτικὴν ἔγραψεν. Eustathius ad Dionysii Περιηγ. v. 427. Ναυτικὴ τέχνη. Ellipticam loquendi rationem sequuntur etiam Latini in *Grammatica, Rhetorica, Logica* aliisque: in quibus vero etiam interdum v. *Ars* expressam habent. e. g. *Ars Rhetorica, ars Musica, ars Grammatica.* v. Quinctil. Instit. Orat. L. I. c. 5. Id. L. I. c. I. Terent. Prol. in Hecyr. v. 38. *Schw.*

ΤΙΜΗ, *Pretium.*

Vsitatum est Græcis τὴν ἀξίαν, et κατὰ τὴν ἀξίαν dicere, pro κατὰ τὴν ἀξίαν τιμὴν, *digno pretio.* Xenoph. Κύρ. Παιδ. ἔδοξε δ' ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον τιμᾶσθαι:

θῶσι: *Visum igitur est, pro meritis quemque ornandum.* Sic in ἐξ ἴσης, supple τιμῆς, *æquo* (pretio), unde ἰσοτιμία.

* Sic etiam apud Homerum Iliad. Φ. v. 79. Ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον, ubi schol. Gr. τιμὴν ἑκατὸν βοῶν ἀξίαν. Athenagor. in Legat. pro Christ. p. 8. Πρὸς ἀξίαν τῆς ἴσης μετέχουσι τιμῆς. Dionys. Hal. L. V. p. 301. Καρπῶν τὰς ἀξίας — διαλύειν. Thucydid. L. I. c. 27. Επὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. ubi schol. Gr. λείπει τιμῇ. *Schw.*

ΤΙΜΗΜΑ, *Pretium.*

In πολλȣ̃, ὀλίγȣ, πόσȣ, *multo, parvo, quanto* &c. intellige τιμήματος, *pretio*, quoties nominibus aut verbis pretii adduntur, ut: πολλȣ̃ ἄξιος, pro πολλȣ̃ τιμήματος ἄξιος, *magno pretio dignus.* Πόσȣ πωλεῖται (sc. τιμήματος;) *quanti venditur?* Ὀλίγȣ ὠνεῖται, *parvo emit.* Lucian. in *Icaromenip.* p. 204. Πόσȣ νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; *quanti nunc emitur in Græcia triticum?* Possis etiam subaudire ἀργυρίȣ. Vide, quæ supra ad eam vocem diximus.

* Τοσȣ́τȣ, τοιȣ́τȣ &c. ut *Actor.* V. 8. εἰ τοσȣ́τȣ τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; *num tanti agrum vendidistis?* Sic apud Latinos *tanti, quanti.* *S.*

* Ad nomen adjectivum in neutro genere positum, ἀντάξιον, addendum est substantivum τίμημα. In Homer. Ιλ. α. 136. Ὅπως ἀντάξιον sc. τίμημα, ἔσται. *B.*

* In πολλȣ̃, πλείςȣ ποιεῖν: magni, plurimi facere. Possis etiam in hisce subaudire v. λόγȣ; uti habet Herodot. L. I. c. 33. ȣ̓́τε λόγȣ μιν ποιησάμενος ȣ̓δενός. Item ellipsis hæc obtinet in ȣ̓δὲν, μηδὲν absolute positis. Sic Plato de R. P. VIII. p. 562. D. ȣ̓δὲν ὢν. Euripides in Ione 594.

Μηδὲν κα̣ὶ ȣ̓δὲν ἐνθάδ' ὢν κεκλήσομαι.

Hanc ellipsin Græcorum imitantur etiam Latini. Sic apud Ciceron. ad diverſ. L. I. ep. IX. *Tamen a me minimi putabantur.* et L. III. ep. X. *Quanti te, quanti Pompejum, quem unum ex omnibus, ut debeo, plurimi, quanti Brutum facerem.* L. IX. ep. XIX. *Ne pluris esse balbos, quam disertos putes.* Plene habet Varro de R. R. L. I. c. VII. §. 4. *Vt plus reddant musti et olei, et pretii pluris.* *Schw.*

TIMΩPIA, *Pœna.*

Docui paullo ante, Græcos vocem ἀξίαν sic absolute adhibere, ut in ea subaudiant τιμὴν in *bonam partem:* sed nonnunquam ita ocurrit, ut in ea intelligi debeat τιμὴ in *malam partem;* vel τιμωρία, *pœna*, id quod ex antecedentibus et consequentibus facile est dignoscere. Ariſtoph. *Avib.* v. 1223.

Ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες:

Mortua fuisses, si dignas luisses (pœnas).

Vbi Scholia: Λείπει τιμωρίας. Lucian. in *Revivisc.* p. 394. Ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν: *Meritas* (pœnas) *dabo.* et p. 398. Ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ ἀξίαν ὧν δέδρακε: *venimus ad eum, ut dignas eorum, quæ patravit, pendat* (pœnas.) Quibus in locis ὑπέχειν τὴν

ἀξίαν

ἀξίαν elliptice dicitur pro ὑπέχειν τὴν ἀξίαν τιμωρίαν vel δίκην.

* Ariſtoph. *Veſp.* v. 240. Ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔσαι Λάχητι νυνί. *Sed, o viri, confeſtim eamus, quia nunc* (pœna) *in Lachetem ſtatuetur.* Subaudiendum enim τιμωρία, aut τοιοῦτόν τι, ut Schol. monet. *L.*

* Ἐλλιπῶς occurrit apud Homerum τὸ, ἀποτίνειν abſolute Iliad. Δ. v. 161. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. Plene eſt Γ. v. 286. Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν. ad quem locum τιμωρίαν habet Euſtathius p. 493. l. 39. *Schw.*

ΤΙΣ, ΤΙ, *Aliquis, Aliquid.*

Vocula τὶς ſæpe ἐλλείπει, ut apud Comicum in *Pluto* p. 91. Καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἐμ' ὑμῶν ἐνθαδί: *At vero accedat ad me veſtrum* (aliquis) *huc.* Luc. *Evang.* XXI. 16. καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν ſc. τινὰς: *et interficient ex vobis* (aliquos.) Joan. *Apoc.* II. 10. μέλλει βαλεῖν ἐξ ὑμῶν ὁ διάβολος εἰς φυλακὴν: *conjecturus eſt e vobis* (quosdam) *diabolus in carcerem.* Marc. II. 1. δι' ἡμερῶν ſc. τινῶν.

* Vide L. Bos *Exerc.* ad h. l. Sirac. I. 23. 24. ἕως καιροῦ, ſc. τινός. *S.*

* In loco 2. Joh. v. 4. Ἐχάρην λίαν, ὅτι εὕρηκα ἐκ τῶν τέκνων σου, περιπατοῦντας ἐν ἀληθείᾳ, participium περιπατοῦντας omiſſum pronomen τινὰς arguit. *B.*

Vide etiam cap. ejusdem v. 21. *Act.* XXI. 16. *Levit.* X. 11. Οὐ γὰρ εἰσήχθη τοῦ αἵματος αὐτοῦ εἰς τὸ

ὄψον. pro τι, vel τι ἐκ τοῦ αἵματος. Comic. Pac. v. 771.

Δὸς τῷ φαλακρῷ τῶν τρωγαλίων.
Da calvo illi e bellariis.

* Adde Joann. VI. 39. XVI. 17. *Actor.* II. 17. et quæ notavit Wolfius ad *Libanii epist.* 7. p. 20. In constructionibus verborum cum genitivis Attici sæpe subintelligendam relinquunt vocem τὶς. ut cum dicunt ξυλλέγων τῶν λίθων sc. τινάς. Vid. Perizonius ad *Aelianum*, Kusterus ad *Aristophanem Nub.* v. 754.

Alias vero τὸ τὶς subauditur etiam in sequentibus. *Hebr.* X. 28. Καὶ ἐὰν (sc. τις) ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκήσει ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ. *At si* (quis) *se subduxerit, non beneplacitum habebit anima mea in eo.* Luc. XII. 10. Καὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον (τινὰ) εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ. Artemidorus V. 9. Ἔπειτα διαλιπὼν ἡμέρας sc. τινὰς, *deinde* (paucis) *diebus interjectis.*

Τὶ etiam subauditur in hoc loco. *Apoc.* XXII. 18. Ἐάν τις ἐπιθῇ (sc. τὶ) πρὸς ταῦτα: *Si quis adjecerit* (aliquid) *ad hæc.* et v. 19. Ἐάν τις ἀφαιρῇ ἀπὸ τῶν λόγων βίβλου τῆς προφητείας ταύτης. *S.*

Vide præposit. Ἐκ. Homer. *Iliad.* Δ. 264.

Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ' οἷος πάρος εὔχεο εἶναι.

* Ita φαγεῖν ἄρτου, πίνειν οἴνου, et similia, dicunt Græci pro φαγεῖν ἄρτου τι. Nam aliud est φαγεῖν ἄρτον. Hoc significat, *quicquid panis adest, devorare*; illud,

illud, *tantum panis aliquam partem edere.* Etiam post verba πέμπειν, ἐπιστέλλειν sæpe defectus est, qui modo per ἐπιστολὰς, modo per πρέσβεις, per δήμιον, modo etiam per τινὰς potest suppleri. v. Herodian. I. 10. 5. III. 14. 1. et sæpe alibi. Subaudiendum puto pronomen τὶς in illis locutionibus apud Aristoph. *Equit.* v. 423. ὥς' εἶπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο δρῶντα. Thucyd. II. 33. Ἄνδρας τε ἀποβάλλουσι σφῶν αὐτῶν. Post ἄνδρας supple τινὰς conf. Thucyd. VII. 43. VIII. 71. Scriptores Latini brevitatis amantes pariter *aliquid*, vel *quidpiam* nonnunquam omittunt. Tacit. in *German.* c. 15. *Mos est civitatibus ultro ac viritim conferre principibus vel armentorum vel frugum.* Ad quem locum vide Gronovium. *L.*

* In tertio casu abest ad vocabulum χρόνῳ. Athanasius *orat. in ascens. Chr.* p. 240. Νυνὶ δὲ χρόνῳ μεταμαθὼν τὴν ἀγανάκτησιν: *nunc autem aliquanto post tempore missa indignatione.* Plene dictum fuisset: Ἐπί τινι χρόνῳ. Ita in eandem sententiam dixit: χρόνου τινός, Herodian. lib. I. c. XIX. et c. XX. Μέχρι τινός sc. χρόνου. Idem igitur dixeris, sive χρόνῳ, sive χρόνου τινός placuerit. *B.*

ΤΟΙΟΣ vel ΤΟΙΟΥΤΟΣ, *Talis.*

In articulo vel præpositione, quæ præcedit vocem οἷος, supprimitur nonnunquam τοιοῦτος, ut apud Synes. alibi: Τίνα μέν τοι, ἔργα παρὰ τῶν, οἷος αὐτὸς, προσήκει θαυμάζεσθαι. i. e. παρὰ τῶν τοιούτων, οἷος αὐτός ἐστι: in talibus, qualis ipse est. et apud Eun-

dem iterum: Τὸν σώφρονα, τὸν οἷός ἐςι &c. i. e. τὸν τοιοῦτον οἷός ἐςι. Plato in *Sympos.* — λέγων περὶ ἀρετῆς, καὶ περὶ οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα ἀγαθόν. Vide Budæum *Comment. L. Gr.* pag. 997.

* Et Duportum ad *Theophrasti charact.* c. I. p. 187. cujus adcuratissimam observationem, quamvis paullo prolixior sit, integram adscribemus: „Οἷος, „ ait, ἐλλειπτικῶς *positum pro* τοιοῦτος οἷος, triplici „ modo usurpatur. Vel enim ponitur ante *sub-* „ *stantivum*, vel ante *adjectivum* vel ante *verbum*.

1. „ Ante *substantivum* eleganter ponitur eo casu, „ quo antecedens omissum poni debebat. E. gr. „ Οὐκ ἔςιν ἀνδρὶ οἵῳ Σωκράτει ψεύδεσθαι: *Non convenit* „ (tali) *viro mentiri, qualis est Socrates*; pro οὐκ ἔςιν „ ἀνδρὶ τοιούτῳ ψεύδεσθαι, οἷος ὁ Σωκράτης. Xenophon. „ χαριζόμενον οἵῳ σοὶ ἀνδρί, *gratificantem* (tali) *viro*, „ *qualis tu es*. pro τοιούτῳ οἷος σύ. Lucianus *Toxar.* „ ἐςι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ „ πολεμιςῇ μονομαχῆσαι: *haud facile est cum* (tali) *vi-* „ *ro congredi, qualis tu es.*

2. „ Ante *adjectivum* superlativum, et verti po- „ test, *quam*, ut οἷος ἄριςος, *quam optimus* (vide „ exempla alias) talis, qualis esse solet optimus.

3. „ Ante *verbum infinitum*, idque vel *sine* τε *se-* „ *quente*, etiam significat mores vel consuetudi- „ nem, et verti potest δεινὸς, ἄξιος, ἐπιτήδειος. Xe- „ noph. οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν: *non enim* „ *erat ita comparatus, ut ex quavis re lucrum faceret.*

„ Ari-

" Aristot. Ταῦτα μὲν οἷα ἀπιςεῖσθαι. *Hæc talia sunt,*
" *ut credi vix possint, fidem non mereantur.* Vel de-
" nique ponitur *sequente particula* τε, οἷος τε, et
" tum significat *potentiam*, et valet δυνατὸς, ut οἷός
" τέ εἰμι τόδε ἢ τόδε ποιεῖν, — ὃ οὐχ οἷόν τέ ἐςι, *quod*
" *fieri non potest:* cujus syntaxeos innumera sunt
" exempla apud Auctores." Hactenus Dupor-
" tus. *S.*

* Hæc ellipsis obtinet quoque in illis Scholiast. Græc. Ὁ νοῦς, ἡ διάνοια s. τοιοῦτος, vel τοιαύτη ἐςί; vel etiam οὕτως ἔχει. v. scholia ad Thucydid. p. 288. et p. 244. edit. Steph. *Schw.*

ΤΟΙΧΟΣ, *Paries.*

Ἀντίθυρος adjectivum est, notatque, *qui ex adverso ostii est.* Sed sæpe ponitur pro *pariete, qui est ex adverso ostii,* ut in eo subaudiatur τοῖχος. Sic apud Lucian. in *Sympos.* p. 637. ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθύς: *ad* (parietem) *vero, qui est ex adverso ostii, reliqua turba.*

* ΤΟΚΕΙΣ, *Parentes.*

Apud Moschum Idyll. V. v. 4. Ἐξ εὐηγενέων τοκέων: *ex generosis parentibus ortus es.* *Schw.*

ΤΟΚΟΣ, *Fœtus.*

In σὺν μεγάλῳ, &c. ut apud Homer. *Iliad.* Δ. 161. Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. ubi Schol. — σὺν μεγάλῳ χόλῳ, ἢ τόκῳ ἢ τοι ποινῇ προςίμῳ. ut Lat. *magno* et *magno cum fœnore.* sic ἐπὶ

πολλῷ,

πολλῷ, Plutarch. de *Vitando aere alieno.* p. 827. λαμβάνοντες ἐπὶ πολλῷ παρ' ἑτέρων: *magno* (foenore) *ab aliis accipiunt.* Sic in διαπόντιος, *transmarina usura.* subint. τόκος. vid. Salmas. de *Modo usur.* c. 3.

ΤΟΠΟΣ, *Locus.*

Haec vox merito annumeranda est iis, quae frequentissime κατ' ἔλλειψιν omittuntur in oratione Graeca. Exempla ex innumeris haec habe: Ὁ ἔρημος, *desertus* (locus.) Saepe ἐν τῷ ἐρήμῳ, etiam in N. T. Addidit Aelianus *Var. Hist.* XII. 40. Ἐπεὶ δ' ἔν τινι ἐρήμῳ τόπῳ ἐδίψησεν: *postquam in solitudine quadam sitiit.* et Marcus I. 45. Ἐν ἐρήμοις τόποις ἦν: *In locis desertis erat.* Sic πετρώδεις. ut Lat. *petrosa* sc. *loca.* Ὁ κρυπτὸς *occultus*, ut Lucae XI. 33. Εἰς κρυπτὸν sc. τόπον. Ὁ ἐπιχώριος, *vernaculus* ut Max. Tyr. Dissert. XII. p. 121. — Οὐδὲ ἐν τῷ τῆς φύσεως ἐπιχωρίῳ μένειν ἐῶντες: *Non in vernaculo naturae* (loco) *manere sinentes.* vid. Homer. *Iliad.* Θ. 491. conf. Obs. Misc. Vol. IV. p. 353. Sic ἐν καθαρῷ, *in loco puro* apud Homer. *Iliad.* K. Ἐν ἀπόπτῳ et ἐξ ἀπόπτου, *loco conspicuo.* et *Iliad.* Ψ. Κεῖτο βαρυστενάχων. — — Ἐν καθαρῷ: *Jacebat graviter gemens in* (loco) *puro.* Homer. *Od.* E. v. 476.

* Ἐξ ἀσφαλοῦς sc. τόπου. Herodianus I. 15. 5. Gregentius Tephrensis *disp. cum Herbano Judaeo* p. 138 Βλέπεις προφητείαν ἐν καθαρῷ συντεθειμένην. *Vides Prophetiam in puro et lucido positam.* Ὁ πλατανιστὼν contr. ὢς, sc. τόπος: *locus platanis consitus, platanetum.*

tum. Theognis *Sent.* v. 878. Ἐκ πλαλανιςῶν(?) ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων. *S.*

* Similiter in πιἶνόεις, in σελινῦς, μυῤῥινῦς, χοινῦς, et similibus v. Sylburg. ad *Pausan. Cor.* c. 1. Lac. c. 14. Adde Pausan. IV. 29. ἐκ ὑπερδεξίων, e superiori loco. *L.*

Ἐν περιφαινομένῳ sc. τόπῳ *in* (loco) *conspicuo.* Dion. Hal. lib. II. p. 117. Πλησίον τῆς Φιδήνης ἐν ἀπόπlῳ τίθενlαι τὸν χάρακα: *Castra prope Fidenas* (loco) *conspicuo muniunt.* et lib. VI. p. 352. Ἐξ ἐπόπlε τοῖς Ῥωμαίοις παρεμβάλλειν. *In conspicuo Romanis* (loco) *castra ponere.*

* Ἐκ τȣ̃ ἴσȣ μάχεσθαι, Xenophon *rer. Græc.* II. 4. 10. *ita pugnare, ut neuter æquiore præ altero* (loco) *consistat.* *S.*

Ἐν ὑπαίθρῳ *in aprico.* Aelian. *Var. Hist.* XIII. 31. Καὶ ἐν ποlε καθημένȣ ἐν ὑπαίθρῳ: *Atque ideo quum sederet quondam in* (loco) *aprico.* Ἐν καλῷ, *in* (loco) *commodo, opportuno.* Aristoph. *Thesmoph.* v. 299. Πȣ̃ πȣ̃ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥηlόρων ἵν' ἐξακȣ́ω; *Ubi, ubi sedebo in* (loco) *commodo, rhetores ut exaudiam?* ubi Bourdinus recte: Ἐν καλῷ, ἐν ἁρμοςῷ καὶ καιρίῳ lόπῳ. Aelian. *Var. Hist.* XI. 13. Ἐν καλῷ lȣ̃ θεάlρȣ ἐκάθηlο: *Sedebat in commodo vel conspicuo* (loco) *theatri.* Lucian. *Navig.* p. 498. Οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα: *Domus in commodo urbis* (loco) *ædificata.* Non intellexit tamen defectivam hanc loquutionem Luciani Interpres, qui hæc verba in *Phalarid.* I.

p. 735.

p. 735. Ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, reddidit: *Taurumque in eleganti delubro dedicaverunt.* Debuit: *in loco templi conspicuo.*

* Ἐκ μέσου αἴρειν, *e medio tollere,* sc. τόπου. Coloss. II. 14. Sic ἐν μέσῳ γενόμενοι, est apud Lucianum. *S.*

* Ἐν μέσῳ sc. τόπῳ Joh. VIII. 2. *B.*

Item εἰς αὐτὸν elliptice dicitur pro εἰς αὐτὸν τόπον. Aelian. *Var. Hist.* XIII. 42. — συναγαγεῖν εἰς αὐτὸν Ἀρκάδας: — — *in unum collegisse Arcadas.* et ἐφ᾽ ἱκανὸν pro ἐφ᾽ ἱκανὸν τόπον: *ad satis magnum spatium.* Diodor. lib. XIII. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι διώξαντες ἐφ᾽ ἱκανὸν τοὺς ἡττημένους (suppl. τόπον:) *Athenienses autem ad satis magnum* (spatium) *persequuti victos.* Expressit τόπον lib. XII. ἐφ᾽ ἱκανὸν τόπον ἐδίωξαν: *Ad satis magnum spatium persequuti sunt.* Sic et in ἐς ἐπήκοον, *in locum, unde exaudiri possis.* Dio Cass. XLIV. p. 291. Τούς τε παρόντας αὐτοῦ κάτω προκαλοῦντες ἐς ἐπήκοον, sc. τόπον, — *evocantes in* (locum,) *unde exaudiri possent.*

Postremo in voculis οὗ *ubi,* αὐτοῦ *ibi,* ὧδε *hic* vel *huc,* quæ vulgo pro adverbiis habentur, deest etiam secundus aut sextus casus nominis τόπος. Nimirum οὗ proprie est genitivus articuli ὅς, et quoties pro *ubi* sumitur, subaudiri debet τόπου cum præpositione ἐπὶ, ut integra sit locutio: ἐφ᾽ οὗ τόπου, *in quo loco.* Ita Polyb. IV. p. 427. — Τὸ καλούμενον Ἱερὸν, ἐφ᾽ οὗ τόπου φασὶ — Ἰάσονα θῦσαι πρῶτον τοῖς δώδεκα θεοῖς. — *Quod vocatur sacrum, in quo loco ajunt,*

ajunt, *Jasonem rem sacram primum fecisse duodecim Diis*. Porro vocula αὐτᾶ, proprie loquendo non etiam est adverb. sed. genitivus pronominis αὐτὸς, *iste*, et cum *ibi* vel *isthic* denotat, similiter τόπε cum ἐπὶ intelligendum, ut sit: ἐπ' αὐτᾶ τόπε, *in isthoc loco*.

* Velut *Act*. XV. 34. Ἐπιμεῖναι αὐτᾶ, pro ἐπ' αὐτᾶ τόπε, *ibidem* permanere. *B*.

Denique ὧδε sextus est casus articuli compositi ὅσδε. Quum itaque ὧδε *hic* vel *huc* significat, subint. τόπῳ: plenus enim sermo est: ἐφ' ὧδε τόπῳ, *in hocce loco*, vel *in huncce locum*.

* Τόποις subauditur in voce ἐπικεχγνίοις. Vide supra in μέρη. *S*.

* Apud Aristoph. *Vesp*. v. 120. in καινὸς subaudiendum est τόπος. Scilicet καινὸς est τόπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἔσω λεγόμενος. Erant alia dicasterii loca, παράβυσος, τρίγωνος, Μέσος, in quibus omnibus deest τόπος. *L*.

* Idem nomen deesse puto verbo κατέχειν, cum *obtinere* significat. Vt enim Latinum *obtinere* non efficit solum plenam sententiam: ita græcum κατέχειν nihilo magis. Recte igitur et plene dixeris:

Ου μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει.

quod apud teneram feminam aliquis obtinet, sc. τόπον. *B*.

* Sic ἐν μεσάτῳ Homer. Iliad. Θ. v. 223. quemadmodum Latini habent *in medio*. f. loco. Virgilius Eclog.

Eclog. III. 46. *Orpheaque in medio posuit.* Ἐν μέσῳ ἐγχιμόλοιο Homer. Iliad. Ω. v. 352. uti apud Plinium L. I. ep. VI. *in proximo.* Ἐν ἀσφαλεῖ. Thucydid. L. I. c. 137. uti apud Cornelium II. c. IX. ἀσφαλῶς est *in tuto.* Ἐκ δευτέρας; vel ἐν δευτέρῳ Matth. XXVI. coll. Polyb. T. II. p. 955. uti est apud Ciceron. Orat. pro Planc. c. XX. *Secundo:* pro quo idem L. I. ep. VI. ad diverſ. expreſſa ellipſi dicit: *ſecundo loco.* In illis Demoſthen. pro coron. ἐςὶν ὅπη. plene ἐςὶ τόπος, ὅπη. vid. Viger. p. 197. Apud Xenophont. L. VI. Κ. Π. p. 374. Ἐν τῷ τεταγμένῳ εἶναι. Polyb. T. I. p. 472. Ἐν ὑπαίθροις. Onoſandr. c. X. S. VI. ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένων. plene idem c. X. S. IX. γενόμενος δ' ἐπ' αὐτῶν τῶν τόπων. Homerus Iliad. B. v. 331. Αὐτᾶ. Ellipſin in ᾧδε ſequuntur etiam Latini. Lampridius in Heliog. c. XXXI. *Eo idem, quo mulieres accurabantur.* ſ. *loco.* Schw.

ΤΟΣΟΥΤΟΝ, *Tantum.*

Ante ὅσον, *quantum*, ſæpiſſime deficit τοσοῦτον, *tantum.* Aelian. *Var. Hiſt.* I. 4. Πίνουσιν ὅσον ἁρπάσαι. pro: *Bibunt.* (tantum,) *quantum rapere licet.* Xenoph. Κύρ. Παιδ. XI. 16. ἀγαθοῦ τινός μοι μεταδοῦναι μέρος, ὅσον ἂν δίκαιον ᾖ.

* Adde Anacr. *Od.* XI. — τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Supple: ὡς τῷ γέροντι τοσοῦτῳ μᾶλλον π. τ. τ. π. ὅσῳ μᾶλλον &c. Plene Plutarch. in *Pædagog.* c. 4. Γῆ ὅσῳ τῇ φύσει βελτίων ἐστὶ, τοσούτῳ μᾶλλον ἐξαργηθεῖσα δι' ἀμέλειαν ἐξαπόλλυται. Adde Xenoph. *Oecon.* II. 4. Duker ad *Thucyd.* I. 11. p. 10. *L.*

* Sophocles in Electr. p. 128. edit. Steph. Ὅσον νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις. Ellipseos hujus exemplum in Plurali est apud Theocrit. Id. X. v. 32.

Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.

Plenam orationem habet Arrianus de Expedit. Alex. L. VII. c. I. Τοσοῦτον καθέξεις τῆς γῆς, ὅσον ἐξαρκεῖ ἐνταφῆναι τῷ σώματι. Hanc Græcorum ellipsin sequuntur quoque Latini. Sic Plinius L. IV. ep. I. *Atque adeo jam sarcinulas alligamus, festinaturi, quantum itineris ratio permiserit.* Plene Virgilius Ecl. I. 25.

Verum hæc tantum alias inter caput extulit urbes,
Quantum lenta solent inter viburna cupressi. *Schw.*

TOTTO, *Hoc.*

Omittitur τοῦτο, vel simile, post γνοὺς, γνόντες &c. ut in Evang. Lucæ IX. 11. Οἱ δ' ὄχλοι, γνόντες, ἠκολούθησαν αὐτῷ, pro γνόντες τοῦτο: *Turbæ autem, quum* (hoc) *cognovissent, sequutæ sunt ipsum. Genes.* XXXIV. 7. Ὡς δὲ ἤκουσαν, κατενύγησαν οἱ ἄνδρες. Luc. *Act.* II. 17. Ἀκούσαντες δὲ, κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ. et c. IX. 30. Ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ, κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν. (Quod) *cum cognovissent fratres* &c.

* Item in illa formula: Οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ &c. *Neque* (hoc) *solum*, *sed etiam* &c. quae occurrit *Roman.* V. 3. 11. VIII. 23. *S.*

Ellipseως hujus ignoratio saepe in errorem induxit Interpretes, ut apud Porphyr. de *Vita Pythagorae p.* 15. Πυθομένες τὲς Λοκρὲς, τῶν γερόντων τινὰς ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ὅρια ἀποςεῖλαι. ubi perperam Interpres: *Locrenses autem ex senioribus aliquot ad limites suae regionis misisse percunctatum.* Debuerat: *Locrenses autem*, (hoc) *intellecto* (sc. appulisse Pythagoram) *seniores misisse ad fines regionis.*

Τέτω vel τέτοις requiritur post praepositionem πρὸς, cum pro *insuper* accipitur, ut δύο καὶ εἴκοσι μνᾶς καὶ πρὸς *duas et viginti minas, et insuper*, i. e. πρὸς τέτοις, *adhaec.* Sic etiam πρὸς δὲ et πρὸς δὲ καὶ. Demosthenes: Ἐγὼ δὲ ἡγῆμαι τὸν λόγον τόνδε ἀσύμφορον τῇ πόλει, πρὸς δὲ καὶ ὲ δίκαιον: *Ego vero existimo orationem hancce non expedire civitati, et praeterea minime justam esse*, Herodot. II. 20. πρὸς δὲ ει ἐτήσιαι αἴτιοι ἦσαν, &c. ita Xenophon. Κύρ. παιδ. I. 35. ἐπὶ δὲ ὡς ἐν τοῖς ἐφήβοις ἦμεν. ubi perperam vulgo ἐπεὶ δὲ legitur. Pauſ. *Lacon.* p. 269. μετὰ δέ. et *Eliac.* 448. πρὸς δέ. Plenius dixit Xenophon. Κύρ. Παιδ. II. 9. Πρὸς δὲ τέτοις. et Ariſtoph. *Equit.* v. 812.

* Non igitur tales praepositiones sine casu positae adverbiascere dicendae sunt. Vide Casaub. ad *Ariſtoph. Equit.* v. 575. Conf. Xenoph. Ἀπομνημ. I. 4. 6. Jenſ. *Lect. Luc.* II. XI. p. 221. *L.*

X Τέτε

Τȣτȣ vel τȣτων, in σημεῖον δὲ, τεκμήριον δὲ, et ἀπόδειξις: i. e. *hujus autem rei indicium;* ut Dio Caſſ. lib. XXXV. p. 7. Τεκμήριον δὲ, ὅτι etc. pro, τεκμήριόν δὲ τȣτȣ ἐςὶν, ὅτι: (Hujus) *autem rei indicium eſt, quod* etc.

Ἐκ τȣτων deeſt ante articulum poſtpoſitivum. Ariſtotel. *Politic.* VII. Πᾶν δὲ τὸ χρήσιμόν ἐςιν, ὧν ἦν ὑπερβολὴν βλάπ]ειν ἀναγκαῖον. i. e. ἐκ τȣ]ων ὧν: *Omne autem utile ex* (eorum) *eſt numero, quorum exſuperantia noxia eſt.*

*ΤΡΑΓΗΜΑΤΑ, *Bellaria.*

Videtur eſſe ſubaudiendum in μεἰαδόρπια, *ſecundæ cœnæ, ſeu poſtcœnia* apud Athen 14. Vid. Florens Chriſtian. ad *Ariſtoph. Pacem.* v. 772. *L.*

*ΤΡΑΓΟΣ, *Hircus.*

Suppreſſa ſæpe latet hæc vox in ἐνόρχης, ὁ et ἐνορχος. ὁ. ἡ Sic Theocritus Idyll. III. 4.

—— —— —— καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο —— ——

Vocem τράγος expreſſit Lucianus T. I. p. 202. Καὶ θύομέν γε τῷ Πανὶ ἔνορχιν τράγον. Apud Syneſium epiſt. 48. eſt ἔπαινος ἐνόρχȣ κριȣ. *Schw.*

ΤΡΑΠΕΖΑ, *Menſa.*

Elegans eſt Ellipſis, qua ξενία, *hoſpitalis*, pro ξενία τράπεζα, *menſa hoſpitalis, hoſpitium*, ponitur, quemadmodum apud Lucian. in *Icaromenip.* p. 204. Ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλȣμεν: ſupple τραπέζῃ: *At nunc quidem ad* (menſam) *hoſpitalem te invitamus.* Aelian. *Hiſt. Anim.* I. 1. Ὥσπερ ἂν ἐπὶ ξενίᾳ κληθέντες:

Tanquam ad hospitalem (mensam) *vocati.* et *Var. Hist.* IX. 15.

— ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλεν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ὅμηρον:

— *ad hospitalem* (mensam) *invitarunt Apollinem et Homerum.* Integre apud Homerum legitur ξενίη τράπεζα, his verbis:

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα Θεῶν, ξενίη τε τράπεζα.

Sciat nunc primum ex Diis Jupiter, ac hospitalis mensa.

et apud Aeschyl. *Agam.* p. 189. de *Paride,*

Ἤσχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖς γυναικός.

Vide Virum summum Jac. Perizonium in *Notis* ad Aelian. lib. III. c. 37. Eadem Ellipsi ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι, pro ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης: *de eadem* (mensa) *vesci*, occurrit apud Synesium.

* Locus exstat *epist.* 58. *S.*

* Τράπεζα omitti quoque solet post διακονεῖν. Plene dicitur διακονεῖν τραπέζαις, *Act.* VI. 2. v. Elsnerus in *Obs. S.* ad Matth. XXII. 13. Luc. X. 40. Jo. II. 9. Ita supple ergo Matth. IV. 11. v. Wolf. ad h. l. et Lenfant. *L.*

* Plenam locutionem καθ' ἓν διὰ δύο, expressit Virgilius Aen. L. X. 460.

Per patris hospitium, et mensas, quas advena adisti. *Schw.*

* ΤΡΑΧΗΛΟΣ, *Cervix.*

In ἀυ ἐρύειν, quo aliquoties absolute usus est Homerus in explicando sacrificii ritu, quo victimarum

rum Diis superis immolandarum cervicem cælum versus egerunt. v. Iliad. A. 459. Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα. ubi Eustathius p. 101. lin. 23. Ανακλῶν τὸν τῦ ἱερείυ τράχηλον. Item in illis Sophoclis ἄνω τρέπων ἔσφαζεν, quæ ad l. c. affert Eustathius. *Schw.*

* ΤΡΙΓΩΝΟΝ, *Triangulum.*

Apud Geometras in ὀρθογώνιον, Ἀμβλυγώνιον, ὀξυγώνιον, ἰσοσκελὲς etc. *L.*

ΤΡΙΧΕΣ, *Capilli.*

In αἱ πολιαὶ, ut Latin. *capilli* in *cani.* In *Epigr. Græc.* lib. I. c. 13.

Τέκνα, πόνοι· πήρωσις ἄπαις βίος· αἱ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Liberi labores gignunt: Mutilatio vita sine liberis: Juventus
Stolida est: Senectus rursus infirma.

Anacreon *Ode* XXXVI.

Πολιαὶ κάραν στέφουσι.
Cani caput coronant.

* Item in τίλλεσθαι apud Homerum Iliad. Ω. v. 711.

Πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην

ubi Eustathius p. 1533. lin. 27. δηλοῖ δὲ ἐλλειπτικῶς τὸ τίλλεσθαι. ἐνταῦθα μὲν, τριχῶν πένθιμον ἔκσπασιν. Longus ποιμεν: L. II. p. 47. edit. Jung. Εἰ δὲ μὴ μάτην τὰς πολιὰς ἔφυσα. *Schw.*

ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ, *Triobolus.*

Videtur hoc vocabulum supprimi in τὸ δικαστικὸν, *judiciale*, apud Lucian. in *Bis Accus.* p. 230. Μὴ λαμβανέτωσαν ἔτοι τὸ δικαστικόν· ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς: *Ne accipiant hi judiciale* (triobolum:) *nam caussa ipsis mansit injudicata.* Judicum autem mercedem apud Athenienses fuisse triobolum, patet ex Aristoph. in *Equit.* v. 51. Ἔχε τριώβολον: *Habe tibi triobolum.* ubi Scholia exponunt τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ἐπεὶ τριώβολον ἐλάμβανον: h. e. *judicialem mercedem, quoniam triobolum accipiebant*, et v. 255. ad hæc verba, Φράτορες τριωβόλυ, *trioboli contribules:* Οἱ δὲ δικασαὶ ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν ἐτρέφοντο. τριώβολον λαμβάνοντες μισθὸν δικαστικὸν μετὰ τὸ κρῖναι: h. e. *Judices a populi rectoribus alebantur; triobolum accipientes post litem judicatam.* Huc alludit apud Lucianum Mercurius in *Bis Accus.* p. 221. ubi forum judiciale instituturus inter alia hæc dicit: Οἱ δικασαὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης: *Judices ex omnibus Atheniensibus dabuntur: merces pro quaque lite, trium erit obolorum.*

ΤΡΟΠΟΣ, *Modus.*

Genitivum τρόπυ subaudi in ἐκ παντὸς et ἐξ ἅπαντος, ut apud Lucian. in *Merced. Cond.* p. 464. Ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει: *Hanc omni modo colit.* Aelian. *Var. Hist.* II. 4. Καὶ αὐτὸς ἔφη πάλαι τοῦτο ἐπιθυμεῖν, καὶ σπεύδειν ἐκ παντός: *Et ipse dixit, se dudum hoc desiderare, et studere omni* (modo) etc. Plenius dixit Idem III. 7. Καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἐξ ἅπαντος τρόπυ διψῶν-

ψῶντας: *Et male loquendi omni modo cupidos.* et Isocrat. *Panathen.* Ἐκ παντὸς τρόπου πειρᾶται: *Omni modo conatur* etc.

* Xenophon de *Agesilao* c. 5. ἐπιχωρίου ὄντος sc. τρόπου, *cum* (mos) *in illis regionibus esset.* *S.*

* Budæus *Misc.* IX. 9. negat, addi solere vocem τρόπος. Sed refellitur a Jensio *Lect. Luc.* I. 12. p. 124. *L.*

Sic ὧδε cum pro *sic*, vel *hoc modo* ponitur, subintellectum habet τρόπῳ. Nam proprie loquendo est ablativus voculæ ὅςδε.

* Herod. l. II. Ὧι δὲ τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι (σώματα) *B.*

Pariter οὕτω, *sic*, proprie est ablativus pronominis οὗτος, quod pronomen veteres declinarunt οὕτου, οὕτῳ, unde οὕτω, quasi dicas οὕτῳ, i. e. τούτῳ τρόπῳ, *hoc modo.* Ita Dionys. *Perieg.* τῷ pro τούτῳ τρόπῳ. v. 941. et 1175.

* Vocabulum hoc etiam subaudiendum videtur in elegantioribus illis dicendi formulis: ἐκ τοῦ ἀδοκήτου, ἐκ τοῦ ἀνελπίστου, ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, ἐκ τοῦ βιαίου, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς aliisque ejusmodi, quarum larga satis copia vel apud Dionysium Halicarn. occurrit. v. Indic. Sylb. Plene est ἐκ τοῦ βιαίου τρόπου apud eumdem p. 162. Ἐκ δικαιοτάτου τρόπου, Aeschin. contra Ctesiphont. p. 54. Sic etiam in κατὰ πάντα sub. τρόπον. Plene in vet. Inscriptione apud Gruterum CCCCLX. Item ἐν παντὶ, quod integre ἐν παντὶ

 τρόπῳ.

τρόπῳ. II. Theſſal. c. III. 16. In τοῖον apud Homer. Odyſſ. A. v. 209. pl. κατὰ τοῖον τρόπον. In εἰκὼν Heſiod. Εργ. v. 205. In Ἰῶ κε apud Homer. Iliad. Α' v. 290. Sic Latini in *hoc* ſub. *modo*. Horatius L. I. Sat. VI. 41. et v. 52. *Schw*.

* ΤΡΟΦΑΛΙΣ, *Caſeus*.

In v. πακὶη abſolute poſito apud Theocrit. Idyll. XI. 20.

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. vid. Schol. Gr.

ΤΡΟΦΗ, *Cibus*.

Vide ſupra in Βρῶμα. p. 35.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ, *Tyrannus*.

Οἱ τριάκοντα, *Triginta Tyranni*. Aelianus *Var. Hiſt. II.* 11. *et III.* 17. Hiſtoria ipſorum alias ſatis eſt nota. Idem XII. 18. Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας ſc. Τύραννος. *S*.

ΤΥΧΗ, *Fortuna*.

In ἐπ' ἴσης, quod ſæpe occurrit apud Artemidorum. Nos unum ſaltem locum adducimus ex I. 28. p. 26. Ἐπ' ἴσης γὰρ τῷ τυφλῷ, ὁ προάγων ἐν δρόμῳ, οὐκ ἂν ἴδῃ τοὺς ἀγωνιστάς. *Aeque enim ut cæcus, is, qui in curſu reliquos præit, certantes videre nequit.* Ἐπ' ἴσης ſc. τύχης vel μοίρας. Scribitur et ſæpenumero conjunctim, ἐπίσης. *S*.

* In πεπρωμένη etiam deeſſe hoc vocabulum, Eurip. monſtrat *Alc*. v. 695. Καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην. *B*.

* In

* In Numismatibus aliquando ἀγαθῇ ponitur ἐλπίδι, sub. v. Τύχῃ. vid. Vaillant in Numism. Imperat. Gr. loqu. p. 355. coll. not. ad Onosandri Προοίμ. p. VI. *Schw.*

Υ.

*ΥΒΡΙΣ, *Stuprum.*

Quum ἀπάγειν de perductionibus ad stuprum usurpatur, deest εἰς ὕβριν, vel πρὸς ὕβριν interdum. Lucian. in *Fugit.* ἧ τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat, eam stupraturus.* Anton. Liberalis c. XIII. Ἡ δὲ παῖς, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero, antequam abducturi eam ad* (stuprum) *venirent, suspendit se.* Aliquando additur verbum: e. g. ἀπάγω γυναῖκα μοιχευθησομένην, i. e. *perduco mulierem, ut adulteretur*, vel ut Lucianus in *Fugit.* habet: γυναῖκα ἀπάγω μοιχεύσων. Interdum additur πρὸς ὕβριν. Lucian. de *Gymnas.* οἰκεῖοι πρὸς ὕβριν ἀπαγόμενοι, *domestici ad stuprum rapti.* Idem in *Cataplo:* οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati.*

Eandem ellipsin amant latini in verbo *perducere.* Sueton. *Tiber.* 45. *Calig.* 25. v. Berneccer. *ad Justin.* IX. 6. Jensius *Lect. Luc.* I. 5. p. 49. sq. *L.*

ΥΓΙΕΙΑ, *Salus.*

In loquutione, προπίνω Πέτρῳ, Ἡρακλέας, Βασιλέως &c. subintell. ὑγίειαν cum εἰς, ut integra sit: προπίνω

πίνω σοι εἰς ὑγίειαν Πέτρε, Ἡρακλέες, Βασιλέως: *propino tibi in salutem Petri, Herculis, Regis.* Colligi hoc potest ex Luciani Scholiasta, qui ad *Sympos.* p. 641. hæc verba: Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεάνθη, Ἡρακλέες ἀρχηγέτε: *Propino tibi, inquit, Cleanthi, in* (salutem) *Herculis.* Σκόπει, inquit, τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέες, ἀρχηγέτε, ὃ νῦν ἀγροικῶς φαμὲν, εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε, ἢ τὴν ὑγίειαν. Docet ibi, recte et Attice per Ellipsin dici προπίνειν τινί τινος, quod imperite et minus eleganter, plenius tamen, ceteroqui dicitur, προπίνειν τινὶ εἰς ὑγίειάν τινος.

Υ Δ Ω Ρ, *Aqua.*

Nihil frequentius est Græcis, quam θερμὸν et ψυχρὸν absolute dicere, pro ὕδωρ θερμὸν, ψυχρόν. Matth. *Evang.* X. 42. Ποτήριον ψυχρᾶ sc. ὕδατος. Comicus in *Nubib.* v. 1040. Θερμῷ λᾶσθαι: *Calda lavari.* Imitati hoc sunt Latini, qui itidem *caldam* et *frigidam* dicunt, subintellig. *aquam.* Vtrumque habes apud Martial.

Frigida non deerit, non deerit calda petenti.

Jacob. III. 11. Μή τι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ, καὶ τὸ πικρὸν (sc. ὕδωρ.)

* Quod additur v. 12. Οὐδεμία πηγὴ ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ. *B.*

Deest etiam illud ὕδωρ in aliis, ut apud Hesiod. *Theog.* Λοεσσάμεναι Περμησσοῖο sc. ὕδατι: *Lotæ Permessi* (aqua.) Homer. *Iliad.* E. Λελουμένος ὠκεανοῖο, *lotus Oceani* (aqua) et *Iliad.* Φ. Λοεσσάμενος ποταμοῖο: *Lotus fluvii*

fluvii (aqua.) Putavit Doctiss. Pasor, qui de Ellipsi non cogitavit, in istis loquendi formulis casum secundum pro tertio poni cum præpositione ἐν, ut ποταμοῖο, ὠκεανοῖο, pro ἐν ποταμῷ, ἐν ὠκεανῷ. Vide ipsum in Præfatione Indici Hesiodeo præfixa. Rectius autem Didymus in *locis illis Homeri*, ὕδατι intelligendum esse docet. Homerus ipse *Iliad*. Π. dixit,

—— λᾶσσον ποταμοῖο ῥοῇσι.

* Sic Hippocrates *aphor*. VII. 56. οἶνος ἴσος ἴσῳ πινόμενος. *Vinum par pari* (aqua) *potum*. ἴσῳ sc. ὕδατι. *S*.

* Mnesitheus Comicus apud Athenæum II. 1. Ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ. Quo loco multiplex ellipsis est, quæ sic suppleri potest: ἐὰν δ' ἴσον ὕδωρ ἴσῳ οἴνῳ κεκραμένον, vel etiam ἐὰν δ' ἴσον μέρος ὕδατος ἴσῳ μέρει οἴνου προσφέρῃ. *Si biberis vinum pari portione aquæ temperatum*. conf. Hippocrat. *Epidem*. lib. II. Aristoph. *Plut*. v. 1133. Athen. XI. 6. *L*.

Sunt et aliæ loquutiones Atticæ, in quibus reticetur ὕδωρ, ut apud Lucian. in *Gallo*: et *Bis Accusato* p. 223. Ἐκείνης γάρ τό γε νῦν ῥέον (sc. ὕδωρ:) *Illius nunc fluit* (aqua.) et p. 224. Ἐμοὶ ῥευσάτω (sc. ὕδωρ:) *Mihi fluat* (aqua.) Perperam utrumque locum convertit Interpres, priorem: *Illius, quæ nunc fluit, oratio*. posteriorem: *Peroratum a me esto*. Sed certum est, verti debere ita, ut dixi, et subaudiri, ὕδωρ. In judiciis enim apud Athenienses tempus dicendi et actori et reo clepsydra fuisse definitum,

res

res eſt notiſſima ex Ariſtophane et aliis. Paullo poſt apud Lucian. Ἔγχει τὸ ἴσον (ὕδωρ:) *Parem infunde* (aquam.) Nota, quod τὸ ἴσον dicat: nam tantundem aquæ et reo et actori infundebatur. Hunc in finem præfectus aquæ clepſydræ infundendæ erat, qui Ἐφύδωρ dictus eſt. Vid. Pollucem. Ceterum, quod in dictis locis elliptice, id plene apud eundem Lucian. in *Reviviſc*. p. 406. Σοὶ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν, μὴ μέλλε: *Tibi aqua nunc fluit, ne cunctare*. Huc pertinet, quod in *Imaginibus* p. 31. Ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυνόμενον λέγειν, *ſupra aquam effuſam dicere*. i. e. orationem longius producere, quam par eſt.

* Apud Dionyſ. *Perieg*. v. 735. Fluvius dicitur βάλλειν, ſupple ὕδωρ vel ῥόον, quod exprimitur v. 783. *L*.

* Pleno ſermone utrumque occurrit apud Homerum Odyſſ. T. v. 388.

— —. — Ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ
Ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν.

Item ψυχρὸν πίνειν eſt apud Epictetum c. XXIX. pro quo plene habet Theocritus Idyll. XI. 47. Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ. In βάλλειν, ἐκβάλλειν, εἰσβάλλειν, ἐκδιδόναι, cnm de fluviis in mare ſe exonerantibus ſermo eſt, ſubauditur ὕδωρ vel ῥεῖθρον. Sic Homerus Iliad. Λ. v. 721.

Ἐστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων.

Polyænus L. I. c. III. §. 5. Τέμνων δὲ μέσην τὴν Βοιωτίαν (Κηφισσὸς) πρὶν ἐκβάλλειν εἰς θάλασσαν. Plene Hero-

Herodotus L. I. c. 179. Ἐσβάλλει δὲ ἆτος ἐς τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν τὸ ῥέεθρον. Idem L. VII. c. 109. Ἐς τὴν ποταμοὶ δύο εἰσεῖσι τὸ ὕδωρ. *Schw.*

ΥΙΟΣ, *Filius.*

Ante genitivum nominis proprii, aliquando etiam appellativi, ſæpe numero deeſt υἱὸς vel τέκνον, non ſolum apud ſacros, verum etiam profanos ſcriptores. Sic in *Evang.* Matth. IV. 21. Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου ſc. υἱόν: *Jacobum Zebedæi* (filium.) In Epiſt. ad *Hebr.* X. 39. Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς, ſubint. υἱοὶ vel τέκνα. *Nos vero non ſumus ſubductionis* (filii.) Comicus in *Avib.* p. 574.

Ἡμεῖς δὲ ὡς ἐσμὲν Ἔρωτος,
Πολλοῖς δῆλον:
Nos autem eſſe Cupidinis (filios)
Multis conſtat.

ubi Schol. Ἐσμὲν Ἔρωτος, λείπει υἱοί.

* In Phraſi 1. *Theſ.* V. 8. Ἡμέρας ὄντες omittitur υἱοί. ſuppletur. v. 5. *B.*

Aelian. *Var. Hiſt.* XII. 43. Καὶ Ἐπαμινώνδας δὲ πατρὸς ἦν ἀφανοῦς: *Et Epaminondas obſcuri patris* (filius) *erat.*

* Item in verbo γεννᾷν. *Gen.* V. 3. Καὶ ἐγέννησε κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σήθ. Εἰσποιεῖσθαί τινα ſc. υἱὸν, *adoptare.* Pæanius VIII. 3. 1. et c. 2. 1. plene c. 1. 4. S.

* Μονογενὴς ſæpius in N. T. omiſſo nomine υἱὸς reperitur. Suppletur tamen a Joh. *Ev.* I. 18. ὁ μονογενὴς υἱὸς etc. *B.*

* In

* In Επίγονοι, qui et ἐπιγινόμενοι dicti fuerunt Eratostheni Καταστερ. c. 25. subintelligitur υἱοί. conf. Hesychius in v. Κάδμιοι et schol. Gr. ad Homeri Iliad. Δ. v. 405. quæ attulit Munkerus ad Hygini Fabul. LXXI. In νόθος. *nothus*; plene Homerus Iliad. O. v. 333. νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο. In Epist. ad Ephes. c. I. 6. Ἐν τῷ ἠγαπημένῳ, s. υἱῷ. coll. Matth. III. v. 17. Apud Latinos quoque Ellipseos hujus usus non est infrequens. Ovidius Metam. L. II. v. 184. *Jam Meropis esse cupiens.* Livius L. XXVIII. c. 12. *Asdrubal Gisgonis, s. filius.* vid. Gronovium ad h. l. et Burmannum ad Sueton. de illustrib. Grammat. c. X. *Schw.*

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, *Minister.*

In ὁ δήμιος, *publicus*, quum pro *ministro publico*, aut *carnifice* sumitur; item in ὁ δημόσιος, Aristoph. *Lysistr.* v. 437.

* Βασιλικὸς, *regius*, quod occurrit Joann. IV. 46. Ἄνθρωπον βασιλικὸν dixit Lucianus de *Saltatione* p. 808. quem locum debeo Auctori nostro in Exercitat. ad h. l. Consentit mecum Heinsius in *Aristarcho sacro.* S.

* Aristoph. Ἐκκλησ. v. 861. Τῶν εἰσφερόντων ἁρπάσωσι τὰ σιτία. *Cibos rapiant eorum, qui illos convivio inferent.* Τῶν εἰσφερόντων sc. ὑπηρετῶν. Ceterum de ellipsi hujus vocis conf. Obs. Misc. Vol. IV. p. 353.

ΥΡΝΟΣ

ΥΠΝΟΣ, *Somnus.*

Deeſt nonnunquam in βαθὺς, ut κοιμᾶσθαι βαθὺν, pro κοιμᾶσθαι ὕπνον βαθύν. Lucian. *Dial. Cyclop. et Nept.* Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης: *Quam profundum dormiviſti* (ſomnum.)

* Eadem vox deeſt in βεβαρημένοι apud Marc. XIV. 40. *L.*

* In νήγρετον εὕδειν apud Homerum Iliad. N. v. 74. Theocritum Idyll. XXII. v. 39.

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισι.

Græcorum ellipſin ſecutus eſt Juvenalis Sat. v. 16.

Conſilium dedimus Sullæ, privatus ut altum
Dormiret. ſ. *ſomnum. Schw.*

* ΥΠΟΔΗΜΑ, *Calceus.*

Deeſt in ὑποδήσασθαι, *ſubligare ſibi calceos*, vel *inducere calceos*, ſeu *ſe calceare.* Item in ὑπολύσασθαι, *ſolvere ſibi calceos*, i. e. exuere calceos. Ariſtoph. *Plut.* v. 928. *Lyſiſtr.* v. 949. Deeſt etiam ὑποδήματα in plurali, in χαλαρὰ, i. e. *laxi*, (calcei,) Θεσμοφ. v. 270. *L.*

ΥΠΟΔΗΣΕΙΣ, *Calceamenta.*

In Λακωνικαὶ, *Laconicæ*, quæ ſunt virilia calceamenta. Ariſtoph. *Theſmoph.* v. 149.

— πῦ χλαῖνα, πῦ Λακωνικαί;
— *ubi læna, ubi Laconicæ.*

Et in Περσικαὶ, quæ ὑποδημάτων εἶδος γυναικείων: *muliebris calceamenti ſpecies*, ut vetus Scholiaſtes Ariſtopha-

stophanis ad *Nubes* v. 151. vel ἐμβάδες, quæ vox etiam *calceamenta* significat.

* ΥΠΟΘΗΚΗ, *Præceptum.*

In illa librorum *Antonini* inscriptione τῶν εἰς ἑαυτὸν, subintelligi potest ὑποθηκῶν, quem titulum *Antoninus*, judice Fabricio in Bibl. Gr. Vol. IV. p. 23. mutuatus videtur a Solone, cujus εἰς ἑαυτὸν ὑποθήκας memorat Laertius in Solon. Segm. LXI. Possit etiam subaudiri παραγγελμάτων, uti vocat Themistius Orat. VI. p. 81. *Schw.*

* ΥΠΟΜΝΗΜΑ, *Commentarius.*

In παρασκευαστικὸν, de *apparatibus commentarius* quod absolute occurrit apud Aeneam Tact. c. XXI. plene enim apud alios est παρασκευαστικὸν ὑπόμνημα: uti etiam in aliis e. g. πολιορκητικὸν, στρατηγικὸν, eadem vox addita reperitur; e. g. in ipsa inscriptione Aeneæ Tactici: Τακτικόν τε καὶ πολιορκητικὸν ὑπόμνημα. *Schw.*

* ΥΠΟΝΟΙΑ, ΥΠΟΛΗΨΙΣ, *Suspicio.*

Dionys. Halic. VI. Μυρίους ἄλλους διὰ κενῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῖν φόβους: *Infinitos alios metus nobis ipsis temere fingebamus.* διὰ κενῆς subaudi ὑπολήψεος, vel similes. L.

Φ.

* ΦΑΟΣ, *Lux.*

In Phrasi βλέπειν, quæ vitam significat, qua usus est Eurip. in *Iph. Aul.* v. 1612.

Ἡμαρ

Ἦμαρ γὰρ τόδε
Θανοῦσαν εἶδε, καὶ βλέπουσαν παῖδα σὴν

Sæpe autem idem Tragicus nomen addit. e. c. ead. trag. v. 1394.

Εἷς γ' ἀνὴρ κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾷν φάος

Et in *Iph. Taur.* v. 674.

Αἰσχρὸν, θανόντος σοῦ, βλέπειν ἡμᾶς φάος.

Et aliis locis non raro. *B.*

ΦΑΡΜΑΚΟΝ, *Medicamentum.*

In καθαρτικόν. Cebes Theb. ὁ Ἰατρὸς καθαρτικοῖς ἐκβάλλει τὰ νοσοποιοῦντα: *Medicus ea, quæ morbum efficiunt, purgantibus expellit.* Plutarchus plene καθαρτικὸν φάρμακον, dixit.

Item in δηλητήριον, quod notat *venenum.* Herodianus I. 17. 23. et IV. 5. 13. quod idem aliquoties adjungit, ut ex indice Scheidiano adparet. *S.*

* In ὠκυτόκια subaudi φάρμακα, i. e. *medicamenta accelerando partui* apud Ariſtoph. *Theſmoph.* v. 511. Cui adde ἐπαρτικὰ, παροξυνθικὰ, ἀφροδισιαστικὰ, ἐμετικὰ, διουρετικὰ, διαφορετικὰ et ſimilia. Φάρμακον, vel etiam ἐπῳδὴ videtur deeſſe apud Ariſtoph. *Plut.* v. 886.

Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος.

Sed (remedium ſeu incantatio) *non ineſt* (annulo) *adverſus morſum ſycophantæ.* In ἐπίπαστα quidem ſubaudiri ſupra docuimus ἄλφιτα, vel πλακοῦντάρια; ſed poteſt haud dubie interdum etiam ſubintelligi φάρμακα. Hæc juncta leguntur apud Theocrit. *Idyll.*

XI. 2. ubi Schol. docet, alia φάρμακα esse χριςὰ, ἤγουν ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν; alia ποτὰ, ἤγουν ἅπερ πίνομεν; alia ἐπίπαςα, ἤγουν ἅπερ ἐπιπάττομεν. *L.*

* Φ Α Σ Ι Σ, *Apparitio.*

Ημέρα non esse vocabulum per se, dicit Eustathius, sed subaudiri φάσις vel κατάςησις τοῦ ἀέρος, *illuminatio mitis*, et *placida aeris constitutio. L.*

* Φ Α Σ Μ Α, *Visum* vel *Spectrum.*

Subaudiri potest in Πανικὰ apud Dionys. Halic. lib. V. p. 290. edit. Lips. Polyæn. *Strateg.* I. 2. *L.*

Φ Ε Ρ Ο Υ Σ Α, *Ducens.*

Deest aliquando hoc participium in ἡ ὁδὸς, ἡ πύλη, ἡ εἰς vel πρός τι, ut: ἡ ὁδὸς, ἡ εἰς Ἅδου: *via*, (quæ ducit) *ad inferos*. Ἡ ὁδὸς ἡ πρὸς σωτηρίαν: *Via*, (quæ ducit) *ad salutem*, suppl. φέρουσα. Addidit Aelianus *Var. Hist.* IX. 19. — τὴν μὲν εἰς Ἅδου φέρουσαν (ὁδόν:) — — *Hanc quidem ad Inferos ducentem* (viam.) et Luc. in *Act. Apost.* XII. 10. Ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν: *Venerunt ad portam ferream, quæ ducit ad urbem.*

* Suppletæ hujus ellipseos exempla varia occurrunt apud Cebetem p. 182. Ὁδὸς οὐκ ἔςιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἄγουσα. coll. p. 186. 189. 197. et Polyb. T. I. p. 879. Aeneam Tact. c. XVII. Sicut autem Græci dicunt ἄγει, vel φέρει ὁδὸς: ita etiam Latini *ducit via*. Virgilius Ecl. IX. I. — — *n*, *quo via ducit in urbem. Schw.*

ΦΘΕΓ-

ΦΕΡΟΜΕΝΟΣ, *Qui fertur.*

Eusebius monachus in *vita Philippi Presbyt. Agyrienis* n. 3. in Actis Sanct. tom. III. Maji p. 1: Καὶ περίβαλε τὰ ςόλιά σε, τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ sc. φερόμενα: *Et indue stolam tuam, qualem in templo* (ferunt.) *S.*

ΦΘΕΓΜΑ, *Sonus.*

In Neutris adjectiv. quæ adduntur verbo φθέγγεσθαι et similibus; ut apud Lucian. Μικρὸν φθέγγεσθαι, καὶ ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες: *Exiguum et tenuem et muliebrem edere* (sonum.)

* ΦΙΛΗΜΑ, *Osculum.*

Subintelligi debet in περιπεταςὸν et ἐπιμανδαλωτὸν. apud Aristophan. *Acharn.* v. 1200. Schol. ad ea verba: εἴδη φιλημάτων ἐρωτικῶν, ἐν ᾧ δεῖ τὴν γλῶτταν τῶν καταφιλέντων λείχειν. *L.*

* ΦΙΛΙΑ,

In συνάγειν absolute posito, sub. εἰς φιλίαν apud Herodian. L. III. c. X. §. 8. Plene idem L. III. c. XIII. §. 8. *Schw.*

* ΦΙΛΟΣ, *Amicus.*

In Pronominibus absolute positis ἐμὸς, σὸς, ἡμέτερος, ὑμέτερος, sæpe pro contextus ratione subauditur φίλος. Aristophan. Iren. v. 649:

ὀ γὰρ ἡμετερός τις εἶτ' ἐς' ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.

Sic etiam apud Latinos *meus, tuus, noster, vester*; quando absolute ponuntur, summam benevolentiam et familiaritatem declarant. Suetonius in Galb. c. XX. *Quid agitis, commilitones, ego vester sum, et vos mei.* Terentius Eunuch. Act. II. Sc. II. v. 40. *Plurima salute Parmenonem summum suum impertit*

pertit Gnatho. f. *amicum.* Item in, *Eusebius Pamphili,* quod nomen Eusebius consecutus est, quia homine nullo plus est usus, quam Pamphilo, Ecclesiæ Cæsariensis Presbytero et Martyre. Vnde falso a quibusdam dicitur Eusebius Pamphilus. v. Fabricii Bibl. Gr. Vol. VI. p. 30. *Schw.*

* ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, *Philosophia.*

In Δογματικὴ, Ἀκαδημαϊκὴ, Σκεπτικὴ, Ζητητικὴ, Ἐφεκτικὴ, Ἀπορητικὴ, et Πυῤῥώνιος. v. Sext. Empir. l. 2. *L.*

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ, *Philosophi.*

In formula οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, apud Lucianum. *S.*

* Addi possunt οἱ ἀπὸ Λυκείου, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, οἱ ἀπὸ τῆς σκέψεως, οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, οἱ ἀπὸ Πλάτωνος. v. Themistius Orat. XXXII. p. 358. Clemens Alexandr. Strom. L. II. p. 384. Item in Ἐπικούρειοι, Στωικοὶ, Ἀκαδημαϊκοὶ, Κυνικοὶ, Περιπατητικοὶ, Δογματικοὶ, Ἐκλεκτικοὶ, Σκεπτικοὶ, aliisque sub. φιλόσοφοι ἄνδρες. Plene apud Empiric. Pyrrhon. Hypotyp. L. I. c. V. Ο Πυῤῥώνιος Φιλόσοφος. Actor. XVII. 18. Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ. Hanc ellipsin ubique fere habent etiam Latini: e. g. Cicero de Offic. L. I. c. I. *Sed tamen nostra leges, non multum a Peripateticis dissidentia: quoniam utrique et Socratici et Platonici esse volumus.* sub. *Philosophi. Schw.*

ΦΟΡ-

* ΦΟΡΤΙΑ, *Onera, Merces.*

In ἀγώγιμα, τὰ, quod eſt ſua natura adjectivum, ac plerumque ἐλλιπτῶς a ſcriptoribus uſurpatur. e.g. Themiſtius Orat. XXIII. p. 298. B. Ἤγαγον δ' ἐν αὐλαῖς τὰ ἀγώγιμα. Julianus epiſt. XXIV. p. 193. Τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα. Addita v. φορτία reperitur apud Pauſaniam L. III. c. XII. Φορτίων φασὶν Ἑλληνικῶν τὰς Ἰνδὰς ἀγώγιμα ἄλλα ἀνταλλάσσεσθαι. *Schw.*

* ΦΥΓΗ, *Fuga.*

In τρέπειν. Homerus Iliad. O. v. 261. Τρέψω δ' Ἥρωας Ἀχαιούς. Onoſander c. VI. Ῥαδίως αὐτοὺς τρέπονται. Plene Polyænus L. III. c. IX. §. 27. Καὶ τοὺς πολεμίους ὠσάμενοι, εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. Pæanius L. II. c. 21. Τὸν μὲν στρατηγὸν εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. Item in κλίνειν et ἐγκλίνειν. Homerus Iliad. E. v. 37. Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί: ubi ſchol. Gr. εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. Polybius T. II. p. 977. Πέρας ἐνέκλιναν οἱ Βάρβαροι. Ellipticam hanc formam imitati ſunt etiam Latini. Frontinus Strateg. L. II. c. III. §. 3. *Totam circuit aciem hoſtium et avertit.* Idem L. II. c. V. §. 31. *Scutati erumpunt e ſaltu, et redeuntes in ordinem conſternunt, vertuntque.* Plene Juſtinus L. II. c. XIII. *Itaque circumſpicientes fugam pelluntur Perſæ, et mox prælio victi in fugam vertuntur.* *Schw.*

ΦΥΛΛΑ, *Folia.*

In προβάλλειν, *producere.* Lucas Evang. XXI. 30. Ὅταν προβάλωσιν ἤδη (ſupp. φύλλα;) *Quum jam* (folia) *emiſerint.* de ficubus ibi loquitur. Exprimit hoc ple-

niore loquutione Matthæus XXIV. 32. Ὅταν τὰ φύλλα ἐκφύῃ. Aliquando etiam in verbo προφέρειν subint. καρπόν. Vide, quæ ad eam vocem diximus.

* ΦΥΛΑΚΗ, *Carcer. Custodia.*

In ἀπάγειν et ἀπάγεσθαι, absolute positis, interdum subauditur εἰς φυλακήν. vid. Budæus in commentar. Gr. Lingu. p. 214. Expressam ellipsin habet Polybius T. I. p. 536. Συγχεχωσμένοι τοῖς εἰς φυλακὴν ἀπηγμένοις τῶν ἀνδρῶν. Aeschines κατὰ Κτησιφ. addit δεσμωτήριον. In παραδιδόναι. Matth. IV, v. 12. coll. Marc. I. 14. Plene Actor. VIII. 3. Παρεδίδου εἰς φυλακάς. et c. XX. 4. Παραδιδοὺς εἰς φυλακάς. Item in re militari et alibi in φυλάσσειν *custodias agere.* Polybius T. I. p. 669, Plene Luc. II. 8. Φυλάσσοντες φυλακάς. Cum enim τὸ φυλάσσειν plures admittat significationes, equidem in hac significatione, non pleonasticam, sed integram potius plenamque esse orationem existimaverim: ut adeo neutiquam sint audiendi, qui Ebraismum eidem inesse statuunt. v. Wolffium in cur. philol. ad h. l. Vol. I. p. 581. *Schw.*

* ΦΥΛΗ, *Tribus.*

In Ἐρεχθηῒς, Κεκροπὶς, Αἰγηῒς, Πανδιονὶς, Ἀκαμαντὶς aliisque ejusmodi absolute positis sub. φυλή. v. Pollux L. VIII. c. IX. S. 110. Sic etiam Latini ἐλλειπτικῶς. Horatius L. I. Epist. VI. 52.

— *Hic multum in Fabia valet, ille Velina* ſ. *tribu.* *Schw.*

* ΧΥΡΑ.

* ΦΥΡΑΜΑ, *Massa.*

In illis Matth. XIII. 33. Ἕως ὃ ἐζυμώθη ὅλον. coll. Luc. XIII. 20. Plena oratione in ep. ad Galat. c. V. 9. Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. *Schw.*

ΦΥΣΙΣ, *Natura.*

In singulari formula apud Libanium epist. 45. pr. Ταῦτα ἐγὼ μαντευόμενος, ἐκίνουν σε πρὸς τὴν σεαυτῆ. *Hæc ego vaticinatus, excitabam te ad id, quod tuæ* (indoli) erat proprium.) Vocem φύσιν ibi in notis subintelligit Clar. Wolfius. *S.*

* In aliis quoque Ellipsis hæc obtinet. Antoninus Liberal. c. II. Μὴ μεταβαλεῖν. c. XXXVII. Αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας. sub. φύσιν. Plene est apud eundem c. XXI. Ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν. Herodian. L. I. c. VIII. Τὴν ἔτι σώφρονα καὶ κόσμιον. Dio Chrysost. Orat. XVIII. p. 252. B. Παρὰ τὴν σύμμετρον καὶ τὴν προσήκουσαν. s. φύσιν. *Schw.*

* ΦΥΤΟΝ, *Planta.*

In χειρώνειον, ἠλιοτρόπιον, πανακὲς, παρθένιον et similibus. *L.*

ΦΩΝΗ, *Vox.*

Ἀπὸ μιᾶς, *ab una*, elliptice dictum, pro ἀπὸ μιᾶς φωνῆς, *ab una voce.* Sic Luc. *Evang.* XIV. 18. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες: *Et cœperunt una* (voce) *omnes excusare.* quod Paulus *Epist. ad Rom.* XV. 6. dicit ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι. Potest etiam in hac formula, ἀπὸ μιᾶς, intelligi ψυχῆς vel ψήφου, quas voces vide.

* Plene ἀπὸ μιᾶς φωνῆς occurrit apud Herodot. L. I. c. IV. Eadem ellipsis est in v. Ῥήσσειν. gl. ad Gal. IV. 27. Ῥῆξον καὶ βόησον. Plena locutio est apud Herodotum L. I. c. 85. Ὑπὸ δέεος τε καὶ κακοῦ ἔῤῥηξε φωνήν. et L. II. c. 2. Ἥντινα φωνὴν ῥήξειε πρώτην. Sic etiam Virgilius Aen. L. II. 129. *Composito rumpit vocem*. In ἀναφέρεσθαι. Homerus Iliad. T. v. 314.

Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε

Supplet Musæus v. 172.

Ὀψὲ δὲ Λειάνδρῳ γλυκερὴν ἀνενείκατο φωνήν.

Sic etiam ἐλλιπτῶς Xenophon Ephes. p. 25. Ὀψὲ δὲ ἀνενεγκών, σιώπα, ἔφη. Item in ἐπέχειν. *continere vocem*. Polybius T. I. p. 785. τὸ μὲν πρῶτον ἐπέσχε. s. φωνήν. In ἁρμονία, cum de *concentu Musico* usurpatur, φωνῶν subintelligi putat Henr. Steph. in Thesauro Gr. L. T. I. p. 585. *Schw.*

X.

* ΧΑΛΚΟΣ, *Aes*.

In κεκορυθμένος apud Homerum Iliad. Π. v. 802. Quod idem plene habet Iliad. Γ. v. 18. Δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ. Item in δεδαϊγμένος Iliad. T. v. 319. teste Eustathio, subauditur χαλκῷ. p. 1255. lin. 9. *Schw.*

ΧΑΡΙΣ, *Gratia*.

Accusat. χάριν, in ἀποδιδόναι τὴν ὁμοίην. Herodot. l. VI. c. 21. οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην Συβαρῖται.

* Deest

* Deest hæc vox in verbo πλῦτος, quo delecta-r Paullus Apostolus, apud quem idem notat, ac ῦτος τῆς χάριτος, divitiæ, h. e. magnitudo gratiæ di-næ. Eph. III. 7. Ἐμοὶ ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνε-ν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαςον πλῦτον τῦ Χριςῦ. Mi- concessa est hæc gratia, ut gentibus incomprehensi-lem Christi benignitatem prædicarem. Rom. XI. 33. βάθος πλύτυ καὶ σοφίας καὶ γνώσεως. Idem obser-ndum de verbo πλυτεῖν. Sic Deus Roman. X. :. dicitur πλυτῶν εἰς πάντας, τὺς ἐπικαλυμένυς αὐτὸν, enignissimus) erga omnes, qui eum invocant. Sup-et autem idem Apostolus πλῦτος χάριτος, Eph. I. II. 7. et χρηςότητος. Rom II. 4. Porro Græci ver- sensuum et adfectuum, cum casu gignendi sæ-: jungunt, et subaudiunt τὸ χάριν. Isocrates princ. negyrici: πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συ-γαγόντων, sc. χάριν. Ita et Virgilius Æneid. XI. 26.

Justitiæne prius mirer, belline laborum, sc. caussa. *S.*

ΧΑΡΙΣΜΑ, *Donum.*

Τὸ πνευματικὸν, *spirituale*, et τὰ πνευματικὰ *spiritua-a*, defective aliquando occurrunt in N. T. pro τὸ νευματικὸν χάρισμα, et τὰ πνευματικὰ χαρίσματα. Pau-ls 1. Corinth. XII. 1. Περὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, ἀδελ-οὶ, ὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν: *De spiritualibus* (donis) *fra-es, nolo vos ignaros esse.* Plenius, in *Epist. ad Rom.* I 1. Ἐπιποθῶ γὰρ ἰδεῖν ὑμᾶς, ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ῖν πνευματικόν: *Desidero enim videre vos, ut aliquod pertiam vobis donum spirituale.* Sic in παλινάγρετον.

Homer. *Iliad.* A. 525. — — ὁ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, vel ἔπος, ibi subaud. ut Eustath.

ΧΑΣΜΑ, *Hiatus.*

In τὸ ἄβυσσον, *valde profundum*, ut χάσματα in ἄβυσσα. Eurip. *Phœn.* 1599. — ὡς ἄβυσσα χάσματα.

ΧΕΙΛΟΣ, *Ripa.*

In τὸ πέραν, ut Luc. VIII. 22. et alibi, quemadmodum alias ἡ πέραν ὄχθη dicitur, ut apud Arrianum lib. V. c. 9. et cap. 10.

* Παρ' ἑκάτερα sc. χείλη vel μέρη. Aelian. *Var. Hist.* lib. III. c. 1. παρ' ἑκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ, *ad utramque* (partem vel ripam) *fluvii.* Supplet hoc verbum Herod. in *Euterpe*: Παρὰ τὰ χείλεα, inquit, τῶν τε ποταμῶν, καὶ τῶν λιμνέων σπείρουσι τὰ σιλλικύπρια ταῦτα. *B.*

* Clarius exemplum exstat apud eumdem in Clio. L. I. c. 185. Παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ χεῖλος. *Schw.*

ΧΕΙΡ, *Manus.*

Elegans est Ellipsis vocis χεὶρ in ἡ δεξιὰ, *dextera*: ἡ ἀριστερὰ, sinistra: ἡ ἑτέρα, *altera*: ἡ οὐδετέρα, *neutra* &c.

* Ἡ πλατεία, *plana.* Aristophanes *Ranis* v. 1128. πλατείαις τυπτόμενος, sc. χερσὶν, ut vult Scholiastes. *S.*

Sic in *Act. Apost.* II. 33. Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθεὶς (supp. χειρὶ) *Dextra igitur Dei exaltatus.* In *Epist. ad Eph.* I. 20. Καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ (χειρί:) *Et collocavit ad dexteram suam.*

* Sup-

* Supplet Apoll. *Argon.* I. v. 313. Καὶ μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσε. *B.*

* Plato in *Sophista* dicit, Sophistas esse ποικίλον θηρίον, καὶ τὸ λεγόμενον, ἐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτέον: *Varium animal, nec, ut ajunt, sinistra* (manu) *capiendum.* Sic ἐδετέρᾳ ληπτὸς *neutra capiendus*, sc. χειρὶ, *manu.* Themistius *Orat. X.* Καίτοιγε πρoήγορον ἐδετέρᾳ ληπτόν: *Quanquam patronum illi adhibuerint, qui neutra capi facile posset.* Aristoph. *Equit.* v. 1081. ἐμβαλεῖν κυλλῇ sc. χειρὶ, ubi Schol. ἐμβαλεῖν τῇ λαιᾷ &c. *L.*

Vid. Ampliss. Cuper. *Observ.* II. 11. qui tamen in hac locutione non χειρὶ, sed μερίδι, intelligi vult, ut et in illo: Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸ πῦρ: *Vna* (manu) *aquam, altera ignem ferebat.*

* Χεῖρα in casu quarto omittitur ad verbum ἀντιλαμβάνεσθαι. Significat enim *auxilium præstare*, aut *succurrere alicui*, sumta similitudine per metaphoram ab eo, qui labentis, vel vacillantis manum prehendit, ut eum erigat, vel a lapsu servet. Aliquoties in N. T. invenimus hoc vocab. solum positum, ut *Act.* XX. 35. Luc. I. 54. docuerunt autem LXX. Interpretes supplendum esse nomen χεῖρα Ezech. XVI. 49. Καὶ χεῖρα πτωχῦ καὶ πένητος ἐκ ἀντιλαμβάνοντες. *B.*

Χεῖρες, in ἀμφότεραι, *ambæ:* ut Χερσὶν in ἀμφοτέραις, *ambabus.* E. gr. Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις sc. χερσὶ, *haurire utraque* (manu.) Integre ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν dixit Aelian. *Var. Hist.* I. 32. Elliptice vero Homer. *Odyss.*

Odyss. Σ. Κόπτων ἀμφοτέρῃσι: *Cedens ambabus (manibus.)* Hom. *Odyss.* K. v. 264.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλίσσετο γούνων.

Theocr. *Eid.* VII. 157.

Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

et Lucian. in *Sympos.* p. 604. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐπειλημμένος: quæ verba insulse admodum reddit Erasmus: *Zenothemis pariter tum oculo, tum aure mutilatus.* Sensus enim est: *Zenothemis utraque (manu,) altera naso, altera oculo prebenso.* Plene ἀμφοτέραις χερσὶ dixit Lucian. in *Timon.* p. 162. Ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου, τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον: *Efferunt ipsum de convivio, ambabus (manibus) tibicinæ inhærentem.*

Χειρῶν in ἀδίκων. Nimirum ἄρχειν ἀδίκων, dicitur, *qui prior lacessit injuria.* At elliptice ἄρχειν ἀδίκων, omissa voce χειρῶν, occurrit apud Aelian. *Var. Hist.* I. 14. et *Hist. Anim.* XVII. 24. quam vocem omittere Aelianum, quando de animalibus loquitur, quæ careant manibus, notavit Leopardus *Emendat.* X. 12. Posses etiam in ἄρχειν ἀδίκων, assumere ἔργων, ut Herod. I. p. 3. Τὸν δὲ οἶδα αὐτὸς πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων ἐς τοὺς Ἕλληνας. v. Obs. Misc. Vol. II. pag. 151.

* Supplet et ipse Aelianus *Var. Hist.* II. 9. Sic in verbo παρωσαίων subintellige χεῖρας. Theophrastus *charact.* c. 3. Παρασείσαντα δὴ δεῖ τοὺς τοιούτους τῶν ἀνθρώπων καὶ διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι *Id genus hominum*

num extensis (manibus) *grandique gradu decet fugere.* Supplet autem, quod ad eum locum observat Duportus, Aristoteles de *incessu animalium* c. 3. οἱ θέοντες, θᾶττον θέουσι, καταςείοντες τὰς χεῖρας: *Cursores velocius currunt, dimissis manibus.* Idem *Nicomach.* IV. 3. Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρατείναντι. *Non convenit magnanimo circumjectis* (brachiis) *fugere. S.*

* Idem in ἀνταίρειν, quod habet Basil. M. *hom.* πρὸς τὰς νέους p. 321. de Socratis patientia: Ὁ δὲ οὐκ ἀντῆρεν, ἀλλὰ παρεῖχε τῷ παροινοῦντι cet. *hic vero non sustulit* (manus.) *B.*

* Eadem Ellipsis in sequentibus quoque locum habet. In τιταίνειν apud Hesiodum Θεογ. v. 209. Τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον. Homer. Odyss. Φ. 53. Ἔνθεν ὀρεξαμένη. Plene Iliad. Ο. 371. Χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν. De v. ἀνταίρειν. vid. Dionys. Hal. L. VI. p. 378. Plene est apud Libanium Declam. I. p. 196. A. Χεῖρα ἀνταράμενος. In Ανατείνειν. Lucian. T. II. p. 556. Ανατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελε ὀμνύειν. In πέντοζος apud Hesiod. Εργ. v. 742. Plenam et ellipticam locutionem in uno versu sistit Theocritus Idyll. XXII. 119.

Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα.

Interdum ἄρχειν absolute positum reperitur sub. ἀδίκων χειρῶν. Onosander c. IV. Ειδότες γὰρ, ὡς οὐκ ἄρχουσιν, ἀλλ' ἀμύνονται. Libanius Declam. I. p. 196. C. Καὶ οὐκ ἄρχοντες, ἀλλ' ἀμυνόμενοι. Plenam orationem habet

habet Polybius T. I. p. 184. Καὶ χειρῶν ἄρχειν ἀδίκων. et p. 790. Καὶ ζημίας ἅπαντες τοῖς ἄρχουσι χειρῶν ἀδίκων ἐπιφέρουσι. In ἀνέχειν. Homer. Iliad. Ψ. v. 660. Μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. Plene apud eumdem Iliad. Ω. v. 301. Ἐσθλὸν γὰρ Διῒ χεῖρας ἀνασχέμεν. In ἐπιλαβέσθαι. Actor. XXI. 30. Ἐπιλαβόμενοι τοῦ Παύλου. Plene ibid. c. XXIII. 19. Ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. In ἐπιτίθεσθαι. Actor. XVIII. 10. οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι sub. χεῖρας: uti Latini habent *injicere manus*. *Schw.*

ΧΙΤΩΝ, *Tunica*.

In ὁ ποδήρης, *talaris*, ut ἐσθὴς in ἡ ποδήρης, vide Lucianum *Ver. Hist.* lib. I. p. 648. et lib. II. p. 691.

* In ἀμφιμάσχαλος apud Aristoph. *Equit.* v. 878. quæ eadem ellipsi etiam dicitur ἑκατερομάσχαλος, i. e. *tunica utrinque manuleata*, *manicis ab utraque axilla dependentibus*. Fuit vestis ingenuorum, quemadmodum ἑτερομάσχαλος vestis *servorum*. Vid. Hesych. et Schol. *Aristoph.* ad l. c. v. Meurs. ad *Lycophr.* 1100. Item in χειριδωτὸς, vestis manicata, qua utebantur hieme. *L.*

* In κροκωτὸς, v. Clemens Alexandr. Pædagog. L. II. p. 201. C. ut ἐσθὴς in κροκωτή. *Schw.*

ΧΛΑΙΝΑ, *Læna*.

In διπλῆ et δίπλαξ. Homer. *Iliad.* Γ. 126. Δίπλακα μαρμαρέην. ubi Eust. Λείπει ὑφὴν, ἤ τι τοιοῦτον, τινὲς δὲ, τὸ χλαῖναν λείπειν φασίν. Plene *Od.* XIX. χλαῖναν — διπλῆν.

XOINIΞ, *Chœnix.*

In phrasi Theocriti, κενεὰν ἀπομάξαι, non dubium est, quin intelligi dedeat χοίνικα. ubi Praxinoe, *Idyll.* XV. v. 95.

— ὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

Non vereor, ne mihi vacuam (chœnicem) *abstergeas.*

h. e. ne demensum ad tuum lubitum mihi præbeas, ne iniqua, nimis derasa et inanis, mensura mihi abs te detur in demenso præbendo, ut Salmasius *de Modo Vsurarum* c. IV. Minus recte Brodæus supplendam putavit loquutionem, voce χεῖρα, et Muretus, voce κονίαν.

XOPΔH, *Chorda.*

Desideratur vox χορδή, *chorda*, in nominibus illis sive notis Musicis, vel chordis citharæ, ut Ὑπάτη, *Summa*, tanquam *prima*, gravem edens sonum: Παρυπάτη, quæ *proxima* τῇ ὑπάτῃ: Μέση, *Media:* Παραμέση, *Mediæ proxima:* Τρίτη, *Tertia:* Νήτη, *Vltima*, per Crasin sic dicta, ex Νεάτη. Est autem νεάτη χορδὴ, *novissima* (citharæ) *chorda*, quæ sonum acutum edit.

* In παρασείειν et παραπαίειν, πλημμελεῖν, quod notat *aberrare in tangeudis* (chordis.) Deinde transfertur et metaphorice subaudiendum τὸ νῦν, et est *delirare, quando mens a sede sua est emota. S.*

Genitivus χορδῶν in proverbio: Δὶς διὰ πασῶν: *Bis per omnes.* Quo res inter se longissimo intervallo

vallo dissitas esse significabant. Desumtum ex arte Musica, quia ea symphonia est ex chordis, quæ longissime inter se distant. Vide parœmiographos.

ΧΟΡΟΣ, *Saltatio.*

Callimachus *hymno in Delum* v. 313. Κύκλιον ὠρχήσαντο, sc. χορόν. *In orbem saltabant.*
Sequitur enim:

— Χορȣ̃ δ' ἡγήσατο Θησεύς.

— *chorum vero ducebat Theseus.*

Quamvis non negem, commode quoque ὄρχησιν posse subaudiri. *S.*

ΧΡΕΙΑ, *Res, Usus.*

Εἰς πᾶσαν subinde ponitur pro εἰς πᾶσαν χρείαν, vertiturque *omnino; in omni re; ad omnia.* Plutarch. in *Pompejo*: Ὧι δελεασθεὶς ὁ δῆμος, εἰς πᾶσαν ἤδη τιθασσὸς αὐτοῖς ἐγεγόνει. *Quo inescatus populus in omni* (re) *jam facilis ipsis evaserat.*

* In ἀναγκαίῃ apud Homerum Iliad. Δ. v. 300. Supplet v. χρειῶ idem Iliad. Θ. v. 57. Χρειοῖ ἀναγκαίῃ. *Schw.*

ΧΡΗΜΑ, *Res, Negotium.*

Ellipsis vocis χρῆμα frequens est in adjectivis neut. gen. ut apud Homer. *Iliad.* B. 204.

'Ουκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη — —

Non bonum est multorum imperium.

Laërt. Πιστὸν γῆ, ἄπιστον θάλασσα: *Fidum terra, infidum mare.* Paulus 2. Cor. II. 6. Ἱκανὸν τῷ τοιέτῳ ἡ ἐπιτιμία αὕτη,

αὐτη, supp. χρῆμα: *Sufficiens tali* (negotium) *est haecce objurgatio.* Plenius Lucian. *Advers. Indoct.* p. 392. Σκόπει τοίνυν, ὡς ἱερὸν χρῆμα ἡ συμβουλή: *Proinde considera, quam sit res sacra consilium.* Latini similiter omittunt *negotium*, ut in illis: *Triste lupus stabulis.* et, *Varium et mutabile semper femina.* Aelian. *Var. Hist.* VIII. 12. Παράδοξόν γε, ἐ γὰρ ἀληθές; ἐκπεσεῖν τ Δημοσθένης ἐν Μακεδονίᾳ. (Res) *mira est, nonne profecto? Demosthenem orationi suae excidisse in Macedonia.* Plenus sermo esset: Παράδοξόν γε χρῆμά ἐστιν, ἐ γὰρ ἀληθές (i. e. κατ' ἀληθὲς ἔργον, vel ἀληθῶς.) Δημοσθένης. Mirum, quantum illud ἀληθὲς torserit viros doctos, quorum alii ejicere maluerunt, alii legere, ἀλλ' ἀληθές, cum omnia sint sana et eleganter dicta. Sc. τὸ ἀληθὲς heic adverbialiter sumitur, est enim Atticis ἐπίῤῥημα θαυμαστικὸν idemque notat quod ὄντως, ut recte docet Scholiastes *Aristophanis ad Nubes* p. 173. et ad *Ran.* v. 864.

Ἀληθὲς, ὦ παῖ, τῆς — —

ubi Scholia, ἐν ἐρωτήσει, ἀντὶ ὄντως. vide Thom. Magist. et quae nos ad vocem Ἀληθὲς ibi diximus. Sensus igitur Aeliani est: *Res mira est, nonne profecto?* Plane, ut in vernacula nostra vulgo dicimus, *Niet waar?* Illud ipsum Graecorum Οὐ γὰρ ἀληθές;

Subauditur etiam χρῆμα in genitivo, qui Atticis absolute ponitur, sive praecedat vocula ὦ, φεῦ, vel ὄντως, sive non: ut ὦ τῦ βίου, τῆς τύχης, ὄντως εὐδαιμονίας &c. Plene, ὦ χρῆμα τῦ βίου: *O res vitae* &c.

Item ante ἐνδέχεται, pro *fieri potest*, *usu venit*, *convenit*, subintelligi putamus, χρῆμα, ut sit χρῆμα ἐνδέχεται, *res* vel *usus admittit*, *capit*. Interpres Vulgatus vertit, *Capit*, Ellipsi vocis *res* vel *usus*, apud Luc. *Evang.* XIII. 33. Ὅτι οὐκ ἐνδέχεται, προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ: *Quia non capit, prophetam perire extra Jerusalem.* Sic in ἀνένδεκτόν ἐστι deest χρῆμα, Lucæ XVII. 1. Ἀνένδεκτόν ἐστι, μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα: *Fieri non potest, ut non veniant scandala.* Apud Synesium, κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, sc. χρῆμα: *prout* (res) *admittebat*.

In εὖ, καλῶς, πῶς ἔχει. E. gr. Καλῶς ἔχει, *bene habet*; integre: τὸ χρῆμα καλῶς ἔχει ἑαυτό: *res bene sese habet.* Sic πῶς ἔχει τοῦ σώματος; plene: Πῶς ἔχει ἑαυτὸ χρῆμα τοῦ σώματος; *Quo pacto se habet res corporis?*

* Ex hac ellipsi concipitur illa Grammaticorum regula: *Adjectiva neutra cum Articulo esse Substantivorum instar.* Re vera in ejusmodi exemplis est Ellipsis v. Χρῆμα, quam frequenter expressam reperimus. Herodot. Clio c. XXXVI. Συὸς χρῆμα γίνεται μέγα. Aelianus V. H. L. I. c. III. Σοφὸν χρῆμα τοῦ βατράχου Αἰγυπτίου. Theocritus Idyll. XV. v. 83. Σοφόν τι χρῆμα ἄνθρωπος: Quam dicendi rationem imitantur etiam Latini. Sic Phædrus L. IV. fab. VII *Si qua res esset cibi.* Item suppressa latet hæc vox in κοινόν. *res publica* Dionysius Hal. L. V. p. 320. Τὸ κοινὸν τῶν Λατίνων. Quod sequitur Horatius L. II. Od. XV. 13.

Pri-

Privatus illis census erat brevis. —
Commune magnum.

Plene apud Ciceronem ad Divers. L. I. ep. VIII. *De toto statu rerum communium cognosces.* vid. not. ad Onosandr. c. XXXV. *Schw.*

ΧΡΗΜΑΤΑ, *Opes, Pecunia.*

In τὰ πατρῷα. Aelian. *Var. Hist.* XIII. 11. Κληρονόμος τῶν πατρῴων sc. *χρημάτων: Patrimonii heres.*

* Lucianus *Somnio* p. 2. τὰ δὲ ἡμέτερα μικρὰ εἶναι, (opes) *nostras exiguas esse.* Et paullo post: ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, *sufficientes* (opes) *per artem comparare.*

Sic in νοθεῖα, (pecuniae) *quae nothis liberis dantur*, et ὑποφόνια, quae *poenae loco amicis occisorum dantur.* Vtrumque occurrit apud Harpocrationem.

* In τὰ προσιόντα, i. e. *reditus.* Aristoph. *Vesp.* v. 662. Additur τὰ χρήματα *Eccles.* v. 787. In διάφορα. 2. *Macc.* I. et III. et τὸ διάφορον sc. χρῆμα apud Theoph. *Char.* c. 10. in προσόδιον in μυστικόν i. e. *sacramentum.* vid. Schol. *Aristoph.* ad *Nub.* v. 1134. Vocem illam elliptice ponit Aristoph. *Av.* v. 1655.

Similiter in οἱ ἔχοντες, *qui habent*, intell. χρήματα, *pecunias.* Vsitatum est optimis Auctoribus phrasi hac elliptica, οἱ ἔχοντες, designare *divites.* Sic Comic. *Plato* v. 596.

— φησὶ

— Φησὶ γὰρ αὕτη,
Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας, δεῖπνον κατὰ μῆ
προπέμπειν.
— nam ipsamet inquit,
Opulentos et dites quovis mense sibi apponere cœnam.
v. Kuster. ad *Plut.* v. 596.

Idem in *Equitib.* v. 1291.

Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον
Τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων,
Οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ σιπύης:
Namque ferunt comedentem hominem
Bona atque opes prædivitum,
A penu non posse revelli.

Isocr. *Areopag.* Καὶ ταῖς παρὰ τῶν ἐχόντων ὠφελείαις: *Et utilitatibus, quæ proficiscuntur a divitibus.* ubi τῶν ἐχόντων, pro τῶν ἐχόντων τὰ χρήματα. quod imitati etiam sunt Latini. Cicero *Famil.* VIII. 29. *Quod simus, quod habeamus.*

* Eodem, quo Græci, participio usus est *Lactantius div. inst.* l. V. c. 8. Et *habentium* pia et religiosa collatio *non habentibus* subveniret. Contra ea pauperes dicuntur οἱ μὴ ἔχοντες, 1. Cor. XI. 22. Hoc tamen loco Knatchbull abesse putat voc. δεῖπνον in animadv. ad N. Test. Neque id injuria, me quidem judice; nam commode id nomen arcessitur ex præcedente sermone. *B.*

Eurip. *Alcestide* 58.

Πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης.
Divitibus legem ponis &c.

Κτῆ-

* Κτήματα quoque in οἱ ἔχοντες, ut patet e Matth. XIX. 22. ἦν γὰρ ἔχων πολλὰ κτήματα. *S.*

* Quemadmodum Græci sæpe in verbo ἔχω omittunt χρήματα, vel κτήματα, vel πράγματα etc. ita latini hoc faciunt in verbo *habere* Phædr. III. *Prolog. Quamvis curam habendi penitus corde eraseris.* Ovid. *Art. Am.* 541. *Fast.* I. 195. Thucyd. III. 72. supplet per πράγματα. Nam et πράγματα interdum sunt *facultates*, *opes*, *divitiæ*. v. Mœris Atticista. v. χρήματα et Obs. Miscell. Vol. VII. T. III. p. 410. *L.*

Verbum φυλάττειν etiam absolute ponitur pro φυλάττειν τὰ χρήματα, *res suas* vel *bona servare*. Plutarch. alibi: Τοῖς παισὶ τοῖς πλουσίοις οἱ πατέρες φυλάττειν παραινοῦσιν: *Filios divites hortantur parentes, ut servent* (sua bona.) Sic etiam ἀγείρειν et ἀπαιτεῖν. Lucian. *Pseud.* ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες, et in *Asino*: καὶ τὴν θεὸν ἑαυτῶν ἀναγκάζοντες. Plura exempla vide apud Amplissimum Cuperum, *Observation.* l. III. c. 4.

* In αἰτεῖν, αἴρειν et ἀπαιτεῖν, *Primum* enim *significat, rogare aliquem, ut det sibi pecuniam mutuam; alterum est accipere pecuniam mutuam; tertium reposcere pecunias alteri datas.* In singulis deest vocabulum χρήματα. Occurrunt autem verba hæc Luc. VI. 30. Idem fieri debet in δανείζειν et ἀπολαμβάνειν v. 34. l. c. et in ἀποδοῦναι Luc. VII. 42. In ὑπερεκτίνειν, Lucian. *Dial. Char.* et *Men.* Νὴ Δία ὀφείλων, εἰ

μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν, ubi planior sermo hoc modo foret: καὶ μέλλω γε καὶ ἐκτίνειν χρήματα ὑπὲρ νεκρῶν, *si pro mortuis erogare etiam volo* (pecunias.) *B.*

In τὰ δυνατὰ, *pro viribus.* Aristoph. in *Concionat.* v. 856. Τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν: *Pro viribus enim civitati* (opem) *ferre oportet.* Plena loquutio est, κατὰ τὰ δυνατὰ χρήματα. Similiter in τὰ ἐνόντα, apud Lucam *Evang.* XI. 41. Πλὴν τὰ ἐνόντα δότε ἐλεημοσύνην: *Veruntamen pro* (viribus) *date eleemosynam.*

* Vide L. Bos *Exercit.* ad h. l. Hesychius: Ἐνὸν, ἐνυπάρχον, ἢ δυνατόν ἐστιν. *S.*

* Item in τὰ ὄντα, quod pro substantivo vulgo accipitur. Supplendum autem esse τὰ χρήματα, Eurip. probat in *Hel.* v. 941.

Ὄντων ἐν οἴκοις χρημάτων ὀνήσομαι. B.

* In κλοπῇ τῶν δημοσίων s. χρημάτων. Dionysius Halic. L. IV. p. 217. Οἱ καταδοφιζόμενοι τὰ δημόσια. Plene Herodian. L. VII. c. IX. 22. Χρημάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἁρπαγῆς. Sic etiam Latini in *repetundis* et *repetundarum* subaudiunt *pecuniis*, *pecuniarum*; cujus ellipseos ubique sunt exempla. Cicero ad diverf. L. VIII. ep. VIII. *De repetundis saucius Pilio traditur.* Plene idem pro Cluentio c. LIII. *Te lege pecuniarum repetundarum non teneri.* In ἀγαθὰ, quod aeque ac Latinorum *Bona* omnis generis facultates et copias interdum significat. Luc. I. v. 53. Πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν. In παιδικὰ, τά. Themistius

ſtius Orat. XI. p. 144. Supplet Maximus Tyr. Diſſert. XVIII. S. X. Τὰ παιδικὰ Χρήματα. In Inſcriptionibus antiquis ſæpius occurrit ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν ſub. χρημάτων. vid. Inſcriptio apud Sponium in Itiner. T. III. p. 206. Cum 1. Corinth. XI. v. 22. eleganter conſpirant illa Stobæi p. 503. v. 15. Κακὸς δ' ὁ μὴ ἔχων, οἱ δ' ἔχοντες ὄλβιοι. v. cl. Valckenar. ad Euripid. Phoen. v. 408. In τὰ ὑπάρχοντα. Matth. c. XXV. 14. Non enim ſatis facit τὸ, ἀγαθὰ, quod ipſum adjectivum eſt, et ſuppreſſum habet πράγματα, vel χρήματα. *Schw.*

* ΧΡΗΜΑΤΩΝ.

Ad vocabulum περιουσία, quod proprie et primum ſignificat, *id, quod apud alterum eſt*, ſive *quod habetur.* Opus autem eſt vocabulo, quod, quale ſit, quod habetur, indicet, et finiat. Ad vocabulum igitur περιουσία addendum χρημάτων, quaſi dicatur, habitio, ſive *poſſeſſio opum.* Plene ita dixit Thucyd. lib. I. Περιουσίας μᾶλλον ἔχοντες χρημάτων, *plus opum acquirentibus.* B.

ΧΡΗΣΤΗΡΙΟΝ, *Oraculum.*

Sæpius ἐλλιπῶς utuntur voce Χρῆσθαι vel χρᾶσθαι *Oraculum petere ad conſulendum,* ſcriptores, e. g. Homerus Odyſſ. Θ. v. 81. Λ. v. 164. Expreſſit vero Herodotus L. VI. c. 70. Ἐς Δελφοὺς χρησόμενος τῷ χρηστηρίῳ πορεύεται. *Schw.*

ΧΡΟΝΟΣ, *Tempus.*

Annumeranda et hæc vox illis est, quae cuius lectori subaudiendæ relinquuntur. Sic in τρίτην ἡμέραν, supp. χρόνον, ut Luc. *Evang.* XXIV. 21. — τρίτην ταύτην τὴν ἡμέραν ἄγει σήμερον, ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο. *Tertium huncce diem agit hodie* (tempus) *in quo hæc facta sunt.* id est, *tertius hodie dies est*, vel *tertius hodie agitur dies.* Sic c. XIII. 35. Ἕως ἂν ἥξῃ, ὅτε εἴπητε. pro, ἕως ἂν ἥξῃ χρόνος: *Vsquedum venerit* (tempus.) Item in ἔστιν ὅτε, pro aliquando, ut sit, ἔστι χρόνος, ὅτε, *est tempus, quando.*

* Abest ad *tempora* Grammat. Justin. Mart. in παραιν. πρὸς Ἑλλ. p. 38. de partic. ὢν in eo, quod a Mosen Deus dixit: אהיה אשר אהיה. hæc dicit: Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν, τῆς ὢν συλλαβῆς οὐχ ἑνὸς μόνου δηλούσης, ἀλλὰ τοὺς τρεῖς, τόν τε παρεληλυθότα, καὶ τὸν ἐνεστῶτα, καὶ τὸν μέλλοντα. Vbique pleno sermone dicendum foret: οὐχ ἑνὸς μόνου χρόνου δηλούσης etc. *B.*

* Græcam locutionem ἄγει τὴν ἡμέραν. s. χρόνος fere expressit Horatius L. II. Sat. II. 83.

Sive diem festum rediens advexerit annus.

In μέχρι μεσονυκτίου Actor. XX. 7. sub. χρόνου. Est enim μεσονύκτιος, ὁ, ἡ. adjectivum, probat Anacreon Od. III. v. 1. Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις. In διατριβή. Cebes p. 21. edit. Gron. Μέχρι μέν τινος (χρόνου) ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβή. Plene habet Thucydides L. III. c. 38. Καὶ χρόνου διατριβὴν ἐμποιησάντων. Aelianus V. H. L. I. c. XXXII. Τῷ παρόντι. Plene ἐν παρόντι χρόνῳ. In ἐν τούτῳ, ἐν τῷ

δε. *Interea.* Theocritus Idyll. I. v. 14. Supplet Xenophon Ephes. p. 20. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ. Ἐν ὀλίγῳ. Themistius Orat. VII. p. 86. D. Plene Onosander c. X. p. 59. Ἀκαιρὴς χρόνος. Ἐν βραχεῖ χρόνῳ. Polybius T. I. p. 274. Porro in ἐν τῷ παρόντι. s. χρόνῳ. uti similiter Latini, *in præsenti*, pro *in præsenti tempore.* v. Cicero ad Diverf. L. II. ep. 10. *Hæc ad te in præsenti scripsi.* Sic etiam Aeschines adverf. Ctesiphont. p. 55. Ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις: et pro ὀλίγον idem plene habet ὀλίγον χρόνον. Iliad. Ψ. v. 418. Perfrequentem esse hujus ellipseos imitationem etiam apud Latinos e. g. in *æterno*, *arcano*, *tutissimo*, *consulto*, *commodo*, *cotidio*, *hesterno*, *verno*, aliisque innumeris vocibus docet Burmannus ad Amorum L. III. eleg. III. v. 11. *Schw.*

ΧΡΟΝΟΥ.

In multis deest, ut: Ἐξ οὗ, apud Homer. *Iliad.* A. Ἀφ' οὗ, *a quo*, χρόνου, *tempore.* Xenoph. Κύρ. παιδ. L. 7.

* Ἕως οὗ si in interrogationibus adhibeatur pro *quo usque*, extra hunc usum pro *usque dum.* Palæph. κεφ. δ. *B.*

Ἐκ τούτου, *ab hoc* (tempore.) Aelian. *Var. Hist.* II. [illegible]al

* Joann. VI. 66. XIX. 12. *S.*

Ἕως τούτου sc. χρόνου, *interim*, sive, *quoad hoc tempus*, *hoc tempore* Luc. XXII. 51. *B.*

Ἐξ ἑωθινοῦ, *a* (tempore) *matutino.* Aristoph. *Thesmoph.* v. 2. Ἀπ' ἐκείνου, vel ἐξ ἐκείνου, *ab illo* (tem-

(tempore,) ubique reperies. Sic in διὰ μακροῦ, ἐκ πολλοῦ, *post magnum* vel *multum* (temporis spatium.)

* Ἐκ πολλοῦ: quod plene dicitur in Γαλεομυομαχίᾳ. Ἐκ πολλοῦ χρόνου ἐνόμιλον. *B.*

Ἐκ πλείονος et πρὸ πλείονος. Thucyd. lib. V. p. 338. ἦλθον ἐκ πλείονος, Schol. πρὸ πλείονος χρόνου. ἐξ ἱκανοῦ sc. χρόνου, *a multo* (tempore) sive *jam dudum* Luc. XXIII. 8. Διὰ παντός, *per omne* (tempus,) *semper.* Quae voces in unam conflatae aliquando leguntur διαπαντός. Διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, plene dixit Plato *Epist.* 4. Διὰ βραχέος, ut Latini *brevi*, Dio Cass. lib. XXXVI. p. 10. Δι' ἐλαχίστου dixit idem lib. XLII p. 208. Πρὸ πολλοῦ, *multo ante.* Μέχρι τινός, *usque ad* (tempus) *aliquod*, Cebes, *Tab.* Πρὸ τοῦ, *antehac.* quod Attici uno verbo προτοῦ dicunt, ut saepius Aristophanes.

* Item in πρό του, pro πρό τινος, indefinite *ante aliquod* (tempus.) Aelianus *Var. Hist.* VIII. 11. *S.*

* Ἕως τινὸς pro Ἕως τινὸς χρόνου, quousque, *Exod.* X. 3. alibique frequentissime. *B.*

Ὀλίγου, δι' ὀλίγου, ἐξ ὀλίγου, *paululum.* Comicus in *Lysistr.* p. 839. Ἐπαναμείνωμεν ὀλίγου. *Expectemus paulisper.* ubi Bisetus: Ὀλίγου, τὸ πλῆρες, χρόνου. Immo τὸ πλῆρες est, δι' ὀλίγου χρόνου. Προϊόντος apud Theocrit. pro προϊόντος χρόνου, *Idyll. XIV.* v. 18:

Ἤδη δὲ, προϊόντος ἔδοξ', ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον.

Jam vero, procedente (tempore) *visum est, infundere merum.*

* Sed

* Sed illud πρώιον apud Theocritum cum Scholiasta expleverim potius per πότε, quam χρόνῳ. vid. supra v. πότε. L.

* Sic et in his: Καθόλου, vel καθ' ὅλου sc. (tempore.) Artemidorus III. 44. Ἀπὸ νῦν, haud longo abhinc tempore. Theophrastus, princ. Character. Ἄχρι τοῦ δεῦρο. Rom. I. 13. Καθ' αὑτὸ sc. χρόνου, Herodianus I. 12, 7. quod suppletur ibidem n. 1.

Idem observandum in ἀπὸ διετοῦς, a biennii (tempore.) Matth. II. 16. Supplet autem Longus I. p. 5. ἤδη δὲ διετοῦς χρόνου διῳκημένου, quum biennii tempus jam præteriisset.

Ἐξ ἀϊδίου sc. χρόνου, ab æterno. Leo Imp. Serm. de Resurrectione Christi, p. 303. ἦν μὲν ἐξ ἀϊδίου συνὼν τῷ γεννήσαντι: Christus ab æterno erat apud patrem suum. Supplet Paulus Rom. XVI. 26. ἐν χρόνοις αἰωνίοις.

Addidit u. χρόνου Xenoph. Κυρ. παιδ. I. 27. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ὁ μὲν Ἀστυάγης ἐν τοῖς Μήδοις ἀποθνήσκει: Procedente vero tempore, Astyages in Medis moritur. Similiter in participio χειμαίνοντος. Theocrit. Idyll. IX. 19.

ἐν πυρὶ δ' αὔας
χειμαίνοντος,
in igne et arida
(tempore) hiemis.

* Ἐκπάλαι, pro ἐκ τοῦ πάλαι ὄντος χρόνου, ab antiquo tempore. 2. Petr. III. 5.

* Adde

* Adde ἐξ ὑπογυίου sc. χρόνου, *subito*, *ex tempore*. Aristot. *Eth.* I. *L.*

* Ἀπὸ τοῦ (χρόνου) νῦν (ὄντος) *ab hoc* (tempore) Luc. XXII. 69.

Ἀπ' ἄρτι sc. χρόνου ὄντος. Joh. I. 52. *B.*

ΧΡΟΝΟΝ.

In διατρίβειν, *morari*; *terere tempus.* Comicus *Pluto.* v. 413. Μὴ νῦν διάτριβε, sc. τὸν χρόνον: ne nunc (tempus) *teras*; et in ἐπέχειν, quod sæpe etiam absolute, pro *subsistere* vel *morari*, occurrit. Aristoph. in *Nub.* Ἐπίσχες, *subsiste.* Xenophon. Κυρ. Παιδ. V. Ἐγὼ γὰρ ἐπισχήσω, *Ego enim morabor.* Additur in *Act. Apost.* XIX. 22. Ἐπέσχε χρόνον εἰς τὴν Ἀσίαν. Item in καθ' ὅσον, εἰς ὅσον et ἐφ' ὅσον, *in quantum.* Plena enim loquutio est: εἰς ὅσον χρόνον, vel potius: ἐπὶ vel εἰς τοσοῦτον χρόνον, εἰς ὅσον. Sic fere Sophocles in *Philoctet.* v. 1072.

Χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον:

Tempus tantum, in quantum etc.

Ἐφ' ὅσον χρόνον dixit etiam Paulus *ad Roman.* VII. 1. Ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ: *Legem dominari homini, in quantum tempus vivat.* Item in δηρὸν vel ἐπὶ δηρὸν, *in longum* (tempus.) Eustath. ad *Iliad.* I. Ἐπὶ δηρὸν, ἐλλειπτικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺν χρόνον.

* In τελευταῖον, *tandem.* Chrysostomus *homil.* I. *In Epist. ad Philemonem* pr. et in ὕστερον. *S.*

* Item

* Item in ὀλίγον, quod plene dicit Musaeus in *Leandro*: Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον: *sed breve tempus fuerant superstites.* Vbi in latino sermone item ἐλλειπτικῶς dicitur: *breve tempus*, pro: *ad breve tempus.* B.

* Quod recte dici patet ex Eurip. *Orest.* v. 55. Δαρὸν, (quod pro ἐπὶ χρόνον διολλικῶς dicitur) ἐκ Τροίας χρόνον ἄλαισι πλαγχθείς. Idem in *Iphig. Aul.* v. 680. Μέλλουσα δαρὸν πατρὸς ἀποικήσειν χρόνον. B.

Et in μικρὸν et κατὰ μικρὸν, ut apud Joan. *Evang.* XVI. 17. Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με: *Paululum, et non videbitis me.* Perperam Doctiss. Pasor. in *Lexico*: Μικρὸν sc. χρόνου, *parum*, inquit, *sive paululum temporis restat. Est ergo in eo loco adverbium.* Primo fatetur ellipticam esse loquutionem, dein adverbium statuit μικρόν. Haec quomodo conciliari possint, non video. Certum est, μικρὸν non esse adverbium, sed adjectivum nomen, in quo substantivum χρόνος subaudiendum, non quidem in casu *secundo*, ut vult Pasor, sed *quarto.* Integra enim loquutio est: κατὰ μικρὸν in eodem *Evang.* VII. 33. Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι: *Adhuc paulisper vobiscum sum.* Κατὰ μικρὸν est apud Aelian. *Var. Hist.* XIV. 29.

* Παρὰ μικρὸν, Lucianus *Somnio* p. 5. παρ' ὀλίγον. Vide I. H. Majum *Observ. Sacr.* lib. 1. p. 65. S.

Similiter πλείονα dicunt, pro κατὰ πλείονα χρόνον. Artemid. *Oneir.* lib. V. Ἔζησε δὲ οὐ πλείονα. *Non diutius*

diutius vixit. Ceterum χρόνον cum πρὸς videtur intelligi posse in ἄχρις ἑσπέρας, ἄχρι μεσημβρίας, ἄχρις ὥρας τρίτης. ut integra sit loquutio: ἄχρι τὸ χρόνον ἑσπέρας, *usque ad tempus vesperæ* etc. Vide præposit. Πρός.

* Ἔςε et ἐς τε ἄν, pro *usque dum.* Aelianus *Var. Hist.* XIII. 31. ἐς' ἂν ὁ διώκων ἀπῆλθεν, *donec persecutor abiisset*, pro ἐς χρόνον, ᾧ ὁ διώκων ἀπ. *usque ad tempus, quo p. ab.* S.

* In ἐν ἀκαρεῖ deest vel χρόνῳ, vel patrius casus χρόνου. v. Obs. Miscell. Vol. V. p. 62. Spanhem. *ad Aristoph. Plut.* v. 244. L.

ΧΡΟΝΩ.

In ἐν τῷ νῦν, *hoc* (tempore,) et ἐν τῷ τότε, *tunc; illo* (tempore) Lucian. *Charidem.* p. 792. Τὰς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας, ἐν τῷ τότε, τοὺς ταχίςους ἵππους: *in Arcadia quum junxisset equos, tunc* (temporis,) *velocissimos.* Ἐν ᾧ, *quo* (tempore,) Xenoph. Κύρ. Παιδ. II. 14. Ἐν ᾧ καὶ ὁμότιμοι ὤκνουν: *Dum etiam Homotimi* etc. Joan. *Evang.* V. 7. Ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει: *Quo* (tempore) *ego venio, alius ante me descendit.* Ἐν ὅσῳ. Thucyd. l. III. p. 193. ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο: *dum illæ circumveherentur.* ubi Schol. χρόνῳ δηλονότι. Ἐν ὑςέρῳ. Thucyd. l. VIII. 27. habet, ἐν ὑςέρῳ, ubi Schol. χρόνῳ δηλονότι. Ὑςέρῳ χρόνῳ, dixit Aeschylus *Agamemn.* p. 189. Ἐν ὀλίγῳ, *exiguo* (tempore.) Ἐν βραχυτάτῳ sc. χρόνῳ, *brevissimo* (tempore,) Dio Cass. XXXVI. 16. Ἐν τῷ δευτέρῳ. *secunda vice.* in *Act. Ap.* VII. 13. Ἐν ἀτόμῳ, in

in momento, tempore exiguo, quod dividi nequit, 1. Cor. XV. 52. Ἐν τέτῳ, et τρτέτῳ, pro interim, Lucian. Contempl. p. 351. Ἐν τοσέτῳ δ' ἐπαιρέσθων: Interim autem in sublime evehantur.

* Exemplum hujus Ellipseως occurrit in sacris Actor. XXIV. 16. S.

Quæ verba male reddiderat Interpres, ex ignoratione Ellipseως vocis χρόνῳ: adeo in sublime attollantur. Sed plane omisit in Timone p. 79. Πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσέτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσαι αὐτοῖς: Sed sufficiet ipsis interim vel hoc supplicium. ubi ille habet: Quanquam vel id supplicii satis magnum in istos fuerit. Recte vero in Dial. Panopes et Gal. Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσέτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος: Nam me Neptunus jusserat tranquillum interea, Panope, servare pelagus.

* Ἐν τῷ μεταξὺ sc. ἀντὶ χρόνῳ, inter ea Joh. IV. 31. B.

* ΧΡΟΝΩΝ.

In διὰ ταχέων, quod et conjunctim scribitur, Plato, Apologia Socratis. Εἰ μὴ ἡ ἀρχὴ διὰ ταχέων κατελύθη: Nisi imperium brevi dissolutum fuisset. S.

* ΧΡΟΝΟΙΣ.

In phrasi ἐν τέτοις, sc. χρόνοις, interea (temporis.) Act. XXIV. 18. Ἐν οἷς εὗρόν με ἡγνισμένον ἐν τῷ ἱερῷ: In quibus (i. e. interea, dum in oblationum præstatione versor) invenerunt me sanctificatum in templo.

Ar-

Artemidorus II. 26. πρὸς ἐσχάτοις ὄντες, sc. χρ...: *qui in agone sunt constituti.* S.

ΧΡΩΜΑ, *Pigmentum.*

In τὸ μέλαν, quando substantive capitur pro *atramento.* ut 2. *Cor.* III. 3. — ἐγγεγραμμένη ὀ μέλανι. et 2. Joh. V. 12. διὰ χάρτου καὶ μέλανος.

* Aristoph. *Equit.* v. 520. Βαπτόμενος βατραχείοις sc. χρώμασι, *tinctus* (colore) *raneo*, i. e. subfusco, medioque inter pallidum et viridem. Schol. ad h. l. Ἔστι δὲ χρώματος εἶδος τὸ Βατράχειον. τὸ χρῶμα subaudi etiam in ἀφάρμακον. Hesych. ἀφάρμακον, χρῶμα οἰδίποδος ἄνευ ἄνθους· ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. Adde locum Aristoph. Ἐκκλησ. v. 727. χώρει σὺ δεῦρο Κιναχύρα, — ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς: *Heus tu, o Cinachyra, ut bene trita Canephoros sis.* Quo loco Kusterus accipit τὸ ἐντρίβεσθαι pro *fucari* vel *colorem aliquem faciei infricare*, sive *frictionem allinere.* Quae potestas si illi vocabulo subiiciatur, subaudiendum est τὸ χρῶμα. Addit Lucian. in *Judic. Dear.* p. 223. edit. Amstel. Τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, ὥσπερ ἑταίραν τινα. *L.*

* Sic etiam Virgilius Ecl. II. v. 41.

Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo. sub. colore.

* ΧΥΣΙΣ, *Effusio.*

Vide, quae notata sunt sub Λιβάς. *L.*

ΧΩΡΑ.

ΧΩΡΑ, *Regio*.

Eleganter omittitur χώρα in adjectivis fem. gen. ut, ἡ ὀρεινὴ, *montosa*; ἡ ἔρημος, *deserta*, sc. χώρα, vel γῆ. Xenoph. Κύρ. Παιδ. II. 27. Ἴθι τὴν ὀρεινὴν, sc. χώραν: *Montanam ingreditor* (regionem.) Lucas *Evang*. I. 39. de Maria: Ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς: *Abiit in montanam festinanter*, et v. 65. Καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρεινῇ Ἰουδαίας διελαλεῖτο πάντα: *Et in omni montana* (regione) *Judææ divulgabantur cuncta* &c. Additur χώρα apud Diod. Sic. I. p. 38. — ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς ἐρήμου χώρας. Sic in ἡ ἠρημωμένη, Ezech. XXXIII. 27. et ἡ ὑπ' οὐρανὸν, Luc. XVII. 24. Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ, ἡ ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ' οὐρανὸν, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν λάμπει: *Nam, sicut fulgur, quod coruscat ex una* (regione,) *quæ sub cælo est, in alteram, quæ sub cælo est, fulget.* ubi in τῆς ὑπ' οὐρανὸν, deest χώρας, ut in τὴν ὑπ' οὐρανὸν, χώραν. Occurrit hæc Ellipsis etiam apud LXX. Intt. Job. XVIII. 4. Ἀοίκητος ἡ ὑπ' οὐρανόν. et Prov. VIII. 28. Πηγαὶ τῆς ὑπ' οὐρανόν.

* Ἡ ἄνυδρος, (terra) *sicca* Ps. CVI. 14. Esaiæ XLIII. 19. πεδινὴ, *pedestris*, 1. Reg. X. 27. ἡ μέση τῶν ποταμῶν: (regio,) *quæ media inter fluvios sita est*, h. e. Mesopotamia. Ita vocatur Zosimo I. IV. 6. et alibi, Pæanio, Eutropii metaphrastæ IX. VI. 13. Psello περὶ ἐνεργείας δαιμόνων, p. 37. ed. Paris. Vocem γῆν addit Herodianus III. 9. 6. ἡ ἄβυσσος. Luc. VIII. 31. *S.*

* Τὴν βασιλέως κακῶς ἐποίουν: (fines) *regis depopulabantur*. Xenophon. *rer. Græc*. II. I. 11. *S.*

* Secundus casus quoque in participio verbi substantivi supplendus est in ἐξ ἐναντίας, *Tit.* II. 8. Ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῇ; ubi ad integram φράσιν ea, quæ diximus, sunt addenda, ut hæc fiat φράσις: ὁ ἐξ ἐναντίας χώρας ὤν: *qui e contraria parte est, adversarius.* B.

Eadem Ellipsi φιλία et πολεμία dicuntur, pro χώρα φιλία, et χώρα πολεμία. Vel, quod perinde est, in hisce Γῆ subaudire possis, uti ad eam vocem diximus.

* In πιτυόεσσα, πιτυῦσσα, πλατανιστόεσσα vel πλατανιστοῦσσα. etc. vid. Sylb. ad *Pauf. Lac.* c. XIV. In Σπαρτιάτις, Πανορμῖτις, ἡ Μεγαρική, i. e. (ager) *Spartanus;* (ager) *Panormitanus;* (ager) *Megarensis.* in ἡ περίχωρος, ὑπερόριος, item in ἑῴα i. e. *orientis* (regio.) *L.*

* Χώρα deest secundo casu in phrasi: ἐξ ἑτέρας, qua utitur Arat. *phæn.* v. 571.

Τοὶ μὲν δύνοντες, τοὶ δ᾽ ἐξ ἑτέρης ἀνιόντες cet.

Vbi utroque loco deesse censendum voc. χώρας. Idem fit de phrasi, εἰς ἑτέραν. Idem Arat. v. 659.

Ἡ μὲν ἄρ εἰς ἑτέρην φέρεται

Εἰς ἑτέρην, pro εἰς ἑτέρην χώραν. B.

Porro, in κατ᾽ ἰδίαν, *privatim,* non incommode intelliges χώραν, ut sit: *in* (regione) *privata; in loco privato.* Occurrit *Lucæ* IX. 10. Ὑπεχώρησε κατ᾽ ἰδίαν: *Secessit seorsum.*

* Sic

* Sic et in εἰς μακρὰν, ita tamen, ut εἰς ponatur pro ἐν. *Actor.* II. 39. Ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία, καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακρὰν, sc. χώραν οὖσι. Idem occurrit *Ephes.* II. 17. et apud LXX. Esaiæ LVII. 19. unde locus ille citatur. Additur nomen Luc. XVIII. 12.

Εἰς μακρὰν adhibetur etiam de tempore. Lucianus in *Somnio* p. 2. οὐκ εἰς μακρὰν: *non ita multo post.* Nisi malis subintelligere μερίδα τοῦ χρόνου. *S.*

Sic καταμόνας, quod idem notat, dici videtur quasi κατὰ μόνας χώρας. Et ἰδίᾳ q. d. ἐν ἰδίᾳ χώρᾳ. V. G. Ἰδίᾳ τῶν ἄλλων: *Seorsum ab aliis.* Plene: Ἐν ἰδίᾳ χώρᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων: *In loco ab aliis separato.* Similiter δημοσίᾳ, *publice*, quod pro adverbio habetur a Grammaticis, proprie est ablativus fem. nominis δημόσιος, *publicus.* Est autem δημοσίᾳ absolute dictum, pro, ἐν δημοσίᾳ χώρᾳ, *in loco publico.*

Denique in ταύτῃ et ᾗ nonnunquam χώρᾳ cum præposit. ἐν subauditur, ut apud Artemidor. *Oneir.* II. 3. Ὑπὸ τῶν ταύτῃ κατοικούντων, i. e. ἐν ταύτῃ χώρᾳ: *Ab iis, qui in hac* (regione) *habitant.*

* Sumitur etiam elliptica hæc phrasis τῇ adverbialiter, pro *hic.* Diog. Laërt. procem. Θρῇκα χρυσολύρην τῇδ' Ὀρφέα μοῦσαι ἔθαψαν, pro ἐν ταύτῃ χώρᾳ. *B.*

Xenoph. Κύρ. Παιδ. II. 11. Καὶ (τάξας) τοὺς ἄλλους, ᾗ ᾤμην δεῖν: pro: ἐν ᾗ χώρᾳ: *Et collocatis aliis, quo* (loco) *collocandos existimabam.*

* Ad ἧ addendum esse nom. χώρᾳ certum fiet voc. ἧχι, quod idem significat. Aratus *Phæn.* v. 134. 135.

Ταύτην δ' ἄρα νάσσατο χώρην,
Ἧιχιπερ ἐνὶ νυχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισι.

Indubium est, referri τὸ ἧχι ad χώραν, proximum retro vocabulum.

Deest in αὐταῖς. Apoll. *Argon.* I. 588.

Διπλόα δ' αὐταῖς ἤματ' ἐλινύεσκον;

ubi ad plenum sermonem addendum ἐπὶ et χώραις, ut fiat: ἐπ' αὐταῖς χώραις. Schol. περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον. *B.*

* Plena oratione Xenophon L. I. Κ. Π. p. 19. Ἐν ὀρεινῇ οὔσῃ τῇ χώρᾳ. Idem L. III. Ἔρημος χώρα καὶ ἀργός. Onosand. c. VI. Πεδιὰς καὶ ψιλή. In μεσογαία. Polybius T. I. p. 336. In παραλία. Idem T. I. p. 336. et 491. In ἄκρη, *promontorium.* q. d. *extrema regio.* Dionys. Περιηγ. v. 87. Κρήσσης ἄκρης. In φιλία ellipsin supplet Thucydid. L. VI. c. 34. ἐκ φιλίας χώρας. In διέρχεσθαι. Actor. XI. 19. διῆλθον s. τὰς χώρας. Item in ἡ σεαυτοῦ. Theocrit. Id. V. 61. Τὰν σαυτοῦ πατέων. v. schol. Gr. Xenophon L. I. Κ. Π. p. 14. ἔξω τῆς ἑαυτῶν. In τῇ vel τᾷ. Theocrit. Id. V. v. 32. et 67. *Schw.*

ΧΩΡΙΟΝ, *Locus.*

In multis etiam hoc nomen omittitur, ut in τὸ ἔρημον. cui voci addidit χωρίον Lucianus in *Asino* p. 104. — εἰς ἔρημον χωρίον; — *in locum desertum.* Sic ἰσόπεδον, *planum.* ut Xenoph. Κύρ. Παιδ. I. 43. ἐν

τῷ

τῷ ἰσοπέδῳ sc. χωρίῳ: *In (loco) plano*. Τὸ πρανὲς, *declive*. Idem Κύρ. Παιδ. II. 14. ἐπὶ τὸ πρανὲς, *ad declivem* (locum.) Εἰς τόδε, *huc; in hunc locum*. Homer. Τόδ᾽ ἱκάνω, *huc venio*. ubi Eustath. Τόδ᾽, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, *huc*. Plene igitur diceretur, εἰς τόδε χωρίον. Εἰς ἕν: *in unum*, pro εἰς ἓν χωρίον: *in unum locum*, ut συνάγειν εἰς ἕν: *in unum congregare*. Integre Dionys. Halic. VI. p. 343. Εἰς ἓν συνάγουσι τὰς δυνάμεις χωρίον: *In unum exercitus contrahunt locum*. Ἐπ᾽ αὐτὸ et ἐπὶ τὸ αὐτὸ, supp. χωρίον. Occurrit in *Act. Apost.* XI. 1. et alibi. Hesychius exponit: ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον. Χωρίῳ, in, ἐν καλῷ, ἐν ἐπιτηδείῳ, *in opportuno*. Vel subint. τόπῳ, quam vocem vide.

* Διὰ μέσου adde χωρίου vel μέρους, Luc. XVII. 11. Διὰ μέσου Σαμαρείας: *per mediam Samariam* sc. partem sive regionem. *B.*

Χωρία, ut τὰ ἐργάσιμα *culta*; τὰ λάσια, *hispida*; τὰ δυσχερῆ *difficilia*; τὰ εὐπετῆ, *plana*; quae omnia exstant apud Xenoph. Κύρ. Παιδ. I. 21. Τὰ πρανῆ, *declivia*, apud Eundem. τὰ λεῖα, *levia* apud Aelian. *Var. Hist.* III. 1. τὰ δασέα. Aristoph. *Nub.* v. 324. Διὰ τῶν κοίλων, καὶ τῶν δασέων.

* Item in κάταντες apud Bionem Id. IV. In Γεώλοφον apud Theocritum Id. I. 13. Plene Dioscorides L. XIII. c. 17. Ἐν ἑλώδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. In illis Homeri Iliad. Ψ. v. 116.

Πολλὰ δ᾽ ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ᾽ ἦλθον.

in quibus omnibus conjunctis sub. Χωρία. vid. Eustath. p. 1401. l. 13. In ἐκ πλείονος, ἐκ πλείστου, quibus absolute saepius utitur Aeneas Tacticus. c. XXVI. ἐκ πλείονος, elliptice: et ibidem post aliquot versus interjectos, oratione plena: ἐκ πλείονος χωρίου. Denique ellipsis hujus vocis locum habere videtur in βραχέα; vel, accentu mutato, βράχεα; *vada*, uti Graeci, teste Varrone apud Servium ad Aeneid. L. I. v. 115. vocant *loca*, *in quibus ab aqua summa non alte est terra*; quae imitatione Graecorum etiam Latini; vel absolute *brevia*; vel sermone pleno *brevia vada* appellarunt. Sic Virgilius Aen. L. I. v. 115.

— — Tres Eurus ab alto
In brevia et Syrtis urget.

Plene idem L. V. v. 221.

Sergestum, brevibusque vadis, frustraque vocantem.

Plene est apud Philonem de Legat. ad Cajum p. 773. E. Βραχέσιν εἰσπεσόντες χωρίοις. quamquam ibi in alio sensu. *Schw.*

Ψ.

* ΨΕΥΔΟΣ, *Mendacium.*

Hanc vocem subaudire possumus in illis Joh. VIII. 44. Ψεύστης ἐστὶ, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. sub. ψεύδους. Substantivum enim cognatae significationis est assumendum. *Schw.*

ΨΗΦΙΣ-

* ΨΗΦΙΣΜΑ, *Decretum.*

Omittitur hoc nomen frequentissime apud scriptores græcos in verbo *γράφειν*. Liban. in *Olynth.* I. Νόμον, θάνατον ἀπειλᾶντα τῷ γράψαντι, μετατεθῆναι ταῦτα εἰς ἀρχαίαν τάξιν. Addit autem Demosthenes pro *Cor.* ubi ψήφισμα γράφειν dicit, quod est, *rogationem legis ferre.*

Sed potest etiam subaudiri νόμος. Ita enim dixit Euripid. in *Jove* v. 442.

Πῶς οὖν δίκαιον, τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς
Γράψαντες, αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν; *B.*

* ΨΗΦΟΣ, *Calculus.*

Ψῆφος, in ἡ ἀναιροῦσα, *tollens, occidens*, et ἡ σώζουσα, *servans;* ἡ ἀπολύουσα, *absolvens.* Item in ἀναιροῦσα, in καταδικάζουσα, in ἐπὶ θανάτῳ. Locos huc pertinentes collegit Budæus p. 1228. *L.*

Dio Cass. elliptice alibi dixit, τὴν ἀπολύουσαν ἔθετο. ut Latin. *absolutoria et condemnatoria*, supp. *tabula.* Item in ἡ λευκὴ, *alba* et ἡ μέλαινα, *nigra:* ἡ πλήρης et ἡ τετρυπημένη, *integra* et *perforata.* Lucian. *Bis Accus.* p. 238. — Καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, sc. ψῆφον: *et omnibus pertusam hic fert* (calculum.) Calculi illi *albi* et *integri* erant absolutorii; *nigri* vero et *perforati*, condemnatorii. Vid. Schol. *Lucian.*

Ψήφου, in ἀπὸ μιᾶς. plene, ὑπὸ ψήφου μιᾶς, i. e. *uno calculo, uno omnium suffragio*, dixit Comicus, *Lysistr.* v. 270.

Ψῆφον, in τίθεσθαι, cum tertio casu construitur, ut Lucian. in *Bis Accus.* p. 226. Τινὰ τῇ μέθῃ τιθέμενον, sc. τὴν ψῆφον: *Quendam ebrietati* (calculum) *addentem.* Sophocl. in *Philoct.* v. 1443.

Κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι:
Atque ego huic sententiæ subscribo.

* Addidit nomen Julian. in *Cæs.* τίθεσθαι δὲ τοὺς θεοὺς τὴν ψῆφον. *B.*

Vide, quæ ad Thom. Mag. notavimus in Τίθεμαι. Sic τίθεσθαι τὴν ἐναντίαν, *contrarium ponere* (calculum:) *contrariam ferre sententiam.* quæ phrasis est apud Lucian. in *Bis Accus.* p. 235. Ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος: *Qui contrarium posuit* (calculum:) *id est, contrariam tulit sententiam.* Similiter in composito συντίθεσθαι in *Evangelio Lucæ* XXIII. 51. Οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν, sc. ψῆφον: *Hic non consenserat consilio et actui illorum.*

* Plenam locutionem habet Athenagoras in Legat. pro Christian. c. II. p. 13. Ἐν ἴσῃ τάξει τὴν καταδικάζουσαν τῆς ἀπολυούσης δέχονται ψῆφον. Chariton L. I. c. V. p. 9. Τὴν καταδικάζουσαν ψῆφον ἤνεγκεν. et post aliquot versus οἱ δικασταὶ τὴν ἀπολύουσαν ψῆφον ἀνέθεσαν. *Schw.*

ΨΗΦΟΙ.

Plural. ψῆφοι, in ἴσαι, ut apud Platonem alibi: Ἐὰν δέ τισιν ἴσαι γίγνωνται: *Si quibus pares fuerint* (calculi.)

Ψῆφος

Ψήφοις in πάσαις, ἁπάσαις, vel πλείοσιν etc. ut apud Synesium: Ἁπάσαις αἱρεῖν: *Omnibus* sive *communibus* (calculis) *vincere*. Sic πάσαις κρατεῖν apud Lucianum in *Bis Accus.* p. 226. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς: *Omnibus* (calculis) *vincit Academia, excepto uno* p. 229. Τίς ὑπερέσχεν; *Quis vicit?* Πάσαις ἡ ἡδονή: *Voluptas omnibus* (calculis) p. 235. Τίς κρατεῖ: *Vter vincit?* Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς: *Omnibus* (calculis) *Syrus, excepto uno*. Ibidem p. 237. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς: *Papæ, totis decem vincis.* Apud eundem in *Charidemo* p. 392. additur ψήφοις. Οὐχ' ἁπάσαις, inquit, ψήφοις προτιμῶσιν ἁπάντων τὸ κάλλος; *Nonne omnibus calculis præferunt pulcbritudinem cunctis ceteris rebus?* Mirari igitur satis nequeo oscitantiam Interpretis, in vertenda hac phrasi, apud eundem Auctorem in *Reviviscentib.* p. 403. ubi Philosophia rogat Lucianum, an non metueret, ne condemnaretur? respondet Lucianus: Οὐδαμῶς· πλείοσι γὰρ κρατεῖν βούλομαι. i. e. *Nequaquam; pluribus enim* (calculis) *caussam tenere* vel *vincere volo*. Pessime ille reddidit: *Nequaquam, imo, plures volo vincere.* Rursus in eodem *Dial.* p. 415. Ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ πάσαις κρατεῖς. *Absolvimus te crimine, et omnibus* (calculis) *vincis.* Quod iterum non intellexisse videtur, reddens: *In omnibus vincis.* Quæ documento esse possunt, quanti momenti res sit, Ellipseos Doctrinam pulchre nosse, et quam facile vitium admittatur ab iis interpretibus, qui de illa non cogitant.

ΨΥΧΗ, *Animus.*

In ἐκ μιᾶς, ἀπὸ μιᾶς, suppl. ψυχῆς, *uno* (*animo*). Addidit Dionys. Halic. l. VI. p. 348. Ὥσπερ ἐκ μιᾶς ψυχῆς ἅπαντες ἀνεβόησαν: *Tanquam uno animo omnes exclamarunt*. Sic in ἀπ' εὐθείας, Plutarch. in *Fab. Max*. Τὴν ἧτταν ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας ἐξήνεγκεν: *Acceptam cladem nuncius ingenuo* (*animo*) *non retulit*. ubi, ἀπ' εὐθείας pro, ἀπ' εὐθείας ψυχῆς, q. d. *ab recto animo*, i. e. *ingenue, candide*. vel γνώμης subaudire possis, quod idem est. Ἀπὸ ὀρθῆς γνώμης, dixit Dio Cass. p. 78. et ἀπὸ ὀρθῆς καὶ ἀδόλου γνώμης. Idem p. 79. vel etiam διανοίας, quod idem est. Dio p. 284. lib. XLIV. ἀπ' ὀρθῆς διανοίας, et lib. XLVI. p. 353. ἵνα μὴ καὶ ἐκεῖνα διαβάλλῃς, ὡς οὐκ ἀπ' ὀρθῆς διανοίας. Similis est Ellipsis, quam supra ad vocem θυμὸς notavimus, nimirum ἀπὸ τοῦ βελτίστου, ἀπὸ τοῦ διακειμένου, sc. θυμοῦ.

* Ἀναλαμβάνειν sc. ψυχὴν, vel ἑαυτὸν, (spiritum) *recipere, ad se redire*. *S*.

* Τὸ, ψυχὴν omittit Alciphron in verbo πάσχειν l. III. ep. 50. p. 390. πάσχω μέν τι καὶ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ. *Afficior nonnihil etiam ob adolescentem*. Quod vocabulum hic omissum additur ab Achille Tatio, Eustathio, Longo, Xenophonte Ephesio. vid. Obs. Miscell. Vol. VI. p. 351. Omittitur etiam in δάκνεσθαι. v. Wolf. ad *Liban*. ep. 53. p. 149. *L*.

ΩΔΗ,

Ω.

ΩΔΗ, *Cantus.*

Deest hoc vocabulum in ἡ ἐμβατήριος et ἡ ἐμβατηρία, quo significatur *cantus, ad quem* apud Lacedæmonios *prælium committebatur.* Polyb. lib. IV. p. 403. Καὶ μὴν ἐμβατηρίας μετ' αὐλοῦ ἀσκοῦντες: *Quin etiam ad præliares* (modulos) *tibia se exercentes.* Plenius ἡ ἐμβατήριος ᾠδὴ occurrit apud Max. Tyr. *Dissert.* XXXIII. p. 334. Ἢ αὐλὸς τριηρικὸς, ἢ ᾠδὴ ἐμβατήριος: *Aut tibia triremica, aut cantus præliaris.*

Ὠδὴν intellige ante genitivum appositum verbo ᾄδειν et similibus. Comicus *Lysistr.* v. 1239.

Ὥς τ', εἰ μέν γε τίς
Ἄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον:

Itaque, si quis
Canat Telamonis (cantum) *quem Clitagoræ canere oporteat.*

Recte ibi Bisetus: Ἐν τούτοις δέ ἐστιν ἔλλειψις. τὸ πλῆρες, ᾄδοι Τελαμῶνος ᾠδὴν, ἢ μέλος, οὕτω καὶ δέον ᾄδειν Κλειταγόρας ᾠδὴν, ἢ μέλος.

* In ἡ ἐπιτάφιος, in inscriptione Idyllii I. Bionis in Adonidem. Sic Glossarium vetus *tenia* reddit, ἐπιτάφιος ᾠδή, expressa ellipsi. In ἐπιθαλάμιος; in inscriptione Idyll. VIII. et Theocriti Idyll. XVIII. Plene

Plene apud Dionyf. Hal. L. I. p. 37. Ἐπιθαλάμιος ὕμν. Item in κρεσίθυρος, παρακλαυσίθυρος, ἐπιλήνιος ὕμνος que ellipfis hæc obtinet. *Schw.*

ΩΝ, *Exiftens.*

Participium ὤν per Ellipfin etiam omittitur, et quidem frequentiffime poft articulum præpofitivum, ut: Matth. VI. v. 9. Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, fc. ὤν. Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 3. Τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη, fc. ὄντα et paullo poft: Ἑλλήνων, τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ fc. ὄντων. Aelianus *Var. Hift.* XI. 1. Ὁ μὲν ἐδεδίει τὸ μειράκιον fc. ὢν τὸ μειράκιον.

* Item in his: ὁ πάλαι, fc. ὤν, *antiquus*, ὁ πάνυ, fc. ὤν, *excellens. S.*

Sic οἱ ἐν τῷ τέλει, et οἱ ἐν ἀξιώμασι fc. ὄντες, qui *in dignitate* (funt conftituti;) *magiftratus.* Οἱ περὶ τὸν Παῦλον: Οἱ περὶ τὸν βασιλέα, fupple, ὄντες: *Qui circa Paulum: qui circa regem* (erant): quæ paffim occurrunt. Præterea in phrafi, ἐν τοῖς μάλιστα, Lat. *ut qui maxime*, fubaudiri aliquid, certum eft. Videtur autem Henricus Stephanus commode fubintellexiffe participium οὖσι, una cum dativo plur. fumto ex præcedentibus. E. gr. φίλος εἰμὶ ἐν τοῖς μάλιστα: *Amicus fum, ut qui maxime.* plenus fermo effet: ἐν τοῖς μάλιστα οὖσι φίλοις, vel plenior: ἐν τοῖς κατὰ μάλιστα ἔργα οὖσι φίλοις. Sic: ἐχθρός ἐστιν ἐν τοῖς μάλιστα: fupple, ἐχθρός ἐστιν ἐν τοῖς κατὰ μάλιστα ἔργα οὖσιν ἐχθροῖς.

* Sub-

* Subintelligitur et hoc participium in adjectivis, quibus nullum substantivum commode addi potest. Sic Lucæ I. 35. τὸ ἅγιον, sc. ὄν, illud, quod *sanctum est.* τὰ ἐπουράνια sc. ὄντα, *ea, quæ cœlestia* (sunt) τὰ ἔσχατα sc. ὄντα, *ultima.* τὸ φθαρτὸν, ἄφθαρτον, *illud, quod corruptibile, vel incorruptibile* (est.) *S.*

* In οἱ πρότεροι, *priores*, subaudi ὄντες apud Aristoph. *Av.* v. 600. Nec non in his Thucydidis I, 137. Θεμιστοκλῆς ἥκω παρὰ σέ. Plene: ἐγὼ Θεμιστοκλῆς ὢν &c. v. Sanct. Minerv. in ellipsi v. Ens. Varie nobis tradita est inscriptio tragœdiæ cujusdam Aeschyli: alii ἑπτὰ ἐπὶ θήβας, alii ἑπτὰ ἐπὶ θήβαις vocant. Si prius assumas, subintelligendum est, στρατεύσαντες, quod supra monuimus; sin posterius probes, supplendum est participium ὄντες, vel γενόμενοι. vid. Obs. Miscell. Vol. III. p. 91. *L.*

* Innumera sunt vocis hujus per omnia genera, casus et numeros exempla. Elegans in primis est ejus usus in periphrastica illa locutione. Οἱ περὶ Ἀρκάδας. i. e. Ἀρκάδες, οἱ. Οἱ περὶ Λακεδαίμονα. pro Λακεδαιμόνιοι. Οἱ περὶ τὴν Ἴδην, ἐκ τῆς Ἴδης, ἐν τῇ Ἴδῃ; pro Ἰδαῖοι. Item οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας, i. e. φιλόσοφοι. Athenagor. c. VI. Οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Id. c. XIII. Οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου sub. φιλόσοφοι ὄντες. Eadem ellipsis Latinis quoque in usu est. e. g. Florus L. I. c. XVIII. §. 18. *Aut mihi Romanis militibus,*

bus, (exiſtentibus) *aut me Rege Romanis* (exiſtente). *Schw*.

* τὰ Ω Ν Ι Α, *Merces*.

Xenoph. Ἀπομνημ. III. 7. 6. οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλόμενοι, ſubaudi τὰ ὤνια, i. e. *qui in foro merces permutant*. *L*.

* Ω Ο Ν, *Ovum*.

Videtur ſubintelligendum in Ἀνεμιαῖον, *ovum irritum ſeu ſubventaneum* apud Menandr. *Frag*. 37. In Ζεφύρια autem itidem ſubaudi ὠά. *L*.

Ω Ρ Α, *Hora*, *Tempus*.

Deficit hoc ſubſtantivum in adjectiv. fem. gen. ut: η πρωΐα, et ἡ ἑωθινή, *matutina*. Polyb. ὑπὸ τὴν ἑωθινήν, *ſub* (tempus) *matutinum*. Sic in μακρὰν, cum ſign. *diu*, vel *longum tempus*, ſubint. ὥραν, ut, cum *procul* deſignat, ſubint. ὁδὸν, uti ſupra dictum. In ἐξ αὐτῆς, *illico*, (legitur etiam una voce ἐξαυτῆς) ſubint. ὥρας, ut ſit, *ex illa* (hora:) *ab illo momento*. Sic ἀφ᾽ ἧς ſc. ὥρας, 2. Petr. III. 4. ἀφ᾽ ἧς γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν. Luc. *Evang*. VII. 45. ἀφ᾽ ἧς εἰσῆλθεν etc. et ἀπ᾽ ἐκείνης, plene, ἀπ᾽ ἐκείνης ὥρας. Apud Matth. XV. 28. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, *Et ſanata eſt filia ejus ab illa hora*.

* Obſerventur et hæc ſequentia. In εἰς μακρὰν, ſc. ὥραν, *in longum* (tempus,) 2. Samuel. VII. 19.

Καὶ

Καὶ ἐλάλησας ὑπὲρ τοῦ οἴκου τοῦ δούλου σου εἰς μακράν. *Et locutus es, quae contingent domui servi tui post longa* (tempora.) Maximus Tyrius *Dissert.* I. p. 14. edit. Davisii Καλέσει δὲ οὐκ εἰς μακράν. *Vocabit autem te non ita multo post.* Adde Heliodorum 2. p. 99. Artemidorum I. 28. p. 29. Raphelium ad *Act.* II. 39.

* In δορπιστὸς, *epuli vespertini tempus*, subint. ὥρα, Aristoph. *Vesp.* v. 103. Grammatici dictum ἀπὸ τοῦ δόρυ παύειν putant. Ita βουλυτὸς sc. ὥρα, vespertinum tempus pariter dicitur, quia tum cessant et solvuntur boves. Apud Aristoph. *Thesmoph.* v. 669. in τὴν πρώτην supple ὥραν, i. e. *primo quoque* (tempore.) *L.*

Occurrit et in μίαν. Auctor vitae S. Theodori Grapti p. 209. Μίαν, εἶπε, μίαν μόνον κοινωνήσατε, sc. ὥραν: *Vnam*, ait, *unam saltem* (horam) *communicate.*

Subauditur aliquando, quando tum pro *tempestate*, tum pro *anni tempore*, ponitur. Hippocrates *aphor.* III. 16. ἐν τῇσιν ἐπομβρίῃσιν, sc. ὥραις, *tempore pluvioso. S.*

* Ἐπὶ ἑωθινὴν habet Polybius T. I. p. 325. In ἀπ' ἄρτι, ἕως ἄρτι. s. αὐτῆς ὥρας, uti est 1. Corinth. IV. 11. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας. Possit in hisce etiam χρόνου subaudiri. v. χρόνος. In illis Homeri Odyss. Δ. v. 447. Πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν. s. ὥραν. uti apud Martial.

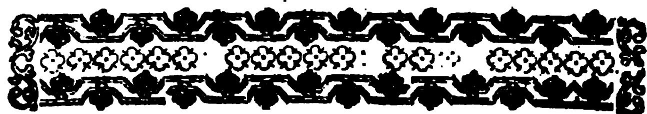
L. V.

L. v. 36. *Sed mane totum dormies.* et Hirtium de Bello African. c. XLII. *a mane diei*, i. e. a *mane* vel *in* tempore diei. Eſt enim *mane* pro *mano* ſ. *temp.* v. Feſtus in v. *Mane.* *Schw.*

ΩΤΑ, *Aures.*

Vide ſupra in οὖς, *auris.* *L.* Hæc de Ellipſi Nominum.

DE ELLIPSI VERBORUM.

A.

ΑΓΑΝΑΚΤΕΙΝ, *Indignari*.
cum particula μὴ.

Non ſolum Ellipſis *Nominis* apud Græcos eſt uſitata, ſed etiam *Verbi*, licet illius multo, quam hujus, frequentior ſit uſus. Quum igitur *Nominis* Ellipſios exemplorum, quod ſatis eſt, noſtra quidem opinione, dederimus; tranſeundum nunc erit ad verba, quæ, ad orationis integritatem neceſſaria, nonnunquam deeſſe, obſervavimus. Eorum alia ſola, alia cum particulis omitti ſolent. Poſterioris generis eſt verbum ἀγανακτεῖν, *indignari*, vel ὀργίζεσθαι, *iraſci*, vel ſimile quid, quod, præcedente vocula μὴ, ſubinde omittitur poſt verbum πείθειν, *perſuadere*. E. gr. Matth. XXVIII. 14. Καὶ, ἐὰν τοῦτο ἀκουσθῇ ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν, καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσομεν: *Et, ſi hoc auditum fuerit apud præſidem, nos perſuadebimus ei, et ſecuros vos præſtabimus.* ubi, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν, elliptica loquutio eſt, ſic ſupplenda: μὴ ἀγανακτεῖν ὑμῖν, *ne vobis ſuccenſeat.* Cave igitur, cum Grotio et aliis vertas: *Nos placabimus eum.* Nunquam enim πείθειν, ſignificat, *placare*, ſed con-

ſtanter, *perſuadere*. Exempla plura hujus Ellipſis adnotavit V. Cl. Joan. Clericus ad *Galat*. I. 10.

* Hanc obſervationem ex prima editione hic tranſtulimus, ſed uncis incluſam. In ſecunda enim editione omiſſa eſt, quia Cl. Auctor fortaſſe mentem mutavit. Quum vero videremus, Cel. Wolfium, in *Curis Philol.* ad locum Matthaei, ad eam provocaſſe, dignam cenſuimus, quae et in hac ſexta editione revocaretur. *S.*

* ΑΓΕΙΝ, *Ducere.*

Apud Tacticos et Hiſtoricos interdum ἐλλιπῶς occurrit εἰς τὰ ὅπλα. Plene Arrianus in Tact. p. 73. Ἄγε εἰς τὰ ὅπλα. coll. Aelian. c. LIII. In Accuſativo abſolute poſito *ad affectum exprimendum*, apud Lucianum T. III. p. 304. Τὰς Θρᾴκας, ὦ Παρμένων. ſub. ἄγε. Audacior paullo eſt ellipſis hujus vocis apud Sophoclem Antigon. v. 111. Ὃν ἐφ᾽ ἁμετέρᾳ γῇ Πολυνείκης. ſub. ἤγαγεν. v. ſchol. Gr. *Schw.*

* ΑΚΟΥΩ, *Audio.*

Ariſtoph. *Acharn.* v. 361. πόθος γάρ πάνυ με, ὅ, τι φωνεῖς, ἔχει, ſubintellige ἀκοῦσαι. *Deſiderium me tenet* (audiendi,) *quid dicturus ſis.* Idem verbum poteſt ſubaudiri in loco *Nub.* v. 1393.

Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
Πηδᾶν, ὅ, τι λέξει.
Credo ego adoleſcentum exilire pectora (deſiderio ſc. audiendi) *quidnam puer iſthic dicturus ſit.*

Poſt νεωτέρων ſupple: ἀκοῦσαι βουλομένων. *L.*

* ΑΛ-

* ΑΛΓΕΙΝ, *Dolere.*

Subauditur in isto loco 2. *Reg. IV.* 19. Τὴν κεφαλήν μου, τὴν κεφαλήν μου, sc. ἀλγέω. *Doleo caput.* *L.*

* ΑΝΑΚΕΙΜΑΙ, *Positus, Dicatus sum.*

Hoc verbum supprimi solet in illis epigrammatibus, quæ tabellis votivis olim inscribebantur, ut in illo:

Κλεισοῦς αἱ δύο παῖδες Ἀρισοδίκη καὶ Ἀμεινὼ
Κρῆσσαι, πότνια σῆς Ἄρτεμι νεωκόροι.

Supple: ἀνάκεινται, consecratæ sunt. Talis ellipseos exemplum vide in Anthol. lib. VII. p. 436. Ἁ φόρμιγξ etc. conf. Vannus Crit. p. 199. Apud Pausan. *Phocic.* c. IX. dubium videtur esse, idemne verbum per ellipsin de industria omissum fuerit, an culpa aliqua exciderit: Καὶ ἔστιν ἀνδριὰς ἐν Δελφοῖς sc. αὐτῷ ἀνακείμενος. Ceterum hoc verbum de statuis et simulacris adhiberi, docet Jensius *Lect. Luc.* III. 1. p. 307. *L.*

* ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ, vel ΑΝΑΤΙΘΕΜΑΙ, *Dedico, Pono.*

Hæc vocabula crebro reticentur in illis formulis, quibus nos alteri dedicare aliquid aut sacrare velle dicimus. E. gr. in Epigrammate Juliani Anthol. lib. VI.

Ταῖς νύμφαις Κινύρης τόδε δίκτυον. οὐ γὰρ ἀείρει
Γῆρας ἀκοντιστὴν μόχθον ἐκηβολίης.

Hoc Cinyras nymphis (sacravit) *rete; labores*
Non etenim tantos ferre senecta potest.

et ibidem in Platonis Epigrammate, ubi Lais ita ait:

Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον, ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω. οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

Hoc Paphiæ speculum (sacro) *Lais. Nolo videri*
Qualis sum; siquidem non queo, qualis eram.

In primo post τὸ δίκτυον subaudi ἀνέθετο: in secundo post τὸ κάτοπτρον subint. ἀντίθεμαι vel ἱερόομαι, vel simile. Sæpe in Epigrammatibus diserte adduntur τίθεμαι, δωρεῦμαι, ἀντιτίθημι, ἱερωσάμην, δῶρον ἔθηκα, ἀνθέμην, θῆκα, δῶρα ἐθέμην, ἀνέθηκα, δῶρον ἐκρέμασα etc. Scaliger ad *Catalecta* p. 507. edit. Lugd. notat, etiam verbum *dedicare*, ubi res ita fert, apud Latinos omitti. Huc pertinet illud Virgilii:

Æneas hæc de Danais victoribus arma. L.

ΑΠΑΓΕΙΝ, *Abire.*

Subauditur plerumque imperativus, vel futurum indicativi, verbi ἀπάγειν, vel ἀπέρχεσθαι, in locutionibus: ἐς κόρακας, *ad corvos;* ἐς Μακαρίαν, *in Macariam;* εἰς ὄλεθρον, *in perniciem*, quarum magna seges est apud Comicum. Plenus enim sermo est: Ἄπαγε (σεαυτόν) vel ἀπέρχου ἐς κόρακας, *abi ad corvos* etc. Etiam ἔῤῥε, vel ἐῤῥήσεις, subaudiri potest, (quod addidit Comicus in *Pace* v. 499.

Ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;
Vos Megarenses, nonne ad corvos abibitis?)

vel πορεύου, vel πέμπου, vel οἴχου. v. Aristoph. *Vesp.* 51.

Ἀπάγεσθαι, nonnunquam reticetur ante εἰς præpositionem. E. gr. *Act. Apost.* VII. 9. Τὸν Ἰωσὴφ ἀπέ-

ἀπέδοντο, εἰς Αἴγυπτον. integre, ἀπάγεσθαι εἰς Αἴγυπτον: *Josephum vendiderunt abducendum*, vel *ut abduceretur in Aegyptum*. Expressum est utrumque hoc verbum *Genes. XXXII.* 28. Ἀπέδοντο τὸν Ἰωσὴφ — — — καὶ κατήγαγον τὸν Ἰωσὴφ, εἰς Αἴγυπτον. Sic *Act. XXVIII.* 17. Δέσμιος ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων. pro δέσμιος ἀπαχθεὶς ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην. Hom. *Iliad.* Ω. v. 752.

> Πέρνασχ' ὅν τιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. sc. ἀπαχθησόμενον.
>
> *Vendidit, quemcunque cepit* (abducendum) *trans mare indomitum.*

Herodot. lib. II. p. 111. Καὶ τῆς μὲν αὐτέων, πυθέσθαι, ἐς Λιβύην πρηθεῖσαν, τὴν δὲ εἰς τοὺς Ἕλληνας: *et harum alteram, se audivisse, venditam in Lybiam, alteram ad Graecos.* ubi praecessit, ἐξαχθῆναι. et paullo post, καὶ τὴν μὲν αὐτέων, ἐς Λιβύην, τὴν δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπέδοντο, et p. seq. πρηθῆναι ἐς Θεσπρωτούς. Pausanias *Lacon.* p. 254. πραθέντα εἰς Κρήτην.

* Plena locutio occurrit apud Aristophan. Ran. v. 877. Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών. Theophrast. Charact. c. XXV. Ἄπαγ' ἐς κόρακας. *Schw.*

*ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΣΘΑΙ, *Liberare, Recedere.* Aristoph. *Equit.* v. 101.

> Ὡς εὐτυχῶς, ὅτ' οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν
> Κλέπτων τὸν οἶνον i. e.
>
> *Quam bene* (mecum actum est,) *quod non sum deprehensus,*
> *Quum vinum furarer.*

ὡς εὐτυχῶς ſc. ἀπηλλάχθην. Latini: Quam bene! O bene! Bonum factum! *L.*

ΑΠΙΕΝΑΙ, *Abire.*

Omittitur et hoc verbum ante præpoſitionem, motum ad locum ſignificantem, ut apud Lucian. in *Bis Accuſ.* pag. 219. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ſc. ἄπειμι: *Ego vero ad arcem* (abeo.) et apud Hom. *Iliad.* B. 154.

— αὐτὴ δ' ὐρανὸν ἷκεν
Οἴκαδ' ἱεμένων.
— *ivitque clamor cœlo*
Eorum, qui domum deſiderabant, ſc. ire.

Sic in illo loco Lucian. de *Gymnaſ.* p. 278. videtur ejus participium ſubintelligi: τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν. Plene, οἴκοθεν ἀπιόντι, Theoph. *Char. Ethic.* in Charact. μικρολόγυ: Ὁ δὲ μικρολόγος τοιῦτός τις, οἷος ἐν τῷ μηνὶ ἡμιωβόλιον ἀπαιτεῖν, εἰς τὴν οἰκίαν. pro ἀπαιτεῖν, ἀπιὼν εἰς τὴν οἰκίαν. Theocrit. *Id.* B. v. 80.

Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο, καλὸν πόνον ἄρτι λιπῦσι
Ut e gymnaſio (redeuntibus) *relicto pulcro labore.*

Schol. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίςρας ἐξελθῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιπῦσι. Marc. VII. v. 4. καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, ὐκ ἐσθίυσι· i. e. ἀπὸ ἀγορᾶς ἐλθόντες.

* In illis Ariſtophan. Ran. v. 1312.

Ἐγὼ μὲν ὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βύλομαι. ſ. ἀπιέναι.

Hanc ellipſin imitantur quoque Latini. Sic Cicero de offic. L. III. c. 20. *Et ceteri quidem alius alio,* *Ma-*

Marius a subselliis in rostra sub. abiit. Idem L. XVI. ad Diverſ. epiſt. XVII. *Nam ego hinc perendie mane cogito. ſ. abire. Schw.*

* ΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙ, *Reddere. Retribuere.* Subaudiri poteſt hæc vox apud Matth. c. V. v. 38. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. ſub. ἀποδώσεις. Plene cum aliis in locis; tum Roman. c. XII. 17. coll. Exod. c. XXI. 23. 24. *Schw.*

* ΑΡΚΕΙΝ, *Sufficere.*

Ὅσον ἐς τὸ ὑγιᾶναι (ſc. ἤρκεσε:) εἴχετο αὐτοῖς: *Quantum ad ſanitatem recuperandam* (ſufficiebat.) Aelian. *Var. Hiſt.* lib. IV. c. 15. *B.*

B.

* ΒΙΑΩ, *Vrgeo.*

Homer. Ἰλ. κ. v. 43. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ. Opus eſt conſilio et mihi et tibi. Ita idem Homerus Ἰλ. ἰ. v. 75. et 603. Ἰλ. λ'. 605. Ἰλ. σ' 406. Odyſſ. ά. 225. In quibus locis omnibus eſt ellipſis verbi βιάω, vel ſimilis, quaſi dicas χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ βιάει. *Neceſſitas conſilii et me et te opprimit* vel *urget.* Iſtam ſæpe apud Homerum obviam ellipſin ipſe Homerus alicubi per τὸ βιάειν ſupplet, nempe Ἰλ. κ'. v. 172.

Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.

Verum valde magna neceſſitas oppreſſit Achivos.

Conf. de hac ellipſi, quæ infra in voce Ἱκάνω dicentur. Item, quæ Boſius habet in ἐπείγειν. *L.*

ΒΛΕΠΕΙΝ, *Videre.*

Verbi hujus Imperativus eleganter reticetur ante ὅπως vel ἵνα. E. gr. Ὅπως μὴ ποιήσῃς, pro βλέπε ὅπως μὴ ποιήσῃς: *Vide, ne facias.*

* Huc pertinet locus Matth. XXV. 9. *S.*

Possis etiam ὅρα, vel σκόπει, subaudire. Vide sis, quae ad verbum Σκοπεῖν dicturi sumus.

* Hæc observatio inservit explicationi locorum Marc. Antonini IV. §. 24. et 2. *Tim. II.* 25. *Act.* V, 39. Aristoph. *Nub.* 256. et 1179. Aeschyl. *Prometh.* 68. Vid. Kuster. ad *Aristoph. Plut.* 326. confer, quæ infra in Φροντίζειν monebuntur. *L.*

ΒΛΗΘΗΝΑΙ, *Projici.*

Matth. V. 21. Ἔνοχος ἔσαι εἰς τὴν γέενναν, quae verba Hombergius ita supplet: Ἔνοχος ἔσαι, βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν: *reus est, ut projiciatur in gehennam. S.*

ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ, *Velle.*

Et hujus verbi secunda tertiave persona desideratur post εἰ δὲ, inprimis apud Poëtas. Hom. *Iliad. I.* v. 27.

Εἰ δὲ, καὶ αὐτοὶ
Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν:
Si vero (velint) *et ipsi*
Fugiant cum navibus in patriam terram.

Ad

Ad quem locum Eustathius: Ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ βούλονται, φυγέτωσαν καὶ αὐτοί. Eodem libro deinceps:

Εἰ δ', ἄγε etc.

Vbi Eustath. iterum: Τοῦτ' ἔστιν, εἰ δὲ βούλεσθε. Theocrit. *Idyll.* B. v. 95.

Ἐι δ', ἄγε, Θέστυλι, μοὶ χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος,

Si vero vis, Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni.

Similiter post Εἴπερ. Aristoph. *Nub.* v. 226.

Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
Ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς εἴπερ, (sc. βούλει.)
Itane ex alto calatho Deos despectas,
Et non de terra, si modo (vis.)

* Hic locus difficultate non caret. Kusterus ita capit: ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς (sc. ὑπερφρονεῖς τοὺς Θεοὺς) εἴπερ ὑπερφρονεῖν δεῖ τοὺς Θεούς. L.

* Alia hujus Ellipseos exempla affert d'Arnaud in lectionib. Græc. p. 229. *Schw.*

Γ.

ΓΙΝΕΣΘΑΙ, *Esse, Fieri.*

Non tantum apud Poëtas, verum etiam apud prosæ scriptores, obvia est ἔλλειψις verbi γίνεσθαι. Sophocl. *Philoct.* v. 1076.

Ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς:
Vos ergo, cum vocabimus, festinate.

Vbi Scholia: Γίγνεσθε δηλονότι. nimirum γίγνεσθαι ἑκούσιως. Demost. *Pro Corona*: Τότε τοί νυν, τὰ μὲν ἔμελλεν, ὡς ἐδόκει, τῶν δεινῶν, τὰ δ' ἤδη παρῆν: *Tunc vero ex calamitatibus, aliæ, ut videbatur, eventuræ erant, aliæ jam præsentes erant.* ubi post ἔμελλεν supple γενήσεσθαι.

* Sic et in aliis, ut: ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ sc. γίνεται, *ut plurimum accidit.* Item Hippocrates *aphor.* I. 2. εἰ δὲ μὴ, τἀναντίον sc. γίνεται. *Sin vero minus, contrarium* (accidit.) *S.*

Γέγονεν intellige in locutione τί ὅτι, quæ occurrit in *Evang.* Lucæ XI, 49. Τί ὅτι ἐζητεῖτέ με. i. e. τί γέγονεν, ὅτι ἐζητεῖτε. *Quid* (est,) *quod quæreretis me?* In *Act. Apost*, V. 4. Τί ὅτι ἔθε ἐν τῇ καρδίᾳ σε τὸ πρᾶγμα τοῦτο i. e. τί γέγονεν, ὅτι ἔθε; *Quid est, quod in animum hoc induxeras?* et v. 9. Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν; *Quid* (est,) *quod convenerit inter vos?* Integra occurrit in *Evang.* Joan. XIV. 22. Τί γέγονεν, ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτόν; *Quid est, quod nobis patefacturus sis te ipsum?* Vide etiam Marci XIV, 49. et Joan. XV. 25.

Γένοιτο, in loquendi modis optativis, infinitiva oratione prolatis, ut apud Comicum in *Acharn.* v. 816.

Ἑρμ' ἐμπολαῖε, τὰν γυναῖκα, τὰν ἐμὰν,
Οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτοῦ ματέρα:
Vtinam, o Mercuri, negotiator, uxorem meam
Meamque matrem sic vendere liceat mihi!

Ad

Ad quem locum Scholia: Λείπει δὲ τὸ γένοιτο. Item in ἵνα τί, *ut quid? quem in finem?* subaudiendum relinquitur γένοιτο. Comicus in *Concionatr.* v. 713. Πρ. Τὰς πόρνας καταπαῦσαι βέλομαι: *Meretrices compescere volo.* Βλ. Ἵνα τί; (sc. γένοιτο.) *Vt quid (fiat?) Quem in finem?* Πρ. Δῆλον τῦτό τι, ἵνα etc. *Hoc nimirum, ut* etc. Simile quid deesse in ἵνα τί, colligi potest ex Terent. *Phorm. III.* 3. *Quamobrem? ut quidnam facturus?* ubi in voc. *ut quidnam*, imitatus est Græcorum ἵνα τί.

* Mallem in ἵνα τί subaudire γέγονε, quam γένοιτο. Optime enim phrasis ita suppletur: Τί γέγονεν, ἵνα: e. g. *Actor. VII*, 26. Ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλήλες; pro: Τί γέγονεν, ἵνα ἀδικεῖτε ἀλλήλες; *Quid est, quod vos invicem injuria adficiatis?* Exempla plura suppeditabit Pfochenius *Diatr.* §. 61. L. Bos. *Exerc. ad Lucæ XIII.* 7. Ἵνα vero ponitur pro ὅ τι, unde Joh. XIV, 21. Κύριε, τί γέγονεν, ὅ τι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτόν; sic Lucianus *Dial. mort.* p. 346. ὅτι τί. *S.*

* Sic etiam in illis Homeri Iliad. Π. v. 99. Νῶϊν ἐκδῦμεν ὄλεθρον sub. γένοιτο. Item in μηδαμῶς absolute posito. Actor. X. 14. In ἐ. Matth. XIII. 29. Pro eo plene est Roman. III. 6. Μὴ γένοιτο. In τί γάρ. Rom. III. 4. Porro τὸ, γένηται subaudiri possit 1. Cor. I. 31. Ἵνα, (γένηται) καθὼς γέγραπται. Denique in illis Græcorum καὶ τῦτο, καὶ ταῦτα cet. quando ἐν αὐξήσει ponuntur, uti apud Latinos *idque*; τὸ, γίνεται; vel γένοιτο, pro contextus ratione, supprimitur. 1. Corinth. VI. v. 6. 8. vid. Wolf. ad h. l.

h. l. Eodem modo etiam Latini sæpe ellipsi hac utuntur. Cicero ad diverſ. L. XIII. ep. XLV. *Quid ſi melius hoc ſub. fiat.* Idem pro Balbo c. I. *Eſt aliquid, quod non oporteat, etiamſi licet; quidquid vero non licet, certe non oportet.* ſub. *fieri.* Schw.

* ΓΙΝΩΣΚΕΙΝ. *Cognoſcere.*

In illis ἐξ ὀνύχων λέοντα; ἐκ πραγμάτων τὴν εὐυχίαν; et Philoſtrat. de vit. Sophiſt. L. II. p. 584. Ἀλλὰ μὴν τέτων τὸν Αριςείδην. Apud eumdem Icon. L. II. p. 811. Τὸν Αχιλλέα μὴ ἀπὸ τῆς κόμης. ſub. δεῖ γινώσκειν; vel aliquid ejusmodi. Sic Latini quoque v. *cognoſcere* interdum brevitatis cauſſa ſuppreſſam habent. Cicero ad div. L. XII. ep. XXIV. *Sed hæc quoque te ex aliis malo.* ſ. *cognoſcere.* Schw.

ΓΡΑΦΕΙΝ, *Scribere.*

In fronte Epiſtolarum Pauli plerumque deeſt γράφει, ut *Rom. I.* Παῦλος δἔλος Ἰησȣ Χριςȣ — — πᾶσι τοῖς ἔσιν ἐν Ῥώμῃ ſc. γράφει, vel ſimile quid.

* In illis ad Philipp. IV. v. 3. Ἐν βίβλῳ ζωῆς. ſ. γέγραπται. Philoſtrat. Icon. L. II. p. 824. Καὶ ὁ Κρόισος, ἐφ' ὃν ἡ πυρὰ, ἔχι αὐτῷ Ξενοφῶντι. ubi itidem ex contextu ſubaudiri debet γέγραπται. Quæ ellipſis non infrequens etiam apud Latinos. Cicero ad div. L. IV. ep. 3. *Sed rurſus* γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, *qui ad te hæc* ſ. *ſcribo.* Idem L. XII. ep. XXIV. *Sed hac de re alias, ad te pluribus.* ſub. *ſcribam.* Schw.

Δ.

ΔΕΙΔΕΙΝ, *Timere*.

Multa sunt loca cum in sacra Scriptura, tum apud profanos auctores, in quibus vox hæc suppressa latet. Xenophon L. IV. K. Π. p. 223. ὅπως μὴ αἰσχροὶ μὲν φαινώμεθα sub. δέδοικα; vel δείδω. Homerus Odyss. Π. v. 255.

Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.

ubi schol. Gr. λείπει δὲ δείδω, ἤ τοιοῦτό τι. conf. Odyss. T. v. 81. Manifesta plane est ellipsis Iliad. P. v. 93.

Μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται

et. ibidem v. 95.

— — μή πως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί.

Plene habet ipse Homerus Iliad. X. v. 455.

Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς.
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίον δε δίηται.

Adde Iliad Φ. v. 563. et Odyss. E. v. 467. coll. v. 473. Π. v. 381. coll. Eustathio fol. 610. l. 13. *Schw.*

ΔΕΙΝ, *Oportere*, *Abesse*.

Δεῖν, *oportere*, videtur requiri subinde in infinitivis, qui adduntur verbis λέγειν, κρίνειν, δοκεῖν et similibus, ut: λέγω, ποιεῖν τοῦτο (sc.) δεῖν: *faciendum hoc, dico.* Ἔκρινεν, ἀποθανεῖν τὸν ἄνδρα: *Judicavit, mori* (oportere) *virum*: Xenophon. Κύρ. Παιδ. lib. II, c. 13. Πότερα δοκεῖ — ποιεῖν (sc. δεῖν:) *Verum videtur faciendum.* et c. 27. Ὧδέ μοι ἂν δοκεῖ ποιεῖν: *Sic igitur faciendum mihi videtur. Act. Apost. III.* 13.

Κρί-

Κρίναντος ἐκείνε ἀπολύειν. eod libro XV, 24. ... τες, περιτέμνεσθαι καὶ τηρεῖν τὸν νόμον, sc. δεῖν. ... nius Aelian. *Var. Hist.* III. 12. Ἡ φωνὴ, ἐρᾷν ... λέγεσα: *Vox, quæ amandum esse dicit.*

* Sic et in modo finito. Eusebius monachus in *vita Philippi Presbyt. Agyriensis* num. 15. in Actis sanctorum t. 3. Maji p. 3. Καὶ τί ποιῆσαι. ἢ ... ξασθαι (sc. δεῖ) ἐκ ἐπίςαμαι: *Et quid agendum sit, plane nescio. S.*

Δεῖν, *abesse*, cum ὥςε, eleganter reticetur in ὀλίγε, et μικρε, ut apud Aelian. *Var. Hist.* IV. 8. Καὶ ὀλίγε καὶ τὴν πόλιν κατέλαβον: *Et parum* (abfuit,) *quin urbem etiam cepissent.* Xenoph. Κύρ. Παιδ. I. c. 4. §. 8. Μικρε, ἐξετραχήλισεν αὐτὸν, pro ὥςε μικρε δεῖν, ἐξετραχήλισεν αὐτόν: *Parum abfuit, quin dejecisset eum.* Et ne sic quidem integra est loquutio, sed, ὥςε ἀπὸ μικρε πράγματος δεῖν, *ut a parvo negotio abesset*; Δεῖν enim dicitur *id, quod abest.*

* Eadem hæc ellipsis locum habet etiam in aliis Infinitivis absolute positis, quod σχῆμα ἐλλειπτικὸν Ιωνικὸν ἢ καὶ Ατ]ικὸν appellat Eustathius ad Iliad. A. V. 582. fol. 117. lin. 33; estque frequentissima cum apud alios scriptores; tum in primis Aeneam Tacticum et Onosandrum e. g. c. IX. Ὅθεν ἐ μακρὰ ἀπάγειν τὰς ἄνδρας τῶν πόνων. c. X. S. 10. Μένειν ἐν τῶν αὐτῶν. c. XXXV. Ταῦτα δὲ πιπράσκειν τὸν ςρατηγόν. c. XXXVIII. Ἐξ ὧν — πεῖραν λαμβάνειν sqq. Possis in ejusmodi interdum etiam subaudire δέον ...

φων, μέμνησθε, videsis not. ad Onosandri c. VI. p. 29. Sic Roman. XII. 15. Χαίρειν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων. Actor. XXI, 30. Ἤρξατο δὲ λέξειν — μὴ συμπαραλαβεῖν τοῦτον. Vide et Actor. XXV. 24. Ἐπιβοῶντες, μὴ δεῖν ζῆν αὐτόν. Schw.

* ΔΕΟΜΑΙ, *Rogo.*

Aristoph. *Av.* v. 131. Πρὸς τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, ὅπως παρέσει μοι etc. *Per Jovem Olympium* (rogo) *ut mecum sis*, supple δέομαι. L.

* ΔΙΑΔΕΕΣΘΑΙ, *Cingi*, *Circumligari.*

Lucian. in *Dial. Mort.* Mercurius, quum quendam splendide ornatum videret accedere, rogat: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ούτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; subintell. διαδεδεμένος. Ita in Concil. Deor. Ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος ὁ τὴν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν; sc. διαδεδεμένος. Alibi in *Mortuor. Dial.* addit: καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν. etc. L.

* De hac ellipsi videsis doctorum virorum notas ad Luciani Dialog. Mort. T. I. p. 365. Schw.

ΔΙΑΦΕΡΕΙ, *Refert.*

In Τί ἐμοὶ τοῦτο, ut 1. *Cor.* V, 12. Τί γάρ μοι, τοὺς ἔξω κρίνειν; q. d. *Mea nihil* (refert,) *etiam eos, qui foris sunt*, (extra Ecclesiam) *judicare*. Plato 1. *Rep.* Τί ἐμοὶ τοῦτο διαφέρει; vel, si quis malit, προσήκει.

De.

Demosth. προσήκει μοι, ταῦτα ποιεῖν. Elliptice Eurip. Jon. v. 286. ubi Creusa, Τί μοι; ὡς μή ποτ' ὤφελόν ἰδεῖν: Quid hoc mihi? Utinam nunquam illum locum vidissem. Vel etiam per μέλει suppleri potest. Eur. Jon. 433.

— τί μοι

Μέλει; Προσήκει μ' οὐδέν.

Elliptice etiam ut Paulus Tatian. Or. ad Gr. Sect. 40. Τί μοι, καὶ τεθηπέναι τὸν μυθικὸν αὐλητήν; τί δέ μοι καὶ, κατὰ Ἀρισόξενον τὸν Θηβαῖον Ἀντιγενίδην πολυπραγμονεῖν; et Sect. 55. Τί μοι διὰ τὴν Περικλύμενον, γύναιον.

* ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ, Docere.

In trito illo Proverbio Ὗς τὴν Ἀθηνᾶν, inter proverbia metrica. v. 1175. s. διδάσκει. de quo confer schol. Gr. ad Theocriti Idyll. V. v. 23. Sic etiam Latini ἐλλιπῶς: Sus Minervam. v. Cicero Academ. L. I. c. 4. Nam etsi non sus Minervam, ut ajunt, tamen inepte, quisquis Minervam docet. In illis apud Athenagoram in Legat. pro Christian. c. XXIX. ἡ πόρνη τὴν σώφρονα. sub. διδάσκει; vel ἐλέγχει. Schw.

ΔΙΔΟΝΑΙ, Dare.

Δος intellige ante infinitivum in precandi optandive formulis, in quibus etiam γένοιτο subaudiri posse, superius notavimus, ut apud Comicum in Thesmoph. v. 294.

Δήμητερ φίλη, καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι,
Θύειν ἔχουσαν:

Chara

Chara Cereri et Proserpinae, (fac,) ut multa
Habens saepe tibi sacrificem.

Vbi Bisetus: Τὸ πλῆρες. Δός ἐμὲ ἔχοντα πολλὰ πολλάκις σοι θύειν. Homer. Iliad. B. 412.

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν.

Vbi Eust. Λείπει τὸ δὸς, ἢ γένοιτο, καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμα ὅμοιον εὐχῆς, Δαρεῖος ἠΰχετο, ὦ Ζεῦ, γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Additur illud δὸς saepe apud Homer. Iliad. Z. v. 307.

— καὶ αὐτὸν
Πρηνέα δὸς, πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων.
— et ipsum (Diomedem)
Pronum da, cadere Sceas ante portas.

Iterum in fine ejusdem libri, v. 476. ubi Hector egressurus ad praelium, filium suum parvulum ulnis tenens, sic precatur:

Ζεῦ, ἄλλοι τε Θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
Παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν.
Jupiter, caeterique Dii, date, et hunc fieri
Filium meum, sicut ego sum, valde insignem inter Trojanos.

Eurip. Electr. v. 805.

Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν, etc. i. e. δότε πολλ.
O nymphae saxicolae, (date,) *ut ego saepe vobis boves sacrificem.*

* Imperativus δὸς subintelligitur apud Athenaeum lib. XV. p. 699. ὁ μὲν τι ἔλεγε, Παῖ λύχνιον. ὁ δὲ, λυχνέα· ὁ δὲ, λοφνίας. ὁ δὲ φανὸν etc. *S.*

* ΔΙΗΓΕΙΣΘΑΙ, *Exponere*.

In illis Theocriti Idyll. XV. 25.

Ὧν ἴιδες, χὤν ἴιπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ubi schol. Gr. διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. *Schw.*

* ΔΟΚΕΙ, *Videtur.*

In Phrasi, ὥς γε ἐμοὶ κριτῇ, *sicut mihi* tanquam *judici* videtur. Aelianus *Var. Hist.* II, 41. fin. *S.*

* Item apud Sophoclem Trachin. v. 313.

Πάντων ἄπειρος τῶν δε, γεννάια δέ τις. sub. ἶναι δοκεῖς. *Schw.*

* ΔΥΝΑΣΘΑΙ, *Posse.*

In ὡς ἕκαστος, et ὡς πλεῖστα. Arrianus I. p. 9. Ταῦτα (πλοῖα) ὡς πλεῖστα (sc. ἐδύνατο) ξυναγαγών. *Naves, quot* (poterat,) *colligens.* Idem III. p. 195. Δῶρά τε, ὡς ἕκαστοι (sc. ἐδύναντο) φέροντες: *Dona adferentes, quanta quisque* (poterat.)

Sic in ὁποθενῦν, et ὁκοθενῦν commode subaudias δύναται. Hippocrates *Aphor.* IV. 27. Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, αἱμοῤῥαγέει πλῆθος, ὁκοθενῦν: *Quibuscunque in febribus sanguis, undecunque potest, effluit.*

Denique in οὐκ ἔχειν ποῦ, quando cum infinitivo construitur. Simeon Metaphrastes in *planctu S. Mariae* p. 247. Ὦ κοσμία καὶ ἁγία κεφαλὴ, ἥ τις πάλαι μὲν οὐκ εἶχες, ποῦ κλιθῆναι καὶ ἀναπαύσασθαι, sc. ἐδύνω. *O pulchrum et sanctum caput, quod olim quidem non habebas, ubi reclinare te et quiescere* (potuisses.) *S.*

E.

*ΕΙΔΕΝΑΙ, *Scire.*

Aristoph. *Acharn.* v. 361. πόθ@ γὰρ πάνυ με, ὅ, τι φωνεῖς, ἔχει. *Nimis scire equidem tua placita expeto.* Subintelligendum hic est τὸ εἰδέναι, vel simile quid. Sic idem Aristoph. *Nub.* v. 1393. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν ὅ, τι λέξει sc. βουλομένων εἰδέναι. Sensus: *credo adolescentum exilire pectora,* (scire cupientium,) *quid sit dicturus. L.*

ΕΙΝΑΙ, *Esse.*

Inter verba Græca nullum invenies, quod frequentius per Ellipsin omittatur, quam hoc. Aelian. *Var. Hist.* II. 25. Καὶ ὁμολογοῦσι, τὰ αὐτοῦ μηνὸς πάντα (sc. εἶναι:) *Et tradunt pariter, omnia hujus* (esse) *mensis.* Gregorius: Ὡς δὲ ὁ τῶν ἀληθευόντων λόγ@, sc. ἐστιν: *Ut vero sermo* (est) *eorum, qui vera loquuntur.* Dion. Halic. VIII. 554. Καὶ οὐδὲ ἀπαυλισθῆναι τῆς πόλεως αὐτοῖς θέμις, supple, ἐστίν: *Et ne pernoctare quidem extra urbem eis fas* (est). Aristoph. *Plut.* v. 23. Λῆρ@ (ἐστί:) *Nugæ* (sunt.) In Epist. ad *Hebr.* V. 13. Πᾶς γὰρ ὁ μετέχων γάλακτ@, ἄπειρ@ λόγου δικαιοσύνης, sc. ἐστί: *Quicunque lactis particeps est, expers* (est) *verbi justitiæ.* In fronte *Epist.* Paul. Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη, sc. ἔστω. Sic ὁ Κύριο@ μετά σου, in *Evang.* Lucæ I. 28. et Εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ, — c. X, 5. Item in participiis, ut *Hebr.* XII. 15. Ἐπισκοποῦντες, μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτ@ τοῦ Θεοῦ, supple ᾖ: *Observantes, ne quis destituatur gratia Dei.*

* Plura de participiis exempla congessit Knatchbull ad Ephes. IV. 1. S.

Sed hæc sunt pervulgata; facili negotio quisque animadvertet, in hisce et similibus deesse hoc verbum substantivum. Quæ vero rariora sunt, et vulgo minus nota, subdam. Scilicet deest etiam, quando nomen temporis in primo casu ponitur, ut Lucæ IX. 28. Ἐγένετο δὲ μετὰ τὰς λόγους τούτους, ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ, καὶ παραλαβὼν etc. i. e. ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ ἦσαν. Nulla ibi opus emendatione, quam volunt nonnulli, qui expertes sunt doctrinæ Ellipsios. LXX. Interp. Judic. II, 16. Αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι, τὰ πάντα ἀπολεῖται: i. e. αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι ἦσαν. Lucian. in Dial. Meretr. p. 559. Οὐ γὰρ εὐπορεῖ, πολὺς ἤδη χρόνος, ἀφ' οὗ ταῦτα, h. e. πολὺς ἤδη χρόνος ἦν. Max. Tyr. Dissert. XXXI. Ἀλλ' ὁ πολὺς χρόνος, ὅτι etc. Simile est illud Virg. Crastina lux, etc. Vide Annam Fabri ad Terent. *Hecyram* p. 403. Sic ὅσοι πάντες, ὅσοι [illegible], pro ὅσοι πάντες εἰσὶ, *quotquot omnes sunt.* Sic etiam ὥρα eleganter ponitur sine ἐστὶ, ut: Ὥρα νῦν ἀπιέναι: *Tempus nunc* (est) *abeundi.* Ὥρα ποιεῖν: *Tempus faciendi* (est:) *Decet facere.*

Præterea post τὸ ὅσον, *quantum*, cum infinitivo constructum, ut apud Aelian. *Var. Hist.* I. 4. Πίνουσιν, ὅσον ἁρπάσαι: *Bibunt, quantum rapere.* Plenus esset sermo: Πίνουσι τοσοῦτον (ὕδατος) ὅσον ἐστὶν ἁρπάσαι: *Bibunt tantum aquæ, quantum rapere* (est) sive *licet.* Lib. XIII. 1. Ὅσον ἀθροίσαι τρυγῆσαι: *Quantum ex arbore colligere* (licet.) Sic apud Synesium:

Ὅσον

Ὅσον εἰκάσαι, *quantum conjicere* (licet.) Et, ut in illis post ὅσον subaudiendum relinquitur verbum ἐστί; sic ante idem ὅσον in sequentibus. Nimirum τὸ ὅσον crebrius postpositum reperitur neutris quibusdam adject. in quibus deficit ἐστιν, ut θαυμαστὸν, ὅσον, *mirum, quantum*: ὑπερφυὲς, ὅσον: ἀμήχανον, ὅσον: *immensum, quantum*. V. gr. Θαυμαστὸν, ὅσον ἐπιδέδωκεν: *Mirum, quantum profecit.* supple, θαυμαστόν ἐστιν, ὅσον ἐπιδέδωκεν: *Mirum est, quantum profecerit.* Aristot. Διαφέρουσι θαυμαστὸν ὅσον. *plene*: Θαυμαστόν ἐστιν, ὅσον διαφέρουσι: *Mirum est, quantum præstent.*

* Sic et in οὐχ οὕτως. Lucæ XX, 26. Ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως sc. ἔσεσθε: *Vos autem non sic* (eritis.) Psellus in *laudatione Metaphrastæ* p. 225. Ἀλλ' ἐκεῖνος οὐχ οὕτως sc. ἦν: *Sed ille non sic* (erat.) *S.*

* In præoccupationibus æque ac in latino sermone deprehenditur ellipsis. Ejusmodi loquendi formula Paullus utitur *Rom. III.* 3. Τί γὰρ (ἐστί,) εἰ ἠπίστησάν τινες. Respondet Apost. objectioni: si quis diceret, quænam prærogativæ possint esse Judæorum, cum multi eorum fuerint increduli? significat, nullius esse ponderis, hac phrasi: τί γὰρ sc. ἐστί. Fundamentum hujus suppletionis habemus in 1. *Cor.* X*IV.* 15. τί οὖν ἐστι, *B.*

* Hæc ellipsis locum quoque habet in quibusdam locutionibus, quæ per se sensum nondum plane absolvunt. e. g. Διδάσκειν vel παιδεύειν ῥήτορας, φιλοσόφους, ἱππέας, κυνηγοὺς cet. in quibus sub. εἶναι. Plene Lucianus in Somnio c. II. Διδάσκοις παραλαβὼν

λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι. v. cl. Abreſch. Lection. Ariſtænet. p. 102. et 114. Item in Participiis, quæ abſolute interdum pro verbo finito poſita reperiuntur, ſæpe ἦν et ἦσαν reticetur. Sic Chariton L. III. c. X. p. 6. Εἶτα συγκαλέσας ſ. ἦν: pro συνεκάλεσε. v. D'Orville ad h. l. p. 347. In illis Imperativis Atticis ποιούντων, λεγόντων pro ποιείτωσαν, λεγέτωσαν, ſub. ἔστωσαν. Plene enim foret ἔστωσαν τῶν ποιούντων, λεγόντων. Sic apud Homerum Iliad. I v. 46. Φευγόντων explicant ſcholia Græca pleno ſermone; ἔστωσαν τῶν φευγόντων. Add. v. Thomas Mag. in v. χερέθων. p. 922. coll. not. ad Onoſandri c. X. p. 50. Porro non in Neutris ſolum adjectivis; ſed maſculinis quoque ellipſis hæc locum habet. e. g. Μύριοι ὅσοι et ἄλλοι ὅσοι. v. Vigerus p. 106. Frequentiſſima quoque apud Latinos eſt verbi ſubſtantivi ellipſis. Sic Cicero ad Div. L. VIII. ep. 3. *Me certiorem, quam ſe, candidatum* ſub. *eſſe*. Plinius in Paneg. c. LXXX. *Quid? in omnibus cognitionibus, quam mitis ſeveritas; quam non diſſoluta clementia! Non locupletando fiſco ſedes.* cet. ſub. *eſt*: quod cum quidam non animadvertiſſent, multis ſcriptorum locis hoc verbum, contra codicum auctoritatem, temere intruſerunt. *Schw.*

* EINAI vel IENAI, *Ire.*

Apud Tacticos abſolute ſæpe eſt ἐπὶ τὰ ὅπλα: quibus verbis duces exhortantur milites ad arma capienda. v. Aelianus Tact. c. LIII. Plene occurrit apud Xenophont. L. III. K. Π. p. 163. Ἴτε οὖν ἐπὶ τὰ ὅπλα. v. vocem ἄγειν. *Schw.*

* EI-

*ΕΙΠΕΙΝ, *Dicere.*

Ariſtoph. *Veſp.* v. 1270. v. ἀργαλέον, ὡς σοφὸς i. e. ἀργαλέον εἰπεῖν, *difficile dictu eſt, quam ſit ſapiens.* Sæpe etiam συνελόντι ſine addito verbo dicitur. Tum ſubintelligendum φάναι, vel εἰπεῖν, vel plenius: ὡς συνελόντι λόγῳ εἰπεῖν. *L.*

*ΕΙΣΕΡΧΕΣΘΑΙ, *Ingredi.*

Hoc verbum commode ſubaudiri poſſe videtur in illis Luc. c. XVI. 16. Καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται ſ. εἰσελθεῖν. Sic Exodi c. XIX. 24. Μὴ βιαζέσθωσαν ἀναβῆναι. v. Fabricius ad Sexti Empirici L. VIII. p. 529. *Schw.*

*ΕΚΠΙΠΤΕΙΝ, *Excidere.*

Ellipſis hujus vocis occurrit Actor. XXVII. 40. Καὶ τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν. Plena locutio eſt εἴων τὴν ναῦν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεσεῖν. uti eſt ibidem v. 32. καὶ εἴασαν αὐτὴν ἐκπεσεῖν. v. ναῦς. *Schw.*

*ΕΞΑΡΚΕΙΝ, *Sufficere.*

Subauditur hæc vox in quibusdam locutionibus, in quibus ὅσον cum Infinitivo ἐλλειπτικῶς ponitur. Sic Thucydid. L. I. c. 2. Νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν. plene ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν ἂν πῃ ἀρκέσειεν. In illo epigrammate, quod Eveno tribuitur:

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

Expreſſam habet ellipſin Arrianus de Expedit. Alex. L. VII. c. I. Τοσοῦτον κατέξεις τῆς γῆς, ὅσον ἐξαρκεῖ ἐντεθάφθαι τῷ σώματι. *Schw.*

ΕΞΕΤΑΖΕΣΘΑΙ, *Comparari.*

In πρός τι et ὡς πρὸς τι, quae comparationi minorum inserviunt, subaudi ἐξετάζεσθαι, vel εἰ ἐξετάζηται, ut in Epist. ad *Rom.* VIII, 18. Λογίζομαι γὰρ, ὅτι ὀυκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν etc. *Existimo enim, non dignas* (esse) *passiones hujus temporis, ad futuram gloriam.* ubi ἄξια πρὸς τὴν δόξαν, pro ἄξια ἐξετάζεσθαι πρὸς τὴν δόξαν. Plato VI. de *Rep.* Χρόνος μικρὸς, ὡς πρὸς τὸν ἅπαντα: *Tempus exiguum ad universum.* i. e. ἐξετάζεσθαι πρὸς τὸν ἅπαντα: *si comparetur cum universo.* Aristoph. *Lysistr.* v. 860. *Per Venerem*, inquit, *si de viris sermo inciderit, extemplo ait tua conjux*, ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν; *nugae sunt omnia ad Cinesiam.* i. e. εἰ ἐξετάζηται πρὸς Κινησίαν. Eurip. *Jon.* 1511.

Μηδεὶς δοκείτω, μηδὲν ἀνθρώπων ποτὲ
Ἄελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.

Nemo putet, hominibus quidquam unquam
Insperatum esse, (si exigat ad ea,) *quae nunc eveniunt.*

ubi Doct. Jos. Barnes. mavult legere: τυγχάνονθ' ὁρῶν, quia sine ὁρῶν, vel *expresso* vel *intellecto*, ut inquit, difficulter, πρὸς ad Syntaxin conciliabitur. Sed non opus est, mutare lectionem, nec erit difficultas in structura, si modo ad hanc attendatur Ellipsin. Exempla ex Luciano plurima congessit Doctiss. Jensius in *Lectionibus Lucianeis* p. 46. et seqq. Additur hoc verbum a Luciano in *Saturnalib.* p. 809. Οὐ μικρὰ — ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης

πάσης ἀρχῆς: *Non parva — si ad vim totius imperii exigantur.* quem locum etiam a viro Doct. notatum isthic video p. 48. Dion. Hal. IX. 586. ὁ πρὸς μὲν τὰς νῦν ἐξεταζόμενον βίους, γέλωτος ἂν ἄξιον φανείη. Possis etiam συγκρίνεσθαι, ἀντικρίνεσθαι, vel παραβάλλεσθαι, vel participium παραβαλλόμενον subintelligere. apud Aelianum *Var. Hist.* XIII, 17. — ῥώμην τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιτο ἂν πρὸς ἐκείνους ἀντικρινόμενος. Joseph. l. II. *contra Apionem* p. 1070. πάντες — ὡς πρὸς ἐκεῖνον παραβαλλόμενοι.

* Ε Ξ Η Γ Ε Ο Μ Α Ι, *Interpretor.*

Quum Scholiastae adverbium ἄλλως, adhibent, saepissime subaudiendum est aliquid. Perinde enim est, ac si dicerent: ἄλλως ἐξηγοῦνταί τινες, vel ἐξηγήσαντο. *L.*

* Ε Π Α Γ Ε Σ Θ Α Ι, *Invehere.*

Haec vox deest in proverbio: ὁ Καρπάθιος τὸν λαγὼν sc. ἐπηγάγετο. Quod proverbium in eos dici solitum, qui rem sibi perniciosam persequuntur, et sibi perniciem accersunt. Hesych. Καρπάθιος δὲ λαγὼν, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐπηγάγετο, διὰ τὸ μὴ εἶναι λαγωοὺς ἐν τῇ χώρᾳ (sc. Carpathiorum) ἐπηγάγοντο αὐτοὶ, καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τόνδε σῖτον αὐτῶν καὶ τὰς ἀμπέλους ὑπ' αὐτῶν βλάπτεσθαι. v. Aristot. *Rhet.* III. c. XI. *L.*

* Ε Π Α Ν Ε Ρ Χ Ε Σ Θ Α Ι, *Subsequi.*

Hoc verbum interdum ἐλλειπτικῶς ornandae orationis gratia abesse et reticeri, docent Obs. Misc. Vol. IV. T. II. p. 282. *L.*

* ΔΙΗΓΕΙΣΘΑΙ, *Exponere.*

In illis Theocriti Idyll. XV. 25.

Ὧν εἶδες, χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ubi schol. Gr. διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. *Schw.*

* ΔΟΚΕΙ, *Videtur.*

In Phrasi, ὥς γε ἐμοὶ κριτῇ, *sicut mihi* tanquam *judici* videtur. Aelianus *Var. Hist.* II, 41. fin. *S.*

* Item apud Sophoclem Trachin. v. 313.

Πάντων ἄπειρος τῶν δε, γεννάια δέ τις. sub. εἶναι δοκεῖς. *Schw.*

* ΔΥΝΑΣΘΑΙ, *Posse.*

In ὡς ἕκαςος, et ὡς πλεῖςα. Arrianus I. p. 9. Ταῦτα (πλοῖα) ὡς πλεῖςα (sc. ἐδύνατο) ξυναγαγών. *Naves, quot* (poterat,) *colligens.* Idem III. p. 195. Δῶρά τε ὡς ἕκαςοι (sc. ἐδύναντο) φέροντες: *Dona adferentes, quanta quisque* (poterat.)

Sic in ὁποθενῶν, et ὁκοθενῶν commode subaudias δύναται. Hippocrates *Aphor.* IV. 27. Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, αἱμοῤῥαγέει πλῆθος, ὁκοθενῶν: *Quibuscunque in febribus sanguis, undecunque potest, effluit.*

Denique in οὐκ ἔχειν πῶ, quando cum infinitivo construitur. Simeon Metaphrastes in *planctu S. Mariæ* p. 247. Ὦ κοσμία καὶ ἁγία κεφαλὴ, ἣ τις πάλαι μὲν οὐκ εἶχες, πῶ κλιθῆναι καὶ ἀναπαύσασθαι, sc. ἐδύνω. *O pulcbrum et sanctum caput, quod olim quidem non habebas, ubi reclinare te et quiescere* (potuisses.) *S.*

E

E.

* ΕΙΔΕΝΑΙ, *Scire.*

Aristoph. *Acharn.* v. 361. πόθ☉ γάρ πάνυ με, ὅ,τι φωνεῖς, ἔχει. *Nimis scire equidem tua placita expeto.* Subintelligendum hic est τῦ εἰδέναι, vel simile quid. Sic idem Aristoph. *Nub.* v. 1393. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾷν ὅ, τι λέξει sc. βυλομένων εἰδέναι. Sensus: *credo adolescentum exilire pectora*, (scire cupientium,) *quid sit dicturus.* L.

ΕΙΝΑΙ, *Esse.*

Inter verba Græca nullum invenies, quod frequentius per Ellipsin omittatur, quam hoc. Aelian. *Var. Hist.* II. 25. Καὶ ὁμολογῦσι, τῦ αὐτῦ μηνὸς πάντα (sc. εἶναι:) *Et tradunt pariter, omnia hujus* (esse) *mensis.* Gregorius: Ὡς δὲ ὁ τῶν ἀληθευόντων λόγ☉, sc. ἐστιν: *Ut vero sermo* (est) *eorum, qui vera loquuntur.* Dion. Halic. VIII. 554. Καὶ ὐδὲ ἀπαυλισθῆναι τῆς πόλεως αὐτοῖς θέμις, supple, ἐστίν: *Et ne pernoctare quidem extra urbem eis fas* (est). Aristoph. *Plut.* v. 23. Λῆρ☉ (ἐστί:) *Nugæ* (sunt.) In Epist. ad *Hebr.* V. 13. Πᾶς γὰρ ὁ μετέχων γάλακτ☉, ἄπειρ☉ λόγυ δικαιοσύνης, sc. ἐστί: *Quicunque lactis particeps est, expers* (est) *verbi justitiæ.* In fronte *Epist.* Paul. Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη, sc. ἔστω. Sic ὁ Κύρι☉ μετά σῦ, in *Evang.* Lucæ I. 28. et Εἰρήνη τῷ οἴκῳ τύτῳ, — c. X, 5. Item in participiis, ut *Hebr.* XII, 15. Ἐπισκοπῦντες, μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτ☉ τῦ Θεῦ, supple ᾖ: *Observantes, ne quis destituatur gratia Dei.*

* Plura de participiis exempla congessit Knatchbull ad *Ephes.* IV. 1. S.

Sed hæc sunt pervulgata; facili negotio quisque animadvertet, in hisce et similibus deesse hoc verbum substantivum. Quæ vero rariora sunt, et vulgo minus nota, subdam. Scilicet deest etiam, quando nomen temporis in primo casu ponitur, ut Lucæ IX. 28. Ἐγένετο δὲ μετὰ τὰς λόγους τούτους, ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ, καὶ παραλαβὼν etc. i. e. ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ ἦσαν. Nulla ibi opus emendatione, quam volunt nonnulli, qui expertes sunt doctrinæ Ellipsios. LXX. Intt. *Eccles.* II, 16. *Αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι, τὰ πάντα ἐπελήσθη*: i. e. *αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι ἦσαν.* Lucian. in *Dial. Meretr.* p. 559. Οὐ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν, h. e. πολὺς ἤδη χρόνος ἦν. Max. Tyr. *Dissert.* XXXI. Ἀλλ' ὁ πολὺς χρόνος, ὅτε etc. Simile est illud Virg. *Crastina lux*, etc. Vide Annam Fabri ad Terent. *Hecyram* p. 403. Sic ὅσαι νύκτες, *singulis noctibus*, pro ὅσαι νύκτες εἰσὶ, *quotquot noctes sunt.* Sic etiam ὥρα eleganter ponitur sine ἐστὶν, ut: Ὥρα νῦν ἀπιέναι: *Tempus nunc* (est) *abeundi*. Ὥρα ποιῆσαι: *Tempus faciendi* (est:) *Decet facere.*

Præterea post τὸ ὅσον, *quantum*, cum infinitivo constructum, ut apud Aelian. *Var. Hist.* I. 4. Πίνουσιν, ὅσον ἁρπάσαι: *Bibunt, quantum rapere.* Plenus esset sermo: Πίνουσι τοσοῦτον (ὕδωρ) ὅσον ἐστὶν ἁρπάσαι: *Bibunt tantum aquæ, quantum rapere* (est,) sive *licet.* Lib. XIII. 1. Ὅσον ἁψαμένῳ τεκμήρασθαι: *Quantum ex attactu colligere* (licet.) Sic apud Synesium:

Ὅσον

Ὅσον εἰκάσαι, *quantum conjicere* (licet.) Et, ut in illis post ὅσον subaudiendum relinquitur verbum ἐστί; sic ante idem ὅσον in sequentibus. Nimirum τὸ ὅσον crebrius postpositum reperitur neutris quibusdam adject. in quibus deficit ἐστιν, ut θαυμαστὸν, ὅσον, *mirum, quantum:* ὑπερφυὲς, ὅσον: ἀμήχανον, ὅσον: *immensum, quantum.* V. gr. Θαυμαστὸν, ὅσον ἐπιδέδωκεν: *Mirum, quantum profecit.* supple, θαυμαστόν ἐστιν, ὅσον ἐπιδέδωκεν: *Mirum est, quantum profecerit.* Aristot. Διαφέρουσι θαυμαστὸν ὅσον. *plene:* Θαυμαστόν ἐστιν, ὅσον διαφέρουσι: *Mirum est, quantum præstent.*

* Sic et in οὐχ οὕτως. Lucæ XX, 26. Ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως sc. ἔσεσθε: *Vos autem non sic* (eritis.) Psellus in *laudatione Metaphrastæ* p. 225. Ἀλλ' ἐκεῖνος οὐχ οὕτως sc. ἦν: *Sed ille non sic* (erat.) *S.*

* In præoccupationibus æque ac in latino sermone deprehenditur ellipsis. Ejusmodi loquendi formula Paullus utitur *Rom. III.* 3. Τί γὰρ (ἐστί,) εἰ ἠπίστησάν τινες. Respondet Apost. objectioni: si quis diceret, quænam prærogativæ possint esse Judæorum, cum multi eorum fuerint increduli? significat, nullius esse ponderis, hac phrasi: τί γὰρ sc. ἐστί. Fundamentum hujus suppletionis habemus in 1. Cor. XIV. 15. τί οὖν ἐστι, *B.*

* Hæc ellipsis locum quoque habet in quibusdam locutionibus, quæ per se sensum nondum plane absolvunt. e. g. Διδάσκειν vel παιδεύειν ῥήτορας, φιλοσόφους, ἱππέας, κυνηγοὺς cet. in quibus sub. εἶναι. Plene Lucianus in Somnio c. II. Διδάσκε παραλαβὼν

λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι. v. cl. Abreſch. Lection. Ariſtænet. p. 102. et 114. Item in Participiis, quæ abſolute interdum pro verbo finito poſita reperiuntur, ſæpe ἦν et ἦσαν reticetur. Sic Chariton L. III. c. X. p. 6. Εἶτα συγκαλέσας ſ. ἦν: pro συνεκάλεσε. v. D'Orville ad h. l. p. 347. In illis Imperativis Atticis ποιούντων, λεγόντων pro ποιείτωσαν, λεγέτωσαν, ſub. ἔστωσαν. Plene enim foret ἔστωσαν τῶν ποιούντων, λεγόντων. Sic apud Homerum Iliad. I. v. 46. Φευγόντων explicant ſcholia Græca pleno ſermone; ἔστωσαν τῶν Φευγόντων. Add. v. Thomas Mag. in v. χερόθων. p. 922. coll. not. ad Onoſandri c. X. p. 50. Porro non in Neutris ſolum adjectivis; ſed maſculinis quoque ellipſis hæc locum habet. e. g. Μύριοι ὅσοι et ἄλλοι ὅσοι. v. Vigerus p. 106. Frequentiſſima quoque apud Latinos eſt verbi ſubſtantivi ellipſis. Sic Cicero ad Div. L. VIII. ep. 3. *Me certiorem, quam ſe, candidatum* ſub. *eſſe*. Plinius in Paneg. c. LXXX. *Quid? in omnibus cognitionibus, quam mitis ſeveritas, quam non diſſoluta clementia! Non locupletando fiſco ſedes.* cet. ſub. *eſt*: quod cum quidam non animadvertiſſent, multis ſcriptorum locis hoc verbum, contra codicum auctoritatem, temere intruſerunt. *Schw.*

* EINAI vel IENAI, *Ire.*

Apud Tacticos abſolute ſæpe eſt ἐπὶ τὰ ὅπλα: quibus verbis duces exhortantur milites ad arma capienda. v. Aelianus Tact. c. LIII. Plene occurrit apud Xenophont. L. III. κ. π. p. 163. Ἴτε οὖν ἐπὶ τὰ ὅπλα. v. vocem ἄγειν. *Schw.*

* EI-

* ΕΙΠΕΙΝ, *Dicere.*

Aristoph. *Vesp.* v. 1270. v. ἀργαλέον, ὡς σοφὸς i. e. ἀργαλέον εἰπεῖν, *difficile dictu est, quam sit sapiens.* Saepe etiam συνελόντι sine addito verbo dicitur. Tum subintelligendum φάναι, vel εἰπεῖν, vel plenius: ὡς συνελόντι λόγῳ εἰπεῖν. *L.*

* ΕΙΣΕΡΧΕΣΘΑΙ, *Ingredi.*

Hoc verbum commode subaudiri posse videtur in illis Luc. c. XVI. 16. Καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται f. εἰσελθεῖν. Sic Exodi c. XIX. 24. Μὴ βιαζέσθωσαν ἀναβῆναι. v. Fabricius ad Sexti Empirici L. VIII. p. 529. *Schw.*

* ΕΚΠΙΠΤΕΙΝ, *Excidere.*

Ellipsis hujus vocis occurrit Actor. XXVII. 40. Καὶ τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν. Plena locutio est εἴων τὴν ναῦν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεσεῖν. uti est ibidem v. 32. καὶ εἴασαν αὐτὴν ἐκπεσεῖν. v. ναῦς. *Schw.*

* ΕΞΑΡΚΕΙΝ, *Sufficere.*

Subauditur haec vox in quibusdam locutionibus, in quibus ὅσον cum Infinitivo ἐλλειπτικῶς ponitur. Sic Thucydid. L. I. c. 2. Νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν. plene ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν ἂν τι ἀρκέσειεν. In illo epigrammate, quod Eveno tribuitur:

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

Expressam habet ellipsin Arrianus de Expedit. Alex. L. VII. c. I. Τοσοῦτον κατέχεις τῆς γῆς, ὅσον ἐξαρκεῖ ἐντεθάφθαι τῷ σώματι. *Schw.*

ΕΞΕΤΑΖΕΣΘΑΙ, *Comparari.*

In πρός τι et ὡς πρός τι, quæ comparationi minorum inserviunt, subaudi ἐξετάζεσθαι, vel εἰ ἐξετάζηται, ut in Epist. ad *Rom.* VIII, 18. Λογίζομαι γὰρ, ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν etc. *Existimo enim, non dignas* (esse) *passiones hujus temporis, ad futuram gloriam.* ubi ἄξια πρὸς τὴν δόξαν, pro ἄξια ἐξετάζεσθαι πρὸς τὴν δόξαν. Plato VI. de *Rep.* Χρόνος μικρὸς, ὡς πρὸς τὸν ἅπαντα: *Tempus exiguum ad universum.* i. e. ἐξεταζόμενος πρὸς τὸν ἅπαντα: *si comparetur cum universo.* Aristoph. *Lysistr.* v. 860. *Per Venerem*, inquit, *si de viris sermo inciderit, extemplo ait tua conjux*, ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν: *nugæ sunt omnia ad Cinesiam.* i. e. εἰ ἐξετάζηται πρὸς Κινησίαν. Eurip. *Jon.* 1511.

Μηδεὶς δοκείτω, μηδὲν ἀνθρώπων ποτὲ
Ἄελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.
Nemo putet, hominibus quidquam unquam
Insperatum esse, (si exigat ad ea,) *quæ nunc eveniunt.*

ubi Doct. Jos. Barnes. mavult legere: τυγχάνονθ' ὁρῶν, quia sine ὁρῶν, vel *expresso* vel *intellecto*, ut inquit, difficulter, πρὸς ad Syntaxin conciliabitur. Sed non opus est, mutare lectionem, nec erit difficultas in structura, si modo ad hanc attendatur Ellipsin. Exempla ex Luciano plurima congessit Doctiss. Jensius in *Lectionibus Lucianeis* p. 46. et seqq. Additur hoc verbum a Luciano in *Saturnalib.* p. 809. Οὐ μικρὰ — ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης

πάσης ἀρχῆς: *Non parva — si ad vim totius imperii exigantur.* quem locum etiam a viro Doct. notatum isthic video p. 48. Dion. Hal. IX. 586. ὁ πρὸς μὲν τοὺς νῦν ἐξεταζόμενον βίους, γέλωτος ἂν ἄξιον φανείη. Possis etiam συγκρίνεσθαι, ἀντικρίνεσθαι, vel παραβάλλεσθαι, vel participium παραβαλλόμενον subintelligere. apud Aelianum *Var. Hist.* XIII, 17. — ῥώμην τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα φέροιτο ἂν πρὸς ἐκείνους ἀντικρινόμενος. Joseph. l. II. *contra Apionem* p. 1070. πάντες — ὡς πρὸς ἐκεῖνον παραβαλλόμενοι.

* ΕΞΗΓΕΟΜΑΙ, *Interpretor.*

Quum Scholiastæ adverbium ἄλλως, adhibent, sæpissime subaudiendum est aliquid. Perinde enim est, ac si dicerent: ἄλλως ἐξηγοῦνταί τινες, vel ἐξηγήσαντο. *L.*

* ΕΠΑΓΕΣΘΑΙ, *Invehere.*

Hæc vox deest in proverbio: ὁ Καρπάθιος τὸν λαγὼν sc. ἐπηγάγετο. Quod proverbium in eos dici solitum, qui rem sibi perniciosam persequuntur, et sibi perniciem accersunt. Hesych. Καρπάθιος δὲ λαγὼν, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐπηγάγετο, διὰ τὸ μὴ εἶναι λαγωοὺς ἐν τῇ χώρᾳ (sc. Carpathiorum) ἐπηγάγοντο αὐτοὶ, καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τόνδε σῖτον αὐτῶν καὶ τὰς ἀμπέλους ὑπ' αὐτῶν βλάπτεσθαι. v. Aristot. *Rhet.* III. c. XI. *L.*

* ΕΠΑΝΕΡΧΕΣΘΑΙ, *Subsequi.*

Hoc verbum interdum ἐλλειπτικῶς ornandæ orationis gratia abesse et reticeri, docent Obs. Misc. Vol. IV. T. II. p. 282. *L.*

ΕΡΓΑΖΕΣΘΑΙ, *Efficere*, *Operari*.

Apud Poëtas, Tragicos præsertim, deficit aliquando hoc verbum. Aesch. *Choeph*. 252. — δυσφιλὲς γαμήλευμ' ἀπεύχετον δόμοις γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν. ubi Schol. λείπει, εἰργάσατο.

*ΕΡΕΣΘΑΙ, *Dicere*.

In Attica illa locutione apud Aristophanem in Plut. v. 8. et Athenæum L. I. p. 5. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Item in illis: Ταῦτα μέν νυν ἐπὶ τοσοῦτον. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐπὶ τοσοῦτον. in quibus sub. εἰρήσθω. Plene habet Cleomedes in fine Κυκλ. Θεωρ. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἐπὶ τοσοῦτον πρός γε τὸ παρὸν εἰρήσθω. *Schw*.

ΕΡΧΕΣΘΑΙ, *Venire*.

In δεῦρο, *huc*, quod adverbium est, omittitur eleganter ἐλθὲ, *veni*, in *Act*. *Apost*. VII, 3. Δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἂν σοι δείξω: *Veni in terram*, *quamcunque ostendero tibi*. ubi δεῦρο pro ἐλθὲ δεῦρο. Plene Homer. *Odyss*. M.

Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθέ.
Huc Musa accede.

et Aristoph. *Thesmoph*. v. 325.

Γλαυκῶπι χρυσόλογχε — ἐλθὲ δεῦρο:
Minerva, *auream habens lanceam*, *veni huc*.

Possis etiam ἴθι subaudire, quod perinde est. Sic Lucian. in *Asino* p. 93. Δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, vel χώρει, ut Comic. *Thesmoph*. p. 779. Χώρει δεῦρο.

* Sæpe

* Sæpe ornandæ orationis caussa verba *veniendi*, *eundi* etc. reticeri, docent Obs. Misc. Autorum Vol. IV. T. II. p. 282. *B.*

ΕΥΧΕ'ΣΘΑΙ, *Precari.*

In salutandi formulis, χαίρειν, εὖ πράττειν, εὖ διάγειν, ὑγιαίνειν, quæ in fronte epistolarum adhiberi solent a Græcis, omittitur εὔχομαι, vel potius εὔχεται, ut: Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει χαίρειν, (sc. εὔχεται:) *Alexander Aristoteli salutem* (apprecatur:) Plenius id Joannes in 2. *Epist.* v. 2. Ἀγαπητὲ, περὶ πάντων εὔχομαι, σὲ εὐοδοῦσθαι καὶ ὑγιαίνειν. subintelligitur vero in *Epist.* Jacobi I, 1.

* Scholiastes *Theocriti Idyll.* 14. subintelligit γένοιτο, vel etiam λέγω. *S.*

* Singulare exemplum, ubi hoc verbum deest, occurrit Matth. XXI, 9. Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ. Intellexit Petrus Possinus *Spicil. Evang.* c. 52. incommodam esse hanc interpretationem: *Serva, quæso, filio David.* Post varia tamen in hanc rem adducta eo tandem delabitur, ut dicat: Ὡσαννὰ tunc temporis a Judæis dictos fuisse ramos palmarum: quod æque absurdum est, ac illud, quod quidam in tenebris Papatus ante restauratam litteraturam *Osanna* nomen muliebre putavit, eoque campanam a se baptizatam vocavit. Certe, qui Ellipsin hic statuit, optime procedat, ita: *Serva, quæsumus? Domine, id quod adprecamur, filio Davidis.* Vide plura, ne ultra modum prolixi simus, apud Groddeccum de *cerimonia palmarum* c. 7. Idem autem nobiscum

biscum quoque statuit Ferrarius de *Acclamationibus Veterum* I, 21. et VII, 9. qui pluribus aliis probatum dedit, veteres in acclamationibus decurtatas locutiones adhibuisse. *S.*

Ἔυχομαι, cum ἵνα deest in μὴ γένοιτο, *absit*, quae vox est omen aversantium. Plene igitur dicas: Ἔυχομαι, ἵνα μὴ γένοιτο: *Precor, ut ne fiat.*

* In illis salutandi formulis Priscianus L. XVIII. subaudiri posse censet κελεύω: uti est apud Latinos: *salvere, gaudere te jubeo.* Sic Terentius Adelph. Act. III. Sc. IV. v. 14. *Salvere Hegionem plurimum jubeo.* Schol. Gr. ad Theocriti Idyll. XIV. v. I. Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον subaudit γένοιτο, vel λέγω. Malim tamen cum nostro auctore in ejusmodi subaudire τὸ, εὔχεσθαι. Graecorum imitatione etiam Latini saepe ἐλλιπῶς loquuntur. Horatius L. I. Od. II. v. 45. *Serus in caelum redeas* f. *precor.* Plene idem L. I. Od. III. v. 7. *Reddas incolumem precor. Schw.*

ΕΧΕΙΝ, *Habere.*

In hac formula ὡς λόγος, *ut fama est.* Vtuntur ea Artemidorus II, 20. Arrianus I, p. 33. II. p. 115. pr. Constantinus Porphyrogenneta de *imagine Christi Edessena* p. 79. Supplent vero Artemidorus I, 28. λόγος δέ τις ἔχει. Auctor *demonstrationum chronographicarum* p. 437. ὡς ὁ λόγος ἔχει, *ut sermo est*, vel *continet*. Solet tamen per κατέχει supplere Arrianus I. p. 32. Θῦσαι δὲ αὐτὸν καὶ Πριάμῳ ἐπὶ τοῦ

Διὸς

Διὸς τῷ Ἑρκείῳ, λόγος κατέχει: *Sacrificasse etiam eum Priamo ad Jovis Hercei aram fama tenuit.* Adde eundem IV, p. 284; VI, p. 404; VII, p. 464, 470, 478, 486, 487. *S.*

* Deest verbum ἔχειν apud Lucian. in *Cataplo:* πῦ ὁ τὸ ξύλον, *ubi est*, qui *fustem* gestat? Ita Lucian. in *Gallo*: Σίμων ὁ τὰ πινακρὰ, et in *bis accusato* de Pane dicitur, ὁ τὴν σύριγγα; et de celebri illa Athenis porticu, ἡ τὰ ποικίλα; et in *Fugitivis de Orpheo*: ὁ τὴν κιθάραν. v. Jensius *Lect. Luc.* *L.*

* Quæ vero sub verbo ἔχειν in editione prima Cl. Auctor posuerat, ea postea sub Ellipsi plurium vocum ponenda esse censuit, ubi Lector requirat. *S.*

Z.

* ΖΗΙΝ, *Vivere.*

In ἀπαλλάττειν et ἀπαλλάττεσθαι, quando significat *mori*, subauditur ἐκ τῦ ζῆν, quod ex Theophrasti L. IX. observavit jam Budæus in Commentar. Gr. L. p. 610. In Axiocho, qui Platoni adscribitur, additur, τῦ ζῆν, loco Genitivi: ὡς ἂν περὶ πλείςυ ποιῦνται, θᾶττον ἀπαλλάττυσι τῦ ζῆν. v. Henr. Steph. Thes. Gr. L. p. 349. Id imitantur Latini in *decedere* et *discedere*, quibus absolute interdum utuntur et sub. *de vita*, *ex vita*. Justinus L. XII. c. 12. *Dum hæc aguntur, unus ex amicis ejus Ephæstion decedit.* Plene Cicero in Orat. pro Rabirio perduell. reo c. XI. *Quare si eos, qui jam de vita decesserunt, orna-*

nabimus. Idem de Senect. c. XXIII. *Ex vita ita discedo, tamquam ex hospitio, non tamquam ex domo.* Pro quo idem pereleganter c. XX. *De præsidio et statione vitæ discedere.* Item in Μεθιςάναι vel μεθίςασθαι. Sic Actor. XIII. 22. Καὶ μεταςήσας αὐτόν. Quod plene habet Polybius T. II. p. 1465. Τῶν ἀλλοτρίων αὐτῆς ἐκ τοῦ ζῆν μεθιςαμένων. In Μετάςασις apud eumdem T. II. p. 1472. Τῇ μὲν οὖν ἐκείνου μεταςάσει ταῦτ' ἄν τις εὐλόγως ἐπιφθέγξαιτο καὶ δικαίως. Quo fere modo *discessus* est apud Ciceron. de Senect. c. XXIII. *Sed me ipse consolabar, existimans, non longinquum inter nos digressum et discessum fore.* Pro quo idem de Divinat. L. I. c. 23. *O præclarum discessum, inquit, e vita.* In ἀπολύειν. Luc. II. 29. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου. Possis tamen in hisce allatis exemplis etiam subaudire ἐκ τοῦ βίου; vel ἐκ τῆς ζωῆς. v. Βίος. *Schw.*

H.

* Η Κ Ω, *Venio.*

In interrogandi formula apud Plat. in Phædro ab initio statim p. 195. edit. Bas. Ω φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; sub. ἥκεις. Sic etiam Horatius L. II. Sat. IV. v. I. *Vnde, et quo Catius?* sub. *venit?* Plene habet Herodotus L. I. c. 35. Ὤνθρωπε, τίς τε ἐὼν, καὶ πόθεν τῆς Φρυγίης ἥκων, ἐπίςιος ἐμοὶ ἐγένεο; Item in illis Polybii T. II. p. 1311. Μηδὲν εἰπόντα, τίς ἢ παρὰ τίνος sub. ἥκοι. *Schw.*

Θ.

Θ.

ΘΑΥΜΑΖΕΙΝ, *Mirari.*

Occurrunt apud Græcos loquutiones defectivæ in quibus omissum est τὸ θαυμάζω, ut apud Comicum in *Ran.* p. 247.

Τὸν δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελέγξαντ' ἄντικρυς
Ὅτι δοῦλος ὤν, ἔφασκες εἶναι δεσπότης;
Non autem illum refellisse palam te et flagris
Multasse (miror) quod, servus cum esses, te diceres herum?

Vbi Scholia: Λείπει τὸ θαυμάζω.

ΘΕΛΕΙΝ, *Velle.*

Imperativum verbi θέλειν omisisse subinde videntur Græci ante verborum infinitivos, ut: Μὴ κλέπτειν: *Ne furare.* Μὴ μοιχεύειν: *Ne adulterium committas*, in N. T. et alibi. Μὴ πείθεσθαι: *morem ne gere*, apud Lucian. in *Rhetor. Præcept.* in quibus θέλε subaudire queas. Sic Hesiod. Ἔργ. Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, pro θέλε ἄρχεσθαι ἀμητοῦ (Velis) *incipere messem.* Idem eodem lib. σπείρειν, ἀμᾶσθαι: *serere, metere*, pro *serito et metito*; vel potius σπείρειν, ἀμᾶσθαι θέλε, *serere, metere velis.* ubi Joannes Tzetzes: Τὸ ἄρχεσθαι καὶ πάντα τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν τίθησιν ὁ ποιητὴς ἢ νοεῖται ἐπὶ πᾶσι τὸ θέλε· οἷον θέλε ἐργάζεσθαι, θέλε σπείρειν, βοωτεῖν καὶ τὰ ὅμοια: hoc est: *Illud* ἄρχεσθαι *et omnes infinitivos pro imperativis ponit poëta, vel subintelligitur in omnibus illis*, θέλε, *ut* θέλε ἐργάζεσθαι.

* Siracid. VI, 35. πᾶσαν διήγησιν θείαν θέλε ἀκούειν, c. VII, 13. μὴ θέλε ψεύδεσθαι πᾶν ψεῦδος. *S.*

Plura

Plura exempla, in quibus σὺ cum infinitivo conſtruitur, vide apud V. Cl. Jac. Gronovium ad *Arrianum* lib. V. c. II. in eisque μνήσθητι vel ſimile quid intelligi docet. Plenius Sophocl. *Oed. Col.* v. 1533. μὴ βέλη παθεῖν. Aeſchyl. *Prom. Vinct.* 782. τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέμεναι θέλησον. Attamen putamus nos, in omnibus illis non poſſe ſubintelligi θέλε, quia infinitivo aliquando quartus additur caſus, ut apud Heſiod.

— γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι.

In illis ſi ſuppleas θέλε, erit θέλε γυμνὸν σπείρειν, quod non patitur conſtructionis ratio, quare commodius forſan intelligeretur δεῖ, ſive χρὴ, ut, δεῖ σε γυμνὸν σπείρειν. Vel potius, ut ſemper eodem modo ſuppleatur hæc elliptica loquutio, poſſis omnium commodiſſime intelligere κελεύω, quod mox ſubjungam. Fallitur autem Luciani Scholiaſtes, ut obiter hoc addam, ad *Rhetor. Præcept.* p. 33. quando non ſemper et promiſcue pro imperativis adhiberi tradit infinitivos; ſed tunc tantum, quum negatio additur, i. e. quum quid interdicitur. Verba ejus ſunt: Σύνηθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προςακτικῶν, ὡς νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι· τοῦτο δὲ οὐχ, ὡς ἔτυχε, γίνεται, ἀλλὰ ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἔννοια πρόεισιν etc. At contrarium docere poſſunt exempla ex Heſiodo jam allata.

* Ellipſis hujus vocis in aliis quoque obtinet. Sic Homerus Iliad. I. v. 46.

Ὄυτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς.

Minime mihi opus est hoc honore.

Sic Ιλ. κ. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ.

Opus est consilio et mihi et tibi.

Ita Ιλ. λ'. 605. Ιλ. σ' 406. *Odyss.* α. 225. Quibus in locis omnibus est ellipsis verbi ἱκάνει vel similis, quasi dicas χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ ἱκάνει, i. e. *necessitas consilii et me et te urget.* Itaque verbum ἱκάνειν ab ipso Homero additur Ιλ. κ. v. 118. — χρεὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. *Necessitas enim urget non jam tolerabilis.* Idem verbum additur v. 142. Potest tamen etiam verbum βιάω subintelligi, de quo supra suo loco. *L.*

* ΙΚΕΤΕΥΕΙΝ, *Supplico*, *Obtestor.*

In supplicantium sermonibus deest voc. ἱκετεύειν. Omisit Euripid. in *Med.* v. 334. Μὴ πρός σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης. Difficilior est locus, neque interpretibus satis perspectus. Aemil. Portus græci sermonis peritissimus, nulla idonea ratione ista h. m. interpretatur.

Ne per genua et filiam tuam recens nuptam.

Quid hæc sibi velint, equidem non intelligo. ἔλλειψις itaque subest. Quam ut indagemus, ex proximo sermone sunt arcessenda aliqua. Medeam Creon exulare terra jubet his verbis:

Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε
Ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν.

* KATEXEIN, *Continere.*

Vide, quæ supra notavimus de verbo ἔχειν p. 429. *S.*

* KEITAI, *Ponitur.*

Scholiastæ sæpe ita loquuntur: τὰ ἄλλα διὰ μέσȣ, i. e. *reliqua per* μεταξυλογίαν seu *parenthesin* (posita sunt.) Supple κεῖται vel τίθεται aut simile. *L.*

* Hoc verbum Scholiastæ etiam sæpius expressum habent. e. g. περιττῶς κεῖται; κυρίως, παρελκόντως κεῖται. v. Thucydid. Schol. ad L. I. c. 76. et L. III. c. 82. Præterea vero in aliis quoque locis ellipsis hæc obtinet. Euripid. in Phœniss. v. 1256.

Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
Τρόπαιον. suppl. ἐν σοὶ κεῖται.

quemadmodum pleno sermone Terentius Adelph. Act. III. Sc. II. v. 33. *in quo nostræ spes, omnesque opes sitæ erant.* Plene est apud Sophoclem in Oed. Col. v. 251. Ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς Θεῷ κείμεθα τλάμονες. Possis etiam in ejusmodi subaudire ἐςί; vel ἐσμὲν pro contextus ratione. Sic Euripides Iphig. in Taur. v. 1057.

Ω φίλταται γυναῖκες, ὡς ὑμᾶς βλέπω
Καὶ τἀμ' ἐν ὑμῖν ἐςιν.

Sophocles Oedip. Tyr. v. 322. Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν. Sicuti etiam apud Latinos, *quod in te est.* Terentius Heautont. Act. IV. Sc. VIII. v. 4.

Serva, quod in te est, filium, et me, et familiam.

κεχυμένης. conf. Hippocrat. *Epidem.* II. p. 1040. edit. Foes. *L.*

*ΚΟΜΙΖΕΙΝ, *Referre.*

In illa Lacænarum ad filios adclamatione, cum in bellum proficiscerentur: ἢ τὰν (κόμισον) ἢ ἐπὶ τᾶς (κεκόμισο) Plutarchus in apophthegm. Lac. pag. 241. v. Ἀσπίς. *Schw.*

Λ.

ΛΑΜΒΑΝΩ, *Accipio.*

M. Antonin. Τῶν εἰς ἑαυτὸν. l. I. §. 1. ab init. παρὰ τοῦ Πάππου Οὐήρου τὸ καλόηθες, καὶ ἀόργητον etc. *Ab avo meo Vero* (accepi,) *moris esse candidi, et ab iracundia alieni.* Subintellige ἔλαβον aut simile. *L.*

* Apud Hippocratem sæpius vox hæc suppressa latet. p. 75. Ὅσον κόγχην f. λαβεῖν. Plene p. 495. Ὅσον τοῖσι τρισὶ δακτύλοις λαβεῖν sub. ἐστι. *Schw.*

ΛΕΓΕΙΝ, *Dicere.*

Omittitur elegantiæ gratia in narrationibus subinde ἔλεγε, *dicebat*, ut apud Aelian. *Var. Hist.* I, 16. Ταῦτα πρὸς τὸν Σωκράτην ὁ Ἀπολλόδωρος. ubi in vulgatis Codd. deest πρὸς, quod adesse debere, constat ex Lib. II. c. 1. Sic *Act. Apost.* IX, 6. Καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐτὸν sc. ἔλεγε: *Et Dominus ipsi* (dicebat.)

Λέγουσι, *dicunt*, apud Gregorium notante Budæo p. 989. *Comment.* L. Gr. Ὡς μὲν οἱ τὰ ἐκείνου φρονοῦντες. sc. λέγουσι: *Quemadmodum illi, qui ab ejus parte stant,* (dicunt.) Eurip. *Phœn.* 1471.

* Hisce alia exempla addere licet, in quibus ellipsis hujus vocis regnat. In *οἷον. verbi caussa*: pro quo pleno sermone Plato οἷον δὴ λέγω. In τί γάρ, cum ita fert sententia; uti est apud Horatium L. II. Sat. III. v. 132. *Quid enim?* vel Ciceronem ad div. L. IX. ep. XXV. *Quid multa.* s. *dicam*. Roman. c. III. 3. Τί γὰρ sub. λέξω. Nec minus in τί οὖν. ibid. v. 9. pro quo plene est c. VII. 7. Τί οὖν ἐροῦμεν; Apud Homerum Iliad. B. v. 681. Νῦν δ' αὖ τοὺς sub. λέγωμεν; vel λέξω. Sic ante ὅτι supprimitur λέγων Marc. X. 33. (λέγων) ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν. Et λέγοντες. Actor. c. XV. 1. Ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς s. λέγοντες, ὅτι cet. Actor. XIV. 22. Παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ sub. λέγοντες ὅτι. cet. uti apud Homerum Iliad. B. v. 200. Eustathius subaudiendum censet εἰπὼν, ἢ φάμενος, ἤτι τοιοῦτον. v. Tom. I. p. 152. lin. 9. Plene est Matth. IX. 18. Ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ, λέγων, ὅτι ἡ θυγάτηρ cet. c. XX. 12. λέγοντες, ὅτι οὗτοι etc. Præterea λέγεται vel λέγουσι subauditur in quibusdam Infinitivis absolute positis. Herodotus cum alibi; tum L. I. c. 86. Τὸν μὲν δὴ ποιέειν ταῦτα. L. II. c. 107. Ταῦτα ποιῆσαι τὸν Σέσωστριν. Aeneas Tact. c. XI. Ὁμότροπον δέ τι τοῦτο καὶ παλαιὸν ἐν Λακεδαίμονι γενέσθαι. Plene L. I. c. 82. Τὸν δὲ ἕνα λέγουσι — Ὀθρυάδην αἰσχυνόμενον ἀπονοστέειν ἐς Σπάρτην. Idem L. I. c. 91. Τὴν Πυθίην λέγεται εἰπεῖν τάδε. Huc referri possunt Infinitivi φάναι et εἰπεῖν apud Xenophontem L. I. K. Π. aliquoties absolute positi; in quibus itidem λέγεται, aut ἔφασαν subaudiri censet Henr. Steph. in Appendice de Dial. Att. p. 67.

* ΜΑΧΕΣΘΑΙ, *Pugnare.*

Deficit hoc verbum in illis Herodiani L. IV. c. XXVIII. §. 6. Ἄγων κατακφράκτους ἀπὸ καμήλων ἔξωθεν μακρᾶς δόρασιν sub. μαχομένους. Sic et apud Homerum Iliad. O. v. 282. Ἐπιστάμενος ἄκοντι. ubi Eustathius p. 1019. lin. 4. λείπει τὸ πολεμίζειν, ἤ τι τοιοῦτον. *Schw.*

* ΜΕΛΕΙ, *Curæ est.*

Suppressa latet hæc vox apud Bion. Idyll. V. 3. Τί μοι πολὺ πλήονα μοχθεῖν. sub. μέλει. Item apud Theocritum Idyll. XV. 89. Τί δέ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμές. Aliquoties expressa hæc ellipsis occurrit apud Anacreontem Od. XV. 1.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο
Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος.

et ibid. v. 5.

Ἐμοὶ μέλει μύροισιν
Καταβρέχειν ὑπήνην. *Schw.*

* ΜΗΔΟΜΑΙ, *Molior, Machinor.*

Occurrit vocis hujus ellipsis apud Euripid. Phœniss. v. 353. Ὄλοιτο τάδε. sub. μησάμενος. Plene ibid. v. 805. Ἦ δεινά τις Ἔρις Θεὸς, ἃ τάδε μήσατο πήματα. *Schw.*

ΜΙΓΝΥΣΘΑΙ, *Misceri.*

In obscœnis ut plurimum, verecundiæ gratia omittitur τὸ μίγνυσθαι, *misceri*, vel μοιχεύειν, *mœchari*, *adulterium committere*, ut apud Euripidem in *Iphigen. in Aulide*: Ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθι — — — sc. μιγεῖ-

Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν
Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν.

Huic addi potest Roman. c. XII. 14. 15. Εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. Χαίρειν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων. *Schw.*

N.

* ΝΟΕΩ, *Sentio.*

Quum Scholiastæ illud adverbium ἄλλως adhibent, subaudiendum est aliquid. Perinde enim est, ac si dicerent: ἄλλως νοοῦσί τινες, vel ἐνόησαν. *L.*

O.

* ΟΙΟΜΑΙ, *Arbitror.*

In Infinitivis absolute positis etiam præter allatas paullo ante voces, aliæ possunt subaudiri. e. g. ᾤετο, ἡγεῖτο, ἐνενόει, ἐνόμιζεν, ὑπελάμβανε, πιθανὸν, εἰκός ἐστι: cujus ellipseos varia exempla affert doctissimus Dorvillius ad Chariton. L. I. c. 14. p. 143. Sic L. I. c. XIV. p. 20. Πολλὰς γὰρ ἐν τῇ πόλει γενέσθαι τὰς ἐθέλοντας ὠνεῖσθαι. Idem L. II. III. p. 26. Πενθοῦντί τε γὰρ μὴ πρέπειν πομπήν. L. III. VII. p. 55. Μὴ γὰρ ἀπολείψειν αὐτὴν Διονύσιον οὐκ ὄντος ἔτι Χαιρέα. L. IV. VI. p. 74. Ἀρχὴν γὰρ ἔχειν τὸν Μιθριδάτην καταφρονήσεως. Adde Lucianum T. II. p. 901. et Diodor. Sic. L. XII. c. 95. p. 546. *Schw.*

OMNY-

Moſchus Idyll. V. 20. Νὴ τὸν Πᾶνα. Theocritus Id. IV. 17. ὠ δᾶν. i. e. τὴν γῆν. Id. II. v. 160. Ναὶ μοίρας. Idyll. V. 14. ὀ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον. v. 17. Οὐ μὰν ἐτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας ὠ 'γαθὲ Νύμφας. v. 70. Ναὶ ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν. Idyll. XV. 14. Ναὶ τὰν πότνιαν. Hanc ellipſin aperte probat notabile illud juſiurandum, quo Pythagoræi per Pythagoram jurarunt, quod memorat Jamblichus de vita Pythagoræ c. XXVIII.

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥίζωμά τ' ἔχουσαν.

Paullo ante enim habet: μηδέποτε ὀμνύναι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους: quod verbum etiam expreſſit Longus Paſtoral. L. II. 64. Ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸν Πᾶνα ὤμοσεν — ἡ δὲ Χλόη Δάφνιδι τὰς Νύμφας. Quod ad locum Anacreontis attinet, dubium non eſt, lectionem, τὰς Θεάς σοι; conjecturis Scaligeri, Porti aliorumque longiſſime eſſe præferendam. Sic etiam Antoninus L. VII. §. 17. Απέρχου, τὰς Θεὰς σοι, ὡς ἦλθες. Vnde apud Gellium L. I. c. 2. τὰς Θεὰς σοι legendum cenſet Vptonus ad Arriani diſſertationes L. III. c. I. ubi et alia ellipticæ hujus formulæ exempla affert; cui jungi poſſit Gatakerus in annotat. ad Antonini L. VII. §. 17. Demoſthenes Philipp. III. Πρὸς Διὸς καὶ Θεῶν. Aelianus V. H. L. IX. 4. Πρὸς Θεῶν. Eadem ellipſi in variis obteſtandi formulis utuntur etiam Latini. Cicero Offic. L. II. c. 2. *Quid eſt enim, per Deos, optabilius ſapientia?* Terentius Phorm. Act. V. Sc. I. v. 37.

ellipsis ante ὅπως et μήποτε. conf. etiam *Act.* V, 39. M. Antonin. IV, 24. τῶν εἰς ἑαυτόν. 2. *Tim.* II, 25. Matth. XXV, 9. *L.*

* ΟΡΜΑΩ, *Ruo.*

Hoc verbum omittitur a Philostr. *Icon.* II. p. 850. ὁ γεωργὸς δὲ λίθοις ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα sc. ὥρμα. vid. Obs. Miscell. Vol. IV. T. II. p. 282. *L.*

Π.

* ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΕΙΝ, *Assumere.*

Ellipsis hujus vocis occurrit in epist. ad Galat. V. 13. Μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί: ut nimirum plena oratio ita instituenda esse videatur: μόνον ὁρᾶτε, μὴ παραλάβητε τὴν ἐλευθερίαν ταύτην εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί. cet. Alii τὸ, ἐπιστρέφετε subaudiri censent. v. Wolfius in cur. phil. ad h. l. p. 774. *Schw.**

ΠΑΡΕΚΒΑΙΝΕΙΝ, *Digredi.*

Est, ubi et hoc verbum deest. Theophrastus in sexto de *Causis*: Ὅθεν δ' ὁ λόγος, ἐκεῖσε ἐπανιτέον: *Vnde* (digressa est) *oratio, illuc redeundum.* pro ὅθεν δ' ὁ λόγος παρεξέβη. Vid. Budæum *Comment. L. Gr.* p. 989.

ΠΑΥΕΣΘΑΙ, *Desinere.*

Futurum παύσομαι in medio orationis subaudiendum relinqui aliquando, docet Aristophanis Scholiastes ad *Plutum* v. 469. ubi, citans versum hunc Homeri:

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί:

notat, λείπειν τὸ παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω.

* Videatur ibi Kusterus v. 468. *S.*

Item post μέλλω, ut τὶ γὰρ ἐκ ἔμελλον (sc. ποιήσειν;) *Quid enim* (facturi) *non erant?* et post ἐλπίζω. Aeschyl. *Choeph.* p. 248. Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. ubi Schol. λείπει τὸ ποιεῖν. Et in aliis, ut apud Lucam in *Evang.* XII, 26. Εἰ ἐν ἔτε ἐλάχιστον δύνασθε (sc. ποιεῖν:) *Si igitur ne minimum quidem possitis* (facere.) Aelian. *Var. Hist.* I, 25. Ὁ μὲν ἐν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα καὶ μεγαλοπρεπῶς (sc. ἐποίει) *Atque hæc quidem Alexander liberaliter atque magnifice* (faciebat.) Polyb. I, XII. Τί δ᾽ ἐκ ἐγώ σε, τί δ᾽ ἐκ ἐμέ συ; pro Τί δ᾽ ἐκ ἐγὼ σε ἐποίησα, τί δ᾽ ἐκ ἐμέ συ ἐποίησας; *Quid non ego tibi, quid tu non* (præstitisti) *mihi?* Vertit ibi Interpres: *Quare non ego te? et quare non tu me?* Sic *Apocal.* XIX, 10. Ὅρα μή, sc. ποιήσῃς. et apud Comicos et Tragicos passim, Μή σύ γε. sc. ποιήσῃς. Vid. Eurip. *Jon.* 1335.

* Adde Homerum Odyss. P. v. 354.

Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι.

ubi scholia Gr. supplent ποίησον. Item in proverbiali locutione: Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. de qua vide Zenobium Centur. III. 59. Quam ellipsin confirmat Cicero pro Flacco c. 27. *Quid de tota Caria? nonne hoc vestra voce vulgatum est, si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum.* In illo Sophoclis loco Antigon. v. 583. Μὴ τριβὰς ἔτ᾽, sub. ποιήσατε; vel uti Schol. Gr. habent ἐμβάλλετε. In formula καὶ ταῦτα, in media periodo sequente Participio, subaudiri potest ποιεῖς; vel ubi de pluribus sermo est, ποιεῖτε 1. Corinth. VI. v. 6.

λοσόφους, ut Wolfius ad h. l. docet: æque tamen hæ locutiones ellipticæ videntur, ita supplendæ: ὅσον πρὸς μὲν τοὺς ῥήτορας, cet. προσήκει. Polybius T. II. p. 1394. Ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα. conf. Auctor noster in v. μέλει. Imitatione Græcorum ita sæpe Romani quoque scriptores loquuntur. Sic Florus L. III. c. X. §. 11. *Quid ad illum, quid agat nostra Germania?* Cicero ad div. L. III. ep. XI. *Ad rem nihil.* Idem ad div. L. III. ep. XIII. *Sed hoc nihil ad te:* in quibus sub. *pertinet*. Plene idem L. XV. ep. II. *Parare ea, quæ ad exercitum, quæque ad rem militarem pertinerent.* Id. L. VIII. ep. 1. *Quod ad Cæsarem.* Plene ibid. ep. II. *Quod ad pantheras attinet. Schw.*

* ΠΡΟΣΕΧΕΙΝ, *Attendere.*

Hoc verbum deest apud Dionem Chrysost. Orat. XXXII. p. 368. D. ante verba ὅπως ἂν ἔχω λέγειν. Ad quem locum ita habet Scholiastes Gr. ἐλλιπὴς ἡ περίοδος τοῦ, σύνετε· προσέχετε: ἤ τινος τοιούτου. Τοῦτο δὲ σύνηθες ῥήτορσι, μάλιστα τοῖς (ἐν ταῖς) ὑποσχέσεσιν ἀντιλογικῶς προιοῦσι. *Schw.*

Σ.

* ΣΗΜΕΙΟΥΝ, *Observare, notare.*

Hoc verbum innumeris in locis apud scriptores, qui excerpta ex variis auctoribus collegerunt, ante particulam ὅτι suppressum intelligitur. Exemplo esse possunt Excerpta ex Polybio, Diodoro, Nicolao Damasceno, Dionysio Halicarnassensi; nec non Aeliani varia historia; in quibus ante ὅτι sem-

ἀντηγορήσῃς: *Tu igitur, Mercuri, prior dicito, ὅρα (vide,) ut mihi quam gravissima crimina objicias.* Non animadvertunt semper Interpretes hujus imperativi Ellipsin, ex quo fit, ut subinde errent. Sic Luciani Interpres *Timon.* p. 130. Τλῆθι, καὶ — ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ φθόνου: vertit: *Sustine, quo palpones illi invidia rumpantur.* Debuit: (Sustine et fac,) *ut adulatores illi dirumpantur pre invidia.* Animadvertit vero eodem Dialogo p. 148. χαῖρε ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους) κόλακας φυλάξῃ, ubi recte: *Salve here, et (fac,) adulatores istos nefarios observes.*

* Porro ante particulas ἐάνπως, αἴκε, αἴκεν, εἰ ἄρα, in oratione ἐλλειπτικῇ posita, verbum hoc suppressum intelligitur. Actor. XXVII. 12. Οἱ πλείους ἔθεντο βουλὴν, ἀναχθῆναι κἀκεῖθεν, (σκοποῦντες) εἴ πως δύναιντο cet. Marc. XI. 13. Ἦλθεν (σκοπῶν) εἰ ἄρα εὑρήσει τι ἐν αὐτῇ. Homerus Iliad. Z. v. 94. — αἴκ' ἐλεήσῃ. coll. v. 275. quæ lectio frustra in Barnesii var. lection. sollicitatur. Sic enim cum alibi; tum Iliad. Ω. v. 357.

Γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃ.

Plane idem Iliad. P. 652.

Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι.

Vel etiam alia voce synonyma apud eumdem Iliad. Ω. v. 601.

Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴκε θέῃσιν

Latinos itidem, Græcorum imitatione, ita locutos fuisse, exempla optimorum scriptorum nullo ne-

Exod. c. XVI. v. 17. et 18. [illegible] τας παρ' αὐτῷ συνέλεξαν. Scilic. [illegible]

* ΣΥΜΒΑΙΝΕΙΝ, *Contingere, evenire.*

Infinitivus ſæpe abſolute a ſcriptoribus ponitur; variisque vocibus e. g. δεῖ vel χρὴ; θέλησον, μέμνησο, εἴωθεν, τυγχάνει, ἐςὶ cet. contextui ſermonis convenienter eſt ſupplendus, uti exemplis probavimus ad Onoſandri c. VI. In hac vero dicendi forma, maxime ſi particulae, Επεὶ, ἐπειδὴ, ὅτε, ὡς Infinitivis præmittuntur, præcipuum ſibi locum vindicat τὸ, συμβαίνει; vel συνέβη: eſtque hæc ellipſis cum aliis optimis ſcriptoribus; tum in primis Herodoto frequentiſſima. Sic Herodotus L. II. c. 118. Τὰς δ', ἐπεί τε ἐσελθεῖν ἐς τὸ τεῖχος, ἀπαιτέειν Ἑλένην τε καὶ τὰ χρήματα: ubi plena locutio foret: ἐπεί τε ἐσελθεῖν συνέβη. L. II. c. 162. Ὡς δὲ ἀπικέσθαι αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀπρίην. Idem L. III. c. 110. Τὰ δὴ ἀπαμυνομένας ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, οὕτω δρέπειν τὴν Κασσίην ſub. συμβαίνει. Thucydides L. II. c. 102. Λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι τῷ Ἀμφιάρεω, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν. ubi Infinitivus ἀλᾶσθαι a ſubintellecto voce συνέβη dubio procul pendet. Pausanius L. I. c. 9. Ὥστε καὶ [illegible] (συμβαίνῃ) [illegible] ἐπὶ τὸν [illegible]. Plene habet Onoſander c. XVIII. Εἰ δὲ συμβαίνοι γίνεσθαι τὴν μάχην ἐν χωρίοις cet. Idem c. XXI. Τραχὺ γάρ που συμβαίνει τοὺς πολεμίους [illegible], διόδους ποιεῖσθαι. Joſephus Antiqu. Jud. L. I. c. I. Ὥστε φαίνεσθαι (συμβαίνειν) τοὺς μεγάλους [illegible],

ΤΡΕΠΕΣΘΑΙ, *Verti.*

In formula, ἐς κεφαλήν σοι: Lat. *Capiti tuo fit*, quae praeter alios apud Comicum in *Pace* v. 1063. qua formula putabant mala posse declinari in illius caput, qui imprecatus erat, subintellige, τραπείη vel ἐλθέτω τὸ δεινόν: *vertatur* vel *veniet malum*.

* Confer. *Aster.* XVIII, 6. et quae ibidem in *Curis philologicis* notavit Celeb. Wolfius. *S.*

* v. Aristoph. *Plut.* 526. *Nub.* 40. *L.*

* Vide de hac imprecationis formula Senecam ad Marciam de Consolat. c. IX. Sic etiam Moschus Idyll. III. 123. Τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυδίκα τραπέσθω. *Schw.*

ΦΗΣΑΙ, *Dicere.*

Ὁ δὲ saepe dicitur pro ὁ δὲ ἔφη. Aelian. *Var. Hist.* IX, 29. Ἐπεὶ δέ τις ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὅ τι μέγα ἐστὶν, ὧν ἐπιθυμεῖ τις, τούτων τυχεῖν: ὁ δέ: Ἀλλὰ μεῖζον ἐστιν etc. *Quum vero quis illi diceret, magnum esse, compotem eorum fieri, quae quis cuperet: At ille, majus est*, (inquit,) *etc.* Sic οἱ δὲ pro οἱ δέ φασιν, vel, οἱ δέ φασιν. Aelian. *Hist. Anim.* I, 6. Γλαύκης ἀκούω θηρεῦσαι κύνα, οἱ δὲ, οὐ κύνα, ἀλλὰ ἱερόν. Plene οἱ δὲ φασιν est apud Eundem *Var. Hist.* XII, 35.

Φησὶν ὁ δεῖνα, vel simile quid, subintellige ante ὅτι in principiis capitum collocatum, et narrationem, ora-

* ΦΘΙΝΩ, *Desino.*

Aristoph. *Nub.* v. 1129. πέμπτη, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα, i. e. *vigesimus sextus, vigesimus septimus, vigesimus octavus; post hunc vigesimus nonus dies.* Omissum enim est τὸ φθίνοντος. Loquitur enim poëta de diebus mensis exeuntis, quem φθίνοντα vocabant. Plena igitur locutio est: πέμπτη ἡμέρα πρὸ τοῦ φθίνοντος μηνός. Eadem supple in τετρὰς, in τρίτη, etc. vid. Schol. ad *h. l.* et Perizonius ad *Aelian. II,* 25. *L.*

ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ, *Loquor.*

In τί περισσά; *quid multa* apud Callimachum *hymno in Delum* v. 132. ubi Scholiastes: λείπει τὸ φθέγγομαι. *S.*

ΦΟΒΕΙΣΘΑΙ, *Vereri.*

Ante μὴ cum subjunctivo, vel cum futuro indicativi saepe deficit φοβοῦμαι, vel δέδοικα. Homer. *Iliad.* P. v. 93.

> Μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται.
>
> (Vereor,) *ne quis mihi Danaorum succenseat, qui viderit.*

et *Iliad.* Σ. v. 8.

> Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
>
> (Metuo,) *ne jam mihi paraverint Dii tristes sollicitudines animo.*

Vide etiam *Odyss.* E. v. 467.

Euripid. *Orest.* v. 774. Μή λάβωσί σ' ἀσμένοι, (Vereor,) *ne te sint placide accepturi,* et *Jone* 686. Μή τιν' ἔχῃ δόλον: (Vereor,) *ne quem habeant dolum.*

ΦΟ-

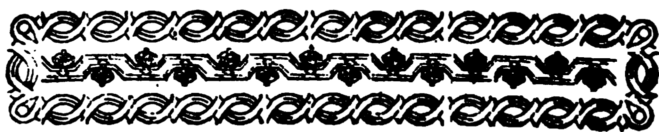
Item in infinitivis sine aliquo adjecto positis. …imachus *hymno in Apollinem*.

Μή τε σιωπηλὴν κίθαριν, μή τ' ἄψοφον ἴχνος,
Τῦ Φοίβε, τὲς παῖδας ἔχειν, ἐπιδημήσαντος.
Neque tacitam citharam, neque tacitum gressum,
Phœbo præsente, pueri habeant.
Ἔχειν sc. χρή. *Schw.*

*ΧΡΗΣΘΑΙ, *uti*.

…eficit hæc vox aliquoties apud Herodotum, … τὸ, νομίζει; vel νομίζουσι; absque alio verbo po…r. Sic L. IV. 63. Τοῖ δὲ ὕεσι οὐδὲν νομίζουσι. Idem …V. c. 117. Φωνῇ δὲ οἱ Σαυρομάται νομίζουσι Σκυθι… *…lingua autem Scythica Sauromatæ uti solent.* Nam νομίζειν, significat in allatis locis *recepto more so…* … Comprobare possunt hujus verbi ellipsin il… Thucydidis L. I. c. 77. ἄτε τούτοις χρῆται, εἰθ' οἷς …η Ἑλλὰς νομίζει. supple Χρῆσθαι. et L. II. c. 15. ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. Ad …idem modum etiam Latinorum *solet*, inter… ἐλλιπτῶς usurpatum reperitur, subaudito ver… contextui orationis congruenti. Sic Sallustius … Cat. c. XXX. *Quod plerumque in atroci nego… solet.* sub. *fieri.* Plene Petronius c. XLIX. *So… fieri.* Ejusdem verbi participium χρώμενος sub…itur etiam in νόμῳ, ubi *instar* significat apud …on. in Phædr. p. 250. v. Hoogeveen ad Viger. …6. *Schw.*

*ΧΩ…

DE ELLIPSI PRAEPOSITIONVM.

De ellipsi præpositionum poetis familiari generatim quædam habes apud Broukhusium ad *Propert.* III, 4. v. 28. et quem ille citat, Servium ad *Virgil. Georg.* IV. v. 484. *Aen.* I. v. 194. VIII. v. 216. De ellipsi autem præpositionum poëtis Atticis usitata lege Spanhem. ad *Plut.* 1016. et de ellipsi denique præpositionis materiam significantis Jensium *Lect. Lucian.* III, 6. p. 344. et III, 7. p. 346. Ceterum præpositionum ellipsin tantopere amant scriptores Græci, ut interdum duæ præpositiones in una orationis parte omittantur. Aristoph. *Nub.* v. 1083. Ἢν τȣτο νικηθῇς ἐμȣ: *Si* (in) *hoc* (a) *me victus fueris.* Plene: ἢν εἰς τȣτο νικηθῇς ὑπ' ἐμȣ. L.

A.

ANTI, *Pro.*

Frequentior apud Græcos est Ellipsis Præpositionis: quam quia non animadverterunt vete-

* Sic Matth. c. X. 29. οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται. pl. ἀντὶ ἀσσαρίου. Et Homerus Iliad. A. v. 111.

Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
Οὐκ ἔθελον δέξασθαι. pl. ἀντὶ κούρης cet.

Hæc præpositio subauditur quoque in adjectivis, quæ excellentiam denotant. e. g. ἄξιος πολλοῦ, quod plene diceretur ἀντὶ πολλοῦ τιμήματος, ut ostendit compositum ἀντάξιος. Sic Homerus Iliad. Λ. v. 514.

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Hoc Græcorum more Latini quoque *dignus* et *indignus* Genitivis junxerunt, ut in vulgus notum est. Sic Suetonius Othon. c. IV. *Qui non et sentiret et prædicaret solum successionis imperii dignum.* Ovidius Trist. L. IV. 57.

Vtque probæ dignum est, omni tibi dote placebam.

ubi Heinsius plura loca congessit. Theocritus Idyll. I. 57.

Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα.

pl. ἀντὶ τοῦ. Idem Idyll. XI. 49.

Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο. *Schw.*

Per ejusdem præpositionis Ellipsin eleganter etiam dicitur δοῦναί τι τινὸς pro ἀντί τινος, *dare aliquid* (pro) *aliquo: alicujus pretii quid æstimare.* Lucianus in *Cynico* p. 725. Τί δ' ἂν δοίη τις ἀνδρὸς, τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος. Quem locum pessime convertit Interpres: *Et quidem quid facias, cum vir eundem cum cinædis odorem habeat?* Tu verte: *Quid autem daret quis* (pro) *viro, qui eundem* (cum) *cinædis oleat odorem?* Comicus in *Pace*, p. 686.

* Expressam hanc vocem habet Homerus Iliad. A. v. 97.

Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει. *Schw.* vel ἑαυτὸν ἀπὸ κακῶν: *abstinere manus*, vel *se a malis*. Sic 1. *Thessal.* IV, 3. Ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορνείας: *Vt abstineatis a scortatione.* ubi additur ἀπὸ, ut et in *Act. Apost.* XV. 20.

* Hanc constructionem imitatus est Horatius. L. III. Od. XXVII. 69.

Mox ubi satis lusit, abstineto
Irarum, dixit, calidaeque rixae. *Schw.*

Ἀπέχειν τινὸς pro ἀπό τινος: *abesse ab aliquo.* Additur in *Evang.* Lucae XXIV. 13. Εἰς κώμην ἀπέχουσαν σαδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ. Sic etiam ἔχειν τινὸς. pro ἔχειν ἀπό τινος dixit Dio Cass. l. XXXIX. p, 127.

* Sic ἐπέχειν δρόμου, *sustinere cursum*, dixit Aristoph. *Av.* v. 1200. Plene legitur in *Ran.* v. 875. ἐπέχειν ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, *abstinere a vocum grandinibus.* *L.*

In φείδεσθαι cum genitivo etiam deest ἀπὸ. Plene LXX. 1. *Reg.* XV, 3. καὶ οὐ φείσῃ ἀπ' αὐτοῦ. Ἀφιέναι, ἀπολύειν, ἐλευθεροῦν, ῥύεσθαί τινος: *absolvere, liberare* (ab) *aliquo*, integre ἀπό τινος, quomodo Paulus in Epist. ad *Rom.* VI, 22. Νυνὶ δὲ ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας &c. *Nunc autem liberati a peccato.* et Matth. VI, 13. Ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ: *libera nos a malo.* Potest etiam subaudiri praepos. ἐκ, quae aliquando addita reperitur.

Pro ἀπὸ interdum habent ἐκ scriptores. Xenophon L. VI. K. A. p. 368. Ἀλλ' ἐιρξόμεθα ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων.

Sic etiam Κωλύειν τινὰ τινος eadem ellipsi dicitur. Plene habet Xenophon L. III. K. Π. Ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλῦσαι.

Item in ἀκέειν τινὸς sub. ἀπὸ. Plen. Actor. IX. 13. Ἀκήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου. *Schw.*

Ὑστερεῖν et ὑστερεῖσθαί τινος, *egere* vel *destitui* ab *aliqua re.* sc. ἀπό *Rom. III,* 24. Ὑστερεῖσθαι δόξης pro ἀπὸ δόξης. *destitui gloria.* Additur *Hebr. XII,* 15. — μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ:

Ἅπτεσθαί τινος, pro ἀπό τινος, quomodo plene legitur apud LXX. Intt. *Levit.* V, 3. Ἢ ἅψηται ἀπὸ ἀκαθαρσίας ἀνθρώπου; ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας αὐτοῦ. sic in Παύεσθαί τινος. Hom. *Iliad.* B. Παυσάμενοι κλαγγῆς.

* Huc pertinent etiam verba *desinendi.* Paeanius Eutropii metaphrastes I, 13, 2. οὐ πρότερον ἔμελλε τῆς ὀργῆς λήξειν: *non prius* (ab) *ira cessare volebat.* *S.*

* Sic Horatius Græcorum imitatione L. II. Od. IX. v. 17. *Desine mollium Tandem querelarum.*

In ἁμαρτάνειν τινός. sub. ἀπό. Homer. Iliad. O. v. 430. Τοῦ μὲν ἄμαρθ'. unde sæpius ἀφάμαρτε apud eumdem. e. g. Iliad. Λ. v. 350. Z. v. 403. *Schw.*

* Item verba *fruendi.* ut ἀπολαύειν τινὸς. Additur præpositio a Luciano in *Mort. Dial.* p. 224. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων (sc. τὶ) ἀπολαύοιμι. *L.*

cent Grammatici: subauditur enim in illis ἀπὸ, ut quum dicitur: Ἐνδεὴς τῶν καθ' ἡμέραν, plene est: ἀπὸ τῶν καθ' ἡμέραν, *indigus quotidiani victus*. Ἐλεύθερ☉ κακίας sc. ἀπό: *liber malitia*. Sic *Rom. VII*, 3. ἐλευθέρα ἐςὶν ἀπὸ τȣ͂ νόμȣ, *libera est a lege*: Comic. *Nub*. v. 1415. σῶμα πληγῶν ἀθῷον: quæ præpositio additur *Matth. XXVII*, 24. Ἀθῷός εἰμι ἀπὸ τȣ͂ αἵματ☉ τȣ͂ δικαίȣ. *Lucian*. Κενὴ οἰςῶν ἡ φαρέτρα: *pharetra sagittis vacua*, pro ἀπ' οἰςῶν.

* Ὁδὸς καθαρὰ παντὸς κακȣ͂. Cebes *Tab*. pro ἀπὸ κακȣ͂. *S*.

* Plene est Actor. XX. 26. Καθαρὸς ἀπὸ τȣ͂ αἵματος. *Schw*.

Ἄπειρ☉ τȣ́τȣ, *expers hujus*, plene ἀπὸ τȣ́τȣ. Μόνος πάντων, pro μόν☉ ἀπὸ πάντων. Οἶος ἄλλων, pro οἶος ἀπ' ἄλλων. Moschopulus ad *Hesiod*. Ἔργ. v. 11. Τὸ μόνον ὄνομα — ἐφ' ȣ͂ λεγόμενον, μέσην ἔχει πάντως τὴν ἀπὸ πρόθεσιν, ἢ παρȣ͂σαν, ἢ συνυπακȣομένην, οἷον μόνος πάντων, ἀντὶ τȣ͂ ἀπὸ πάντων, καὶ οἷος ἀπ' ἄλλων παρὰ τῷ θεολόγῳ Γρηγορίῳ ἐν τοῖς ἔπεσι etc. Addidit Sophocles in *Philoctete* v. 182.

Κεῖται μȣ͂ν☉ ἀπ' ἄλλων.

Jacet solus ab aliis.

Ἀλλότριον ἐκείνȣ, *alienum ab illo*, dicitur ἐλλειπτικῶς pro ἀπ' ἐκείνȣ, ut et πλησίον τȣ͂ χωρίȣ: *propinquum loco*, pro ἀπὸ τȣ͂ χωρίȣ. Sic ἆσσόν τινος pro ἀπό τινος, *prope ab aliquo*. Theocr. *Idyll*. A.

Αὖθις ὅπως ςάσῃ Διομήδε☉ ἆσσον ἰοῖσα.

Δ.

ΔΙΑ, *Per, Propter.*

Nomen temporis quando in genitivo ponitur, elliptice dicitur, subaudita præpos. διά. E. g. τῦ μηνὸς, plene διὰ τῦ μηνὸς. Χειμῶνος καὶ θέρος, plene διὰ χειμῶνος καὶ θέρος. Comicus in *Pluto* v. 98. Πολλῦ γὰρ αὐτὸς ἐχ' ἑώρακα χρόνυ, i. e. διὰ πολλῦ χρόνυ: *Nam multo tempore ipsos non vidi.* Alia exempla vide apud Budæum *Comment. L. Gr.* p. 995.

* Adde ἡμέρας καὶ νυκτὸς: plene enim διὰ τῆς νυκτὸς habes Lucæ V, 5. *Act.* XVII, 13. *Sl.*

* Posset etiam præpositio ἐκ addi. Nam ἐκ νυκτῶν, *noctu*, dixit Eurip. in *Rheso*, v. 13. Τίνες ἐκ νυκτῶν τὰς ἡμετέρας κοίτας πλάθυσι; *quinam cubile nostrum adire noctu audent.* S.

* Sic apud Lucianum *Vit. Auct.* Καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. S.

Etiam ante alios genitivos hæc præpositio omittitur, ut apud Hom. *Iliad.* B. 801. Ἔρχονται πεδίοιο, i. e. ἔρχονται διὰ πεδίοιο, *eunt* (per) *campum.* ut Eustath. ibid. ἀντὶ τῦ, διὰ τῆς πεδιάδος. et *Iliad.* Δ. 244.

Ἀιτ' ἐπεὶ ἂν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέυσαι, s. διά.

* In *actionibus* sive *factis quibuscunque.* Hercules apud Euripid. in *Alc.* v. 1025.

Πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε χεῖρας εἰς ἐμὰς, pro
Διὰ πολλῶν μόχθων:

Multo autem labore in nostras illa venit manus. B.

* Sic

Ἀισχ. Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα Θυώνιχε. Θ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸν

Aeſch. *Non optime valemus Thyoniche.* Th. *Propterea macies.*

Sic Latin. *Hoc* pro *propter hoc*. Plaut. *Amphitr.* Act. I. Sc. I.

Opulento homini hoc ſervitus dura eſt.

* Deeſt etiam hæc præpoſitio in illis locutionibus apud Ariſtoph. *Equit.* 644.

Εἶτ' ἐςεφάνεν μ' εὐαγγέλια.

(Ob) *lætum me coronant nuncium.*

Ad quem locum recte Biſetus: Τινὲς εὐαγγελία γραπτέον νομίζεσιν. ἀλλ' εἰ μὲν γράψης εὐαγγέλια, ἔλλειψις ἔςαι τῆς διὰ προθέσεως, διὰ τὰ εὐαγγέλια, διὰ τὴν καλὴν κἀγαθὴν ἀγγελίαν; apud Aelian. *Var. Hiſt.* VIII, 7. θύειν τὰς γάμας. *L.*

* Sic Sophocles Aiac. v. 30. πηδῶντα πεδία. Idem v. 176. Ἦπε τινὸς νίκας ἀκάρπωτον χάριν. Ibid. v. 439. οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς: quibus in locis recte omnino ſubauditur διά. Item in illis Homeri Iliad. I. v. 77. Τίς ἂν τάδε γηθήσειεν. Inprimis vero notabilis eſt præpoſitionis διὰ ellipſis in illis Homeri Iliad. T. v. 326. Ἠὲ τόν. Item in illa formula ὅρκια τάμνειν. Plena locutio ita eſſe videtur: τάμνειν θυσίαν διὰ τὰ ὅρκια. Ad fœdera enim ſancienda veteres jusjurandum adhibuerunt; idque cæſa victima confirmarunt; quod colligitur cum ex aliis locis

ad *salutis* locum. Lucian. in *Bis Accus.* Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου: *Recta ad Areopagum.* pro, εὐθὺ εἰς τόπον τοῦ Ἀρείου πάγου. Aelian. *Var. Hist.* IX, 18. — — ἥδιον ἂν τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ Ἅδου: *libentius alteram ingrederer, quae recta* (ad) *inferos duceret.* Plenus sermo esset: ἥδιον ἂν κατὰ τὴν ἑτέραν ὁδὸν ἦλθον τὴν ἄγουσαν εὐθὺ εἰς οἶκον τοῦ Ἅδου.

* Quam plenam locutionem legimus Matth. c. VII. 13. 14. *Schw.*

Pari modo ἔρχεσθαι vel ἀφικνεῖσθαι εὐθὺ τοῦ Διός, ut Comicus in *Pace*, pro εὐθὺ εἰς τοῦ Διὸς οἶκον vel αὐλάς, ut paulo post in eadem fabula, p. 634.

Ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλάς:

Recta incede ad Jovis aulas.

Ex quo loco docemur, supplendam hoc modo semper ellipticam illam loquutionem, qua post verbum motus ponitur εὐθὺ cum casu secundo.

Porro cum duo accusativi adduntur verbis acti- vis et mediis, alter horum pendet a praepositione εἰς, ut: Αἰτιῶμαί σε ταῦτα, *accuso te harum rerum,* pro εἰς ταῦτα. Praepositione enim ibi destituitur accusativus rei. Λέγω σε κακὰ *maledico tibi.*

* Hanc Graecorum constructionem aliquoties imitatur Petronius. e. g. cap. LIX. *Cave majorem maledicas.* c. XCVI. *Maledic illam versibus.* c. LXXIV. *Maledicere Trimalchionem coepit.* Est enim revera in hisce ellipsis praepositionis, *in*, vel *adversus* Gr. εἰς; ac plena ita est locutio: *male dicere in aliquem. Schw.*

Graecas. Comicus in *Nubib.* p. 189. Νῦν μὲν γὰρ ἰδεῖν etc. ubi Scholia: λείπει εἰς τὸ ἰδεῖν.

* Omittitur etiam a Luciano et aliis in verbo ὁρᾷν, pro *affectare*, *cupere*, *sectari.* Lucian. in *Hermot.* Οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε δόξαν ὁρῶσιν etc. *Neque enim amplius aurum, neque gloriam sectantur.* Ita *videre* sumitur apud Liv. II, 22. Sæpe εἰς additur, Theophr. περὶ κολακείας: ἐνθυμῇ, ὡς ἀποβλέπουσιν εἰς σὲ οἱ ἄνθρωποι. Cleanthes apud *Clement. V. Strom.* Ἀνελεύθερος πᾶς, ὅστις εἰς δόξαν βλέπει. Itaque Brodæus *Misc.* IX, 13. perperam apud Lucian. in *de Mercede conduct.* pro τὸν ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα, legi vult, τὸν εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. Vid. Jens. *Lect. Luc.* I, 10. p. 112. Cleric. ad *Genes.* IV, 4. Græci etiam dicunt ὑβρίζειν τινα, pro εἰς τινά: *contumelia afficere aliquem.* Demosthenes in *Midiana*: ἐάν τις ὑβρίζῃ ἢ γυναῖκα, ἢ ἄνδρα τῶν ἐλευθέρων, ἢ τῶν δούλων etc. Sed sæpe additur εἰς. Aristoph. *Plut.* v. 900. ὑβρίζειν εἰς ἐμέ. Plura suppeditabit Spanhem. ad h. l. *L.*

Denique multis in aliis accusativis deficit hæc præpositio, ut τί; *quid?* pro εἰς τί; *ad quid?* τί χρή; *quid opus est?* plene εἰς τί χρή; quemadmodum dixit Max. Tyrius *Dissert.* XXI. Ἐς τί χρὴ λέγειν; *Quid attinet dicere?* Τέλος, pro εἰς τέλος, *tandem*, apud Xenophontem et alios. Passim ante χάριν, ut οὗ, ἐκείνου χάριν, *hujus illius grotia*, pro εἰς οὗ et εἰς ἐκείνου χάριν. Aeschylus in *Persis*: Ἔρεσσ᾽, ἔρεσσε καὶ στέναζ᾽ ἐμὴν χάριν, i. e. εἰς ἐμὴν χάριν, *Remiga, et geme meam in gratiam.* Comicus in *Acharn.* p. 428. Ἀλλ᾽

* Thucyd. I, 15. Καὶ ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῄεσαν οἱ Ἕλληνες: *Nam Græci in regiones a suis finibus valde remotas, aliorum subigendorum causa, nullas expeditiones tunc faciebant.* ubi Schol. ἐξῄεσαν] ἐξιόντες ἐποίουν, ut verbum ἐξῄεσαν in duo vocabula resolvat, quod opus non est, si ellipsis præpositionis εἰς admittitur. *L.*

Homer. *Iliad.* I. Τίς ἂν τάδε γηθήσειε; *Quis hisce lætaretur?* ubi Eustathius: Κατὰ ἔλλειψιν ἔφασε προθέσεως, οἷον τίς ἂν εἰς τάδε ἢ κατὰ τάδε γηθήσειε: Comic. in *Nubib.* p. 18. Ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ. *Si* (in) *hoc victus fueris a me.* ad quem locum Scholia: Λείπει ἡ εἰς. ἵνα ᾖ, εἰς τοῦτο. δύο προθέσεων ἐλλείψεις. ἀντὶ τοῦ εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. et in *Equitibus* v. 765.

— διαπρισθείην, διατμηθείην τε λέπαδνα:

— *dissecer*, *discindarque* (in) *lora.*

Vb: Scholia iterum Λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν' ᾖ, εἰς λέπαδνα.

* Vide ibi Kusterum ad v. 765. Item in formula ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, quod integrum est, ἐξ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, *de die in diem* 2. Petr. II, 8. Ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζεν. *S.*

* In notissima dictione μένειν τὴν ἡμέραν vel χρόνον, quod est *expectare diem* vel *tempus*, deest εἰς Eurip. in *Phœn.* v. 1631.

Καὶ παρθενεύου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν Μένουσα,

Virgineo maneto habitu, expectans venientem diem.

ris igne replevit. et Eurip. *Jon.* 1194. ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρόσε Κρατῆρας ἱερὰς, Βιβλίνε τε πώματος.

* Genitivum cum ejusmodi verbis et adjectivis *copiæ* junctum, non ab ipso verbo, sed suppressa præpositione ἐκ pendere; exinde patet, quod eadem cum Dativis quoque juncta reperiuntur. Sic apud Diodor. Sicul. L. IV. p. 283. A. Δένδρεσι παντοίοις πεπληρῶσθαι. Et L. V. p. 318. D. Πλατάνων, καὶ δάφνης καὶ μυρσίνης ἔρνεσι καταγέμει. Ellipticam Græcorum constructionem imitatus videtur Virgilius L. I. Aeneid. v. 219.

Implentur veteris Bacchi pinguisque ferinæ.

Latino enim more usitatius dicitur: *veteri Baccho pinguique ferina.* *Schw.*

* Ad verba *incipiendi*, velut ἄρχεσθαι etc. addendam præpositionem ἀπὸ diximus ad ἀπὸ, auctore Apollonii Scholiasta inducti. Sed non minus recte subaudiemus præpositionem ἐκ, cujus quidem rarioris locutionis auctorem habemus Aratum, qui poema suum, quod Φαινόμενα inscripsit, ita orditur:

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, τὸν ὐδέποτ' ἄνδρες ἐῶμεν
Ἄῤῥητον.

Ita recte dicetur: ἄρχεσθαι ἐκ τινος, pro usitata dictione ἄρχεσθαί τινος. *B.*

* Sic etiam expressa præpositione ἐκ utitur Theocritus Id. II. 65. Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι. *Schw.*

* In verbis *loci* sive *ex loco*. Eurip. in *Med.* v. 70, 71.

Ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς, Κρέων
Cum matre liberos Corinthiaca terra ejecturum esse Creonta, terrae dominum.

Ἐλᾷν γῆς dicitur pro ἐλᾷν ἐκ τῆς γῆς, vel ἐξελᾷν τῆς γῆς. *B.*

* Eodem modo, suppressa praepositione, *ex* habet Ovidius Trist. L. III. el. XII. v. 34.

Quid veniat, quaeram, quisve, quibusve locis.

plene alias: *ex quibus locis. Schw.*

Materia, e qua aliquid fit, quum genitivo exprimitur, suppressam habet praepositionem ἐκ, ut πεποίηται λίθου. *factum est* e *lapide.* Lucian. *Philopseude* p. 497. Σιδήρου πεποιημένος, e *ferro factus.* Anacreon, Σελίνου στέφανος πένθιμός ἐστι: *Corona* (ex) *apio lugubris est.* Thucyd. ἐν ταρσοῖς καλάμου, *in fiscellis* (ex) *arundine.* Additur ἐκ apud Lucian. in *Hermotimo* p. 534. — καὶ ὁ μὲν ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ, *et alius ex aere, alius ex auro.* Theophrastus: Τὰς τριήρεις ἐκ κέδρου ποιοῦσι: *Triremes e cedro faciunt.* Vid. Budaeum *Comment. L. Gr.* p. 995.

* Conf Jens. *Lect. Luc.* III, 7. p. 344. Addit etiam praepositionem ἐκ Aeschylus in *Prometheo.* 239.

Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος.
Ferreo animo, et ex petra effectus.

* Sic ad Philipp. c. I. v. 23. Συνέχομαι ἐκ τῶν δύο. Pendere autem in v. ἔχεσθαι Genitivum a subintellecta præpositione, probare possunt exempla, in quibus Dativus quoque huic verbo junctus conspicitur. Sic Lucianus T. I. p. 599. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους. cf. etiam de hac voce Barnesium ad Iliad. Z. v. 129. *Schw.*

Παύεσθαι τῆς ὀργῆς, pro ἐκ τῆς ὀργῆς, *cessare* (ab) *ira*. Plenius dixit Joannes in *Apocal. XIV*, 13. Ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, *ut requiescant a laboribus suis.*

* Sic Homerus Iliad. O. v. 235. Ἀναπνεύσωσι πόνοιο. *Schw.*

* Potest etiam subintelligi 1. Petr. III, 10. Παυσάτω τὴν γλῶσσαν ἀπὸ κακοῦ. *S.*

Ἀπολαύειν τινὸς, *commodum percipere* (ex) *aliqua re*. plene ἐκ τινὸς, quo modo locutus est Isocrates in *Panegyr*. Πολλάκις πλεῖστον ἀγαθὸν ἀπολαύομεν ἐκ τῶν κινδύνων: *Sæpe plurimum boni percipimus ex periculis.* et Dionys. Halic. lib. VI. p. 343. Ῥωμαίους οὐδὲν ἀπολαύσειν ἐκ τῆς τριβῆς τοῦ χρόνου: *Romanos nihil accepturos commodi e temporis mora.* Possis in hoc etiam subaudire ἀπὸ, quæ præpositio additur a Luciano in *Mortuor. Dialog.* Eurip. *Elect.* 1206.

Κατεῖδες οἷον ἁ τάλαιν' ἐῶν πέπλων
Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖς;

* In Συμφωνεῖν δηναρίου, quod Matth. XX, 13. pro ἐκ δηναρίου dicitur, ut v. 2. exstat. *B.*

In

* Eandem præpoſitionem abeſſe in *comparativis*, Eurip. monet, qui in *Cycl.* v. 249. 250. hæc habet.

Τὰ καινὰ γ' ἐκ τῶν ἠθάδων —
Ἥδιον' ἐστιν.

Nova et inuſitata ſolitis et quotidianis rebus ſunt jucundiora.

Quæ Græco more ita proferrentur: τὰ καινὰ τῶν ἠθάδων ἡδίονά ἐστι Id. in *Hel.* v. 490. *B.*

In *Superlativis*, ut, τιμιώτατον πάντων, ſc. ἐκ πάντων, ex *omnibus pretioſiſſimum.* Addidit Lucianus *Galatea*: Ἐγὼ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα: *Ego ex omnibus pulcerrima viſa ſum.*

* In verbo φύειν, quod et *progignere* eſt et *naſci.* Eurip. in *Oreſte.*

v. 11. Οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦδ' Ἀτρεὺς ἔφυ.

Hic Pelopa genuit, (ex) *hoc autem Atreus natus.*

v. 16. Ἀτρέως δὲ —

Ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων ἔφυ.

Ex Atreo autem —.

Celebratiſſimus ille. ſiquidem ita dicere fas, natus eſt Agamemnon.

Id. in *Phœniſſ.* v. 8. 9.

Πολύδωρον ἐξέφυσε. Τοῦδε Λάβδακον φῦναί λέγουσι.

Addendum autem eſſe τὸ ἐξ, ſtatim declarat Tragicus; pergit enim

v. 9. Ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον. *B.*

Subaudiri denique putamus τὴν ἐξ in *genitivis abſolutis*, conſequentiam deſignantibus, ſi participium ſit temporis præteriti, ut πατρὸς θανόντος, pro ἐκ πατρὸς

— — — οἱ ῥα μεν οἴκει

Θήσουσιν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ:

— — — qui ipsum statim

Ponent Lyciæ latæ (in) divite populo.

ο ἐν πίονι δήμῳ. Paulo post addidit:

— — — οἱ ῥα μεν οἴκει

Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

: cum dicunt, Μαραθῶνι, Καρχηδόνι, Λακεδαίμονι, n sunt illa dativi casus, sed ablativi, et subaudin habent præpositionem ἐν v. Sylburg ad Pau-s. Attic. c. 21. Kuhn. ad Pausan. IV. 272 Obs. scell. Vol. III. T. 3. p. 419 et II. p. 151. seq. L. istoph. Acharn. p. 404.

Εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν

Dein Marathoni tum essemus.

I quem locum optime Scholia: Λείπει ἡ ἐν, οἷον ἐν ραθῶνι. quod imitati sunt latini. Corn. Nepos in efatione: *Nulla Lacedæmoni, tam nobilis est vidua*,), *in Lacedæmoni* ablat. antiq. Pariter quum dicunt οῖ, *Delphis*, et Πειραιοῖ, *in Piræeo*, non sunt illa erbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ativi obsoletorum nominum Πυθὼ et Πειραιώ, quæ tertio et sexto casu habent όϊ, contracte οῖ, ut τοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligitur ἡ ἐν, nam æque ke dicas ἐν Πυθοῖ, ἐν Πειραιοῖ, ac ἐν Πυθῶνι, ἐν ραιεῖ. Illud ἐν Πυθοῖ inveni apud Homerum d. ι. v. 405.

Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς Ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει,

Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ.

Nec

obtinuit. Sic Cicero ad div. L. VIII. ep. I. *Et te urbe ac foro toto* cet. pro *in urbe ac foro.* Hirtius de Bello Alex. c. XIII. *Erant omnibus ostiis Nili custodiæ* etc. et sexcenta alia. Nec vero certi quidquam hic definiri potest; cum alii scriptores, *Cæsar* inprimis et *Hirtius* sæpius præpositionem omiserint; contra ea *Livius* usum ejus studiose observarit quod idem ab Augusto ad evitandam obscuritatem factum, prodidit Suetonius in Aug. c. LXXXVI. *Schw.*

Non possum non hac occasione accuratiorem paullo facere versionem Interpretis, qui hæc Luciani verba in libro *Adversus Indoct.* p. 338. Θέλω δέ σοι διηγήσασθαί τι Πυθοῖ γενόμενον, reddidit: *Ceterum quiddam tibi narrare velim, quod* (in) *Pythiis est factum.* Malim ego pro *in Pythiis* reponere, *Delphis*: Nam *in Pythiis* significare etiam potest, *in ludis Pythiis.* Sequitur autem ibi paullo post ἥκεν ἐν εἰς τοὺς Δελφούς. Sed, ut redeam ad Grammaticos, eundem illi errarunt errorem in vocibus Θήβησι, Ἀθήνησι, *Thebis*, *Athenis*, et similibus, quas itidem pro adverbiis, sive urbium nominibus adverbialiter positis, habuerunt, quum proprie loquendo sint ablativi casus Jonic. et poët. pro Θήβαις, Ἀθήναις, ut ἀοιδῆσι in primo versu Ἔργων Hesiodi pro ἀοιδαῖς, inque illis itidem supprimitur ἐν, ut integer sit sermo, ἐν Θήβησι, ἐν Ἀθήνησι. i. e. ἐν Θήβαις, ἐν Ἀθήναις. Quum igitur apud Plutarchum legis: Καὶ τὰς μὲν Θήβησι καὶ τὰς Ἤλιδι φευκτέον ἔρωτας, *et amores quidem*

* Plura talia exempla, ubi ἐν additur, congessit Hombergius ad *Matth.* III, 11. *S.*

Vel *Causæ*, *Modi* etc. ut νοσεῖν νόσῳ, φρενίτιδι; *laborare morbo*, *phrenitide* &c. supple ἐν νόσῳ, ἐν φρενίτιδι.

* Sic εὐδοκεῖν τινι habet Dionysius Hal. L. VIII. p. 542. Τῇ τε αἱρέσει τῶν ἀνδρῶν — πάνυ εὐδοκῷ. Cum expressa præpositione εὐδοκεῖν ἐν τινι in N. Test. e. g. Matth. III. 17. et alibi reperitur. *Schw.*

Docet hoc Scholiastes Comici ad hæc verba in *Nubib.* v. 326.

— — *εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις;*
— — *ni lippis colocyntis.*

Λείπει, inquit, ἡ ἐν, ἵν' ᾖ, ἐν κολοκύνταις, ὡς τὸ, νοσεῖν ἐν φρενίτιδι. Sic dicitur ὑπερέχειν, ὑπερβάλλειν τινὶ πράγματι, Aristoph. *Pluto* v. 109.

Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.
Plane excellunt malitia.

Ad quem locum Scholiast. Ὑπερβάλλω — συντάσσεται πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον αἰτιατικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα δοτικῇ, οἷον ὑπερβάλλω τὸν δεῖνα λόγῳ. Quibus verbis docet, τὸ ὑπερβάλλειν construi cum accusativo personæ et dativo rei. Sed fallitur: nam casus rei, qui adjungitur huic verbo, non est dativus, sed ablativus, pendens a præpositione ἐν subaudita, ut ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Addidit hanc præpositionem Paulus Epist. ad *Roman.* VIII, 37. Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν, *sed in hisce omnibus exsuperamus.*

h. l. Paullus 2. *Cor.* II, 1. Ἔκρινα δὲ ἐμαυτῷ τοῦτο *Statui autem hoc ipsum apud me:* pro ἐν ἐμαυτῷ. *S.*

* Sunt et alia plurima exempla, ubi Dativi ἐλλιπῶς reperiuntur. e. g. Θυμῷ, Δόλῳ, κράτει, ἀληθείᾳ, ἔργῳ, δίκῃ, εἰρήνῃ, Φυγῇ; in quibus ἐν subintellectum latet, atque in Latina lingua per Adverbia plerumque reddi possunt. Potest etiam haec Praepositio subaudiri in παραβάλλειν, et συμβάλλειν, quae in Infinitivo saepe ponuntur pro ἄν τις συμβάλλῃ. Sic Lucianus Demosth. encom. T. III. p. 514. Ἐι καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ᾽ Ἀττικοὶ Ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρότῳ. sub. ἐν τῷ; vel εἰς, πρὸς τὸ παραβάλλειν. i. e. *si conferantur. Schw.*

* It. ad verbum ξενίζεσθαι 1. Petr. IV, 12. Ἀγαπητοὶ, μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει, pro μὴ ξενίζεσθε ἐν τῇ πυρώσει, ut est v. 4. ejusd. cap. Ἐν ᾧ ξενίζονται. *B.*

Postremo ἐν cum πράγματι vel μέτρῳ intellige in ablativis adiect. πολλῷ, μακρῷ etc. qui adduntur comparativis, ut πολλῷ ἐνδοξότερος, plene, ἐν πολλῷ μέτρῳ ἐνδοξότερος. sic γινώσκειν τινὶ πράγματι. pro ἐν τινὶ πρ. Thucyd. lib. VI. c. 55. γνοίη δ᾽ ἄν τις καὶ αὐτῷ τούτῳ. quod in N. T. ἐν τούτῳ γινώσκειν.

ΕΝΕΚΑ, *Propter. Caussa.*

Heic collocare visum fuit voculam ἕνεκα vel ἕνεκεν, licet satis sciam, Grammaticos eam adverbiis annumerare, atque ἐπίῤῥημα appellare solere. Eustathius vero non ἐπίῤῥημα, *adverbium*, sed σύνδεσμον,

ubi Eustath. ἤγαν ἕνεκεν τῆς κακίας, Ἀττικὴν ἔχει ἔλλειψιν. Sic θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς: Ζηλῶ, εὐδαιμονίζω, ἐπαινῶ σε τῆς τύχης. Demosthen. *pro Ctesiph.* Τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς τῶν ἀνδρῶν: *Quis non miraretur virorum illorum virtutem?* et alibi: Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης: *Philippum fortunæ caussa beatum prædicans.* Cave igitur cum Grammaticis fingas regulam de verbis *laudandi*, *mirandi* etc. genitivum regentibus.

* Perfrequens hæc ellipsis est apud optimos quosque scriptores. Sophocl. Ajac. v. 41. — Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων. Homerus Iliad. Θ. v. 316. — ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο. Hesiodus Θεογ. v. 473. τίσαιτο δ' Ἐρινῦς πατρὸς ἑοῖο παίδων. v. 882. τιμάων κρίναντο. Id. Ἀσπ. v. 407. μαχέσθην αἰγὸς ὀρεσσινόμου. Thucydid. L. VI. c. 38. οὐχ ὧν δρῶσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρή; ubi schol. Gr. ἕνεκα δηλονότι. pl. οὐκ ἕνεκα ἐκείνων, ἃ δρῶσι cet. Polybii Fragm. p. 254. edit. Vrs. Ἄξιος μὲν ὁ ἀνὴρ ἐπαινεῖσθαί τε καὶ θαυμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου. Xenoph. L. I. K. Π. p. 22. τοῦ δὴ — μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Pleno sermone est apud eumdem L. I. K. Π. p. 6. τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα. et L. III. K. A. p. 174. τοῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα. II. Cor. VII. 12. Ἀλλ' ἕνεκεν φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ἡμῶν. et sexcenta alia. Eadem Ellipsis τοῦ, *gratia*, vel *caussa* Latinis quoque scriptoribus valde est usitata. Nos ex larga exemplorum segete, aliquot saltem proferemus. Virgilius Aen. L. XI. 126.

Justitiæne prius mirer, belline laborum.

Sic ante duos genitivos absolutos, quorum participium est præsentis temporis. E. gr. Ἡρώδȣ βασιλεύοντος, ut Latini, *Herode regnante*, pro *sub Herode regnante.* Plenam reperi hanc loquutionem apud Polybium lib. IV. p. 442. Ἐγένοντο διαλύσεις ἐπὶ Κώθωνος, τȣ̃ Καλλιγείτονος, Ἱερομνημονȣ̃ντος ἐν τῷ Βυζαντίῳ: *Pax facta est sub Cothone, Calligitonis filio, Hieromnemonem agente Byzantii.* et Arrianum lib. VII.

— ἐπὶ Ἡγησίȣ ἄρχοντος Ἀθήνησι: —

Hegesia imperante Athenis. Pausan. *Lacon.* p. 209. Ἐπὶ μὲν δὴ Εὐρυκράτȣς, τȣ̃ Πολυδώρȣ, βασιλεύοντος. Herodot. lib. I. p. 25. ἐπὶ γὰρ Λέοντος βασιλεύοντος καὶ Ἡγησικλέος ἐν Σπάρτῃ. et lib. XI. p. 142. ἐπὶ τȣ́τȣ βασιλεύοντος.

* Eodem modo apud Latinos quoque in Ablativis consequentiam designantibus subintelligenda est præpositio *sub.* vid. Voss. de Construct. c. XLIX. *Schw.*

Sic ante genitivum nominis temporis. Lucian. D. *Mort. Alex. Annib.* etc. τοσȣ́τȣς ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας. dein eod. D. ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας.

* Etiam verbum οἰκεῖν genitivo construit aliquoties Antoninus Liberalis, et subaudiendam relinquit præpositionem ἐπί. Sic c. 4. ᾤκει γῆς τῆς Δρυοπίδος. c. 11. ᾤκει τῆς γῆς Ἐφεσίας. Supplet autem idem c. 12. ᾤκει δ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, et Joannes *Apoc.* XI, 10. κατοικȣ̃ντες ἐπὶ τῆς γῆς: quæ exempla ad primum Antonini locum notavit Th. Munkerus. Cave

Luc. I, 3. eam à Luciano semper fere addi. Omittitur eadem præpositio post verbum γελᾷν. Aristoph. *Equit.* v. 693. ἐγέλασα ψολοκομπίαις, et *Nub.* v. 560. Sed additur *Ran.* v. 2. ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι. *L.*

* Pariter ante tertium casum *temporis*, in dictione: πολλῷ χρόνῳ. Eurip. in *Iphig. Aul.* v. 640.

Ὦ πάτερ ἐσεῖδόν σ' ἀσμένη πολλῷ χρόνῳ.

Iphigenia loquitur, post longiorem absentiam visens Agamemnona. Scribendum fuit, si versus non obstitisset: ἐπὶ πολλῷ χρόνῳ. Ἐπὶ autem esse temporis etiam signum, notum est omnibus. *B.*

* Sunt et alia, in quibus ἐπὶ latet. Sic Herodian. L. I. c. 17. §. 5. Οἷς ἀεὶ χαίρουσι. Idem L. IV, II. 3. χαίρειν τοῖς γινομένοις. Id. L. V. I. 6. Κολακείαις δὲ χαίρων. Plene Polybius T. I. p. 331. Ἐφ' οἷς ἀκούσαντες — ἐχάρησαν. Item in ἀκμάζειν τινι. Maximus Tyr. Orat. XIII. 4. Ἀθήνησιν ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει καὶ ἀκμαζούσῃ πλήθει ἀνδρῶν. Plene Onosander c. XLII. p. 126. Ἀκμάζουσαν ἐπὶ πλήθει τε καὶ δυνάμει πόλιν. Sic Athenagor. Leg. pro Christian. c. I. p. 8. Ἡμῖν δὲ — τῷ ὀνόματι ἀπεχθάνεσθε: et p. 9. cum ἐπὶ. ἐπὶ μόνῳ ὀνόματι προσπολεμούντων ἡμῖν. Item in χαλεπῶς φέρειν τινι: *moleste aliquid ferre*; pro quo plene est χαλεπῶς φέρειν ἐπί τινι. vid. Viger. de Idiot. Gr. L. c. V. S. XIII. R. IV. Item ante Dativum Articuli præpositivi cum Infinitivo junctum. e. g. II. Corinth. II. 12. Τῷ μὴ εὑρεῖν με Τίτον. pl. ἐπὶ τῷ μὴ etc. Sic apud Homerum Odyss. Φ. v. 35. Τραπέζῃ pro ἐπὶ τραπέζῃ. *Schw.*

Ante

* Saepe *ſpacium loci* vel *temporis* cum apud Graecos; tum Latinos modo in *Accuſativo;* modo in *Ablativo* caſu ponitur: quod diverſum regimen non a verbo; ſed ſuppreſſa praepoſitione pendet. Quando in Accuſativo ponitur, apud Graecos ἐπὶ; apud Latinos *ad*, *per*, aut *circa*: In Genitivo autem apud illos ἀπὸ; apud hos autem in Ablativo *a* vel *ab* ſubintelliguntur. vid. Voſſius de Conſtr. c. XLIV. Sic Luc. XXIV. 13. Εις κώμην ἀπέχεσαν ςαδίες ἑξήκοντα ἀπὸ ἱερεσαλὴμ. pro ἐπὶ ςαδίες. Diodorus Sic. L. XVII. Τὲ τείχες καθεῖλεν ἐπὶ δέκα ςαδίες. Item *de tempore*. Joann. c. XII. 35. Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐςι. Plene Heſiodus Εργ. v. 133. Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον. Sic etiam ἐπὶ ſubauditur poſt ὡς cum Accuſativo. e. g. ὥς με, pro ὡς ἐπί με; uti eſt apud Aelian. V. H. L. III. 24. et Actor. c. XVII. 14. Πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν. vid. u. πρός. *Schw.*

Item ante ablat. *pretii*, ut apud Lucian. πρίασθαι βεσὶ δώδεκα, pro ἐπὶ βεσὶ δώδεκα, *emere bobus duodecim.* Quam praepoſitionem alibi ſimili in caſu addidit idem, dicens: Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάττω σε δεινε: *Mercede magna libero te malo.*

Vt modo diximus de vocula ἔ, *ubi*, pari modo ſe res habet cum vocula οἷ, *quo*, quae proprie loquendo eſt ablativus articuli ὅς, nam veteres in dat. et ablat. οἷ dixerunt pro ᾧ, cum ω magnum non haberent, ſimplici et parvo utentes, et jota non ſubſcribentes, ſed ad latus apponentes, adeo ut οἷ dica-

Vbi Ἰδομενῆ© pro κατ' Ἰδομενῆ©. Eurip. *Phœn.* v. 941. Κάδμῳ παλαιῶν Ἄρε© ἐκ μηνιμάτων, propter *veterem iram Martis* (contra) *Cadmum.* ubi Schol. λείπει ἡ κατά. ὁ δὲ νοῦς, κατὰ Κάδμου, Homer. *Iliad.* Δ. v. 100.

Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο.

ubi Eust. λείπει πρόθεσις, τὸ γὰρ ἐντελὲς κατὰ Μενελάου. Sic in τοῦ λοιποῦ et τοῦ λοιποῦ χρόνου, ut apud Aelian. *Var. Hist.* XIV, 7. deest κατὰ, vel ἐκ, *reliquo tempore.*

* Adde Hombergium ad Matth. X, 1. quamvis huic Ellipsi non admodum sit æquus. *S.*

* Adde: τίνος χρόνου; quod habet Eurip. in *Oreste* v. 1213.

Ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;

Quando, sive *quonam autem tempore domum redibit Hermione?*

Vbi manifestum est, dicendum pleno sermone fuisse: κατὰ τίνος χρόνου; Τῆς ὁδοῦ, pto κατὰ τῆς ὁδοῦ ὄντας *Act. IX*, 2. *B.*

Supprimitur etiam in ἑξῆς, quod pro adverbio habetur, sign. *deinceps*, *ordine.* Est autem proprie genitivus nominis ἑξὴ, *series*, *ordo*, ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι, *proxime sequi*, *cohærere*, cujus vocis genitivus tantum remansit in usu. Quando igitur occurrit instar adverbii, subintell. κατὰ. E. g. ἡ ἑξῆς ἡμέρα· integre est: ἡ καθ' ἑξῆς ἡμέρα, *dies*, *quæ in serie sequitur*, *dies sequens.* Id subintelllgendum esse, patet ex composito καθεξῆς, quod proprie pro uno vocabulo

— — ἐπεὶ ἂ ἴδεν ἐςὶ χερείων
Ου δέμας, ἐδὲ φυὴν, ἔτ' ἂρ φρένας, ἔτε τι ἔργα.

Hanc Græcorum constructionem sequuntur etiam persæpe scriptores Romani. Mela L. II. c. 1. 90. *Totum braccati corpus, et nisi qua vident, etiam ora vestiti.* Id. L. III. VI. 1. 55. *Vitro corpora infecti.* Sueton. Aug. c. XX. *Dextrum genu lapide ictus.* Horatius L. I. I. 21. *Stratus membra.* Id. L. I. II. 31. *Humeros amictus.* Id. I. VI. 19. *Sive quid urimur:* et sexcenta alia, quæ apud Tacitum, Plinium; et in primis apud Poetas reperiuntur. *Schw.*

In ὁδὸν, ut Xenoph Π. XI, 25. Ἁμάξας σίτε προέπεμπε τὴν ἐπὶ τὰ Φρέρια ὁδόν: *Plaustra frumenti præmisit* ((per) *viam ad castella ducentem:* pro κατὰ τὴν ὁδόν.

In τρόπον frequenter, ut, ὃν τρόπον, pro καθ' ὃν τρόπον, *quo modo.* Xenoph. Παιδ. II, 1. Ἄλλος ἄλλον τρόπον: *alius alio modo.* Comicus in *Pace* 627.

Ὁ δεσπότης μα μαίνεται καινὸν τρόπον:

Herus meus novo insanit modo.

Judas in *Epist.* v. 7. Ὡς Σόδομα καὶ Γόμοῤῥα, καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις, τὸν ὅμοιον τέτοις τρόπον, ἐκπορνεύσασαι. *Act.* I, 11. Οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε: *Sic veniet, quo modo spectastis.*

* Ἃ solum ubi deprehenditur positum, addendum relinquit κατὰ, ut fiat καθ' ἃ. Quod etiam in frequenti est apud Græcos usu. Illud autem invenimus in Lucian. *Dial. Crat. et Diog.* Ἃ γὰρ ἐχρῆν σύ τε Ἀντισθένης ἐκληρονόμησας. (Sic ut) *oportuit, et*

Ὦ γέρον, ἔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας:
O senex, non falso ærumnas recensuisti meas.

In ὄναρ. Lucian. *Pseud.* 766. Ὡς ὄναρ παρὰ τῦ θεῦ ἀκύων, pro κατ' ὄναρ: *Vt* (per) *quietem a Deo audiens.* Aelian. *Var. Hist.* XII, 63. — ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — (per) *quietem cum illa rem habuit.*

* In καιρὸν, *opportuno tempore.* Sophocl. Aiac. v. 34. Καιρὸν δ' ἐφήκεις. In ἐπίκλησιν, *cognomine.* Homer. Iliad. X. v. 29.
Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν

In ἐνύπνιοι. *In somnis.* Idem Iliad. B. v. 56. In Νύκτας τε καὶ ἦμαρ. Idem Iliad. X. v. 432. uti apud Latinos *dies noctesque.* In Τέλος et πέρας, quæ sæpe ἀλλιπῶς apud Polybium. e. g. T. II. p. 977. Πέρας ἐνέκλιναν οἱ Βάρβαροι. Moschus Idyll. III. v. 18. Τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλω. Plene Matth. c. I. 20. κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ. *Schw.*

In τὰ λοιπὰ, τ' ἄλλα, quæ dicuntur, pro κατὰ τὰ λοιπὰ, κατὰ τ' ἄλλα: *quod ad cetera, quod ad alia adtinet.*

* Πάντα, pro κατὰ πάντα, *in omnibus rebus.* Theognis v. 898. οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός: *Nemo hominum* (in) *omnibus rebus est sapiens.* *S.*

Sic τὰ δυνατὰ, τὰ ἐνόντα, *pro facultatibus*, pro κατὰ δυνατὰ et ἐνόντα subint. χρήματα. Ἅπερ etiam et ἅτε, *quippe*, *quoniam*, sunt proprie accusativi neutr. gen. in quibus subaud. κατὰ, adeo, ut plenus sermo sit, καθ' ἅτε et καθ' ἅπερ πράγματα.

ctum. Ἐνώπια in plur. dixit Homerus *Iliad.* ϑ. Vnde ἐνώπιον elliptice pro κατ' ἐνώπιον, *in conspectu*, dicitur. Ex quibus deinceps una conflata vox κατενώπιον.

Μακρὰν etiam non est adverbium, si rem recte ponderemus, sed accusativus feminini generis nominis μακρός. Quum autem μακρὰν solum dicitur pro *longe*, subaudi κατὰ cum substantivo ὁδὸν, ut integra sit locutio: Κατὰ μακρὰν ὁδὸν, *per longam viam*.

* Sic Bion Idyll. II. v. 13. Φεῦγε μακρὰν. Idem vero Idyll. I. v. 51. Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι. ubi plena locutio foret, κατὰ μακρὸν διάστημα. *Schw.*

* Fundamentum hujus supplementi est in Luciani *Dial. Triton. et Nept.* Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδόν. *B.*

In πολὺ vel πολλὸν ante comparativum, ut πολλὸν ἐλαφρότερος, pro κατὰ πολλὸν ἐλαφρότερος, apud Hesiod. Et πολλὸν ἀμείνω, pro κατὰ πολλὸν ἀμείνω, apud eundem. In quibus tamen etiam πρᾶγμα vel μέτρον deest, ut plene sit: κατὰ πολλὸν μέτρον ἀμείνω.

Item in accusativis, qui adduntur verbis *neutris*, ut vocant, et *passivis*, ut: Ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, pro κατὰ τὴν κεφαλὴν. *doleo caput.*

* Κάμνειν τι, pro κάμνειν κατά τι Aelian. *Var. Hist.* l. IV. c. 15. κάμνων δὲ τὸν σπλῆνα, pro κατὰ τὸν σπλῆνα, *laborans splene.* Paulo post: Νοσήσας τοὺς πόδας, pro κατὰ πόδας. *B.*

Pro pudor! hirſuti coſtas exuta leonis
Aſpera texerunt vellera molle latus.

Sed infeliciter *coſtas* pro *coſtis* edidiſſe, ex unico libro Heinſius videtur Bentleio ad *Horat. Od.* III, V. v. 38. quia, quum Horatius dixit, *purgor bilem*, bilem *meam* ſubintelligimus; quum Ovidius dixit:

Ipſa comas pectar: galea caput ille prematur?

comas *meas*, et caput *ſuum* cogitando adjicimus. Id quod quum in omnibus hujus Græciſmi exemplis locum habeat, perperam dicere videtur, ſi quis dicat: vellera exuta coſtas *ſuas*, quia vellera coſtis carent. *L.*

Denique, quando verba *activa* duos poſt ſe habent accuſativos, a præpoſitione κατὰ pendet aliquando accuſativus rei, ut ἀποστερεῖν τινα τὰ χρήματα, *ſpoliare aliquem bonis.* αἰτεῖν τινά τι, *petere aliquem aliquid.* Lucian. *Demonact.* Οὐδένα τι αἰτήσας, *a nemine aliquid poſcens.* pro οὐδένα κατά τι χρῆμα αἰτήσας.

* Huc quoque pertinet formula illa elliptica, quæ ſæpius occurrit, et viris doctis in N. T. multum negotii faceſſivit, ubi quartus caſus ponitur ſimpliciter, ſubintelligitur autem κατὰ, quod latine exprimitur per: *quod adtinet ad.* Exempla N. T. quædam adjungimus. Matth. XII, 36. Λέγω δὲ, ὅτι πᾶν ῥῆμα ἀργὸν ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον etc. Verte: *Dico autem*, Ad *omne verbum otioſum* quod adtinet, *de ipſo reddituri ſunt homines rationem.* 2. Petr. I, 5. Καὶ αὐτὸ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες ἐπιχω-

Actor. IV, 29. Καὶ τὰ νῦν, κύριε, ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν: *Nunc ergo, Domine, respice in minas ipsorum.* Vide ibi Raphelium. Paullo plenius est τὸ νῦν ἔχον, pro κατὰ τὸ νῦν ἔχον πρᾶγμα. Tobiae VII, 11. Ἀλλὰ τὸ νῦν ἔχον, ἡδέως γίνε. Adde *Act.* XXIV, 25.

Suppletur etiam aliquando κατὰ, ut *Hebr.* II, 17. *Actor.* III, 22. XVII, 22. item apud Arrianum II. p. 97. ὡς οὐδέν τι οὔτε κατὰ πλῆθος, οὔτε κατὰ τὴν ἄλλην ἀξίωσιν, σφίσιν ἐπεοικότας: *quippe qui, nec* quod ad *multitudinem, nec reliquam excellentiam*, adtinet, *comparandi sunt.*

Nec soli accusativo alliganda est haec ipsa Ellipsios species, sed alii quoque casus eadem gaudent, quod in aliis quidem auctoribus ἀνακόλουθον dicere possis, in N. T. tamen aliter erit procedendum. Ita primum casum eodem modo adhibitum videmus in sequentibus *Actor.* VII, 40. Ὁ γὰρ Μωσῆς οὗτος, ὃς ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, οὐκ οἴδαμεν τί γέγονεν αὐτῷ. Ad *Mosen enim hunc* quod adtinet, *qui nos e terra Aegypti eduxit, nescimus, quid ipsi factum sit.* *Roman.* IX, 10. ubi ἡ Ῥεβέκκα vertendum: ad *Rebeccam* quod adtinet, construendum cum verbis v. 12. Ἐῤῥήθη αὐτῇ. 1. Joann. II, 27. Καὶ ὑμεῖς, τὸ χρίσμα, ὃ ἐλάβετε ἀπ' αὐτοῦ, ἐν ὑμῖν μένει. Ad *vos vero* quod spectat, *unguentum, quod a Deo accepistis in vobis manet.* Praecipue vero consuetum id est Joanni in *Apocalypsi* c. II, 11. 26. III, 5. 12. 21. In ὁ νικῶν. Tribuenda vero haec loquendi

in antecedentibus Servator ad Judæos, *fore*, *ut*, *ſi non in Meſſiam credant*, *ipſi in peccatis ſuis ſint morituri.* Ad hæc reſpondent Judæi: *Tu quis es*, *qui talia nobis minari poſſis?* quæ interrogatio conjunctum habet contemtum. Reſpondet Servator: *Certe*, *quod ego dico vobis*, ſubaudi *continget.* Similis vero reſponſio eſt in noſtra lingua, ut cum miranti vel irato dicimus: Was ich dir ſage, h. e. *res vere ita eſt*, *ut dico.* Eodem fere modo, quod ad Ellipſin pertinet, circa hujus loci explicationem verſatur J. H. Majus fil. *Obſerv. Sacr.* lib. I. p. 69. ſ. cujus opera eodem tempore cum prioribus noſtris ſupplementis prodierant. Is tamen hoc obſervare debebat, κατὰ τὴν ἀρχὴν, non vertendum eſſe: *ab initio*, ſed: *plane*, *omnino*, quod perpetuus græcæ linguæ uſus ita poſtulat. Illud καὶ, quod ὡς ἐν παρέδῳ monendum, abundat, nec in Latino commode reddi poteſt, quale exemplum occurrit apud Aeneam Gazæum, p. 8. lin. ult. Cæterum ad hunc locum conferri poteſt peculiaris diſſertatio Stolbergii, quæ in Exercitationibus exſtat p. 250. ſ. Dilherrus *Diſpp. t.* 1. p. 284. 285. Ramireſius *Pentecontarcho*, c. 32. Michaelis *Diſſert. de uſu LXX. Intt. in N. T.* §. 11. p. 25. 26. et quos citat Wolfius *ad Libanium epiſt.* 95. p. 285. *S.*

* Sic Latini quoque, Græcorum more, verbis *docendi*, *monendi*, *rogandi* cet. geminum Accuſativum jungunt; uti jam docuit Voſſius de Conſtruct. c. XL. Terentius Adelph. Act. V. Sc. VIII. 18.

xime cum ὡς, vel ὥσπερ usurpantur. Quare etiam utrumque et Accusativi et Genitivi usum junctim reperimus. Sic apud Thucydidem L. I. c. 124. Ὥςε πανταχόθεν καλῶς ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν, καὶ ἡμῶν κοινῇ τά δε παραινέντων. Idem L. I. c. 120. Εὐ δὲ παρασχόν. ubi schol. Gr. ἀντὶ τῦ παρασχόντος, δηλονότι τῦ δαίμονος. Idem L. I. c. 125. Δεδογμένον δὲ αὐτοῖς. Plura exempla vide sis apud Budæum de Comment. Gr. L. p. 18. et 219. Henr. Stephan. in Append. ad script. de Dial. Att. c. IX. p. 159. sqq. Vigerum et ad eum cl. Hoogeveen p. 274. sqq. *Schw.*

Μετὰ, *cum*, ante ablativum, quocum construuntur verba quædam, ut ἀκολυθεῖν, ἕπεσθαι, ὀπηδεῖν, *sequi*, *comitari*. Errarunt veteres Grammatici, qui statuerunt, verba illa regere *dativum*; Casus enim, qui sequitur illa verba, non est, *dativus*, sed *ablativus*, cui in plena structura præponenda est præpositio μετά vel σύν. Sic ἕπεσθαι, ἀκολυθεῖν τινι dicitur pro μετά τινι, eodem modo, quo ἀκολυθεῖν et ἕπεσθαι μετά τινος dicitur, cujus generis exempla nonnulla ex optimis scriptoribus annotavimus ad Lucæ IX. Subaudiendum in his esse μετά, non tantum suadet natura horum verborum, verum etiam docent exempla, in quibus μετὰ expressum reperitur. Hesiod. Ἐργ. 230.

Οὐδέ ποτ᾽ ἰθυδίκαισι μετ᾽ ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ.
Nunquam justos homines comitatur fames.

Quod verbum ὀπηδεῖν paullo post apud eundem cum casu sexto, omissa præpositione, occurrit, v. 313.

ΠΕΡΙ, *De.*

Περὶ intellige ante genitivum, qui additur verbis quibusdam, ut sunt verba *memoriæ* et *oblivionis*, *curandi* etc. E. g. Μέμνησο τῆς τύχης, *memento fortunæ*, plene, περὶ τῆς τύχης. Ἐπιλανθάνεσθαι βίης, i. e. περὶ βίης, *oblivisci violentiam.* Additur a Luciano in *Asino* p. 93. Κἀγὼ περὶ τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεὶς, *et ego pedis ac vulneris recordatus.* Dio Cass. l. XLI. p. 180. Ἐμνήσθη περὶ αὐτῶν, Xenophon. Π. I, 34. Οἰκονομίας ἐπεμνήσθη. Paullo post: περὶ τούτου ἐπεμνήσθη. In Epist. ad *Hebr. XI*, 22. Ἰωσὴφ τελευτῶν περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐμνημόνευσε.

In phrasi πλείονος ποιεῖσθαι, *pluris facere.* Addit περὶ Polyb. lib. II. p. 208. Οὐδὲν περὶ πλείονος ποιούμενος τοῖς κατὰ λόγον πράγμασιν: *Nihil antiquius habens, quam ut omnium, quæ faceret, ratio sibi constaret.* Sic Isocr. περὶ μηδενὸς ποιεῖσθαι τὰς διαβολὰς, *nihili pendere calumnias.* Idem περὶ πλείονος ποιοῦ, δόξαν καλὴν, ἢ πλοῦτον μέγαν, καταλιπεῖν: *Pluris facias bonam existimationem, quam divitias magnas, relinquere.* In πλείονος tamen, ut obiter hoc addam, subintell. τιμήματος, quæ vox *pretium* designat. Potest tamen hæc locutio etiam alio modo suppleri, nimirum ποιεῖσθαί τι πλείονος, plene, ποιεῖσθαί τι πρᾶγμα πλείονος τιμήματος. *habere*, vel *facere aliquid negotium pluris pretii.*

* Referendus est ad hanc ἔλλειψιν Theog. locus v. 118. qui mihi videtur non adeo facili esse intellectu. Ita habet: [illegible] Κιβδή-

ſtructa reperiuntur. Sic μέλει τινὶ τινος πράγματος. ut 1. *Cor. IX*, 2. μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ θεῷ; ſubint. περὶ.

* Anacreon *Oda* 15.

Ου μοι μέλει Γύγεω
Τȣ͂ Σάρδεων ἄνακτος.

Supplet Alciphron *epiſt*. I, 33: ἐμοὶ μὲν ἂν βραχὺ μέλει περὶ τȣ́των: *Equidem parum hæc curo*.

Ὀλιγωρεῖν, *parum curare*. Herodianus I, 1, 1. ὠλιγώρησαν τῆς ἀληθείας, pro: περὶ τῆς ἀληθ. *neglexerunt veritatem*. *S*.

In genitivo *rei*, qui additur verbis ἀκούειν, πυνθάνεσθαι et εἰπεῖν.

* Vid. Stephan. *Append. ad Script. de Dialecto Attica* p. 93. *L*.

Comicus in *Plato*: Τȣ͂ πράγματος ἀκήκοέν τι. ſ. ε. περὶ τȣ͂ πράγματος, *de re aliquid audivit*. Thucyd. ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, pro περὶ τῆς Πύλ: *Vt audiverunt de Pylo capta*, Hom. *Odyſſ*. Δ. v. 112.

Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκȣ́σας.

Iliad. A. 257. Εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν. Homer. *Odyſſ*. Λ.

Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον;
Dic mibi (de) *patre et filio, quem reliqui*.

Eurip. *Phœn*. v. 1351.

Ὦ δώματ' εἰσακȣ́σατ' Οἰδίπȣ τάδε
Παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων.

Vbi Schol. παίδων. λείπει ἡ, περὶ.

Homer. *Iliad*. E.

ἰατρῷ ἰάσασθαι. Cujusmodi plures locos habes apud Jensium in *Epist.* ad *J. G. Grævium Lect. Luc.* subj. Ed. p. 406. qui simul monet, infinitivum illum supplendum esse per περὶ τοῦ, vel ἕνεκα τοῦ, etc. *L.*

ΠΡΟ, *Præ.*

Requiritur ante genitivum, qui sequitur gradum comparativum. Quemadmodum in Latina Lingua ablativus, qui adponitur comparativo, regitur non a comparativo, sed ab intellecta præpositione *præ*, ut jam dudum docuere Viri Docti; ita apud Græcos casus ille secundus pendeat, necesse est, ab intellecta præpositione πρὸ, quæ eum casum regens, eandem cum Latin. *præ*, vim habet. Apud Aristotelem in *Polit.* I, 4. Ὄργανον πρὸ ὀργάνων ὑπηρέτης: *Servus est instrumentum præ aliis instrumentis.* Cum igitur Græce dicitur: Σὺ εἶ εὐδαιμονέστερός μου, *tu me es beatior*, plene est, σὺ εἶ εὐδαιμονέστερος πρὸ μοῦ, *præ me*. Τρυτάνης δικαιότερος, *trutina justior.* plene est δικαιότερος πρὸ τρυτάνης. addidit Herodot. lib. I. c. 62. οἷσιν ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον: *quibus erat tyrannis jucundior libertate.*

Eadem præpositio πρὸ etiam subaudiri debet ante genitivum, *positivis* additum, ut πρῶτός μου pro πρῶτος vel πρότερος πρό μου. Sic accipiunt Luc. II, 2. Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος. pro πρώτη vel προτέρα πρὸ ἡγεμονεύοντος. Additur πρὸ Luc. XI, 38. — ἐθαύμασεν, ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.

Xenoph. *Symp.* p. 882. Τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι.

Theocr. *Idyl.* XI, 42.

Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κῦμαθ' ἕλοιτο;
Quis mare et fluctus hisce præferret?

Addit πρὸ Dion. Halic. lib. VIII. p. 515. τὰ συμφέροντα πρὸ τῶν δικαίων ἑλομένοις.

ΠΡΟΣ, *Ad.*

Sæpe subauditur ante τί, ut τί ποιήσεις τοῦτο; *quid hoc facies?* pro πρὸς τί; *ad quid? quem in finem?* Τί συ χρήσῃ βιβλίοις; *Quid tu utere libris?* i. e. πρὸς τί. Vel etiam εἰς possis subaudire, ut in Εἰς diximus.

* Item in dativis Matth. XXVII, 60. Καὶ προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθε. *Et advolvens lapidem magnum* (ad) *ostium monumenti, abiit.* Vbi ex verbo προσκυλίσας, liquido constat, hanc præpositionem h. l. subaudiri debere. *S.*

Similiter in accusativis, qui adduntur verbis, motum ad locum significantibus.

* Aeschyl. S. C. *Theb.* 95. πόσω βρέτη δαιμόνων; pro πρὸς βρέτη.

Omittitur etiam vel πρὸς vel εἰς, in verbo ὀρέγω, pro *affectare*, *cupere*, *sectari*. Vide, quæ supra in εἰς dicta sunt. Potest etiam πρὸς τὸ subintelligi, quoties Græci *infinitivum* ponunt pro *Gerundio latinorum*, ita, ut *finem* vel *caussam* innuant. *L.*

Aristoph. *Pluto* v. 89. Ὡς τὰς δικαίας, καὶ σοφὰς, καὶ κοσμίας, μόνας βαδισοίμην: *Justos, et sapientes, et modestos, solos adirem.*

* Est tamen, ubi particula ὡς vim comparandi retinet, e. g. Xenophon L. I, κ. π. p. 58. Ὡς πρὸς φίλας μοι τὰς Θεὰς ὄντας, ἔτω διάκειμαι. *Schw.*

In ὅ, τι, quemadmodum etiam in phrasi, χρῆσθαί τινι, ὅ, τι βέλει, Jul. *Or. VII*, 232. χρῆσθέ μοι πρὸς ὅ, τι βέλεσθε.

Post ἄχρις et μέχρις, quæ cum genitivo construuntur, intelligi quoque debet πρὸς cum nomine accusativi casus. E. g. Μέχρις ἑσπέρας, *usque ad vesperam*, breviter et elliptice dicitur pro: μέχρι πρὸς ὥραν ἑσπέρας. Ἄχρι τῆς ἡμέρας, pro: ἄχρι πρὸς χρόνον τῆς ἡμέρας. Ἄχρι θανάτε, pro: ἄχρι πρὸς τὸ πάθημα τῦ θανάτε. Ἄχρι τῦ ἐρανῦ, pro ἄχρι πρὸς ὕψος τῦ ἐρανῦ. Ἕως οἴκε, pro: ἕως πρὸς οἶκον vel βάθος οἴκε. Ἄχρι τῦ νῦν, pro ἄχρι πρὸς χρόνον, vel ὥραν τῦ νῦν καιρῦ. Μέχρι τῆς πόλεως, pro: μέχρι πρὸς τόπον τῆς πόλεως, Ἄχρι τῆς Ἀσίας. i. e. ἄχρι πρὸς τὰ κλίματα τῆς Ἀσίας. Et sic in cæteris, quæ facili negotio quisque supplere poterit.

Σ.

ΣΥΝ, *Cum.*

Σὺν in ablativis absolutis, consequentiam designantibus. Xenoph. παριόντι τῷ ἐνιαυτῷ, φαίνεσι πάλιν οἱ ἔφοροι φρεράν: *Circumacto anno, decernunt denuo Ephori custodiam.* pro: σὺν παριόντι τῷ ἐνιαυτῷ.

que est apud Latinos. Horatius L. II. Od. VI. 15. *viridisque certat Bacca Venafro.* et L. III. Od. V. 5.

Milesne Crassi conjuge barbara
Turpis maritus vixit?

pro *cum Venafro*; *cum conjuge barbara.* Eodem etiam cum Græcis more Ablativis adverbialiter utuntur e. g. in *recta*, *sponte*, *forte*, *hodie*, *pridie*, *postridie*, *hac*, *illac.* *Schw.*

Item, in ἅμα cum ablat. ut ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, plene: ἅμα σὺν τῇ ἡμέρᾳ, *cum die*, nam ἅμα, per se, ablativum non regit.

* Theophrastus *charact.* c. 4. ἀελσῶν ἅμα τοῖς ὑποζυγίοις. *S.*

Sic in ὁμοῦ cum abl. Max. Tyr. *Diss.* XIV, p. 145. Ἀπέβαλον καὶ τὰς ἀρετὰς ὁμοῦ τοῖς ὀργάνοις, pro: ὁμοῦ σὺν ὀργάνοις.

* Sic Onosander c. XXIII. Ἅμα τῷ δέξασθαι. Id. c. XXXVII. Ἅμα τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀπολλύσθαι. Polyb. Legat. LXIV. Ἅμα τῷ φανερὸν γενέσθαι. Sic apud Latinos quoque persæpe *simul* ἐλλιπῶς ponitur pro *simul cum.* Tacitus Annal. L. IV. c. 55. *Verum Hypæpeni Trallianique Laodicenis et Magnetibus simul transmissi.* Idem Annal. L. VI. c. 9. *Acervatim ex eo Annius Pollio, Appius Silanus, Scauro Mamerco simul ac Sabino Caluisio majestatis postulantur.* Ovidius Trist. L. V. X. 29.

Hom. αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἀνδράσιν: (cum) *ipsis equis et viris.* Xenoph. Π. l. c. 4. §. 7. αὐτοῖς τοῖς ἵπποις κατακεκρημνισθῆναι. Thucyd. lib. IV. Ἀπεχώρησαν τῷ στρατῷ, pro σὺν τῷ στρατῷ, *discesserunt* (cum) *exercitu.* et πορευόμενος ὁπλῖται, pro σὺν ὁπλίταις. Sic in *Apocal.* VIII, 4. Καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων, pro σὺν ταῖς προσευχαῖς: *Et ascendit fumus suffituum* (cum) *precibus sanctorum.*

* Forte non omnes hanc explicationem adprobabunt. Mirantur enim quidam, cur, quum integra visio sit allegorica, non nisi τῦ θυμιάματος sensus proprius, explicetur. Fit autem illud præterea c. V, 8. et VIII, 3. 4. *S.*

Huic similis Ellipsis est apud Apollon. I, v. 425.

Ἠ καὶ ἅμ' εὐχωλῇ προχύτας βάλε. —

Vbi Schol. λείπει δὲ ἡ σύν. Si quis plura desideret exempla, adeat Bud. p. 989. *Comment. Ling. Græcæ.*

* Adde Jens. *Lect. Luc.* II, 20. p. 283. sq. qui nec latinos scriptores ab ellipsi hujus præpositionis abhorrere ostendit, allatis locis Livii duobus ex l. XXXVIII, 16. et XXI, 36. Adde Jens. *Lect. Luc.* II, 1. p. 134. et Maasvicium ad *Polyæn. Strategem. I,* 2. p. 14. *L.*

* Notari etiam meretur hujus præpositionis ellipsis in illa Græcorum locutione: τὰ αὐτά τινι ποιεῖν. pro τὰ αὐτὰ σύν τινι ποιεῖν. Dionys. Hal. L. IX. p. 867. Τὸ αὐτὸ ποιοῦντες ἐμοί. Sic Onosander c. XLII. Μή ποτε οὐχ αὐτῷ ταυτὰ φρονῇ. Diodor. Sic. L. XIII. p. 184.

Aelian. *Var. Hist.* II, 26. Καὶ τῦ μὴ δυλεῦσαι τὴν πατρίδα τοῖς βαρβάροις, πολλὴν πρόνοιαν ἔθετο: *Magnamque curam adhibuit, ne patria serviret barbaris.* Id quod in fine ejusdem capitis, addito ὑπὲρ, sic expressit: ὑπὲρ τῦ μὴ ποιῆσαι τὴν πατρίδα ὑποχείριον Λυδοῖς.

* Sic etiam Polybius T. I. p. 343. Ἔλαβον χρήματα, τῦ μὴ πορθῆσαι. Thucydid. L. I. c. 96. Ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. ubi schol. Gr. λείπει ὑπὲρ, ἵν' ᾖ, ὑπὲρ ὧν. Homer. Iliad. X. v. 345.

Μή με κύον, γύνων γυνάζεο, μηδὲ τοκήων.

Quod plene habet v. 338.

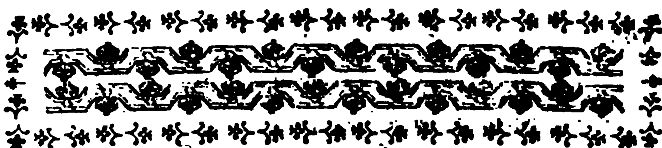
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γύνων, σῶν τε τοκήων.

Interdum cum præpositione ὑπὲρ, etiam Articulus ante Infinitivum deficit, ut in illis Sophoclis Electr. p. 120. Σὺν τάχει μολεῖν. ubi schol. Gr. λείπει ἡ ὑπὲρ, ὑπὲρ τῦ τάχα μολεῖν. cf. Eustathium ad Iliad. A. p. 97. l. 45. et Henr. Steph. de Dialect. p. 43. Possit in hisce etiam subaudiri πρὸς, quod est apud Euripidem Phœn. v. 930. Ω πρός σε γονάτων καὶ γερασμίυ τριχός. *Schw.*

ΥΠΟ, *Ab.*

Subauditur aliquando hæc præpositio ante genitivum, verbo passivo adjunctum. Isocr. ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν, *Vinci a malis:* pro ὑπὸ τῶν συμφορῶν. Comicus in *Nub.* 185. Τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τῦτο νικηθῇς ἐμῦ. i. e. ὑπ' ἐμῦ; *Quid vero dices, si in hoc vincaris a me?* Vbi Schol. Δύο προθέσεων ἔλλειψις, ἀντὶ τῦ, εἰς τῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμῦ. Hom. *Iliad.* B. 415. — πρῆσαι

δὲ

DE ELLIPSI CONJVNCTIONVM ET ADVERBIORVM.

Non quidem tam frequentes sunt Ellipses *Adverbiorum et Conjunctionum*, quam *Praepositionum*, attamen paucas adhuc, quae in lectione Graecorum observatae nobis sunt, heic subtexemus.

A.

* ΑΛΛΑ, *Sed*, *Tamen*.

Deest saepe in posteriori alicujus orationis membro Marc. VI, 26. Καὶ περίλυπος γενόμενος ὁ βασιλεὺς, (ἀλλὰ) διὰ τοὺς ὅρκους, καὶ τοὺς συνανακειμένους, οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι. *Act*. XXVIII, 19. ubi ita supplendum: ἀλλ' οὐκ, *non tamen*. Adde *Coloss*. II. 23. *Philem*. v. 9. *Ebr*. IV, 15. S.

* Sic Homerus Iliad. Β. v. 822.

Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε.

sub. ἀλλ' ἅμα. Sic etiam Cicero ad div. L. XII. ep. XV. *Hi nunciaverunt*, *Dolabellam Antiocheam*, *quae in Syria est*, *venisse*, *non receptum* sub. *sed non receptum*. Horatius L. I Sat. I. v. 1. 2. 3.

Qui

rat: pro *veniſſet*. Suetonius in Jul. c. LII. *Et eadem nave thalamego pæne Aethiopia tenus Aegyptum penetravit, niſi exercitus ſequi recuſaſſet*: pro *penetraviſſet*. Idem in Galb. c. X. *Servi per angiportum in balnea tranſeuntem pæne interemerunt* — *niſi expreſſa cruciatu confeſſio eſſet*: pro *interemiſſent*. Virgilius Aen. L. XI. 111.

> *Nec veni, niſi fata locum ſedemque dediſſent*, pro *nec veniſſem*. *Schw*.

Γ.

* ΓΑ´Ρ, *Enim*.

Thucyd. I, 86. αὐτοὶ οὐκέτι μέλλουσι κακῶς πάσχειν. *Ipſi* (enim) *ſine ulla cunctatione mala patiuntur*. Series ſuadet, ut γὰρ ſubintelligatur. Scholiaſtes ſupplet per ἐπειδή. Sed nihil intereſt, quod ad ſenſum attinet. *L*.

Δ.

* Δ´Ε, *Autem*.

Particula hæc ſupprimitur interdum, ubi μὲν præceſſit. Sic Onoſander c. II. Ζηλούσθω μὲν δὴ ἡμῖν στρατηγὸς ἀγαθὸς, — μὴ ἀποδοκιμαζέσθω (δὲ) πένης μετὰ ἀρετῆς. *Schw*.

* ΔΗΛΟΝΟΤΙ, *Nimirum*.

Deeſt hæc vox ad Galat. V. 14. Ὁ γὰρ πᾶς νόμος ἐν ἑνὶ λόγῳ πληροῦται (δηλαδὴ aut δηλονότι) ἐν τῷ ἀγαπήσεις. cet. *Schw*.

qui in dubitatione; vel interrogatione prius *ne* vel *an* supprimere solent. Horatius L. II. Sat. VIII. 16. *Albanum, Mæcenas, sive Falernum Te magis adpositis delectat?* Cæsar L. II. B. Civ. c. 32. *Vos vero L. Domitium, an vos Domitius deseruit?* vid. plura apud cl. Oudendorp. ad Cæs. B. G. L. VII. c. 5. et Drakenb. ad Liv. II. c. VIII. §. 78. *Schw.*

ΕΙΘΕ, *Vtinam.*

Ante verbum Optativi modi aliquoties omittitur εἴθε, præsertim apud Doras. Grammatici: Οἱ Δωριεῖς τὰ εὐκτικὰ τῶν ῥημάτων ἄνευ συνδέσμου τινὸς προφέρονται. Oppian.

— ἀείδω βάλλοιμι δ' ἐπὶ σκοπόν.

Theocrit. *Idyll. VI.* v. 22.

Κ' οὖ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι.

Idyll. VII. 155. — ἆς ἐπὶ σωρῷ.

Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον.

Vide ad priorem locum Doctissimum Heinsium.

* ΕΚΕΙ, *Ibi.*

Cogente contextu sæpissime suppletur, *Actor.* XIII, 1. Ἦσαν δέ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ, κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησίαν προφῆται καὶ διδάσκαλοι. Supple κατὰ τὴν ἐκεῖ οὖσαν ἐκκλησίαν. Alia exempla adnotavit Noldius *Concord.* p. 767. *S.*

* ΕΚΕΙ vel ΕΚΕΙΣΕ, *Illuc.*

Subaudiri potest hæc vox apud Homer. Iliad. Γ. v. 145.

Αἶψα δ' ἔπειτ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.

Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιςον ἐπαυρίσκουσι παθόντες
Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίζω.

pro εὖ παθόντες.

Boni plurimum fruuntur beneficio accepto,
Memoriam autem habent beneficiorum, et gratiam referunt.

Supplet ita Libanius *epist.* 69. p. 216. Βουλοίμην γὰρ ἂν πάσχειν τοὺς ἐμοὶ φιλτάτους: *Vellem enim, ut amici mei beneficiis adficerentur.* Possumus etiam subaudire ἀγαθὸν, ut habet Artemidorus IV, 67. Καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν τι πάσχουσι.

Plura exempla collegit Hombergius in *Parergis sacris ad Galat.* III, 4. et Marc. V, 5.

Item in μαρτυροῦμαι et μαρτυρούμενος, quod *eum* notat, *de quo bona testantur homines. Actor. VI*, 3. Ἐπισκέψασθε οὖν ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους, ἑπτά: *Circumspicite ergo viros inter vos, qui bono gaudent testimonio, septem.* Sic. c. X, 22. Cornelius Centurio dicitur μαρτυρούμενος ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, pro εὖ μαρτυρούμενος. Conf. Lucae IV, 22. Aelian. *Var. Hist. I*, 30.

Porro in verbo ποιεῖν, quod hebraico more idem est, ac *bene facere.* 1. *Thess.* V. 25. Πιςὸς ὁ θεὸς, ὁ καλῶν ὑμᾶς, ὃς καὶ ποιήσει: *Fidelis est Deus, qui vocavit vos, qui etiam* (bene) *faciet*, er wirds gut machen. Translata est haec significatio ex lingua Hebraea, ubi similia in verbo עשׂה occurrunt *Psalm.* XXII, 32. XXXVII, 5. LII, 11. Jesa XLIV, 23, XLVI, 4. S.

* Potiſſimum poſt *plus*, *amplius*, *minus*, particulam, *quam*, deficere, pluribus exemplis comprobarunt Turſellinus de Particul. c. XXI. et Sanctius in Minerva L. IV. c. VII. Sic Livius L. XXIV. c. XVII. *Plus duo millia.* Plinius Panegyr. c. XXVIII. *Paullo minus, Patres conſcripti, quinque millia ingenuorum fuerunt.* *Schw.*

Pauſan. *Arcad.* p. 639. ὀ πλέον τῆς πόλεως ςαδίας ἀπέχοντα ἑπτά. pro ὀ πλέον ἢ ςαδίας ἑπτά. Idem *Achaic.* p. 576. ἐλείπετο ὀδὲν ἔτι αὐτὴν φονεύεσθαι. pro ἢ φονεύεσθαι, ut Sylburgius. Poſſis ceteroqui dicere, λείπεσθαι, dictum per Ellipſin articuli, pro τῷ λείπεσθαι.

* Ἠ, quando notat *aut*, omittitur, ubi plura adſunt disjuncta, ut 1. *Corinth. XIV*, 26. qui locus paullo ante adſcriptus eſt. vid. Devarius p. 155. *S.*

I.

ΙΝΑ, *Vt.*

Ante ſubjunctivum ſæpe deeſt. Eurip. *Phœn.* v. 729.

Βέλει τράπωμαι δῆθ' ὁδὰς ἄλλας τινάς;

Vis (ut) *me convertam ad alias aliquas vias,*

Vbi Schol. Βέλει ἵνα διανοήσωμαι μεθόδας ἄλλας.

* Matth. VIII, 4. Ὅρα, μηδενὶ εἴπῃς, pro ἵνα μηδενὶ εἴπῃς: *Vide*, (ne) *cui dicas.* Anacreon *Oda* 12.

Τί σοι θέλεις ποιήσω;

pro τί θέλεις, ἵνα ποιήσω σοι. Adde Matth. XX, 32. et Noldium p. 521. *S.*

—non solum, quia deteriores sunt pedibus
Fœminæ, ad conficiendum longum cursum in sylvis;
Sed quia declinare necesse est cœtus appetens cor.

Vbi ἐ μόνον — ἀλλ᾽ ὅτ᾽ pro ἐ μόνον — ἀλλὰ καὶ ὅτι.

* Plura e N. T. congessit Noldius p. 322. *S.*

Deest etiam particula καὶ in illa locutione: ἀνδρῶν, γυναικῶν, pro ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, apud Aristoph. *Ran.* v. 157. Sophocl. *Antigon. Lycophr. Alex.* 683. *L.*

* Eadem ellipsi gaudent etiam Latini, qui post *non solum*, *non modo*; sæpe particulam *etiam* omittunt. Cæsar B. G. L. I. c. 43. *Non modo sui nihil deperdere, sed gratia — auctiores velit esse.* Idem L. II. c. 21. *Non modo ad insignia adcommodanda; sed ad galeas inducendas.* Frontin. L. I. c. 3. *Non mutavit tantum statum belli, sed subjecit ditioni suæ hostes.* Ellipsis conjunctionis *et* etiam est in figura, quam ἀσύνδετον vocant. Nepos in Hamilc. c. IV. §. I. *Equis, armis, viris, pecunia totam locupletavit Africam. Schw.*

ΚΑΙ ΠΕΡ, *Etsi.*

Deest sæpe in participiis καί περ, quando subsequitur ὅμως, *tamen*, quæ vocula respondet καί περ, vel εἰ καί. Aelianus *Var. Hist.* I, 7. de apris: *Quum per imprudentiam hyoscyamum comederunt*, τὰ ἐξόπισθεν ἐφέλκουσι, *attrahunt posteriora, resolutione et paralysi ita affecti.* Εἶτα, σπώμενοι, ὅμως ἐπὶ τὰ ὕδατα παραγίνονται, καὶ ἐνταῦθα τῶν καρκίνων ἀναλέγουσι.

 h. e.

Alceſtem Hercules, ignota forma latentem, Admeto tradit ſervandam, dum a Diomedis nece, re bene geſta, ipſe redierit:

Ἕως ἂν ἵππους δεῦρο Θρῄκας ἄγων
Ἔλθω, τύραννον Βιςόνων κατακτανών.

Quodſi *præter ſpem* ſibi forte ſucceſſerit, famulam Admeto eſſe iſtam feminam

Πράξας δ' rel.

Ergo hoc modo erunt componenda iſta:

Πράξας δὲ κακῶς τὸ πρᾶγμα (ὃ μὴ
τύχοιμι, εἴθε γὰρ νοςήσαιμι)
Δίδωμι. rel.
Male autem re a me geſta (quod evenire nobis non
ſinat Jupiter, ſed redire cum gloria.)
Hanc tibi trado. B.

M.

* M A, *Certe, omnino.*

Hanc particulam in formulis jurandi, Attico more, interdum ſuppreſſam latere, cenſet Scholiaſtes Græcus ad Sophoclis Electr. p. 127. edit. Steph. Ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀςραπάν. Simul autem in ejusmodi τὸ ὀμνύειν; vel μαρτύρεσθαι ſubaudiri debere, ſupra docuit Auctor. in u. ὀμνύειν. vid. de hac particula cl. Hoogeveen ad Viger. c. VII. S. XI. p. 350. *Schw.*

M A Λ Λ O M, *Potius.*

Μᾶλλον, adverbium ſæpe per Ellipſin omittitur, ut in *Evang.* Luc. XV, 7. Λέγω ὑμῖν, ὅτι οὕτω χαρὰ ἔςαι

Thucyd. lib. II. Τῇ δυνάμει πίσυνοι, ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέχοντες, i. e. τῇ δυνάμει μᾶλλον πίσυνοι. *Potentia* (magis) *freti*, *quam animo accedunt*. Longin. *Sect.* 35. τοῖς ἁμαρτήμασι περιττεύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. *Vitiis* (magis) *abundat*, *quam virtutibus deficit*: ubi non opus est, ut cum Tollio legas, περιττεύει μᾶλλον. Quam ellipticam loquendi formam imitati sunt Latini. Plaut. *Rudent. IV*, 4, 7. *Tacita bona est mulier semper*, *quam loquens*. Sallust. *Catilin. Fortuna res cunctas ex libidine*, *quam ex vero celebrat*. Liv. XXIII, 43. *Ipsorum*, *quam Annibalis interesse*. In quibus *magis* vel *potius* deest.

* Adde, quos citat J. H. Majus fil. *Observ. Sacr.* lib. I. p. 26. *S.*

* Ex hujus Ellipseos observatione lux affunditur Terentio in *Prol. Eunuchi*:

Si quisquam est, *qui placere se studeat bonis*,
Quam plurimis, *et minime multos lædere*;
In his poeta hic nomen profitetur suum.

Ita Menander: καλὸν τὸ νήφειν, ἢ τὰ πολλὰ κραιπαλᾷν. *Bonum est* (potius) *sobrium esse*, *quam sæpe esse ebrium*. Conf. Sanctius in *ellipsi* τοῦ Magis *et* Prius. Gronov. ad *Liv.* XXVII, 20. I, 25. et Jensius in *Lect. Luc. II*, 20. p. 281.

* Inter Græcos scriptores maxime apud Themistium frequens est hæc ellipsis. e. g. Orat. p. 14. A. Τῶν χρησίμων, ἢ τῶν ἀχρήστων πεφροντικέναι. Sic etiam Homerus Iliad. P. v. 331.

Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται, ἢ Δαναοῖσι.

plene

* ΜΟΝΟΝ, *Tantum.*

In priori alicujus propofitionis membro. 1. *Ti-mth. V*, 23. Μηκέτι ὑδροπότει. *Noli in pofterum aquam* (tantum) *bibere*: ἀλλ' οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ. Matth. XIV, 8. Πάντα γὰρ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων. *Hæc omnia* (faltem) *initium funt dolorum.* Plura Noldius p. 49. 19. S. et Dukerus ad *Thucyd. IV*, 92. *L.*

* Aliquot faltem exempla, quæ mihi fe obtule-rint, addam. Sic D. Paull. in Epift. ad Philem. 17. Ουκ ἔτι ὡς δῦλον, ἀλλ' ὑπὲρ δῦλον — ὑπὲρ λα-. Rom. c. III. 28. Λογιζόμεθα ἂν, πίςει δικαιῦσθαι ἄνθρωπον. Euripides in Phœn. v. 1489. Ουκ εἰς ῥοὰς ἔτι δυσ]υχία Δώμα]ος ἥκει. vid. cl. Valckenaer, quos ibi laudat auctores. Onofand. c. VII. 'ΟΥ ρ δὴ δρᾶσαι μὲν χρήσιμον, φυλάξασθαι δὲ, μὴ παθεῖν ἀναγκαῖον. vid. not. ad h. l. p. 40. Dio Chryfo-om. Orat. XXXII. p. 459. 'ΟΥ (μόνον) φιλοκάλως οντες, ἀλλ' ἁπλῶς φιλέλληνες. Homer. Iliad. Θ. v. 8. Εἶδος (μόνον) ἀγητοί. vid. fchol. Gr. Nec La-i fcriptores ab hac ellipfi abhorrent. Frontin. rateg. L. II. c. XIII. 5. *Eumque non armis* (tantum) *l vulneribus oneratus tranavit.* Plinius in Paneg. VIII. *Nec judicia hominum, fed Deorum etiam in nfilium affumfit.* Livius L. XXXIX. c. 28. *Nec m Maronitis, inquit, mibi aut cum Eumene difcepta-est; fed etiam vobifcum Romani. Schw.*

O.

σῃς πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι ἐν τῷ ὄρει: *Vide enim, inquit, facias omnia ad formam monstratam tibi in monte.* ubi ὅρα ποιήσῃς, pro ὅρα ὅπως ποιήσῃς.

* Ellipsin particulæ *ut* apud Latinos, exempla ubivis obvia facile comprobare possunt. Sic Cicero ad div. L. III. ep. XIII. *Velim* (ut) *ita fortuna tulisset.* Idem L. XV. ep. III. *Tu velim, ut consuesti, nos absentes diligas et defendas.* Terentius Andr. Act. II. Sc. III. v. 29. *Cave, te esse tristem sentiat.* *Schw.*

* Ο Τ Ι, *Quod, Quia.*

Quando ratio superiorum reddenda est, tunc aliquando omittitur. Joann. XIX, 12. Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος. πᾶς ὁ βασιλέα ποιῶν ἑαυτὸν, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι. Pro ὅτι πᾶς etc. Confer. 2. *Corinth.* XIII, 1. Sic ὅτι, *quod*, Marc. V, 19. *S.*

* Ne locus desideretur ex profanis, apponam locum Thucyd. V, 61. Καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, βουλόμενοι ἄλλως τε προσγενέσθαι σφίσι, καὶ ὅμηροι ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ἦσαν αὐτόθι ὑπὸ Λακεδαιμονίων κείμενοι. Quo de loco ita Stephanus in *Append. ad Scripta de Dial. Attic.* p. 106. Nemo, qui attente locum hunc consideraverit, ellipsin particulæ ὅτι, pro *quoniam* ante verbum ἦσαν ei inesse negabit. *L.*

Ο Υ, *Non.*

Notum est, οὐχ ὅτι, μὴ ὅτι, οὐχ ὅπως et οὐχ οἷον amplificationibus inservire. Observabimus hic solum-

ΟΥΤΩ, Sic.

Οὕτω subinde deest ante ὡς et ὥς τε. Xenophon 1. *Memorab.* Ἐμίζει τὸν Σωκράτην, ὥς τε καὶ etc. h. e. οὕτως ἐμίζει, ὥς τε: (Ita) *oderat Socratem, ut,* etc. Aelian. *Var. Hist.* VI, 12. *Theopompus dicit, ex nimia meri potatione* αὐτὸν (de Dionysio loquitur) διαφθαρῆναι τὰς ὄψεις, ὡς ἀμυδρὸν βλέπειν. i. e. οὕτω διαφθαρῆ: (sic) *corruptos fuisse ejus oculos, ut caecutiret.*

Item, quando est correlativa, respondens voculae ὡς. ut Matth. VI, 10. Ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, pro οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. *Act. Apost.* VII, 51. Paulus ad *Roman.* I, 28. Καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς etc. pro οὕτω παρέδωκεν. Thucyd. l. VIII. c. 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐποίουν ταῦτα, i. e. οὕτω καὶ ἐποίουν: *ut visa haec ipsis sunt,* (ita) *etiam fecerunt.*

* Plura suppetit Noldius p. 437. S.

* Sic etiam Onosand. c. XXX. Ὥσπερ γὰρ ἀγαθὸν ἰατρὸν προκαταλύσαντα νόσον σώματος, ἀντεπάγειν τὰ ἀλεξήματα. (οὕτω) καὶ τὴν δύναμιν ἐκτάττειν. Ad Ephes. III. 5. Ὃ οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτως), ὡς νῦν ἀπεκαλύφθη. Aristaenet. L. II. ep. 10. Ὡς ἀτυχὴς, οὐ γέγονα τὴν γραφικὴν ἀφυής. pro οὐχ οὕτω γέγ. Sic etiam Latini particulam *sic;* vel *ita* saepe suppressam habent. Frontinus L. I. c. I, 5. *Videri voluit,* (ita) *captum sese gratia locorum, ut ad mores Alexandrinos vitamque desiceret.* Caesar de B. G. L. VII. c. 28. *Quos ille, multa jam nocte,* (ita) *silentio ex fuga excepit — ut procul in via — deducendos curaret.* Virgilius Ecl. V, 22.

 Vt

pl. *O vel prob nefas!* Plinius L. IV. ep. 21: *Tristem et acerbum casum! Schw.*

* Ω Δ Ε, *Huc.*

In quibusdam verbis, ut sensus postulat. *Actor.* XIX, 36. Ἠγάγετε γὰρ τὰς ἄνδρας τέτας: *Duxistis enim viros istos*, sc. ὧδε, *huc. S.*

* Ω Σ, *Vt.*

Deficit denique frequenter adverbium ὡς, in *nominibus.* Homer. *Iliad.* B.

Ὄτριχας, οἰέτεας, σαφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

Simili pilo, coaevas, (tanquam) *ad perpendiculum tergo similes.*

Vbi Eust. ἔχει δὲ ἔλλειψιν τῦ ὡς παραβολικῦ ἐπιῤῥήματος. ὤφειλε γὰρ εἶναι, ὡς σαφύλῃ. 1. Petr. II, 4. — πρὸς ὃν προσερχ. λίθον ζῶντα, h. e. ὡς λίθον ζῶντα.

* Sap. V, 18. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, pro ὡς θώρακα. *S.*

Homer. *Iliad.* E.

Δαῖε οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδ☉ ἀκάματον πῦρ:

Ardebat ipsi ex galea et scuto, (tanquam) *ignis perpetuus.*

Vbi Eustathius, ἀκάματον πῦρ, pro ὡς ἀκάματον πῦρ dici, notat. Comicus in *Pluto v.* 295.

— τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε:

— ut *hirci intemperantius lascivite.*

Ad quem locum Scholia: Λείπει τὸ ὡς. ὡς τράγοι. Idem. v. 314.

— Σὺ δ' Ἀρίςυλλ☉ ὑποχάσκων ἐρεῖς

Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

* Sic etiam apud Polybium est δοκῶ pro ὡς δοκῶ. T. I. p. 900. Theocrit. Id. XI. v. 2. ἐμὶν δοκεῖ. pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. coll. Idyll. XIV. v. 7. In φαντὶν expressam habet particulam ὡς idem Idyll. XV. 137. Ἡμιθέων, ὡς φαντὶ, μονώτατος. Sic ἐλλιπῶς etiam Latini loquuntur. Cicero ad div. L. IV. ep. V. *Licitum est tibi, credo, pro tua dignitate.* Idem L. V. ep. XV. *Litterae, credo, quibus utor assidue.* *Schw.*

Postremo ante infinitivum εἰπεῖν et simil. non raro omittitur ὡς vel ὥς τε, ut συνελόντι εἰπεῖν: ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν: ut *uno verbo dicam.* Frequenter additur, ut ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν.

* Ὡς εἰπεῖν plene sermone frequenter apud scriptores occurrit, e. g. Athenagor. in Legat. pro Christ. c. XXVI. et Onosandr. c. XX. vide sis ibi not. Hanc infinitivi constructionem cum ὥστε rarius imitantur Latini; nisi quod *Linacer* aliquot exempla affert, in quibus constructio haec locum ipsi habere videtur. vid. ipsum de emendat. structur. Lat. sermonis p. 244. edit. Steph. *Schw.*

* ΩΣΤΕ, Vt.

Omittitur saepissime, quando verbum cum infinitivo construitur. Alciphron *epist.* I, 1. p. 8. ἀπηνεγκάμεθα γαμεταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ἔχειν τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων: *Attulimus uxoribus et liberis non exiguam molem minutiorum piscium habere*, pro: *ut haberent.* Plura ibi clar. Berglerus. Imitantur et Latini. Virgilius:

— *suo dat habere nepoti*,
pro: *ut habeat.* *S.*

 De

post v. 515. ἀλλ' εἴζιθ' ἅμ' ἐμοί. Ξα. Πάνυ καλῶς. conf. v. 915. et ibi Schol. Eodem sensu latini: *Benigne Gratia est. Facio gratiam.* L.

* Sic Horatius L. I. Sat. VI. v. 16.

Jam satis est. at tu quantumvis tolle. benigne.
Schw.

* Non autem est dubium, has locutiones esse ellipticas. Quum enim dicunt καλῶς, hoc sibi volunt: *Bene facis, laudo tuam liberalitatem, sed facio beneficii a Te oblati gratiam. Recuso oblatum beneficium.* Quum δεκάτη notat *nominalia*, tum compendiose τὸ δεκάτη dictum est pro: ἡ δεκάτη τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως. v. Aristoph. *Av.* v. 923. et 494. Scilicet infantibus olim apud Græcos nomina decimo e nativitate die imponi solita. vid. Maussac. *ad Harpocrat.* v. Ἑβδομευομένα. Quum verbum φοιτᾷν de *frequentatione scholarum* adhibetur, elliptice ponitur pro: φοιτᾷν εἰς διδασκάλου οἶκον vel διατριβήν. v. Wolf. ad Liban. p. 74. Aristoph. Ἐκκλησ. v. 729.

— ἡ χύτρα δεῦρ' ἔξιθι,
Νὴ Δία μέλαινά γ', οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον
Ἕψουσ' ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.

Quæ verba Kusterus sic vertenda putat: *Per Jovem nigra sane; adeo, ut non fores nigrior, etiamsi pigmentum coxisses, quo Lysicrates comas denigrat.* Nimirum, addit Kusterus, elegans hic latet ellipsis, nondum a quoquam, quod sciam, observata. Integra enim oratio foret: Νὴ Δία μέλαινά γ', (ὥστε οὐκ ἂν εἴης μελαντέρα) οὐδ' εἰ τὸ φάρμακον etc. Thucyd. I, 65.

ἐχρήσατο ςαθμῷ τῇ ἐρημίᾳ τῇ περὶ τὴν πλάτανον, ἀλλὰ καὶ ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ: *In Lydia quum vidisset proceram platanum, et integrum ibi commoratus est diem, nulla postulante necessitate, et castra posuit in solitudine circa platanum: sed et pretiosum ex ea ornatum suspendit.* Vbi aliàs dicendum fuisset, ἐ μόνον, *non solum*, tam diu circa platanum commoratus est: sed etiam pretiosum ornatum ex ea suspendit. Idem lib. IV. c. 8. Καὶ σὺν ὀλίγοις παμπόλλας μυριάδας κατηγωνίσατο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν μείζω ἐποίησε. pro ἐ μόνον, ἀλλὰ καὶ; *Et cum paucis multas omnino myriadas superavit* (non solum,) *sed et imperium fecit majus.* Lucas in *Evang. XVI*, 20. Πτωχὸς δέ τις ἦν, ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτῦ ἡλκωμένος, καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῦ πλουσίυ, ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτῦ. Supple: ὃς ἐ μόνον ἐβέβλητο. — — *qui* (non solum) *projectus erat ante januam divitis sauciatus* etc. *sed etiam canes veniebant, et ejus ulcera lingebant.*

* Verba ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, subintelliguntur in hoc loco Joann. X, 8. Πάντες ὅσοι πρὸ ἐμῦ ἦλθον, κλέπται εἰσὶ καὶ λῃςαί. Nimirum vox ἔρχεσθαι denotat *venire tamquam Doctorem*, ex locutione Talmudica אתא ר' דימי בשם ר' יוסי *venit R. Dimi nomine R. Jose*, h. e. ea docuit, quæ a R. Jose audiverat. Christus utitur eadem locutione Joann. V, 43. *Ego veni in nomine patris mei*, h. e. ea docui, quæ in sinu divinitatis audivi; *alius veniet*, ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ,

85. III, 39. et 58. Aristoph. *Equit.* v. 1103. Jens. *Lect. Luc.* p. 272. *L.*

* Duas omissas esse voces *Rom.* XVI, 10. et ratio docet, et usus loquendi Paullo familiaris. Dicit l. c. Apost. Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου. sed integra oratio ita erit constituenda: Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου οἰκετῶν ἁγίους, vel ἀδελφούς. Supplemus e versu 14. et 15. ubi dicitur: τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφοὺς, et τοὺς σὺν αὐτοῖς πάντας ἁγίους. *B.*

Ἐπὶ θανάτῳ vel εἰς θάνατον, intelligitur saepe in τῷ ἄγεσθαι et ἀπάγεσθαι *Act. Apost.* XII, 19. Ἡρώδης δὲ ἐπιζητήσας αὐτὸν, καὶ μὴ εὑρὼν, ἀνακρίνας τοὺς φύλακας, ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι. ubi τὸ ἀπαχθῆναι Beza vertit *ad supplicium rapi.* Plene Aelian. *Var. Hist.* I, 30. Ἰδὼν δὲ πόῤῥωθεν ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ, mox κατά τινα δαίμονα τῶν ἀγομένων ἀγαθόν. Sic ἀπάγεσθαι absolute apud Diog. Laërt. lib. VIII. segm. 85. Ἄγεσθαι εἰς θάνατον est in versione Gr. *Proverb.* Salom. XXIV, 11. Ῥῦσαι ἀγομένους εἰς θάνατον. Sic Latini aliquando plene dicunt: *duci ad supplicium;* aliquando elliptice: *duci.* Plinius ad *Trajan. Epist. de Christianis; confitentes iterum ac tertio interrogavi, supplicium minatus, perseverantes duci jussi.*

* Ἄγεσθαι notat etiam *ad judicem duci*, de quo vide, quae notavit Duportus ad *Theophrasti charact.* c. 6. p. 314, 315. De voce ἄξιος observant Hombergius et Knatchbull ad Matth. X, 11. subintelligi saepe τὸ τοὔμενον. Sic in loco Matthaei: *Si domum introeatis, exquirite, quis in ea sit* ἄξιος, *dignus* sc.

—— τῷ ἐ νεμεσίζομ' Ἀχαιὲς
Ἀσχαλάαν.

terdum etiam recte subauditur τρόπῳ. v. τρόπος.

In τὶ apud Homerum Iliad. I. v. 374. plena ora-
o est κατά τι πρᾶγμα. In ἀντὶ τὲ, cujus ellipseos
xempla multa apud Scholiastas Græcos, subau-
endum est, ὅτως ἔχοντας λόγε: ut adeo plena ora-
one foret: ἀντὶ τὲ ὅτως ἔχοντος λόγε: vel ἀντὶ τὲ
γεσθαι εἰωθότος. vid. Henr. Stephan. in Proparasc.
l Lection. schol. Gr. in Thucydid. p. 584. ubi et
ia multa de elliptica Scholiastarum Græcorum.
quendi ratione affert. In λόγῳ apud Sophoclem
Electr. p. 123. edit. Steph. et ἐνὶ λόγῳ; *ut uno*
erbo dicam, quod et alibi sæpe, et apud Athena-
oram in Legat. pro Christ. c. I. occurrit: pro quo
enius idem habet c. XXVI. ὡς εἰπεῖν λόγῳ, inte-
ra oratio est, ὥστε ἑνὶ λόγῳ εἰπεῖν. Item in συντομο-
ντόνγε εἰπεῖν, quo utitur *Alexis* Comicus; supplen-
um est ὥστε κατὰ συντομωτατόν γε λόγον εἰπεῖν. In
υντεμόντι apud Athenæum L. XIII. p. 588. E. ad
onstituendam plenius orationem addatur necesse
t, ὥστε συντεμόντι λόγῳ εἰπεῖν. Luculentum inte-
ræ orationis in hac loquendi formula, dummodo
ς vel ὥστε addatur, exemplum suggerit Herodo-
us L. III. c. LXXXII. Ἑνὶ δὲ ἔπει πάντα συλλαβόντα
πεῖν. Sic etiam in ellipticis locutionibus τὸ λοιπὸν,
ὸ ὅλον, τὸ κεφάλαιον: suppleri debet ὥστε τὸ λοιπὸν,
ὅλον, τὸ κεφάλαιον εἰπεῖν. In ejusmodi formulis,
ræcorum more, Latini quoque ἐλλειπτικῶς loqui
amant.

olis comprobat Scholiastes Græcus Dionis Chryso-stomi ad Orat. LXIV. Victis enim ad Platæas Persis, ita Spartam scripserunt; Τοὶ Πέρσαι δεδλεύκαντι. Cum bello Peloponnesiaco Athenienses devicissent; Athenasque in potestatem redegissent; Ἑαλώκαντι ταὶ Ἀθῆναι. Ad quemdam insultantem ipsis: Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. Socrate in carcerem conjecto, amicis scribebant: Σωκράτης κατεδικάσθη. Ejecto in exilium Xenophonte: Ξενοφῶν ἐφυγαδεύθη. Ac rursum Φερεκύδης τέθνηκε. Adde Plutarchum in Apophthegmatibus Laconicis et Meursium Miscellan. Lacon. L. III. c. 3. et 4. Ad Ellipsin merito etiam referunt Rhetores genus illud βραχυλογίας, quod ἀνανταπόδοτον vocatur, in quo nimirum ἀπόδοσις, seu membrum illud, quod priori respondeat, reticetur. Sic Luc. c. XIII. 9: Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν. εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. Athenæus L. VIII. c. 15. Ἐι μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ ἐκ ἐάσομεν. Thucydides L. III. c. 3. Καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις εἰπεῖν. cet. Aristophanes Θεσμοφ. v. 543. Ἐι μὲν ἔν τίς ἐστιν. εἰ δὲ μὴ ἡμεῖς. cet. vid. Vossii Institut. Orat. L. IV. c. 12. In ejusmodi autem locutionibus, pro contextus ratione, modo καλῶς ἔχει; modo κακῶς ἔχει subaudiri solet. Posterioris saltem generis exemplum addam ex Homer. Iliad. Θ. v. 423.

Ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεὲς, εἰ ἐτεόν γε
Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.

Sub. κακῶς σοι ἔσαι: ut dicit ipse Homerus Iliad. I. v. 547. Κερτέσσι κακῶς ἦν. Sicuti ἀνανταπόδοτον: ita vero etiam Schema illud, cui peculiariter nomen

menda in illis Plutarchi de pueror. educat. c. VIII. Ὥσπερ γὰρ περιπεπλεύσαι μὲν πολλὰς πόλεις καλὸν, ἐνοικῆσαι δὲ τῇ κρατίστῃ χρήσιμον. Aelian. V. H. L. III. c. 32. Ὁ δὲ οὐδὲν ἔφη διαφέρειν τῷ μέλλοντι βασιλεύειν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τέχνῃ κιθαρίζειν μέλλοντι. ſub. διαφέρει οὐδέν. Ibidem L. XIV. c. 36. Καὶ Κάτωνα δὲ: ſupple ex iis, quæ anteceſſerunt, θαυμάζομεν, πατέρας δὲ αὐτῶν οὐκ ἴσμεν. Sic apud Sophoclem Electr. v. 1281. Ἔι σε θεὸς ἐς μέλαθρα; ubi ex v. 1277. repeti debet ὤτρυνε μολεῖν, ut nimirum ita ſit integra oratio: Ἔι σε Θεὸς ὤτρυνε μολεῖν ἐς τὰ ἡμέτερα μέλαθρα. Thucydid. L. VII. c. 69. Επειδὴ καὶ τὰς Αθηναίας ᾔσθάνοντο: ſupple ex prioribus cum Schol. Gr. πληρῶντας τὰς ναῦς. Adde Dorvillii not. ad Chariton. L. III. c. 3. v. 15. ubi plura talis ellipſeos exempla affert. In epiſt. ad Roman. c. XIII. v. 7. Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς· Τῷ τὸν φόρον, φόρον. Quem locum ita ſupplet Camerarius in libro Figurarum N. Teſt. τῷ προσήκοντι λαβεῖν τὸν φόρον, ἐκείνῳ ἀπόδοτε τὸν φόρον. Atque ſimiliter ſequentia membra vult compleri. Et ibidem c. XII. v. 6. ita ſupplet idem vir doctiſſimus, εἴτε προφητείαν ἔχει τις, ἐχέτω αὐτὴν vel χρήσθω αὐτῇ κατὰ τὴν ἀναλογίαν πίστεως. εἴτε διακονίαν ἔχει τις, ἐν τῇ διακονίᾳ μενέτω, ἤγουν πιστὸς ὢν διατελείτω. Sic apud Onoſandrum c. I. voces φημὶ τοίνυν αἱρεῖσθαι τὸν στρατηγὸν, in reliquis omnibus capitis hujus paragraphis ſunt repetendæ. e. g. Σώφρονα, Εγκρατῆ, Νήπτην cet. Et in eodem capite §. XI. in verſis, οὐ μὴν χρήγε τὴν πένητα, οὐδὲ τὸν πλούσιον· ἀλλὰ καὶ

quod agitis, me ad vos venire oportet. Sin autem. supple. *minus perficiatis, quod agitis.* Idem L. XIV. ep. 4. *Vt, si res a nobis abesset, liberti nostri essent, si obtinere potuissent: sin; (res non abesset,) ad nos pertinerent.* Paullo ante idem in eadem epistola plene scripsit. *Si est spes nostri reditus, eam confirmes, et rem adjuves. Sin, ut ego metuo, transactum est.* i. e. *sin minus est spes nostri reditus.* In affectibus quoque persrequens est ellipsis cum singularum vocum; tum sæpe integrarum sententiarum, ut exempla apud Tragicos potissimum obvia satis declarare possunt. vid. cl. Valckenaer ad Euripidis Phœniss. v. 354. Hac de Ellipsi Eustathius quoque ad verba Homeri Odyss. Π. v. 381. Μή τι κακὸν ῥέξωσι, ita scripsit: Θυμȣ̃ δὲ σχῆμα τȣ̃ πολλȣ̃, μὴ ἐῶντος λαλεῖν ἀνελλιπῶς. Sic Virgilius Aen. L. IX. v. 427. *Me, me, (adsum qui feci) in me convertite ferrum.* Ad quæ verba Servius: *subaudis* interficite: *et est interrupta elocutio dolore turbati.* Adde cl. Abresch in lection. Aristænet. p. 203. et Ferrarium de Acclamat. vet. I. 21. et VII. 9. In *responsionibus* quoque ad interrogationes factis, ut plurimum latet unius pluriumve vocum ellipsis. Sic Xenophon L. I. K. Π. c. III. §. 5. Καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος, ὦ παῖ, λέγεις; ὅτι σε, φάναι, ὁρῶ. cet. ubi in responsione ad hæc verba repeti debet: τȣ́τῳ δὴ τεκμαιρόμενος λέγω, cet. Philostratus de vit. Sophist. L. I. c. 7. Ερομένȣ δὲ αὐτὸν Βαρβάρȣ, τȣ̃ ὑπάτȣ, τίσι διδασκάλοις ἐχρήσατο; τῷ δεῖνι μὲν, καὶ τῷ δεῖνι, ἔφη. sub. ἐχρησάμην. Expressæ Ellipseos exemplum legimus apud Xenophontem L. I.

φαίνει οὕτως ἔχειν. Quando ex pluribus unius tantum mentionem faciunt ſcriptores, ceterorum numero in adjectivo ordinali implicite latente, ſupplemento plurium vocum opus eſt, ad conſtituendam integram orationem. e. g. II. Petr. II. 5. Ὄγδοον Νῶε δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξεν. pro quo plena eſt oratio: ἑπτὰ ἐφύλαξε, καὶ ὄγδοον Νῶε. Ita ſane legitur apud Homerum Iliad. T. v. 246.

Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας
Ἕπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρηον.

et Iliad. B. v. 313.

— — — Πετάλοις ὑποπεπτηῶτες
Ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.

In τί οὖν, τί δή, quæ ſæpius abſolute occurrunt, ſubaudiri poſſunt voces ταῦτα ἐθέλει εἶναι. Sic apud Maximum Tyr. diſſertat. XIV. §. 6. Τί σοι ταυτὶ ἐθέλει; ubi ſub. εἶναι. Hiſce addere lubet ſequentes e contextu maximam partem ſupplendæ Ellipſes notabiliores. Thucydides L. I. c. 2. Νεμομενόι τε τὰ αὐτῶν ἕκαςοι, ὅσον ἀποζῆν. ſupple ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἂν πυ ἀρκέσειεν. Sophocles in Aiac. v. 742. Δραμῦσα τῦ προσωτάτυ. ſub. δραμῦσα δρόμον τῦ προσωτάτυ τόπυ. Theocritus Idyll. I. v. 15. Τὸ μεσαμβρινὸν ſub. κατὰ τὸ μεσαμβρινὸν μέρος τῆς ἡμέρας. Idem Idyll. II. 68. Εν δὲ λέαινα. ſub. ἐν τύτοις δὲ τοῖς θηρίοις ἦν λέαινα. In τὸ νῦν, τὰ νῦν ſub. κατὰ τὸ νῦν ἔχον πρᾶγμα; et in Plurali κατὰ τὰ νῦν ἔχοντα πράγματα. Ex parte ellipſin ſuppletam legimus Actor. XXIV. 25. Τὸ νῦν ἔχον πορεύυ. In formula illa convivali, cujus varia exempla exſtant apud Athenæum Deipnoſoph.

rum, quibus æterna salus curæ cordique est, mente adeo erit perversa, ut divina oracula, τὰ δυνάμενα ἡμᾶς σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, diurna nocturnaque manu versare, non in summa habeat voluptate? *Schw.*

Deest aliquando integrum Orationis membrum, modo prius, modo posterius.

Οὐ μωρόν ἐστιν; οὐ σκαιόν; *Nonne stultum* vel *stolidum est?* Ὀυκ ἄθλιόν ἐστι; *nonne miserum est?* Οὐ θαυμαστόν; *nonne mirum*; Τίς ἂν ἀκούων ἀνάσχοιτο; et quæ sunt similia, intelliguntur sæpe in loquutionibus Infinitivi modi, cum affectu aliquo, aut indignatione prolatis. Comicus in *Nubib. v.* 267. Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα; i. e. *Nonne stultum est, quod miser ego domo huc advenerim nudo capite*, sive *capitis tegumentum non habens?* ad quæ verba Scholia: Οὐ μωρὸν δηλονότι, οὐκ ἀνόητον; ἐλλειπῶς γὰρ εἴρηται. Ejusdem Comici Scholia ad *Plutum* v. 469. Ἰστέον, inquit, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις ἤτοι ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὡς τὸ, ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε· νοούμενα ἔξωθεν τοῦ σκόπει· ἢ ἐν τῷ τέλει, ὡς ἔχει τὸ ἐν Νεφέλαις. Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα· κἀκεῖ γὰρ νοεῖται ἔξωθεν τὸ, οὐ σκαιὸν etc. Xenoph. Κύρ. Παιδ. XI, 10. Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν; *O fortunam adversam, quod ego nunc huc vocatus sim!* supple: οὐκ ἄθλιόν ἐστι; *nonne miserum est?*

* Πόθεν γάρ; pro πόθεν ταῦτα γενέσθαι δυνατόν; Lucianus *Timone* pag. 73. ibi Lamb. Barlæus. *S.*

ipsis edere: Illi vero dixerunt: Non sunt nobis plus, quam quinque panes et duo pisces. (Facere hoc non possumus) *nisi*, *profecti aliquo*, *emamus* etc. Loquutionem hanc ellipticam usurpari plerumque, quoties, absurdi quid sequi, significatur, notavit ad eum locum Beza.

In Loquutionibus Conditionalibus intelligendum sæpe relinquitur εὖ, vel καλῶς ἔχει.

* Revocavimus hæc ex prima editione. Vide supra p. 276. *S.*

* Tale Ellipsios exemplum apud antiquissimum scriptorem, Homerum Ἰλ. A. v. 135. occurrit:

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται.
Εἰδέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι.

Ad quem locum Eustathius: Χωλεύει ἡ σύνταξις, καὶ μένουσα ἐκκρεμὴς οὐκ ἀπήρτισται. Λείπει γὰρ τὸ ἐφησυχάσω, ἢ παύσομαι, ἢ τοιοῦτόν τι. Lege reliqua, in quibus similia exempla ex Aristophane, Menandro, Sophocle adfert. Casaubonus præterea ad *Athenæum* V, 2. demonstrat, Hippocratem hac figura sæpe esse usum, Conf. Aristoph. Ἐκκλησ. v. 973. Θεσμοφ. v. 543. Thucyd. III, 3. IV, 13. Corinthus de *Dial.* et Steph. *Animadv. in lib. de Dial.* p. 23. Budæus ad l. 2. *de Orig. Juris.* Vossius *Instit. Orat.* IV, 1, 12. H. Steph. *Annot. in Xenophont.* p. 39. Kuster. ad *Aristoph. Plut.* v. 468. Clarkius *ad Homer.* Ἰλ. A. v. 135. sq. Nec latini scriptores ab hoc ellipsios genere abhorruerunt. Virgilius in carmine, quod *Ciris* inscribitur v. 241.

Quod-

ἀλλήλους εἶναι· (supple, καλῶς ἔχει) εἰ δὲ μὴ etc. *Si ego satis doceo vos, quales erga vos invicem esse oporteat*, (bene se res habet:) *Sin vero minus*, etc. Plato in *Protagora: Καὶ εἰ μὲν ἑκὼν πείθηται· εἰ δὲ μὴ — Et si sponte pareat; Sin minus* — Vbi ante εἰ δὲ μὴ requiritur ad sensum, εὖ ἔχει, *bene habet*. Occurrit eadem Ellipsis etiam in N. T. Lucæ XIII, 9. Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μή: *Et si quidem fecerit fructum: Sin autem*. Sensus est: *Si fructus protulerit*, καλῶς ἔχει, *bene se habet; Si vero non* etc.] Ἔασον vel ἐάσατε.

Aristoph. *Pluto*. v. 468.

— Κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην
Ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
Ὑμῖν, δι᾽ ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ μὴ,
Ποιεῖτον ἤδη τοῦθ᾽, ὅ, τι γ᾽ ἂν ὑμῖν δοκῇ.

— Et si demonstravero, solam
Me bonorum omnium esse caussam
Vobis, et meo beneficio vos vivere; sin minus,
Facite, quodcunque vobis videatur.

Ad quem locum vetus Scholiasta: Ἰστέον, inquit, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις γίνεται — ἐν τῇ μέσῃ: ὡς τὸ παρὰ Θουκυδίδῃ καταρχὰς τοῦ τρίτου τῆς συγγραφῆς. καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις εἰπεῖν, ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν. τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον, ᾧ καὶ νῦν Ἀριστοφάνης ἐχρήσατο. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. ἔδει γὰρ εἰπεῖν. κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε. εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον, ὅ, τι ἂν ὑμῖν δοκῇ. et Scholiastes Thucydidis ad

Plato *de legib. l. IX.* p. 652. Καὶ ἐὰν μέν σοι δρῶσί ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα· εἰ δὲ μὴ etc.

Aristid. *Panathen.* p. 234. Οἷς εἰ μὲν δέχεσθε ἐπὶ τούτοις· εἰ δὲ μή, et p. 332. Καὶ τοῦτο εἰ μὲν ὅλως ὁμολογεῖται. εἰ δὲ μή.

* Adde Duportum ad *Theophrasti charact.* c. 9. p. 349. *S.*

1. *Reg. XII,* 14. Ἐὰν φοβηθῆτε τὸν κύριον, καὶ δουλεύσητε αὐτῷ, καὶ ἀκούσητε τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐρίσητε τῷ στόματι κυρίου, καὶ ἦτε καὶ ὑμεῖς καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ βασιλεύων ἐφ' ὑμῶν ὀπίσω κυρίου πορευόμενοι· Ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσητε τῆς φωνῆς κυρίου, καὶ ἐρίσητε τῷ στόματι κυρίου, καὶ ἔσται χεὶρ κυρίου ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὸν βασιλέα ὑμῶν. Quem locum melius intellexerunt, et distinxerunt Græci Interpretes, quam Latini, Belgæ aliique, qui fere sic: *Si timentes Jehovam, colueritis eum et auscultaveritis voci ejus, neque rebellaveritis præstituto Jehovæ: utique permanebitis tum vos, tum etiam rex ipse, qui regnat super vos, sequentes Jehovam Deum vestrum. Sed si non auscultaveritis voci Jehovæ; sed rebellaveritis præstituto Jehovæ: utique erit manus Jehovæ contra vos, et contra patres vestros.* Sed rectius LXX. hoc modo: *Si timueritis Dominum, et servieritis ipsi, et audiveritis vocem ejus, et non adversati fueritis ori ejus, et fueritis tum vos, tum rex vester, qui regnat super vos, ambulantes post Dominum,* (bene se res habet:) *Sin vero minus audiveritis vocem Domini, et adversati fueritis ori ejus, erit manus Domi-*

Ellipsis totius sententiæ ante γὰρ.

Particula γὰρ interdum ponitur post omissionem totius sententiæ, cujus ratio redditur. Ita Zoilus rogatus, quare male de omnibus loqueretur, ποιῆσαι γὰρ, inquit, κακῶς βελόμενος ἐ δύναμαι. Hoc est, κακῶς λέγω πάντας, *male loquor de omnibus. Nam male facere non possum*; apud Aelian. *Var. Hist.* XI, 10.

Homer. Ιλ. Α. v. 121.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;

Vnde illud γὰρ? Supplenda est tota sententia hoc vel simili modo: *inique præmium postulas. Qui enim fieri potest, ut Achivi præmium tibi dent* etc. Similiter Homer. Ιλ. Ε. v. 22.

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν.
Nam nec ipse quidem effugisset mortem atram.

Sive illud γὰρ referas ad id, quod proxime præcessit, nempe fugisse Idæum. Refer potius ad id, quod eleganter omittitur, *fugisse* scilicet *nequicquam*; nam neque sic quidem futurum fuisse, ut effugisset, etc. Ita Virgil. *Georg. IV*, 445. ubi Proteus:

Nam quis te juvenum confidentissime nostras
Jussit adire domos?

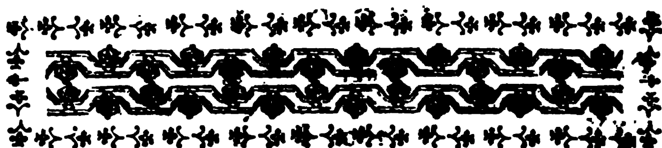
quum ovis ad herum, ſibi mirum videri, dixiſſet, quod canis melior ſit, quam ſua conditio: canis; ναὶ μὰ Δία, reſpondet; ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτὰς σώζων, ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι. Vbi poſt verba: ναὶ μὰ Δία, oratio defectiva eſt. Supplendum enim: ὀρθῶς ποιεῖ; et ad hæc verba illud γὰρ referendum, quod ſequitur, conſ. *Memor. II*, 6, 15.

Memorabilis quoque βραχυλογία apud eundem ſcriptorem ſc. *Memorab. II*, 7, 12. occurrit, quam Cel. Erneſti in ſubjectis illi libro annotationibus, paucis illis quidem, ſed doctiſſimis et utiliſſimis, obſervavit. Ibi Ariſtarchus: νῦν δέ μοι δοκῶ, inquit, εἰς ἔργων ἀφορμὴν ὑπομένειν αὐτὸ ποιῆσαι: *Nunc mihi videor ad materiam operæ ſuſcipiendæ comparandam id facturus* ſc. mutuam pecuniam ſumturus. Quibus verbis Xenophon ſtatim ſubjicit: Ἐκ τούτων δὲ ἐπορίσθη μὲν ἀφορμή, ἐωνήθη δὲ ἔρια. Ante quæ verba haud dubie ſubintelligenda ſunt hæc: *Digreſſus ergo a Socrate, pecuniam ſtatim mutuam ſumſit.* Qua pecunia ſtatim comparata ſuit materia operæ ſuſcipiendæ, emtæ lanæ etc. *L.*

Occurrunt praeterea Ellipses plurimae, qua rationis serie suppleri possunt. Exempla ex cris Literis observavit Doctiss. Glassius, ub vox, quae deficit, ex alia voce, vel conju vel contraria, vel analoga et correlata erui d Praeterea, ubi ex praecedente et sequente m bro aliquid repetendum est. Vide eum *Gramm Sacr.* lib. IV. Tract. II.

FINIS.

INDEX I
LOCORUM BIBLICORUM.

VII,

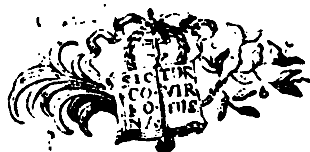
VIII,

Actor.

XIV,

XXVII

INDEX I.

P 9 INDEX

INDEX II.

AUCTORUM CITATORUM.

A.

INDEX II.

Ar

B.

D.

F.

Foe-

G.

H.

K.

L.

Ou

P.

T.

Th

V.

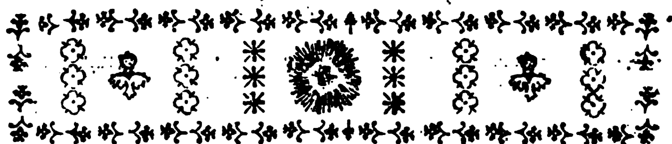
Vlpia-

W.

X.

Z.

INDE

INDEX III.

LOQUUTIONUM ELLIPTICARUM,

Quæ in hoc libello ſupplentur.

A.

Ἀγεί-

'Ανα-

Sf 'Αλόχε

Ἀφεῖναι

Βοεια

Γεωργὸς

INDEX III.

E.

Εἰσα-

)UUTIONUM ELLIPTICARUM.

Ἐκ

'Ελᾶν

INDEX III.

Ἐν

Ἐσθλῆς

Ἡμέραι ὀκτὼ ſc. ἦσαν
— ἐξχόμεναι ſc. ἦσαν
Ἡ ἔξαν ἐξ ἡμέρας pro ἐξ ἡμέρ
Ἡμέρας ſc. τινὰς
— pro δι ἡμέρας
— οἱ τες ſc. υἱοὶ
Ἡμέριοι ſc. ἄνθρωποι
τὸ Ἥμερον ſc. ἦθος
Ἡμέτερα νικρὰ pro ἡμέτερα χ
Ἡμετέρα ſc. γῆ
Ἡμέτερος ſc. φίλος
ὁ Ἡμέτερος ſc. διδάσκαλος
Ἡμικύκλιον ſc. σχῆμα
Ἡμίσεα ſc. μέρη
Ἡμίσεια ſc. μοῖρα
Ἥμισυ ſc. μέρος
Ἣν ἑαυτοῦ cet. pro εἰς ἣν ἑμαυ
— ὥραν pro καθ' ἣν — ὥραν
Ἡνιόχοιο ſc. ἕνεκα
Ἠοῖ ſc. ὥρα
Ἤπειρος ſc. γῆ
ἡ Ἡρημωμένη ſc. χώρα
Ἠριγένειος ſc. ἠώς

ὁ Κύ-

O.

Ὀλίγου

'Ορέ-

πλώιμος sc. στόλος
πλωιμώτερα sc. πελάγη
ἡ πνέουσα sc. αὔρα
πνεῦμα sc. ἅγιον 13. vel ἄνεμος
— ἅγιον sc. ἐκχυνόμενον III.
τὰ πνευματικὰ sc. χαρίσματα
πνευματικὸν sc. χάρισμα
πόδας ὠκὺς pro κατὰ πόδας
ἡ ποδήρης sc. ἐσθὴς l. χιτὼν
πόθεν γὰρ pro πόθεν ταῦτα γι
πόθος cet. sc. εἰδέναι
— με, ὅτι φωνεῖς, ἔχει sc.
ποῖ δὴ καὶ πόθεν sc. ἥκεις
ποιέει sc. λέγεται l. λέγουσι
ποιεῖν sc. ἔργον
θυσίαν
ἱερὰ
καρπὸν
πρᾶγμα
pro εὖ ποιεῖν
τί τινος sc. ἕνεκα
ποιῆσαι sc. λέγεται l. λέγουσι
ποιητικὴ sc. τέχνη

τὸ.

Πρύμ-

Σειρὶν

T.

— πρῶτα ſc. μέρη
— σφέτερα ſc. οἰκήματα
— τῆς ποιητικῆς ſc. πράγματα
— — πόλεως ſc. πράγματα
— — τιμωρίας ſc. ἔργα
— — ἱεροφῆς ſc. ἔργα
— — φιλοσοφίας ſc. πράγματ
— ἱνος ſc. οἰκήματα
— τοῦ Θεοῦ ſc. πράγματα
— — Θουκυδίδου &c. ſc. συγ
— — νόμου ſc. πράγματα
— τυφλοῦ ſc. μέρη
— τῶν ἀνθρώπων ſc. πράγματα
— Χερουβεὶμ ſc. πνεύματα
τᾷ ſc. ὁδῷ 231. χώρᾳ
Ταβαρίτης ſc. ἄρτος
Ταγηνιστὸς ſc. ἰχθὺς
Τάδε pro εἰς τάδε
Ταῖς νύμφαις Κινύρης τόδε δίκτυον
Τακτικὰ ſc. βιβλία
Τακτικοὶ ſc. συγγραφεῖς

Τὸ

Τῦ

— μεν, τ8το δε sc. κατα μερος
— νικᾶσθαι pro εἰς τ8το ν.
Τ8τε γενομένε pro ἐκ τ. γ.
— τ8 ὀλίγε ἀξίε pro τὶ ἐκ τ
Τραγεῖν sc. δορά
Τραγικὴ sc. ποίησις
Τραγικὸν sc. δρᾶμα
Τραγικὸς sc. ποιητής
Τραπέζη pro ἐπὶ τραπέζη
Τραπέζιον sc. σχῆμα
ἡ Τραφερὰ sc. γῆ
ἡ Τραχεῖα sc. ὁδός
Τρέπειν sc. εἰς φυγήν
Τρέχειν sc. δρόμον
— τὸν περὶ ψυχῆς sc. δρόμον
Τρήρων sc. περιστερὰ, vel πέλειας
τῶν Τριάκοντα ὧν pro εἷς ἐκ τῶν
Τριάριοι sc. στρατιῶται
Τρίγωνον sc. σχῆμα
Τρίγωνος sc. τόπος
Τριήρης sc. ναῦς
Τρίπλευρον sc. σχῆμα

Τῶν

X.

Ὡς

